LAUDE PENTRU JOEL C. ROSENBERG

"Joel Rosenberg are un talent straniu de a-şi concentra naraţiunea asupra punctelor fierbinţi din lumea reală chiar în momentul în care acestea se încălzesc. A făcut-o din nou în The Kremlin Conspiracy."

PORTER GOSS, fost director al Agenţiei Centrale de Informaţii

"Marcus Ryker e tare! Acţiune fulminantă, suspans politic, scenarii autentice şi personaje bine definite fac din Conspiraţia de la Kremlin a lui Joel C. Rosenberg o călătorie înfricoşătoare şi la turaţie maximă prin titlurile de mâine."

BRIGADIER GENERAL (ARMATA SUA, RETRAS) A. J. TATA, autorul bestsellerului naţional Direct Fire

"Joel C. Rosenberg scrie thrillere tensionate, inteligente, care sunt pe cât de actuale, pe atât de bine scrise. Îmbinând o intrigă rapidă cu o înţelegere impresionantă a mecanismelor interne din coridoarele puterii guvernului rus, Conspiraţia de la Kremlin este un roman stelar de acţiune captivantă şi intrigă politică."

MARK GREANEY, autorul bestsellerului #1 New York Times Agent in Place

"Conspiraţia de la Kremlin este primul meu roman cu Joel C. Rosenberg şi sunt absolut uluit de cât de bun este acest tip. Povestea se mişcă într-un ritm ameţitor, este plină de tensiune şi nu o vei lăsa din mână până nu ajungi la final. Garantat. Pur şi simplu magistrală."

SEAN PARNELL, autorul bestsellerului New York Times Outlaw Platoon

"Dacă ar exista o listă Forbes 400 a marilor romancieri actuali, Joel Rosenberg ar fi printre primii zece. . . . Unul dintre cei mai amuzanţi şi intriganţi autori de thrillere politice internaţionale din ţară. . . . Romanele sale sunt de nerefuzat."

STEVE FORBES, redactor-şef, revista Forbes

"Unul dintre lucrurile mele preferate: Un thriller incredibil - se numeşte A treia ţintă de Joel C. Rosenberg. . . . E uimitor. . . . Scrie cele mai bune thrillere plasate în Orientul Mijlociu, cu atât de multă cunoaştere a acelei părţi a lumii. . . . Fabulos! Am citit fiecare carte pe care a scris-o vreodată!"

KATHIE LEE GIFFORD, NBC's Today

"Fascinant şi convingător . . . mult prea aproape de realitate pentru un roman."

MIKE HUCKABEE, fost guvernator al statului Arkansas

"[Joel Rosenberg] înţelege pericolele grave reprezentate de Iran şi Siria şi a fost o voce îndrăzneaţă şi curajoasă pentru adevărata pace şi securitate în Orientul Mijlociu."

DANNY AYALON, fost ministru adjunct israelian de externe

"Joel are o înţelegere deosebit de clară a ceea ce se întâmplă în Iranul şi Siria de astăzi şi a ameninţării grave pe care aceste două ţări o reprezintă pentru restul lumii."

REZA KAHLILI, fost agent CIA în Iran şi autor al bestsellerului A Time to Betray: The Astonishing Double Life of a CIA Agent inside the Revolutionary Guards of Iran

"Joel Rosenberg este de neegalat ca scriitor de thrillere de ficţiune! Uneori trebuie să-mi amintesc să respir în timp ce citesc unul dintre romanele sale, pentru că mă trezesc ţinându-mi respiraţia în suspans în timp ce întorc paginile."

ANNE GRAHAM LOTZ, autoare şi vorbitoare

"Joel zugrăveşte o imagine sinistră, terifiantă, care te face să te uiţi la pagini, a unui scenariu din cel mai rău caz care se împlineşte. Trebuie să citiţi [Damascus Countdown], iar apoi să vă rugaţi să nu se întâmple niciodată."

RICK SANTORUM, fost senator al S.U.A.

Vizitaţi Tyndale online la www.tyndale.com.

Vizitaţi site-ul lui Joel C. Rosenberg la www.joelrosenberg.com.

TYNDALE și logo-ul Tyndale's quill sunt mărci înregistrate ale Tyndale House Publishers, Inc.
Conspirația de la Kremlin
Copyright © 2018 de Joel C. Rosenberg. Toate drepturile rezervate.
Fotografia de pe copertă 0f man copyright © Darko Labor/EyeEm/Getty Images. Toate drepturile rezervate.
Fotografia de copertă a Kremlinului copyright © Mordolff/Getty Images. Toate drepturile rezervate.
Fotografia de copertă a unui avion de luptă copyright © Arctic-Images/Getty Images. Toate drepturile rezervate.
Conceput de Dean H. Renninger
Conspirația de la Kremlin este o lucrare de ficțiune. Acolo unde apar persoane, evenimente, instituții, organizații sau localuri reale, acestea sunt folosite fictiv. Toate celelalte elemente ale romanului sunt extrase din imaginația autorului.
Pentru informații despre reducerile speciale pentru achiziții în cantități mari, vă rugăm să contactați Tyndale House Publishers la csresponse@tyndale.com sau să sunați la 1-800-323-9400.
Biblioteca Congresului Date de catalogare în publicație (Library of Congress Cataloging-in-Publication Data)
Nume: Rosenberg, Joel, Joel, Joel, Joel, Joel, Joel, Joel: Rosenberg, Joel C., data- autor.
Titlu: Conspirația Kremlinului: Conspirația de la Kremlin / Joel C. Rosenberg.
Descriere: Ed: Carol Stream, Illinois : Tyndale House Publishers, Inc., [2018]
Identificatori: LCCN 2017047720 | ISBN 9781496406170 (hc)
Subiecte: | GSAFD: Suspans ficțiune.
Clasificare: LCC PS3618.O832 K74 2018 | DDC 813/.6-dc23 LC record disponibil la https://lccn.loc.gov/2017047720
ISBN 978-1-4964-0630-9 (International Trade Paper Edition)
Build: 2018-02-02 09:27:54 EPUB 3.0.1
Bunicilor și străbunicilor mei paterni, care și-au asumat riscuri inimaginabile pentru a evada din Rusia țaristă la începutul anilor 1900, oferindu-ne astfel mie și familiei mele șansa de a ne naște și crește în libertate.
DISTRIBUȚIA DE PERSONAJE
Americanii
  * Marcus Ryker - fost agent al Serviciilor Secrete ale SUA; fost Marine
  * Marjorie Ryker - mama lui Marcus
  * Elena Ryker - soția lui Marcus
  * Lars Ryker - fiul lui Marcus și al Elenei
  * Javier Garcia - tatăl Elenei
  * Nick Vinetti - șef adjunct al misiunii, Ambasada SUA la Moscova; fost pușcaș marin american
  * Robert Dayton - senator american (D-Iowa), membru al Comisiei pentru informații a Senatului
  * Peter Hwang - asistent al senatorului Robert Dayton și fost pușcaș marin american
  * William "Sarge" McDermott-consilier adjunct pentru securitate națională; fost pușcaș marin american
  * Annie Stewart - consilier principal pe probleme de politică externă al senatorului Robert Dayton
  * Andrew Clarke-președinte al Statelor Unite
  * Cal Foster-Secretarul american al apărării
  * Richard Stephens-director al Agenției Centrale de Informații
  * Tyler Reed-ambasador, Ambasada SUA, Moscova
  * Jennifer Morris - șefa stației CIA, Moscova

* Carter Emerson-pastor, Biserica Baptistă Lincoln Park, Washington, D.C.

Ruși

* Aleksandr Ivanovici Luganov-președinte al Rusiei; fost prim-ministru; fost șef al Serviciului Federal de Securitate al Rusiei (FSB)
* Iulia Luganova - soția președintelui
* Oleg Kraskin - consilier principal și ginere al președintelui Luganov
* Marina Kraskin - soția lui Oleg; fiica președintelui
* Boris Zakharov - șeful de cabinet al președintelui Luganov
* Mikhail Petrovsky - ministrul apărării
* Dmitri Nimkov - șeful FSB
* Nikolay Kropatkin - director adjunct al FSB
* Pavel Kovalev - șeful echipei de securitate a președintelui
* Katya Slatsky - patinatoare olimpică
* Vasily Malenchenko-jurnalist
* Galina Polonskaya-jurnalist

"Fii politicos, fii profesionist, dar ai un plan pentru a-i ucide pe toți cei pe care îi întâlnești."

GENERALUL JAMES MATTIS, PUȘCAȘII MARINI DIN E.U.A.

"Ideea că siguranța poate fi cumpărată aruncând un stat mic la lupi este o iluzie fatală."

WINSTON CHURCHILL

CONȚINUT

1. Copertă
2. Pagina de titlu
3. Elogii pentru Joel C. Rosenberg
4. Drepturile de autor
5. Dedicație
6. Distribuția personajelor
7. Epigraf
8. Prima parte
    1. Capitolul 1
    2. Capitolul 2
    3. Capitolul 3
    4. Capitolul 4
    5. Capitolul 5
    6. Capitolul 6
    7. Capitolul 7
    8. Capitolul 8
    9. Capitolul 9
    10. Capitolul 10
9. Partea a doua
    1. Capitolul 11
    2. Capitolul 12
    3. Capitolul 13
    4. Capitolul 14
    5. Capitolul 15
    6. Capitolul 16
    7. Capitolul 17
10. Partea a treia
    1. Capitolul 18
    2. Capitolul 19
    3. Capitolul 20
    4. Capitolul 21
    5. Capitolul 22
    6. Capitolul 23
11. Partea a patra
    1. Capitolul 24

    2. Capitolul 25
    3. Capitolul 26
    4. Capitolul 27
    5. Capitolul 28
    6. Capitolul 29
    7. Capitolul 30
    8. Capitolul 31
    9. Capitolul 32
    10. Capitolul 33
    11. Capitolul 34
12. Partea a cincea
    1. Capitolul 35
    2. Capitolul 36
    3. Capitolul 37
    4. Capitolul 38
    5. Capitolul 39
    6. Capitolul 40
    7. Capitolul 41
    8. Capitolul 42
    9. Capitolul 43
    10. Capitolul 44
    11. Capitolul 45
13. Partea a șasea
    1. Capitolul 46
    2. Capitolul 47
    3. Capitolul 48
    4. Capitolul 49
    5. Capitolul 50
    6. Capitolul 51
    7. Capitolul 52
    8. Capitolul 53
    9. Capitolul 54
    10. Capitolul 55
    11. Capitolul 56
    12. Capitolul 57
    13. Capitolul 58
    14. Capitolul 59
    15. Capitolul 60
    16. Capitolul 61
    17. Capitolul 62
    18. Capitolul 63
14. Partea a șaptea
    1. Capitolul 64
    2. Capitolul 65
    3. Capitolul 66
    4. Capitolul 67
    5. Capitolul 68
    6. Capitolul 69
    7. Capitolul 70
    8. Capitolul 71
    9. Capitolul 72
    10. Capitolul 73
    11. Capitolul 74
    12. Capitolul 75
    13. Capitolul 76
    14. Capitolul 77
    15. Capitolul 78
    16. Capitolul 79

17. Capitolul 80
18. Capitolul 81
19. Capitolul 82
20. Capitolul 83
21. Capitolul 84
22. Capitolul 85
23. Capitolul 86
24. Capitolul 87
25. Capitolul 88
26. Capitolul 89
27. Capitolul 90
28. Capitolul 91
29. Capitolul 92
30. Capitolul 93
31. Capitolul 94
32. Capitolul 95
33. Capitolul 96
34. Capitolul 97
15. Epilogul
16. Recunoştinţe

MOSCOVA-9 SEPTEMBRIE 1999

Louisa Sherbatov tocmai împlinise şase ani, dar nu avea să împlinească niciodată şapte.

Dervişul viorii adormise pe canapea cu puţin înainte de miezul nopţii, purtând încă noua ei rochie magenta, purtând încă panglica asortată în părul ei blond, după ce se prăbuşise în cele din urmă după o ameţeală de zahăr. Ghemuită lângă mama ei, părea atât de liniştită, atât de mulţumită în timp ce îşi îmbrăţişa ursuleţul de pluş preferat. Cei doi zăceau înconjuraţi de păpuşi, cărţi, pulovere şi alte cadouri pe care Louisa le primise de la mătuşi şi unchi, bunici şi verişori, precum şi de la prietenii ei de la şcoala primară din capătul străzii Guryanova.

Prin cameră erau împrăştiate sfoară, bandă adezivă şi teancuri de hârtie de împachetat viu colorată. Chiuveta din bucătărie era plină de farfurii, cești şi tacâmuri murdare. Masa din sufragerie era încă plină de sticle goale de vin şi vodcă şi resturi de plăcintă aniversară - cu căpşuni, preferata Louisei.

Apartamentul era un dezastru. Dar oaspeţii plecaseră şi, sincer, tatălui ei, Feodor, nu i-ar fi putut păsa mai puţin. Fetiţa lui, singurul copil pe care el şi Irina reuşiseră să-l nască după mai bine de un deceniu şi patru avorturi spontane sfâşietoare, era fericită. Prietenii ei erau fericiţi. Familiile lor erau fericite. Ei erau fericiţi. Orice altceva putea aştepta.

Feodor se holba la cele mai preţioase două persoane din viaţa lui şi tânjea să reprogrameze această călătorie. Îi plăcuse să planifice petrecerea împreună cu amândouă, îi plăcuse să ajute la cumpărarea mâncării, îi plăcuse să o ajute pe Irina şi pe mama ei să facă toate pregătirile, îi plăcuse să vadă încântarea de pe faţa Louisei când îi dăruise o bicicletă albastră strălucitoare, prima ei bicicletă. Dar afacerile erau afaceri. Dacă voia să ajungă la timp la Taşkent, trebuia să plece repede. Aşa că le-a sărutat uşor pe frunte pe mamă şi pe fiică, şi-a luat valiza şi a ieşit pe uşa din faţă cât de discret a putut.

A ieşit pe intrarea principală a clădirii de apartamente, uşurat să vadă taxiul pe care îl comandase aşteptându-l aşa cum plănuise. S-a îndreptat rapid spre maşină şi i-a dat şoferului geanta pentru a o pune în portbagaj. Aerul nopţii era răcoros şi proaspăt. Luna era o mică aşchie pe cerul întunecat, iar frunzele începeau să cadă şi să se învârtă în briza uşoară care venea dinspre vest. Vara se terminase în sfârşit, se gândea Feodor în timp ce se urca pe bancheta din spate, şi nu prea

curând. Căldura sufocantă. Umiditatea sufocantă. Vina de a nu-și putea permite să ofere familiei sale un simplu aparat de aer condiţionat, cu atât mai puţin o mică dacha la ţară, unde el și Irina și Louisa și poate părinţii lui și ai ei să se poată retrage din când în când, undeva într-o pădure, cu multă umbră și un lac strălucitor unde să înoate și să pescuiască, departe de traficul și poluarea și ritmul frenetic al capitalei.
"Toamna - în sfârșit", mormăi el pe jumătate în timp ce șoferul trânti portbagajul și se urcă din nou la volan.
În copilărie, Feodor iubise întotdeauna vremea răcoroasă. Zilele mai scurte. Începutul școlii. Să-și facă prieteni noi. Să cunoască profesori noi. Să urmeze cursuri noi. Toamna însemna schimbare, iar schimbarea fusese întotdeauna bună pentru el. Toamna era vremea noilor începuturi și se întreba ce i-ar putea aduce acesta. Nu era chiar sărac, dar cu siguranţă nu avea succes. Totuși, era mulţumit, chiar plin de speranţă, poate pentru prima dată în viaţa lui. Poate că într-o zi, dacă va continua să muncească din greu, va putea economisi destui bani pentru a-și muta familia departe de strada Guryanova nr. 19, departe de această cocioabă zgomotoasă, murdară, dărăpănată și deprimantă din partea de sud a Moscovei, și să găsească un loc pitoresc și liniștit. Un loc demn de a crește o familie. Cu puţină iarbă, poate chiar o grădină, unde să poată lucra pământul cu propriile mâini și să-și cultive propriile legume.
În timp ce taxiul se îndepărta de bordură, Feodor se lăsă pe spate pe scaun și își puse mâinile pe piept. Toamna. A zâmbit. Își amintea de ziua de toamnă în care o văzuse prima dată pe Irina. Era prima zi de școală generală, cu douăzeci și doi de ani în urmă.
În acel moment, Feodor Șerbatov - atât de prins în lumea lui, în amintirile lui - abia a observat cei doi bărbaţi voinici îmbrăcaţi în jachete de piele neagră și mănuși de piele neagră care ieșeau din subsolul clădirii sale. Nu a acordat nici o atenţie mașinii parcate în capătul străzii, o Lada albă cu farurile stinse, dar cu motorul pornit, spre care se îndreptau cei doi bărbaţi. Șoferul fuma o ţigară și bătea în bord, dar Feodor nu-și va aminti niciodată chipul, învăluit în umbre și un fel de pălărie. Când poliţia l-a întrebat mai târziu despre bărbaţi și despre mașină, asta a fost tot ce le-a putut spune Feodor.
Ceea ce și-a amintit - ceea ce nu va uita niciodată - a fost explozia asurzitoare din spatele său, în timp ce taxiul prindea viteză pe strada Guryanova, îndreptându-se spre Aeroportul Internaţional Domodedovo. Își amintea de mingea de foc arzătoare. Își amintește că șoferul său a pierdut controlul și s-a izbit de un stâlp de iluminat public. Își amintește că s-a izbit cu capul de ecranul din plexiglas care despărţea scaunul din faţă de cel din spate și de senzaţia îngrozitoare de căldură când a deschis ușa din spate a taxiului. Își amintește că a sărit în stradă, cu sângele curgându-i pe faţă, cu inima bătându-i furios, și că s-a uitat în urmă la timp pentru a vedea o explozie secundară, în timp ce locuinţa sa - clădirea de apartamente de nouă etaje de pe strada Guryanova nr. 19 - s-a prăbușit într-o lumină orbitoare de foc și cenușă.
RUBLYOVKA, RUSIA-13 SEPTEMBRIE 1999
Oleg Stefanovici Kraskin s-a trezit într-o cameră neagră ca smoala. Singur și dezorientat, era acoperit de transpiraţie. Inima îi bătea cu putere. Mâinile îi tremurau. Cearșafurile îi erau ude până la piele. Nu putea să vadă sau să audă nimic și nici măcar să își amintească timp de câteva minute unde se afla, în timp ce încerca să se scuture de imaginile macabre a ceea ce fusese doar un coșmar. Dar ce coșmar fusese.Sala cea mare în care se afla - cândva atât de elegantă și grandioasă, chiar opulentă, cu arcadele ei masive, picturile în ulei preţioase, candelabrele sclipitoare și scara circulară glorioasă care urca, urca, urca - era în flăcări, învăluită într-un fum gros și acru. Ochii îl

usturau. Plămânii îi strigau după oxigen. Pielea îi crepita din cauza căldurii ameţitoare, în timp ce flăcările străbăteau structura, mistuind cu lăcomie totul în calea lor. Pereţii se prăbuşeau. Grinzile din tavan se prăbuşeau pe podea. Oleg nu putea găsi nicio cale de scăpare. A încercat să strige după ajutor, dar nu a putut scoate niciun sunet. Totuşi, auzea ţipetele înfiorătoare ale altora. Şi o voce pe care a recunoscut-o imediat - era Marina, iubita lui Marina. Se sufoca. Ardea. Şi nu mai putea face nimic pentru a o salva.
Oleg a îndepărtat pătura şi a sărit în picioare. Stând în picioare, tremurând în bezna totală, şi-a căutat ochelarii. Când i-a găsit şi şi i-a pus, şi-a luat ceasul şi a aflat că nu era încă şase dimineaţa. Abia atunci şi-a amintit că nu se afla în apartamentul său modest din centrul oraşului, ci în casa palatală a părinţilor săi din Rublyovka, enclava rezidenţială a celor mai bogate şi mai puternice familii din Moscova.
S-a împiedicat la stânga, doi metri şi apoi trei, până a ajuns la peretele cel mai îndepărtat. Apoi a bâjbâit până când a simţit draperiile şi le-a îndepărtat de la ferestre. Lumina proaspătă şi blândă a dimineţii a inundat camera. Oleg nu mai privea în abisul de foc al celor mai adânci temeri ale sale, ci în poiană împădurită din spatele proprietăţii părinţilor săi. Casa fiind atât de liniştită în primele ore ale dimineţii, putea auzi ciripitul rândunelelor şi zumzetul insectelor care zburau în jur.
În sfârşit, Oleg a început să respire din nou normal. Ştergându-şi umezeala de pe faţă şi gât, a luptat să-şi recapete echilibrul. Aceasta nu era o zi de care să se teamă. Dimpotrivă, era una pentru care plănuise şi se pregătise meticulos. S-a întors la noptieră, a scos o ţigară dintr-un pachet cumpărat cu o seară înainte, şi-a găsit bricheta şi a tras câteva fumuri până când nervii i s-au liniştit. Când a terminat, a făcut un duş lung şi fierbinte, s-a bărbierit şi s-a îmbrăcat în cel mai bun costum al său şi în pantofi noi de piele. Acum simţea mirosul micului dejun. O auzea pe mama lui foşnind în papuci, iar când el a ieşit în bucătărie, ea l-a întâmpinat cu un sărut şi un zâmbet larg.
"Vino, Oleg, ia loc - fă-te comod", i-a spus ea, întinzându-i o ceaşcă aburindă de chai. "Tatăl tău a vrut să ni se alăture. Dar îi cunoşti munca. Consiliul se întruneşte în două zile. A plecat înainte de răsărit. Dar este mândru de tine, Oleg - foarte mândru - şi abia aşteaptă să audă cum merge. Vrea să-l suni imediat ce ai răspunsul. De fapt, nu l-am mai văzut niciodată aşa. E aproape ameţit."
Giddy? Nu era o descriere pe care Oleg o auzise vreodată aplicată tatălui său. Dar îl făcea să se simtă bine. În acelaşi timp, era mult prea nerăbdător să mănânce, din motive care nu aveau nimic de-a face cu visul său. Aşa că şi-a cerut scuze mamei sale, a sărutat-o pe obraz, şi-a luat paltonul şi servieta şi a fugit la garaj.
Câteva clipe mai târziu, se afla la volanul noului său Mercedes argintiu sclipitor, aprinzând încă o ţigară, pornind motorul şi luând-o la fugă pe autostrada Rublyovo-Uspenskoye, îndreptându-se spre est, pentru a parcurge cele două ore de trafic de dimineaţă. Încercând să-şi ia gândul de la spaimele nocturne şi de la afacerile de peste zi, care singure l-ar fi făcut nervos, Oleg a pornit radioul maşinii şi a intrat pe un post de ştiri.
Prezentatorul ştirilor spunea că un apartament cu opt etaje de pe autostrada Kashirskoye fusese distrus. Lui Oleg îi venea greu să creadă. Cum era posibil aşa ceva? Trei atentate cu bombă în zece zile? De către cine? Şi pentru ce? Atacul avusese loc chiar înainte de răsăritul soarelui, în timp ce majoritatea locuitorilor clădirii dormeau încă. Spitalele erau deja pline de răniţi. Morgile erau pline de morţi. Autorităţile locale spuneau reporterilor că mai mult de trei duzini de cadavre fuseseră deja scoase din ruine. Oleg nu avea nicio îndoială că

numărul morților va crește pe parcursul zilei. Un purtător de cuvânt al poliției moscovite, intervievat în direct de la fața locului, a declarat că explozia a fost cauzată de o bombă de mari dimensiuni plasată la subsol, lângă cuptor, deși a avertizat publicul să nu tragă concluzii pripite înainte de finalizarea unei anchete complete.
Era prea târziu pentru asta, se gândi Oleg. Mâinile lui au apucat volanul până au devenit albe. Nu era speriat. Era furios. Țara lui era sub asediu, iar armata avea să riposteze în curând. Asta era sigur. Ceea ce nu era clar era cine era inamicul și care puteau fi motivele lui. Războiul Rece se terminase de aproape un deceniu. Nu era vorba de americani. Nu erau nici britanicii sau altcineva din NATO. Atunci cine? Pregătirea juridică a lui Oleg a început să își facă efectul. Ca cel mai tânăr partener al uneia dintre cele mai prestigioase firme de avocatură din Moscova, era obișnuit să pună întrebări, să colecteze fapte, să analizeze date, ore, locuri și detalii mari și mici. Ce anume se știa cu certitudine? Ce era speculație și ce era cu adevărat adevărat? Care erau legăturile dintre fiecare dintre atacuri și ce puteau dezvălui acestea despre potențialii suspecți și motive?
Primul atac a avut loc la 4 septembrie în orașul Buinaksk, în apropiere de granița cu Cecenia. A fost vorba de un camion-capcană, nu de unul plasat în interiorul unei clădiri. Dar și acolo, ținta fusese un complex de apartamente. Oleg văzuse imagini cu acesta la știrile de seară. Un apartament cu cinci etaje fusese redus la dărâmături. Televizorul arătase flăcări și fum și părți carbonizate ale corpului uman și copii țipând, cu fețele însângerate, căutându-și cu disperare părinții pe care nu-i vor găsi niciodată. Șaizeci și patru de oameni fuseseră uciși și, cu toate acestea, lui Oleg îi era rușine să recunoască faptul că, în acel moment, întreaga întâmplare nu avusese un impact emoțional semnificativ asupra sa. Pentru Oleg, totul părea atât de îndepărtat. A fost groaznic - de neînțeles - cu siguranță. Dar se întâmplase în Caucaz. La ce te puteai aștepta? Provincia Daghestan era un cuib de viespi instabil, plin de războaie. Avea doi veri care luptaseră împotriva cecenilor în Daghestan. Niciodată nu erau vești bune din Caucaz. Așa că Oleg a strâmbat din nas, dar a mers mai departe.
Al doilea atac a avut loc doar cinci zile mai târziu, pe 9 septembrie. Avusese loc pe strada Guryanova, într-un cartier sărac dar liniștit din inima Moscovei, la doar câțiva kilometri de apartamentul lui Oleg. Nu era vorba de o crimă într-un avanpost îndepărtat, uitat de Dumnezeu, al Imperiului Rus. Acesta era un pumnal îndreptat spre inima capitalei ruse. Vasili Malenchenko, un important jurnalist de investigații de la Novaya Gazeta, unul dintre cele mai influente ziare din oraș, a raportat că explozia a fost cauzată de o bombă de mari dimensiuni aflată la subsolul clădirii. Malenchenko era cunoscut pentru faptul că avea surse excelente în cadrul departamentului de poliție și al altor servicii de securitate ale statului. El a raportat că bomba a fost atașată la cuptorul de gaz. De asemenea, el a raportat că nu existau încă indicii solide cu privire la cine se afla în spatele atacului, dar teoria de lucru în rândul oficialilor de rang înalt era că acesta a fost opera rebelilor ceceni. Timp de câteva zile, guvernul a refuzat să confirme sau să infirme informațiile furnizate de Malenchenko. Cu toate acestea, toată lumea din Moscova și din întreaga Rusie era obsedată de rapoartele sale. Cu siguranță, vecinii lui Oleg și colegii săi de birou nu vorbeau despre altceva. Cu toții văzuseră știrile. Văzuseră craterul gol și fumegând, betonul distrus, bicicletele contorsionate. Văzuseră brațul tăiat atârnând într-un copac, o imagine iconică pe care Oleg se temea că nu o va uita niciodată. Nouăzeci și patru de moscoviți erau morți. Alte sute erau răniți. Arși. Desfigurați. Distrusi.

Oleg văzuse interviul, dacă i se putea spune așa, cu un bărbat care își pierduse soția și fiica. Se pare că bărbatul tocmai se urcase într-un taxi. Se îndrepta spre aeroport cu afaceri când apartamentul său a explodat chiar în spatele lui. Reporterul încercase să îi pună întrebări bărbatului. A făcut-o cu blândețe, cu respect, dar bărbatul nu a putut răspunde. Pur și simplu a plâns fără rușine și necontrolat, convulsionându-se de durere, fără încetare.
Spre deosebire de atacul din Daghestan, acesta îl neliniștise pe Oleg. În timp ce privea imaginile de neînțeles care se derulau pe televizorul său, a mormăit cu voce tare ceea ce gândea toată lumea din Moscova în acel moment: "Aș fi putut fi eu".
Acum, doar patru zile mai târziu, se întâmplase din nou.
Panica se răspândise în întreaga țară.
Oleg s-a gândit pentru scurt timp să întoarcă mașina și să se întoarcă la casa părinților săi. Conducerea în inima Moscovei părea o prostie. Atacul din această dimineață avusese loc la mai puțin de un kilometru distanță de apartamentul său. Ce avea să urmeze?
Totuși, avea treabă în oraș. Așteptase această zi, o planificase mai meticulos decât orice alt proces. Așa că a păstrat cursul, trecând prin traficul cu opriri și plecări în următoarea oră și jumătate, îndreptându-se spre est, în inima capitalei. În timp ce făcea asta, Oleg a continuat să asculte prezentatorii și reporterii de la radio care furnizau informații și analize suplimentare, încercând, la fel ca ceilalți zece milioane de locuitori ai Moscovei, să înțeleagă ce înseamnă totul.
Bărbați, femei și copii nevinovați mureau. Mureau noaptea. În somn.
Oleg a dat înapoi în fața unui gând nou, urât și tulburător: Ar putea fi acesta visul său? Ar putea fi clădirea lui următoarea? Sau casa părinților lui? Locurile pe care le cunoscuse, le iubise și pe care le numise "acasă" toată viața lui erau pe cale să ia foc? Urma să moară - singur, necăsătorit, în vârstă de doar douăzeci și șapte de ani?
Oleg nu avusese niciodată premoniții până atunci. Simpla idee era ridicolă. Era un om educat. Absolvise Universitatea de Stat din Moscova, cea mai bună din țară. Era un avocat în devenire, care trăia excelent. Printre clienții săi se numărau mari companii rusești de petrol și gaze. Nu era religios și nici măcar superstițios. Brusc s-a simțit recunoscător că nu luase micul dejun cu mama sa. Dacă i-ar fi spus despre visul său? Și ea le-ar fi spus și altora? Ar fi părut nebun. Unele lucruri era mai bine să rămână private.
În acel moment, o informație nouă și destul de ciudată a ajuns la radio. În timpul unui interviu în direct, Vasili Malenchenko, jurnalistul de la Novaya Gazeta, a declarat la un post de radio din Moscova că anchetatorii de la locul exploziei au fost nedumeriți de faptul că au găsit nu numai urme de TNT, ci și o substanță cunoscută sub numele de hexogen.
"Ce este hexogenul?", a întrebat reporterul radio.
"Este un compus exploziv", a spus Malenchenko.
"Ca TNT-ul?"
"De fapt, este mult mai puternic".
"Și de ce este ciudat?", a insistat reporterul. "Nu este ceea ce te-ai aștepta la locul unui atentat?"
"Nu, nu chiar, nu la un atac terorist ca acesta", a insistat Malenchenko.
"De ce nu?"
"Pentru că teroriștii nu ar trebui să poată pune mâna pe hexogen", a spus el. "Este folosit doar de armată."
O tresărire a străbătut corpul lui Oleg când a virat pe Third Ring Road, îndreptându-se spre sud-est. Cineva din armata rusă îi ajuta pe teroriștii ceceni? Se ajunsese la asta? Nu-și putea imagina pe cineva atât de crud încât să comită asemenea atrocități. Cine erau acești oameni?

Tatăl Marinei ar fi știut, se gândi el. Poate nu astăzi, dar în curând, și va ști cum să-i oprească. Va ști cum să-i facă să sufere cu adevărat pentru această gravă nedreptate. Acest lucru i-a oferit lui Oleg o mică măsură de confort.
A traversat râul și a înaintat pe New Arbat Avenue, trecând pe lângă ieșirea spre masivul complex al Ambasadei Statelor Unite în stânga sa și pe lângă ieșirea spre Ambasada Marii Britanii și Hard Rock Cafe - un loc preferat în tinerețe - în dreapta sa. Câteva străzi mai sus, dar continuând să progreseze mult prea încet, a decis să iasă de pe artera principală și să străbată în zigzag o serie de străzi secundare până a ajuns la Kremlevskaya Nab. În cele din urmă, având doar câteva minute la dispoziție, și-a parcat Mercedes-ul într-un garaj public din spatele magazinului GUM, și-a luat servieta și s-a îndreptat spre Piața Roșie. Aerul dimineții de toamnă era răcoros și chiar un pic brizant, iar Oleg era recunoscător că nu se îndrepta spre această întâlnire în toiul verii. Mergând atât de departe, atât de repede, cu siguranță s-ar fi topit în costumul său de firmă din Londra și ar fi ajuns să arate ca o epavă în momentul în care ar fi ajuns acolo. În plus, în mod normal, ar fi fost încetinit de hoardele de vizitatori din toată Rusia și din întreaga lume. Dar nu și astăzi.
În această dimineață de luni, nu era niciun turist pe străzi. Toți se împrăștiaseră în vânt. În locul lor, au sosit sute de polițiști în echipament antirevoltă. Luau poziții în jurul Muzeului de Stat, în jurul Mormântului lui Lenin și al Catedralei Sfântul Vasile și, bineînțeles, în jurul Kremlinului însuși. Vehicule blindate de transport de trupe au fost mutate pe poziții în diferite puncte pentru a bloca orice acces la piață. Nu unul, ci două elicoptere ale poliției survolau zona. Moscova trecea pe picior de război.
În ciuda ceasului, Oleg nu a îndrăznit să alerge pentru a ajunge la timp la întâlnire.
Se temea că va fi arestat, dacă nu chiar împușcat, pentru asta. Mai degrabă, a mers cât de repede a putut fără să trezească suspiciuni. Totuși, chiar și așa, se întreba dacă era prudent să meargă. Cu siguranță întâlnirea lui fusese anulată. Niciun civil în toate mințile nu era de văzut pe nicăieri. Poate că era mai bine să se întoarcă acasă la părinții lui și să reprogrameze întâlnirea. Dar totuși a continuat să meargă înainte.
În momentul în care a ocolit zidurile uriașe din cărămidă roșie ale Kremlinului și a ajuns la centrul pentru vizitatori de la Turnul Kutafiya, lui Oleg îi era clar că nu va avea cozi de așteptat. Polițiști cu arme automate sigilau fiecare intrare în sediul guvernului rus. Toate tururile fuseseră anulate, la fel și toate întâlnirile, cu excepția celor mai importante. Oleg și-a arătat actul de identitate unui polițist după altul și a explicat de ce se afla acolo și cu cine se întâlnea. De fiecare dată - spre uimirea sa - i s-a permis să continue. Când a ajuns la biroul de programări, și-a strecurat documentele în sertar și a așteptat ca paznicul din spatele geamului antiglonț să le examineze.
"Așteptați acolo", a spus paznicul cu fața de piatră. "Cineva va veni să vă ia."
"Întâlnirea are loc?" a întrebat Oleg, încă neînțeles.
"Așteaptă", a mormăit gardianul fără emoție. "Acolo."
Oleg s-a întors și a văzut o bancă. Dar nu s-a putut așeza. În schimb, s-a plimbat, apoi și-a verificat ceasul, apoi s-a întins după pachetul de țigări și și-a dat seama că îl lăsase în mașină. Întâlnirea lui era peste opt minute. Ajunsese la timp. Întâlnirea nu fusese anulată. Nu-și putea explica de ce. Dar acum regreta decizia de a veni pe stomacul gol. Furia și îndoiala de sine formau un cocktail toxic. Avea nevoie disperată de o țigară. Pentru moment se mulțumea cu un pahar de apă. Nu avea să

primească niciunul. Câteva clipe mai târziu, un colonel în uniformă de gală a ieşit pe o uşă laterală, i-a dat lui Oleg o insignă de plastic pentru vizitatori, pe care trebuia să o prindă de haina de la costum, şi i-a ordonat să îl urmeze.
Oleg a fost condus la un post de securitate ocupat de nu mai puţin de patru gardieni înarmaţi cu mitraliere. Colonelul i-a ordonat lui Oleg să scoată toate obiectele metalice din buzunare şi să le pună într-un coş de lemn. Acestea au fost trecute printr-un aparat cu raze X, împreună cu servieta sa, care a fost, de asemenea, verificată cu atenţie de unul dintre gardieni, precum şi de colonel. Apoi Oleg a trecut prin magnetometru. L-a trecut fără să declanşeze nicio alarmă, dar acest lucru nu a fost suficient. Un gardian l-a percheziţionat, apoi l-a pus pe Oleg să-şi scoată pantofii, care au fost examinaţi cu atenţie. Numai după ce colonelul şi toţi cei patru gardieni au dat din cap că Oleg şi puţinele sale bunuri nu reprezintă o ameninţare şi numai după ce fiecare om a semnat un fel de jurnal care atesta acest lucru, o uşă asemănătoare unui seif a fost deblocată electronic.
Oleg îl urmă pe colonel pe un coridor lung până la magnificul Turn Troitskaya, înalt de optzeci de metri şi construit cu mai bine de cinci secole înainte. Un gardian care stătea drept ca un berbec a ţinut deschisă o uşă, prin care Oleg şi colonelul au ieşit în aer liber. Norii negri se apropiau. Steagurile ruseşti pocneau în briza care se intensifica. Oleg nu simţea încă ploaia, dar era clar că se apropia o furtună.
Oleg nu mai fusese niciodată la Kremlin, nici măcar ca turist. Avea puţin timp sau interes pentru muzee şi tururi şi, până de curând, nu şi-ar fi putut imagina o circumstanţă care l-ar fi putut aduce acolo. Acum era acolo. În stânga sa se afla Arsenalul, o clădire galben pal, cu două etaje, comandată de Petru cel Mare, care adăpostea în prezent serviciile de securitate responsabile cu paza capitalei ruse şi a înalţilor săi conducători. În dreapta sa se afla complexul masiv de marmură şi sticlă cunoscut sub numele de Palatul de Stat al Kremlinului. Totuşi, niciuna dintre aceste clădiri nu era destinaţia lor. În schimb, colonelul l-a condus pe lângă alte zeci de soldaţi înarmaţi până la o altă clădire galben pal, aceasta având forma unui triunghi isoscel enorm. Era cunoscută sub numele de Senat.
Aceasta era mai bine păzită decât oricare dintre celelalte clădiri, însă cei doi bărbaţi au intrat fără obstacole. Înăuntru, colonelul l-a condus pe Oleg prin vestibulul cavernos până la un post de pază unde s-au înregistrat şi unde ambii bărbaţi şi puţinele lor bunuri au trecut din nou prin detectoare de metale şi aparate cu raze X. O asistentă îmbrăcată elegant, în jur de 30 de ani, îi aştepta. Nu le-a zâmbit, nu le-a strâns mâna, nu l-a salutat pe colonel, aşa cum au făcut alţii de la postul de pază. Pur şi simplu i-a condus pe cei doi bărbaţi la un lift, i-a urcat la etajul al treilea şi i-a condus prin mai multe puncte de control de securitate şi printr-un labirint de coridoare căptuşite cu picturi ale tuturor liderilor ruşi din trecut - de la Alexandru cel Mare şi Petru cel Mare la Ivan cel Groaznic şi Nicolae al II-lea - până când, în cele din urmă, au ajuns într-o anticameră flancată de agenţi de securitate în costume închise la culoare, cu cravate urâte şi jachete umflate de armele pe care le purtau dedesubt.
O femeie în vârstă, cu un aspect destul de posomorât, purtând o rochie gri şi o coafură care îi părea lui Oleg o întoarcere la zilele Politburo-ului sovietic, stătea la un birou, în spatele unui ecran mare de computer şi a unei bănci de telefoane. S-a uitat la Oleg şi la colonel, dar nu a spus nimic. A apăsat un buton pe unul dintre telefoane şi apoi a făcut semn din cap către doi agenţi care păzeau o uşă mare de stejar.

În stânga uşii, Oleg a observat o sală de aşteptare cu canapele şi scaune frumos tapiţate şi o masă de cafea din mahon. Dar nu urma să existe aşteptare. Fără discuţii mărunte. Nici un fel de salut. Nu astăzi. Pentru că imediat ce Oleg a ajuns, oamenii de la pază au deschis uşa şi colonelul i-a făcut semn să intre. Singur.
Oleg a făcut cum i s-a spus şi, spre uimirea sa, s-a trezit în faţa viitorului preşedinte al Federaţiei Ruse.
Aleksandr Ivanovici Luganov stătea în spatele biroului său, impasibil şi insesizabil.
Pentru moment, era încă doar prim-ministrul Rusiei.
Dar Luganov era şi succesorul ales - de fapt, uns deschis - al actualului preşedinte al naţiunii, un om a cărui sănătate se înrăutăţise serios în ultimele săptămâni. Părea o alegere improbabilă. Alegerile naţionale erau la mai puţin de o lună distanţă. Luganov nu era foarte cunoscut sau apreciat în rândul poporului rus, deşi, având în vedere starea de sănătate precară a preşedintelui, Luganov acţiona deja ca şef al executivului în cele mai multe privinţe care contau. Ultimele sondaje arătau că abia 4% din populaţie îl susţineau pe fostul şef al FSB ca lider al naţiunii. Cu toate acestea, Oleg spera să poată găsi o cale de a câştiga. Oamenii nu vedeau încă ceea ce vedea Oleg - un om puternic şi foarte curajos, un om dispus să facă tot ce este necesar pentru a menţine ţara în siguranţă şi pentru a restabili gloria Mamei Rusia, atât de afectată şi pătată în ultimii ani. Nimeni nu părea mai potrivit sau mai pregătit pentru a conduce Rusia în provocările secolului XXI. A spune că Oleg s-a simţit intimidat în prezenţa lui Luganov a fost puţin spus.
Îmbrăcat într-un costum de afaceri albastru închis, cu o cămaşă albă impecabilă şi o cravată de mătase albastru marin cu buline albe, bărbatul care stătea în spatele biroului era relativ tânăr - în jur de 40 de ani - , sănătos şi în formă fizică excelentă. Avea fizicul slab şi totuşi musculos al unui luptător sau al unui judoka. Părul său blond-nisipoase era subţire, cu o atingere de gri la tâmple. Nu era înalt - poate un metru cincizeci şi şase, cu doi centimetri mai scund decât Oleg însuşi. Dar pentru Oleg, Luganov era un uriaş printre oameni, iar Oleg nu avea nicio îndoială că naţiunea şi lumea vor vedea şi vor ajunge în curând să admire aceste calităţi.
Luganov nu a zâmbit şi nici nu a dat din cap, cu atât mai puţin nu l-a salutat pe Oleg, care stătea încremenit în mijlocul biroului spaţios, cu panouri întunecate, neştiind ce să facă în continuare. Oleg a plimbat ochii prin cameră, observând tavanul arcuit şi candelabrul de cristal de deasupra lor, apoi rafturile din sticlă de pe pereţii laterali. În spatele prim-ministrului, în stânga, se afla un steag rusesc pe un suport auriu. În spatele său, la dreapta, era un alt steag. Şi acesta purta dungile albe, albastre şi roşii, dar avea şi sigiliul statului rus, gravat în aur. Pe podea, o plantă mare în ghiveci era aşezată lângă o măsuţă, pe care se afla un televizor color, cu sunetul în surdină, care transmitea imagini în direct de la locul ultimului bombardament. Pe peretele cu lambriuri din spatele prim-ministrului era montată o sculptură din aur strălucitor a stemei naţionale, cu vulturul imperial cu două capete şi călăreţul care ucide un dragon.
În timp ce Oleg îşi îndrepta privirea în jos, intenţiona să o odihnească pe covorul ornamentat şi să aştepte să i se vorbească, dar când, din greşeală, a atras atenţia lui Luganov, prim-ministrul s-a uitat la unul dintre cele două fotolii mari din lemn din faţa biroului său. Tentativ la început, Oleg a înţeles în cele din urmă aluzia şi s-a aşezat, ochii lui fiind acum aţintiţi asupra băncii de telefoane şi a teancurilor de hârtii împrăştiate pe vastul birou de stejar. Oleg aştepta, dar bărbatul nu spunea nimic. Tăcerea devenea din ce în ce mai insuportabilă. Din nou, Oleg a înţeles aluzia. Şi-a limpezit gâtul, şi-a uscat mâinile

transpirate pe pantalonii costumului și s-a forțat să ridice privirea, mai întâi la cravată, apoi la gură și, în cele din urmă, în ochii albaștri pătrunzători și lipsiți de emoții ai bărbatului.
"Domnule prim-ministru, eu doar - ei bine, vă mulțumesc - vreau doar să vă mulțumesc, domnule, pentru că ați acceptat să mă primiți, mai ales astăzi", s-a bâlbâit Oleg. "Știu că aveți multe - vreau să spun, sunt foarte multe - ei bine, este o zi foarte tristă, foarte dificilă, o perioadă dificilă pentru țara noastră. Știu că aveți multe responsabilități, așa că sunteți foarte amabil să vă faceți timp pentru mine, dintre toți oamenii, într-o zi ca aceasta."
Luganov s-a holbat la el fără niciun comentariu, fără nicio încurajare. Oleg își curăță din nou gâtul și se forță să continue. "Chestia este că ceea ce voiam să vă vorbesc, domnule, este fiica dumneavoastră. După cum știți, după cum sunt sigur că v-a spus și ea, ne-am cunoscut la universitate acum aproape cinci ani. Am fost imediat atras de ea. Ea este, ei bine, după cum știți, este strălucitoare, absolut strălucitoare. Evident că știți asta. Îmi cer scuze. Și e inteligentă. Și frumoasă. Și sofisticată și totuși atât de amabilă și amuzantă și o povestitoare atât de bună. Atât de bună cu oamenii - copii, bătrâni. Are un fel de a fi. Și eu doar, eu nu știu - ei bine, de fapt, domnule, eu știu. . . . Ei bine, chestia e că m-am îndrăgostit de ea. Nu chiar imediat. Dar am început să ne cunoaștem. Și apoi am devenit prieteni. Și chiar dacă eram înaintea ei la studii, am continuat să ne scriem scrisori și după ce am absolvit, iar cu timpul am realizat că nu-mi puteam imagina viața alături de altcineva. Îmi era groază să-i spun asta, pentru că nu voiam să fac nimic care să pună în pericol prietenia noastră. Dar în cele din urmă, după multe discuții cu părinții mei, pe care, desigur, îi cunoașteți foarte bine, am decis - ei bine, știam că trebuie să vin la dumneavoastră și să vă cer permisiunea de a mă căsători cu ea. Acesta este motivul pentru care sunt aici. Și asta e întrebarea mea pentru dumneavoastră, domnule. Mi-ați permite să-i prezint Marinei un inel de logodnă și o cerere în căsătorie?"
Lui Oleg i s-a făcut rău la stomac. Era tot ce putea face ca să nu vomite pe biroul prim-ministrului. Dar cel puțin spusese ceea ce venise să spună. Spusese totul. Nu așa cum intenționase sau cum exersase atât de des. Dar o făcuse. Întrebarea era pe masă, iar acum se holba la mâinile lui și aștepta un răspuns.
Nu a fost niciunul. Nu pentru o vreme. Camera era din nou tăcută, deși Oleg putea auzi sunetele înăbușite ale telefoanelor care sunau și vocile înăbușite care vorbeau în anticameră. Simțea cum ochii celor doi ofițeri în civil care stăteau în spatele lui se holbau la el. A încercat în zadar să își imagineze expresia bărbatului din spatele biroului. Apoi, după ce i s-a părut o eternitate, și-a auzit numele."Oleg Stefanovici", a început Luganov, "îți iubești țara?"
Oleg și-a ridicat privirea, întrebându-se dacă chipul său reflecta surprinderea pe care o simțea, sperând că nu. De câte ori, în ultimele zile, exersase această conversație cu tatăl său? Discutaseră răspunsurile lui la zeci de întrebări. Credea el că o cunoaște suficient de bine pe Marina? De unde știa el că o iubește? Cu câte femei tinere se întâlnise înainte de Marina? De ce se terminaseră acele relații? Care erau intențiile lui pe termen lung - pentru cariera lui, pentru copii, pentru locul în care vor locui? Cum ar fi putut să-i susțină pe ei și ambițiile ei educaționale, dacă urmau să locuiască într-unul dintre cele mai scumpe orașe din lume, iar el era proaspăt absolvent al facultății de drept și abia după un an la primul său loc de muncă? Repetaseră și revizuiseră cu atenție răspunsurile lui la aceste întrebări și la multe altele. Dar Oleg nu își imaginase niciodată unul atât de direct și totuși atât de profund.

"Din toată inima, domnule", a răspuns Oleg, căpătând încredere datorită profunzimii convingerilor sale în această privinţă şi putând, în sfârşit, să-şi privească potenţialul socru în ochi fără să tresară. "Acum mai mult ca niciodată".
"Şi fiica mea?" a întrebat Luganov. "Cum voi fi sigur că nu o vei trăda niciodată?"
"Nu am iubit niciodată pe alta, domnule", a răspuns Oleg. "Ea este prima şi singura femeie pentru care am simţit vreodată asta. Domnule, aveţi cuvântul meu, pe onoarea familiei mele, că o voi preţui şi o voi proteja, o voi întreţine şi o voi creşte, cu tot ceea ce sunt şi sper să fiu vreodată. Provin dintr-o familie bună, onorabilă. Totuşi, ştiu că nu merit să fiu soţul Marinei. Cu siguranţă nu merit să fiu ginerele tău. Dar promit să fiu credincios. Dacă mă veţi avea - dacă ea mă va avea - nu vă voi dezamăgi niciodată pe niciunul dintre voi."
Un telefon de pe biroul său a sunat. Luganov nu răspunse.
Au fost două bătăi rapide în uşă. A intrat un general. "Domnule prim-ministru, convorbirea dumneavoastră cu Casa Albă este în curs de desfăşurare."
Luganov a dat din cap aproape imperceptibil, apoi s-a aplecat în faţă pe scaunul său.
"Te cred, Oleg Stefanovici", a spus el. "Acum mai am o întrebare."
Oleg a înghiţit greu.
"Caut un tânăr avocat strălucit care să facă parte din echipa mea personală", a spus Luganov liniştit. "Cineva harnic. Discretă. Cineva căruia i se pot încredinţa informaţii sensibile, mai ales acum. Şi cine poate fi mai de încredere decât familia?"
MOSCOVA - 16 SEPTEMBRIE 1999
Oleg Stefanovici Kraskin a ajuns devreme la Kremlin.
Încă nu-i venea să creadă ce noroc are. Nu numai că era logodit cu singura fiică a prim-ministrului, dar acum lucra ca asistent în staff-ul personal al prim-ministrului. Nu susţinuse niciun interviu. Nu a prezentat niciun curriculum vitae. Nu a oferit nicio referinţă. Pe de altă parte, atunci când un om care a lucrat în serviciile secrete ruseşti - de fapt, care a fost odată şeful Serviciului Federal de Securitate sau FSB - te angajează pe loc, poţi fi destul de sigur că ai fost deja verificat în detaliu.
În timp ce Oleg reflecta la vârtejul ultimelor şaptezeci şi două de ore, îşi dădu seama că FSB începuse, fără îndoială, o investigaţie minuţioasă asupra sa cu cinci ani înainte, când o cunoscuse pe Marina. Se simţea jenat că acest gând nu-i trecuse prin cap până atunci. Dar ştia că putea fi sigur că ancheta fusese amănunţită. Luganov era un tată la fel de protector pe cât era un director executiv priceput. Şi-ar fi protejat fiica cu aceeaşi intensitate cu care şi-ar fi protejat patria. Dar era şi discret. Nici unul dintre prietenii, profesorii sau colegii lui Oleg din copilărie şi până în prezent nu-i spusese vreodată că au fost interogaţi de FSB. Dar cu siguranţă fuseseră, pentru că iată-l cu un permis provizoriu de intrare în Kremlin atârnându-i de gât.
Era cu puţin înainte de şase dimineaţa. Nu trebuia să ajungă înainte de şapte, dar aceasta era prima lui zi de lucru. În ultimele două zile îşi încheiase activitatea la cabinetul de avocatură, îşi curăţase biroul de acolo şi îşi luase rămas bun. Toţi partenerii săi - dintre care majoritatea erau cu treizeci sau patruzeci de ani mai în vârstă decât el - erau la fel de uimiţi pe cât erau de încântaţi. I-au organizat o petrecere elaborată, pentru care a fost recunoscător, deşi ştia foarte bine că nu erau doar drăguţi cu el; se îngraşă cu viitorul ginere al viitorului preşedinte al Federaţiei Ruse.
După ce a trecut de securitate şi a completat câteva documente esenţiale, Oleg a fost îndrumat către biroul lui Boris Zakharov, şeful de cabinet al

prim-ministrului și cel mai important consilier. Potrivit tatălui lui Oleg, Luganov și Zakharov erau prieteni din copilărie. Cei doi bărbați au servit împreună în Afganistan la începutul anilor 1980 și, ulterior, au lucrat pentru KGB înainte de a trece în politică. Oleg știa că mulți dintre angajații de rang înalt ai lui Luganov erau prieteni personali de lungă durată și de mare încredere ai prim-ministrului. Probabil că unii dintre ei nu erau calificați să lucreze în poziții atât de sensibile. Dar un lucru era destul de clar: relațiile personale și loialitatea neîndoielnică erau prețuite mai presus de orice.
Zakharov era un om mare și destul de sociabil, care l-a primit călduros pe Oleg în biroul său și l-a felicitat călduros pentru logodnă. L-a întrebat pe Oleg cum s-au cunoscut el și Marina și cum a curtat-o pe fiica prim-ministrului fără să ajungă pe prima pagină a ziarelor. Oleg a răspuns la prima întrebare, dar a ezitat la a doua, spunând că habar nu avea. Adevărul era că bănuia că oamenii lui Luganov făceau interferențe cu presa.
"Acum, mă aștept ca domnișoara Marina să vă fi spus deja acest lucru, dar aceasta nu va fi, desigur, o nuntă obișnuită", a spus șeful de cabinet după un minut de amabilități. "Având în vedere că va avea loc cândva după alegeri, ne așteptăm ca prim-ministrul să fie, la acel moment, președinte. Prin urmare, nunta dumneavoastră va fi o afacere de stat. Ca atare, biroul meu - în strânsă colaborare cu șeful nostru de protocol - se va ocupa de toate detaliile. Orice cereri specifice pe care dvs. și dra Marina le aveți pot fi transmise prin intermediul meu. Cu siguranță vom face tot posibilul să le îndeplinim, dar nu uitați că locul de desfășurare, lista de invitați, muzicienii și, bineînțeles, toate măsurile de securitate vor fi planificate cu mult timp înainte - cu mult timp înainte."
Oleg își ținu gura, dar nu, Marina nu spusese niciodată așa ceva. Pe de altă parte, el o ceruse în căsătorie cu doar două nopți înainte, la restaurantul lor preferat cu vedere la râul Moskva. Când îl văzuse pe Oleg în genunchi, cu inelul cu diamant rafinat în mână, și aflase că Oleg îl ceruse deja pe tatăl ei și primise binecuvântarea acestuia, Marina îi sărise în brațe și îl sărutase sălbatic.
"Deci e un da?", a întrebat el când au ieșit la aer.
"Da!", îi spusese ea în timp ce începea să-l sărute din nou.
Au vorbit despre multe lucruri. I-au sunat pe părinții ei. Îi sunaseră pe părinții lui. Dar detaliile ceremoniei? Că nunta va fi o afacere de stat, condusă nu de ei, ci de agenți politici de la Kremlin? Nu, despre asta nu se vorbise.
"Poporul rus nu a mai avut parte de o astfel de nuntă din 1894", a exclamat Zakharov în timp ce își suna secretara și îi cerea să îi aducă "Dosarul nunții".
"1894?" a întrebat Oleg, rămânând fără răspuns.
"Nunta țarului", a răspuns Zakharov, aprinzându-și o țigară și afundându-se în scaunul din spatele biroului său. I-a făcut semn lui Oleg să ia loc vizavi de el.
Oleg nu-și amintea prea bine istoria regalității rusești. Dar orice rus știa esențialul. Țarul Nicolae al II-lea se căsătorise cu prințesa Alix de Hesse, care ajunsese să fie cunoscută drept Marea Ducesă Alexandra Feodorovna, ultima țarină înainte de revoluție, când fusese executată sumar de bolșevici. Nunta a avut loc la Marea Biserică a Palatului de Iarnă din Sankt Petersburg. Participase întreaga dinastie Romanov, precum și regalitatea din întreaga Europă.
"Nunta voastră nu va fi mai puțin grandioasă - poate chiar mai grandioasă", a explicat Zakharov. "Dar, desigur, spre deosebire de Nicolae și Alix, noi trăim în era televiziunii. Așa că aceasta va fi

transmisă în direct - întreaga planetă va avea șansa de a vedea Rusia în toată splendoarea ei."
Oleg a pălit. Televizată? Transmisă întregii planete? Tot ce își dorea era o afacere simplă, privată. Familiile apropiate. Prieteni apropiați. Un preot ortodox rus. Și o lună de miere într-un loc însorit și cald și foarte, foarte privat.
Zakharov fie nu a observat reacția puțin entuziastă a lui Oleg, fie nu i-a păsat.
S-a bătut la ușă, iar secretara lui Zakharov a intrat cu două dosare cu trei inele. I le-a dat pe amândouă lui Zakharov, care i-a înmânat imediat una lui Oleg și i-a spus să o păstreze în siguranță și să i-o arate doar Marinei și părinților săi. I-a indicat primele șase pagini cu întrebări esențiale la care trebuia să răspundă imediat și i-a cerut lui Oleg să îi trimită formularele completate până la sfârșitul săptămânii. În acel moment, Oleg urma să se întâlnească cu Biroul de Protocol. Dar mai întâi erau chestiuni mai presante de luat în considerare.
Zakharov i-a înmânat lui Oleg permisul de acces permanent, un card biometric de elită care îi permitea accesul în aproape toate clădirile și încăperile din Kremlin, cu excepția celor mai sigure facilități militare. Apoi l-a condus pe Oleg pe hol până la micul spațiu de lucru care urma să fie al său.
A-l numi birou ar însemna să exagerăm puțin situația. Părea, mai degrabă, să fie un dulap de custode transformat în care fuseseră introduse cumva un birou mic și îngust, un scaun de birou scârțâitor și un dulap de dosare prăfuit. Încăperea nu avea ferestre și era puțin aerisită, dar se afla la douăzeci de pași de biroul lui Luganov, iar Oleg nu avea de ce să se plângă.
Zakharov i-a dat combinația încuietorii cifrate de pe ușă, parola pentru noul său computer de birou și un director clasificat cu numerele de telefon ale birourilor tuturor celor care erau cineva în administrația Luganov. Apoi i-a dat lui Oleg numărul său personal de telefon mobil și numărul de acasă și i-a spus să le memoreze și să nu le împărtășească cu nimeni.În timp ce șeful de personal începea să îl prezinte pe Oleg persoanelor-cheie care lucrau la etajul al treilea, s-a produs brusc o agitație lângă lifturi. O falangă de ofițeri de securitate a coborât prima, urmată de doi bărbați pe care Oleg i-a recunoscut imediat. Primul era Mikhail Petrovsky, ministrul apărării. Al doilea era Dmitri Nimkov, șeful FSB. În acel moment, beeper-ul lui Zakharov a început să sune, la fel ca cele ale unei jumătăți de duzină de membri ai personalului de conducere de pe hol. Telefoanele au început să sune în fiecare birou.
"Încă un atentat", a spus Zakharov, iar comportamentul său s-a schimbat instantaneu. "Rămâi aproape de mine, Oleg Stefanovici. Ia notițe detaliate despre tot ce se spune și ține-ți gura închisă."
În săptămâna precedentă, Oleg examinase contracte și facturi.
Acum se afla în vârtejul celei mai grave crize naționale de la prăbușirea Imperiului Sovietic încoace.
În timp ce îl urma pe șeful de cabinet într-o sală de conferințe adiacentă biroului prim-ministrului, Oleg își amintea foarte bine ziua în care drapelul sovietic a fost coborât pentru ultima oară. Fiecare rus își amintea. 25 decembrie 1991. Oleg era încă un adolescent la acea vreme. Dar își amintește că se înghesuia în jurul televizorului părinților săi, urmărind evenimentele importante care se desfășurau oră de oră. Nu va uita niciodată lacrimile mamei sale sau tăcerea stupefiată a tatălui său. Părinții lui nu au fost entuziasmați ca unii dintre vecinii lor, ca și cum națiunea urma să fie cumva liberă. Mai degrabă, se temeau că țara lor se va destrăma.
Pentru prima dată, Oleg le-a înțeles emoțiile.

O ușă s-a deschis. Prim-ministrul Luganov a intrat, flancat de gărzi de corp. După ce ușa a fost închisă, membrii cabinetului au luat loc în jurul mesei de conferințe. Luganov, desigur, s-a așezat în capul mesei. Gărzile de corp au ocupat posturi la fiecare ușă, în cele patru colțuri ale camerei și direct în spatele său. Mai mulți consilieri care îi însoțeau pe ministrul apărării Petrovski și pe șeful FSB Nimkov s-au așezat într-un rând de scaune lipite de pereții laterali, în spatele directorilor lor. Oleg li s-a alăturat, stând chiar în spatele lui Zakharov, cu carnețelul și stiloul la îndemână.
"Domnule prim-ministru, regret să vă informez că a avut loc un alt atac", a spus ministrul apărării în timp ce îi înmâna lui Luganov un dosar din piele.
"Unde?", a întrebat premierul, deschizând dosarul și răsfoind conținutul său.
"În sud, domnule-Volgodonsk", a răspuns Petrovski.
Oleg și-a ridicat privirea de la notițele sale. Cunoștea Volgodonsk. Era lângă Marea Neagră, nu departe de granița cu Ucraina. Bunica lui maternă locuia acolo, la fel ca și câțiva dintre verii lui. În copilărie, Oleg mersese la pescuit de-a lungul râului Don cu bunicul său.
"Primele dovezi sugerează că a fost vorba de un camion-capcană", a continuat Petrovsky. "A explodat în fața unei alte clădiri de apartamente - a secționat întreaga fațadă a clădirii, nouă etaje. Dacă permiteți, domnule prim-ministru, FSB are înregistrări video de la fața locului."
Luganov a dat din cap, iar filmarea a început să ruleze. Oleg a tresărit în timp ce imaginile nedifuzate pâlpâiau pe trei televizoare mari montate pe peretele îndepărtat. Devastarea depășea tot ceea ce văzuse vreodată. Cu siguranță, imaginile atât de grafice nu urmau să fie difuzate pe o televiziune națională. Ceea ce era vizibil erau în mare parte dărâmături, dar era și un trunchi tăiat pe care camerele continuau să se concentreze. Mame acoperite de cenușă își strângeau în brațe copiii care plângeau.
"Câți?", a întrebat Luganov, stoic și întunecat.
Șeful FSB a luat-o pe asta. "Știm de șaptesprezece morți până acum", a răspuns Nimkov. "Dar este devreme".
"Răniți?"
"Ultima numărătoare pe care o am este de șaizeci, dar, din nou, Excelență, ne așteptăm ca acest număr să crească."
"A revendicat cineva meritele?"
"Nu, domnule", a spus Nimkov. "Nu încă."
"Dar modul de operare este la fel ca al celorlalți?"
"În esență, da."
"Ceceni", a spus Luganov cu răceală.
Nu era o întrebare, a observat Oleg, ci o afirmație. A notat totul.
"Asta e cea mai bună presupunere a noastră, domnule - da", a spus Nimkov.
"Zakayev?", a întrebat premierul.
Oleg a recunoscut instantaneu acel nume. Ramzan Zakayev era un domn al războiului fundamentalist musulman din provincia rusă Cecenia. Devenise un nume cunoscut în perioada 1994-1996, când a condus o mișcare separatistă care încerca să rupă Cecenia de Federația Rusă. Era cunoscut pentru cruzimea și barbaria sa. Când au început atacurile aeriene rusești și când forțele terestre au încercat pentru prima dată să recucerească capitala rebelă Groznîi, Zakayev a declarat un jihad, sau război sfânt, împotriva Moscovei. Mai mult de o mie de soldați ruși și-au pierdut viața în bătălia de la Groznîi. Mulți dintre ei au fost măcelăriți într-un mod îngrozitor, iar Zakayev a devenit astfel cel mai căutat terorist din țară. Avea treizeci și șase de ani.
Șeful FSB s-a așezat pe scaunul său de piele, și-a scos ochelarii de citit și i-a așezat pe caietul din fața sa. S-a uitat la Luganov și a suspinat. "Pe baza a tot ceea ce știm acum, aș pune probabilitatea ca

Zakayev și forțele sale să fie în spatele tuturor acestor atentate la 90 la sută sau mai mult."
Scriind conversația cât de repede a putut, Oleg a simțit cum îi fierbe sângele. La fel ca majoritatea rușilor, Oleg era sigur de vinovăția lui Zakayev - atât de sigur, de fapt, încât tânărului avocat nici măcar nu i-a trecut prin cap că șeful Serviciului rus de securitate nu prezenta fapte reale, nu aducea dovezi reale. Abia mai târziu își va da seama că nu s-a discutat despre amprentele incriminatoare găsite la locul faptei sau despre comunicațiile interceptate între liderul războinic cecen și oamenii care au efectuat aceste atacuri. Nu se spunea nimic despre interceptări telefonice sau conversații înregistrate cu Zakayev sau chiar cu un singur informator cecen care să-l implice în aceste crime.
Luganov s-a întors către ministrul său al apărării. "Forțele dumneavoastră sunt pregătite să se deplaseze?"
"La comanda dumneavoastră, domnule", a răspuns Petrovski.
Oleg și-a ridicat din nou privirea de la notițele sale. A privit cum viitorul său socru își dădea acordul, apoi a semnat ordinele în calitate de președinte interimar. A doua invazie rusă în Cecenia era pe cale să înceapă.
Cu cinci minute înainte de prânz, Zakharov l-a chemat pe Oleg. Împreună, cei doi bărbați au intrat în biroul lui Luganov. Acesta fusese transformat în grabă într-un studio de televiziune. Lumini strălucitoare, fierbinți. Două camere video de calitate superioară. Un teleprompter. Un microfon cu braț. Și cabluri negre groase, lipite cu bandă adezivă de covor, care se înșirau peste tot ca o gaură de șerpi. Șeful de cabinet i-a șoptit lui Oleg să ia din nou notițe despre tot ce vedea și auzea. Aceasta era singura lui responsabilitate pentru moment. El era cel care lua notițe și secretarul oficial al întâlnirilor private și al aparițiilor publice ale prim-ministrului. Trebuia să noteze numele tuturor participanților la o întâlnire și tot ceea ce se spunea, să noteze cu atenție toate măsurile luate, apoi să dactilografieze toate notițele și să le trimită în termen de 24 de ore prim-ministrului, șefului de cabinet și unei liste restrânse de alți membri de rang înalt ai personalului, pentru a le analiza. Oleg habar nu avea cât timp va dura misiunea sau când se va recurge la pregătirea sa juridică. Pentru moment, acest lucru îi convenea.
Oleg nu trebuia să vorbească în timpul procedurii și nici nu dorea să o facă. A jurat să păstreze secretul asupra fiecărei întâlniri, dar asta era în regulă, deoarece nu dorea să divulge nimic sensibil, nici măcar logodnicei sale. În ceea ce o privește, Marina era doar încântată că Oleg avea postul. Nu avea niciun interes să se amestece în afacerile tatălui ei. În plus, își spunea Oleg, slujba nu era dificilă, dar îl punea în proximitate directă cu Luganov și cu toți consilierii săi de vârf. I-ar fi permis să afle mai multe despre om, despre stilul său de conducere și despre națiunea pe care o servea. Era, pe scurt, oportunitatea vieții sale.
Ușa laterală care ducea la sala de conferințe s-a deschis. Oleg a putut să-l vadă pe Luganov discutând cu Petrovski și Nimkov. Apoi Luganov a dat din cap sec și a intrat împreună cu bodyguardul său șef, un bărbat pe nume Pavel, care a închis ușa în urma lor. Luganov a luat loc în spatele biroului său de conducere. A făcut o ultimă trecere în revistă a hârtiilor pe care le avea în față, marcându-le uneori cu un stilou cu peniță pe care l-a scos din buzunarul costumului său. Oleg se întreba cum trebuie să te simți când ai greutatea națiunii pe umeri. Ocupantul oficial al biroului - omul care fusese președinte al Rusiei timp de opt ani plini de provocări și epuizanți - nu se simțea bine. Cu siguranță, responsabilitățile îl afectaseră puternic fizic și psihic. La fel și consumul excesiv de alcool. Dacă totul mergea conform planului, bărbatul

ar fi părăsit funcţia până la sfârşitul anului. În opinia lui Oleg, rămăsese deja prea mult.
Zakharov a cerut liniște, iar șoaptele de ultim moment ale echipei au încetat imediat. Regizorul a dat o numărătoare inversă și, deodată, lumina roșie de deasupra camerei centrale s-a aprins. Luganov și-a ridicat privirea din pagini și s-a uitat direct în cameră. Era prima dată când Oleg își amintea ca Luganov să se fi adresat națiunii.
"Cetăţeni ai Rusiei - dragul nostru lider, după cum știți, este bolnav și incapacitat. Primește îngrijiri medicale excelente și vă rog să vă rugați pentru recuperarea sa rapidă și pentru alinarea familiei sale. Dar trebuie să vin astăzi în fața dumneavoastră, atât în calitate de prim-ministru, cât și în calitate de președinte în exercițiu, pentru a vă informa că națiunea noastră este atacată. Permiteţi-mi să vă asigur că forţele teroriste responsabile pentru aceste crime odioase împotriva poporului rus vor plăti un preţ mare. În temeiul autorității care mi-a fost conferită de constituție și al responsabilităţii pe care o am în fața lui Dumnezeu și a națiunii, am ordonat forţelor noastre aeriene și terestre să intre în luptă pentru a ne apăra onoarea. Forţele noastre vor vâna inamicul. Îl vom urmări până la capătul pământului. Îi vom eradica complet. Forţele noastre nu vor avea milă, și nici eu nu voi avea. Aveţi cuvântul meu".
Bombardamentul de covor asupra orașului Groznîi a început câteva minute mai târziu.
RYAZAN, RUSIA-22 SEPTEMBRIE 1999
Sergentul major Ilya Daskin și-a scos pistolul și s-a ghemuit în umbră.Ofițerul de poliție în vârstă de 59 de ani i-a făcut semn partenerului său, un tânăr stagiar pe nume Dima, să scoată și el arma și să-l acopere în timp ce intra în clădirea de apartamente de pe strada Novoselov. Dima a făcut cum i s-a spus, dar chiar și în întuneric, Daskin a putut vedea că mâinile puștiului tremurau.
În afară de serviciul său militar, Daskin fusese în poliție toată viața lui de adult. Se născuse și crescuse în acest oraș, Ryazan, la fel ca părinții și ambele perechi de bunici înaintea lui. În luna mai a anului următor urma să iasă la pensie. Dima, pe de altă parte, avea doar douăzeci și patru de ani. Era în poliție de mai puțin de două luni, probabil de aceea fusese trimis de la academie la Riazan.
Situat la 200 de kilometri de Moscova, orașul nu era de o mărime neglijabilă. Mai mult de o jumătate de milion de oameni locuiau acolo. Dar era departe de drumurile bătătorite. În Ryazan nu se întâmpla niciodată nimic interesant, cu siguranță nimic periculos. Criminalitatea era redusă. Traficul de droguri era minim. Turismul era aproape inexistent. Aparent, era orașul perfect pentru a trimite un începător să se antreneze, cel puțin după părerea celor de la vârful lanțului trofic. Daskin nu ar fi putut fi mai în dezacord. În opinia sa, noii polițiști ar trebui să fie trimiși în cele mai dificile zone din orașele cele mai afectate de criminalitate. Așa aveau să învețe meserie, nu aici, în pustietate.
Își șterse fruntea cu mâneca și se mișcă prin vestibulul clădirii de apartamente, plimbându-și arma dintr-o parte în alta. Intrarea era slab luminată, dar Daskin era sigur că nu era nimeni acolo. Totuși, a observat că ușa de serviciu spre scara de la subsol era întredeschisă. A strâns mai tare pistolul și s-a îndreptat spre ușă.
Clădirea părea nefiresc de liniștită pentru o seară de toamnă. Unde erau toți copiii? De ce nu erau afară jucându-se în curte? Unde erau toate cuplurile tinere? De obicei, într-un cartier ca acesta, ei se plimbau în lumina lunii, la fel ca pensionarii care își plimbau câinii și haitele de adolescenți care se îndreptau spre mall. De la atentatele din întreaga țară, străzile au fost mai liniștite, să fim siguri. Mulți erau prea

speriați pentru a dormi noaptea, îngroziți de faptul că clădirea lor ar putea fi următoarea care va fi făcută zob. Dar, în același timp, le era frică să iasă afară, temându-se că teroriștii puneau la cale noi comploturi, mai ales acum că bombardamentele masive și necruțătoare asupra fortărețelor cecene erau în desfășurare.
Daskin a deschis ușa subsolului cu piciorul. Ținându-și arma în mâna dreaptă, a scos în liniște lanterna cu mâna stângă și a apăsat pe ea. Apoi s-a întors în casa scării, îndreptând atât lanterna, cât și țeava armei sale în jos. Nu a văzut nimic, nu a auzit pe nimeni.
Acest apel, ca multe altele din ultimele săptămâni, a fost aproape sigur o altă alarmă falsă. Publicul era în alertă. Oamenii reacționau exagerat, se părea, la fiecare privelițte ciudată, la fiecare persoană necunoscută, ca și cum cecenii ar fi pândit în fiecare umbră. Publicul dorea ca fiecare zgomot să fie verificat de poliție, iar Daskin știa că el și colegii săi nu aveau de ales decât să răspundă. Oamenii nu aveau nevoie doar să fie protejați. Aveau nevoie să fie liniștiți. Chiar și în Ryazan.
Daskin a apăsat pe întrerupătorul de pe peretele din dreapta sa și a așteptat câteva clipe, ascultând după voci, respirație, mișcare de orice fel. Nu auzi nimic, stinse lanterna și o vârî înapoi în bucla de la curea. Apoi, întorcându-și mâna stângă la pistol, a coborât încet scările, având grijă să-și așeze picioarele la marginea fiecărei trepte pentru a reduce la minimum riscul ca lemnul să scârțâie din cauza greutății sale. Asta era doar forța obișnuinței, desigur. Oricine s-ar fi ascuns acolo jos știa acum foarte bine că el urma să vină.
Pe măsură ce cobora scările, Daskin își simțea inima bătând cu putere și transpirația adunându-se pe față și pe gât și picurându-i pe spate. S-a întrebat dacă Dima era bine și a început să se îndoiască de el însuși. Făcuse bine că îl lăsase pe tânăr să supravegheze ușa în loc să-i ordone să vină și el la subsol? Probabil că da. Dacă era ceva în acest apel - lucru de care se îndoia foarte mult, dar dacă era, de fapt, un schimb de focuri, lucru de care se îndoia și mai mult - Dima nu ar fi fost de niciun ajutor într-o zonă atât de apropiată. Era mult mai bine să audă împușcăturile și să ceară întăriri prin radio decât să fie prins în schimbul de focuri.
Trecuseră mai puțin de șase minute de când Daskin și partenerul său primiseră apelul radio pentru a "verifica activitatea suspectă de pe strada Novoselov nr. 14". Dispecerul tocmai primise un apel panicat de la un bărbat pe nume Alexei, care spunea că locuiește în clădire. Alexei i-a spus dispecerului că a văzut doi bărbați suspecți intrând în subsol. El a adăugat că o a treia persoană - posibil o femeie - aștepta peste drum într-o mașină albă care mergea în gol. La fel ca Daskin, dispecerul nu a fost foarte îngrijorat - până când bărbatul a menționat, aproape în treacăt, că mașina era o Lada albă, un model cu patru uși. Aceste detalii îi accelerașeră pulsul dispecerului și acum și lui Daskin. La urma urmei, astfel de informații nu fuseseră făcute publice. Dar toate departamentele de poliție din țară căutau o astfel de mașină, după ce un martor semnalase un vehicul similar la locul atentatului de pe strada Guryanova, cu două săptămâni înainte.
Sergentul major a continuat să-și mâture arma dintr-o parte în alta, trecând încet, constant, cu precauție pe lângă rândurile de cutii de carton și grămezile de mobilă veche care îi încurcau calea. Locul mirosea a mucegai și a urină de pisică. Dar Daskin a continuat să înainteze, iar când a ajuns la următorul colț, inima aproape că i s-a oprit. Pentru că acolo, sub cuptorul masiv, se afla prima bombă pe care o văzuse de pe vremea când era sapeur în armată.
Daskin și-a spus să respire adânc și să se asigure că a înțeles cu adevărat situația înainte de a cere ajutor prin radio. A continuat să cerceteze subsolul, dar în cele din urmă, convins că nu mai era nimeni

acolo în afară de el, și-a pus pistolul în toc, și-a scos lanterna și s-a așezat în genunchi pentru a examina mai atent dispozitivul. A putut vedea câteva zeci de batoane de ceea ce părea a fi TNT, legate între ele cu bandă adezivă. Fiecare era conectat la celelalte printr-o serie de fire negre, roșii și verzi. Ceea ce nu a văzut a fost un declanșator de detonare de la distanță, iar acest lucru l-a liniștit puțin. Dacă ar fi existat unul și dacă teroriștii ar fi supravegheat clădirea și l-ar fi văzut intrând, ar fi putut detona bomba imediat. Dar nu părea să fie cazul. Ceea ce Daskin a văzut, totuși, și pe care nu și-l putea explica, erau firele care mergeau de la batoanele de TNT la ceea ce semăna foarte bine cu trei saci de zahăr. Nu avea nicio idee ce ar putea fi în saci, așa că s-a deplasat în cealaltă parte a cuptorului și s-a culcat pe burtă, încercând să se apropie cât mai mult de ciudatul dispozitiv. Abia atunci a găsit detonatorul, conectat la un dispozitiv de cronometrare, pornit, clipind furios și setat pentru ora 5:30 a.m.
Îngrozit, Daskin s-a îndepărtat încet de bombă. Ridicându-se în picioare și încercând să își liniștească respirația, și-a sunat partenerul și l-a instruit să înceapă să trezească pe toată lumea din clădire și să le ordone să evacueze imediat. Apoi a sunat la cartierul general pentru a le spune ce a găsit. În câteva minute, sirenele și luminile intermitente au umplut noaptea. Zeci de mașini de poliție au venit din toate direcțiile pe strada Novoselov, urmate de camioane de pompieri și ambulanțe. La scurt timp după aceea, au sosit reporteri și echipe de știri TV.
În timp ce poliția evacua clădirea și stabilea un perimetru pentru a ține trecătorii departe de pericol, au sosit geniștii. Doi specialiști s-au echipat și s-au îndreptat spre subsol, în timp ce o jumătate de duzină de ofițeri au dus câinii detectivi de bombe în clădirile din apropiere, pentru orice eventualitate. Tensiunea din tot cartierul era insuportabilă. Poliția nu dădea nicio informație, dar zvonurile se răspândiseră ca focul. Pe măsură ce se apropia miezul nopții, majoritatea locuitorilor din Ryazan știau că colțul lor liniștit din Rusia a fost ținta unui dezastru. În cele din urmă, doi specialiști transpirați au reapărut din clădire. Și-au scos costumele anti-bombă și s-au șters cu prosopul. Apoi s-au adunat cu șeful poliției, cu șeful pompierilor și cu Daskin.
"S-a terminat", a spus ofițerul șef al geniștilor. "Totul e liber."
"De ce a durat atât de mult?", a întrebat șeful poliției.
"Asta nu seamănă cu nimic din ce am mai văzut până acum", a răspuns ofițerul.
"De ce nu?"
"Mai multe motive - unul a fost detonatorul."
"Ce-i cu el?"
"Nu era un detonator de grădină - era un detonator greu, de calitate de luptă, genul de detonator pe care îl foloseam în Spetsnaz."
Daskin îi aruncă ofițerului o privire evaluatoare. Dacă servise ca expert în explozibili în Forțele Speciale Ruse, era clar că știa despre ce vorbește.
"Cum ar putea teroriștii să pună mâna pe așa ceva?", a întrebat șeful.
"Habar nu am, dar mai era ceva foarte ciudat - trei saci."
"Corect, ce erau aceia?" a întrebat Daskin.
"Ei bine, cu siguranță nu erau plini cu zahăr, pot să vă promit asta."
"Și atunci ce?"
"Eram nedumeriți, așa că i-am spus lui Misha să îmi aducă un analizor de gaze portabil."
"Și?"
"Hexogen. Grad militar. Acest lucru ar fi nivelat această clădire și poate mai multe. Sute de oameni ar fi murit. O adevărată baie de sânge. Suntem foarte norocoși că sergentul major de aici l-a găsit la timp."

Oamenii au rămas în tăcere, contemplând gravitatea dezastrului pe care tocmai îl evitaseră.
Apoi Daskin s-a întors spre șeful său. "Domnule, cu permisiunea dumneavoastră, cred că ar trebui să alertăm FSB-ul."
Dacă șeful poliției ar fi urmat pur și simplu sfatul lui Ilya Daskin, poate că ar fi supraviețuit.
În schimb, șeful l-a sunat pe Vasili Malenchenko, reporterul de la Novaya Gazeta care scria o poveste după alta despre atentate, pentru un interviu telefonic exclusiv. Șeful i-a spus lui Malenchenko că el și oamenii săi tocmai au dejucat un complot terorist major. El a explicat cu lux de amănunte modul în care oamenii săi au descoperit și dezamorsat o bombă uriașă. El și-a lăudat ofițerii, echipa de geniști și detectivii, detaliind în același timp cât de mare ar fi fost devastarea, având în vedere că materialul nu era de genul celor pe care teroriștii "normali" ar fi putut pune mâna. Nu, a explicat el, descriind meticulos bomba în sine, detonatorul, cronometrul, batoanele de TNT și cei trei saci misterioși, această armă era foarte periculoasă deoarece conținea explozibili produși special și exclusiv pentru armata rusă.
Malenchenko a sărit imediat într-un taxi și a alergat la studiourile de știri ale NTV, una dintre cele mai mari rețele de televiziune din Rusia. Curând, el a fost intervievat în cadrul unei emisiuni în direct, difuzată în toate cele unsprezece fusuri orare ale Rusiei. El nu și-a citat sursele, dar a relatat tot ceea ce aflase, inclusiv partea referitoare la cei trei saci de explozibili care "au fost produși special și exclusiv pentru armata rusă" și care sunt efectiv "imposibil de obținut pentru teroriștii ceceni".
Interviul lui Malenchenko a dominat ciclul știrilor toată ziua, înregistrarea fiind redifuzată în mod repetat. Impactul asupra națiunii a fost imediat și catastrofal. Toate temerile rușilor obișnuiți cu privire la un atac cecen care să îi ucidă pe ei și pe copiii lor în somn au fost amplificate de o mie de ori de ideea că teroriștii aveau acces la cei mai avansați explozibili nenucleari din arsenalul armatei ruse.
Oleg a stat treaz o mare parte din noapte, fumând în lanț, lipit de reportajul non-stop, întrebându-se ceea ce toată lumea din Rusia se întreba: cum naiba au putut teroriștii ceceni să obțină ingrediente militare pentru fabricarea bombelor - nu o dată, ci de cel puțin două ori? Cine din armata rusă le-ar fi dat? Nu puteau fi soldați. Trebuiau să fie ofițeri. Ofițeri de rang înalt. Dar de ce ar fi acceptat ofițerii de rang înalt din armata rusă să ajute la uciderea femeilor și copiilor într-un mod atât de barbar? Câți astfel de trădători erau? Cum de nu au fost observați? Unde vor lovi data viitoare? Cât de repede ar putea fi prinși? Și între timp, în cine din armată și din forțele de ordine se poate avea încredere?
Aceste întrebări și sute de altele au dominat rapid discuțiile din mass-media. Toată lumea avea o teorie, iar fiecare era mai bizară și mai înfricoșătoare decât precedenta.
Imediat după ora 4:30 dimineața, telefonul securizat al lui Oleg a sunat. Era asistentul executiv al lui Zakharov. Șeful de cabinet ordonase fiecărui membru al personalului să intre imediat în birou.
Când a sosit Oleg, locul era în stare de criză. Prim-ministrul venea cu elicopterul și urma să ajungă la Kremlin într-o oră. Între timp, Zakharov lucra la telefoane pentru a gestiona povestea, dacă nu chiar pentru a o stăpâni. Se instalase în sala de conferințe. Generali, oficiali FSB, consilieri politici și ofițeri de relații publice intrau și ieșeau pentru a furniza informații actualizate și pentru a primi noi directive, dintre care unele veneau direct de la vârf. Inițial, responsabilitatea lui Oleg a fost să țină o evidență scrisă a fiecărui fapt, a fiecărei instrucțiuni, a fiecărui răspuns și contra-răspuns. Dar, în curând, șeful

de personal i-a ordonat lui Oleg să răspundă la apelurile primite de la membrii Dumei, primari și șefi politici. Oamenii sunau din toată țara, cerând răspunsuri, iar Oleg trebuia să le ofere.
Zakharov i-a dat scenariul.
În primul rând, Oleg a fost instruit să spună că Vasili Malenchenko s-a înșelat complet. În Ryazan nu existase niciodată o amenințare teroristă reală. Poliția locală se împiedicase de un exercițiu de antrenament, organizat de FSB pentru a simula o posibilă amenințare cu bombă. Totul a fost o mare neînțelegere. Bomba părea reală, dar era doar o recuzită. Nimeni nu a fost vreodată în pericol real.
În al doilea rând, cei trei saci de zahăr nu conțineau explozibili de grad militar. Nu conțineau deloc explozibil, și cu siguranță nu hexogen. Sacii conțineau de fapt zahăr. Din nou, întreaga scenă a fost aranjată astfel încât să pară un complot terorist pentru a testa instinctele și reacțiile autorităților locale și cooperarea interinstituțională cu agenții de securitate din Moscova. Dar semnalele s-au încrucișat și au avut loc o serie de erori de comunicare.
În al treilea rând, Malenchenko a fost un jurnalist teribil, o rușine pentru țară și ar trebui concediat imediat. Dacă ar fi fost un rus loial și un reporter bun, și-ar fi făcut bine treaba și ar fi aflat că acesta a fost doar un test. Ar fi putut clarifica destul de repede întreaga confuzie cu doar câteva apeluri telefonice. În schimb, Malenchenko a injectat teamă într-o națiune deja zguduită de ultimele câteva săptămâni de atacuri teroriste reale ale islamiștilor ceceni. El greșise complet povestea, dar acum cetățenii Rusiei ar trebui să-și continue viața de zi cu zi cu încrederea că armata îi va zdrobi pe teroriști. FSB făcea o treabă excelentă pentru protejarea țării. În plus, simularea a avut, de fapt, un mare succes. Nimeni nu a fost ucis. Nimeni nu a fost rănit. Polițiștii din Ryazan s-au descurcat bine. La fel au făcut și geniștii și toți primii care au răspuns. Toți meritau medalii. Malenchenko merita Siberia.
Oleg a transmis cu conștiinciozitate mesajul său în zeci de apeluri, în timp ce Zakharov și alți membri ai echipei sale făceau la fel. Oleg a fost ușurat să afle că totul a fost un exercițiu al FSB, iar el a fost onorat și încântat să facă parte din echipa de intervenție rapidă. În acea seară, a avut ocazia să fie în sală când prim-ministrul Luganov s-a adresat din nou națiunii în direct la televiziune. Luganov l-a denunțat pe Malenchenko pe nume, lăudând în același timp poliția și primii respondenți din Ryazan. El a încurajat națiunea să nu-și facă griji și a furnizat informații actualizate cu privire la numărul de teroriști ceceni care au fost uciși și la cât de mândru era de hotărârea poporului rus în fața unei asemenea "sălbăticiuni și barbarii".
Sondajele naționale de opinie publică au evoluat rapid și spectaculos. Până la sfârșitul acelei săptămâni fatidice, rata de aprobare a lui Luganov crescuse de la doar 4% la 21%. Imaginile bombardierelor rusești care devastau Cecenia umpleau știrile de seară. Două săptămâni mai târziu, liderul rebelilor ceceni, Ramzan Zakayev, a fost ucis de un lunetist rus, iar cota de popularitate a lui Luganov s-a dublat, ajungând la 45 %. Când au avut loc alegerile prezidențiale din toamna aceluiași an, Luganov a câștigat detașat, obținând peste 63% din voturi.
Poporul rus nu mai era îngrozit. Teroriștii mureau în număr masiv. Niciun nou atac nu mai avusese loc pe teritoriul Rusiei. Luganov era lăudat de președinții și prim-miniștrii din întreaga lume pentru fermitatea sa în lupta împotriva terorismului. Oleg Kraskin era extaziat. Se regăsea ca un membru din ce în ce mai de încredere al cercului interior. Mai mult, în curând se va căsători și va deveni membru al familiei președintelui Luganov.

La câteva nopți după alegeri, în timp ce se întorcea acasă de la Kremlin, dornic să o întâlnească pe Marina și să o ducă la cină și la balet pentru a sărbători, Oleg a auzit la radio o poveste ciudată și tulburătoare. Corpul lui Vasili Malenchenko fusese găsit într-un tomberon de la periferia Moscovei. Reporterul fusese împușcat în ceafă, în stilul unei execuții.
Patru zile mai târziu, Oleg a citit un mic articol îngropat adânc în Novaya Gazeta. Cadavrul șefului poliției din Riazan fusese, de asemenea, găsit într-o parcare din centrul Moscovei. Nimeni nu știa de ce ofițerul se afla la Moscova, se menționa în articol. Acesta nu era programat să viziteze capitala. De fapt, era programat pentru o operație chirurgicală minoră în Ryazan în dimineața următoare. Deocamdată nu existau suspecți și nici un motiv cunoscut. Dar un lucru era clar: șeful nu fusese jefuit sau atacat de o bandă de tineri huligani. Fusese legat de un porc. Gâtul îi fusese tăiat. Limba îi fusese tăiată, iar corpul îi era ciuruit de douăzeci și trei de gloanțe. Cineva trimitea un mesaj. Dar cine? Și de ce?
FRONT RANGE, COLORADO-19 MAI 2001
Marcus Ryker gonea spre nord pe Interstate 25 ca un om posedat. Cineva urma să moară în seara asta, dar nu el.
Intrând și ieșind din trafic - alergând pe bretelele de pe ambele părți ale autostrăzii atunci când nu avea de ales - tânărul de douăzeci și unu de ani, în ultimul an de facultate, a depășit cu mult limita de viteză afișată, de șaizeci și cinci de mile pe oră. În curând a ajuns la 80, 85, 90, 95. Cu toate acestea, a continuat să apese accelerația din ce în ce mai aproape de podea și nu a renunțat.
Colorado Springs se dizolva rapid în oglinda retrovizoare. Ieșirea spre Monument, cu o populație de două mii de locuitori, se apropia rapid, iar Mustangul ruginit maro din '78 pe care îl cumpărase de la unchiul său tremura violent.
La fel și prietena lui.
Elena Marie Garcia îl cunoștea pe Marcus din clasa a șasea. Începuseră să se întâlnească în clasa a X-a. Nimeni nu cunoștea mai bine decât ea dragostea lui pentru viteză și asumarea riscurilor. Dar asta era o nebunie.
"Marcus, pentru numele lui Dumnezeu, încetinește - o să omori pe cineva!" a țipat Elena în timp ce el ocolea un petrolier leneș, un autobuz Greyhound și două minivan-uri care îi blocau drumul.
L-a implorat să se calmeze și să-i spună ce tocmai se întâmplase, despre ce naiba ar fi putut fi vorba în acel apel telefonic. Dar nu reușea să ajungă la el, și pentru o clipă s-a întrebat dacă o mai auzea.
Elena nu se împotrivise niciodată - nici măcar nu tresărise, cu atât mai puțin nu criticase - niciuna dintre aventurile lui nebunești. Poate că ridicase o sprânceană o dată sau de două ori, dar ea era aproape la fel de dependentă de adrenalină ca și el - aproape, deși nu chiar. Venind dintr-o casă statornică și liniștită, în care nimic interesant sau neașteptat nu părea să se întâmple vreodată, se simțea plină de energie datorită pasiunii lui Marcus pentru viață și îi plăcea la nebunie să încerce să țină pasul cu el.
De fapt, el îi mărturisise odată că acesta fusese unul dintre motivele pentru care se îndrăgostise de ea în primul rând. Nu era vorba doar de ochii ei căprui și calzi, de părul ei lung negru ca iedul sau de pielea ei moale de moka. Era dorința ei de viață. Împreună făcuseră mai multe drumeții decât își putea ea aminti, atât în căldura toridă a verii, cât și în iernile brutale din Colorado. Au schiat unii dintre cei mai abrupți munți și cele mai mari moguli. Făcuseră rafting prin unele dintre cele mai intense rapide din orice râu din orice stat pe o rază de 300 km de Monument. Luaseră lecții de zbor, iar Marcus își obținuse licența de

pilot privat. Luaseră chiar și lecții de parașutism în vara de după primul an de liceu - fără ca părinții lor să știe - și râseseră până plânseră când ajunseseră în sfârșit la sol vii și intacți.
Dar, în timp ce Marcus trecea cu viteză pe la colțuri și trecea cu viteză peste semafoare și stopuri, Elena a izbucnit în lacrimi. Se agăța de mânerul ușii pentru a-și salva viața, dar încetase să mai încerce să înțeleagă ce se întâmplase cu bărbatul pe care îl iubea.
Seara începuse destul de magic. Marcus sosise la ea acasă la ora 17:00 fix pentru a o lua la un mare banchet de strângere de fonduri organizat de Academia Forțelor Aeriene pentru a strânge bani pentru copiii ai căror părinți au murit în luptă. Acesta avea loc la Broadmoor, cel mai șmecher hotel din Springs, iar ei primiseră două bilete gratuite. A fost o mare plăcere pentru cei doi studenți, care erau acasă și munceau din greu pe timpul verii. Marcus arătase chipeș, îmbrăcat într-un smoching negru închiriat. Având în vedere că săriseră peste balul de absolvire al liceului pentru a merge la rafting cu prietenii, era prima dată când ea își amintea că el purta altceva în afară de blugi, tricou și cizme Timberland. Părul său blond ondulat era proaspăt tuns. Fața lui robustă, cizelată - moștenirea rădăcinilor sale olandeze - era proaspăt bărbierită. Ochii lui albaștri dansau cu anticiparea serii ce urma și îi adusese un buchet de flori sălbatice roșii, albastre și purpurii pe care le culesese de la poalele munților.
Îi plăcuse că el îi remarcase și complimentase nu doar rochia și pantofii, ci și cerceii și colierul cu perle noi, pentru care ea economisise și pe care și le cumpărase singură. Îi plăcuse să-l vadă cum glumea cu tatăl ei, avocat de corporație, care purta papion, și cu mama ei, organistă de biserică, care avea toate pletele la locul lor și toate silabele la fel. Îi plăcea cum le asculta pe surorile ei mai mici care chicoteau de parcă ar fi avut tot timpul din lume pentru ele.
Au ajuns la Broadmoor, au admirat împrejurimile pline de farmec și s-au bucurat de aperitivele oferite de stewardese. Totul mergea atât de bine. Apoi Marcus a primit un apel neașteptat pe telefonul mobil, iar traiectoria nopții a luat o întorsătură bruscă și devastatoare.
Acum, bărbatul cu care plănuia să se căsătorească după ce amândoi absolveau Universitatea din Colorado de Nord în anul următor a întors puternic volanul spre dreapta și a luat-o la goană după încă un viraj, cu cauciucurile scârțâind. Apoi au ajuns pe strada lui Marcus. Au intrat în fundătura lui, iar când el a frânat brusc și s-a oprit brusc pe peluza proaspăt cosită a casei copilăriei sale, Elena i-a mulțumit în tăcere lui Dumnezeu pentru centura de siguranță pe care o purta, convinsă că altfel ar fi fost aruncată prin parbriz.
Marcus a oprit imediat motorul și a scos cheile din contact. "Du-te alături - acum", i-a spus el. "Sună la 911. Apoi sună-l pe tatăl tău și nu părăsi casa familiei Matthews până nu se termină treaba asta. Mă auzi?" După care a deschis ușa și a fugit pe peluză.
"Până se termină ce?" a strigat ea după el. "Ce s-a întâmplat?"
Marcus nu a răspuns. Totuși, nu părea supărat - cel puțin nu pe ea. Vocea lui păruse surprinzător de calmă având în vedere felul în care condusese. Dar exista un sentiment de autoritate și de urgență pe care Elena nu-l mai văzuse sau nu-l mai auzise niciodată la el.
Când a dispărut din peisaj pe partea cealaltă a casei, Elena a rămas acolo pentru o clipă, în stare de șoc. Dar apoi a auzit sunetele care veneau din interiorul casei și a început să-și dea seama de ceea ce se petrecea. A auzit ceva de sticlă izbindu-se de un perete. A auzit oale și cratițe lovindu-se de pereți și blaturi. Bărbatul care era acum tatăl vitreg al lui Marcus arunca cu lucruri. L-a auzit strigând obscenități atât de tare încât tații și mamele de pe stradă au ieșit pe ușile lor să

vadă ce se întâmplă. Copiii stăteau încremeniți în curțile lor, holbându-se la casa Ryker, incapabili să continue să se joace.
O străfulgerare de teamă a străbătut-o pe Elena. Și l-a imaginat pe tatăl vitreg al lui Marcus ieșind brusc pe ușa din față și găsind-o singură în Mustangul vechi și ruginit din mijlocul gazonului său fin îngrijit. Trebuia să plece, acum.
Ieșind pe portiera pasagerului, a alergat spre casa familiei Matthews în rochie de bal și tocuri asortate și a bătut în ușa din față. Doamna Matthews era acolo, tremurândă și singură cu pisicile ei. Dar o cunoștea pe Elena și a tras-o repede înăuntru, încuind ușa după amândouă. Poliția fusese deja chemată, a asigurat-o femeia, dar i-a predat telefonul pentru ca Elena să-și poată suna tatăl.Să nu mori și să nu fii arestată.
De ani de zile, asta îi spusese mama lui. I-o spusese de fiecare dată când ieșea din casă. I-o spunea de când intrase în pubertate. Dar acum, în timp ce alerga spre curtea din spate, cu adrenalina în creștere, Marcus știa foarte bine că, înainte ca noaptea să se termine, urma să fie una sau alta.
Scoțându-și sacoul de smoking și papionul, și-a descheiat gulerul, a smuls căptușeala de mătase din sacou, apoi a rupt căptușeala în două fâșii lungi. În timp ce înjurăturile tatălui său vitreg deveneau din ce în ce mai puternice și mai răutăcioase, Marcus și-a înfășurat fâșiile de țesătură în jurul mâinilor pentru a le proteja, apoi a început să urce pe un spalier de lemn acoperit cu trandafirii cățărători ai mamei sale, acum în plină înflorire. Ajuns în vârf, cu mâinile zgâriate și însângerate de spini - deși nu atât de rău pe cât ar fi putut fi - Marcus s-a urcat pe acoperișul verandei și s-a îndreptat spre fereastra dormitorului principal.
Roger DuHaime, omul care le terorizase viața în ultimele optsprezece luni, bătea cu furie în ușa dormitorului. El cerea să fie lăsat să intre și amenința că va lua un topor și va dărâma ușa dacă soția lui nu se conformează imediat. Mama lui Marcus era ghemuită într-un colț, tremurând incontrolabil. Bluza ei era ruptă și stropită cu sânge. Nasul ei părea spart, iar Marcus putea vedea vânătăi și vânătăi pe față și pe brațe. În timp ce cerceta camera, a putut vedea că încuietoarea de la ușa dormitorului era blocată și că mama lui încercase să împingă comodă grea de stejar împotriva ușii pentru protecție suplimentară, deși nu reușise să ajungă prea departe.
Marcus a bătut în fereastră. Speriată, Marjorie Ryker s-a întors brusc, cu frica în ochi. Nu s-a mișcat. Nu a spus nimic. Doar a apucat un telefon fără fir în mâna dreaptă. Nu ar fi trebuit să fie surprinsă să-și vadă fiul pe acoperiș. La urma urmei, îl avertizase cu nici douăzeci de minute înainte să nu intre pe ușa din față.
"Tocmai a cedat", îi șoptise ea lui Marcus la telefon, sentimentul de urgență din vocea ei fiind palpabil. "Cred că de data asta chiar vrea să o facă".
Își ceruse scuze de nenumărate ori pentru că i-a întrerupt întâlnirea, noaptea lui specială, dar Marcus nu a vrut. Îi spusese să se închidă în dormitor, să sune la poliție și să-l aștepte pe el să ajungă acasă și să se ocupe de tot. Atunci îl implorase să nu intre în casă, să nu intre într-o confruntare cu Roger. "Nu te băga în fața lui, Marcus - te va omorî", îl avertizase ea în termeni clari. "A băut toată ziua. O să ne omoare pe amândoi."
Dar Marcus a ignorat avertismentele ei. Îi spusese că vine. O va proteja. Totul va fi bine. Îi ceruse doar să descuie și să deschidă fereastra de la dormitorul ei, pentru ca el să o poată scoate repede afară când ajungea.
Totuși, acum că venise momentul, ea părea complet prinsă cu garda jos. Se holba la el. Nu deschisese fereastra, nu o descuiase și nici nu era pe

cale să o facă. În schimb, se îndepărtase de el, cu teroarea crescând în ochii ei.
Marcus s-a gândit că mama lui nu-i putea vedea fața. Soarele care strălucea peste Munții Stâncoși îl lumina din spate, făcându-i doar o siluetă.
"Mamă, sunt eu, Marcus. Deschide fereastra", a spus el.
Dar apoi a venit un nou sunet înfricoșător. Nu era cel al unui bărbat furios care bătea în ușa dormitorului cu pumnii goi. Era cel al unui topor care spărgea lemnul. Marcus nu a mai putut aștepta. Și-a scos pantofii negri lustruiți, și-a înfipt un pumn în fiecare și apoi, purtând pantofii ca pe niște mănuși de box, și-a croit drum prin fereastră.
Pentru o clipă, Roger s-a oprit din hăcuit la ușă și a cerut să știe ce se întâmplă. Dar când soția lui nu i-a răspuns, a început să atace ușa cu și mai multă furie. Marcus a răzuit sticla de pe rama ferestrei, apoi și-a pus pantofii la loc, a întins mâna și a descuiat fereastra. Când a urcat înăuntru, s-a deplasat imediat lângă mama sa. Ochii ei înregistrau atât ușurarea de a-și vedea fiul, cât și teama simultană că, în orice moment, soțul ei ar putea sparge ușa și i-ar putea omorî pe amândoi.
Marcus știa că nu mai avea timp. Mama lui nu avea să reușească niciodată să traverseze acoperișul și să coboare pe spalier. Era evident că avea dureri mari după bătaia pe care tocmai o luase și se temea că ar putea să cadă de pe acoperiș și să-și rupă spatele sau gâtul. Neauzind încă nicio sirenă, Marcus i-a spus să meargă în baie și să încuie ușa. La început, ea a ezitat când el i-a spus că nu se va alătura ei. Dar când el a insistat calm, chiar dacă gaura din ușă creștea, ea s-a conformat.
Așchii zburau acum prin cameră. Marcus știa că avea doar câteva secunde la dispoziție să acționeze. A împins dulapul în fața a ceea ce mai rămăsese din ușă. Apoi a alergat la dulapul mamei sale și a aprins lumina de deasupra capului. Urcându-se pe un mic scăunel de lemn, a îndepărtat un rând de cutii de pantofi, pipăind în jur până când mâinile i-au atins țeava rece de metal a unui Remington 870 Wingmaster. Pușca prăfuită de calibrul 12 avea mai mult de treizeci de ani. Fusese a tatălui său. A tatălui său adevărat. După moartea lui, când Marcus avea unsprezece ani, mama lui plănuise să o vândă sau să o dea, la fel cum făcuse cu multe dintre lucrurile lui. Marcus nu o implorase chiar, dar făcuse o pledoarie pasionată și destul de bine argumentată, spunând că arma era o amintire, o parte din istoria familiei lor, și că ea ar trebui să o păstreze până când el va fi suficient de mare să învețe să vâneze, ca tatăl și bunicul său înaintea lui. Impresionată și surprinsă de logica și articularea lui la o vârstă atât de fragedă, ea a cedat și a ascuns arma în dulapul ei pentru a o păstra în siguranță. De atunci, probabil că uitase de ea.
Dar Marcus nu uitase niciodată. În copilărie, la fiecare câteva luni, se strecura în secret în camera mamei sale și se asigura că pușca era încă acolo, că nu o dăduse.
În timp ce Marcus se străduia să găsească muniție, printre furia ucigașă și vulgaritățile asurzitoare, auzea în sfârșit sirenele în depărtare. Poliția venea, dar era clar că nu aveau să ajungă la timp. A continuat să lucreze metodic prin dulapul înghesuit, raft după raft, sertar după sertar, până când - într-una dintre cutiile de pantofi - a auzit în sfârșit ce avea nevoie. A desfăcut-o. A găsit cinci cartușe, a încărcat rapid două, a pompat, apoi s-a întors și și-a scos telefonul mobil din buzunar. A sunat la 911. Când a auzit apelul conectându-se și vocea unui operator intrând pe linie, s-a întors în dormitor și a aruncat telefonul pe pat exact când Roger DuHaime a spart ușa și a dat comodă la o parte.
Dintr-o dată, Marcus se afla la doar câțiva pași de un bărbat hâtru și nebărbierit, în jur de cincizeci de ani. Purta o pereche murdară de blugi de lucru și un tricou pătat cu ulei. Picioarele lui goale erau colorate cu verdele ierbii proaspăt tăiate. Mâinile lui murdare tremurau și, în

timp ce strângea toporul, i-a cerut lui Marcus să pună arma jos și să-i spună unde era mama lui.
Marcus nu a spus nimic. Pur și simplu stătea acolo și se uita fix în ochii tatălui său vitreg, ținând pușca jos, la șold, îndreptată spre pieptul bărbatului. DuHaime era îmbibat în sudoare. Părul său, ce mai rămăsese din el, era răvășit. Ochii îi erau injectați cu sânge și îl priveau cu ură, dar și confuzie. A scanat camera, căutându-și soția și n-a găsit-o. Pentru o clipă, a părut că va veni la Marcus, dar Marcus nu s-a mișcat, nu a tresărit. Nici nu a tras. Pur și simplu a rămas pe loc și a așteptat.
Apoi DuHaime a auzit-o pe Marjorie plângând în baie. În momentul în care a auzit, gura i s-a desprins într-un zâmbet răsucit. S-a uitat în spatele lui și a început să dea înapoi, departe de Marcus și spre ușa de la baie. "Asta nu e între mine și tine", a mârâit el. "Este vorba despre mama ta și despre mine, iar tu ar fi bine să nu te bagi."
Marcus a rămas nemișcat. Dar, calm și clar, i-a spus tatălui său vitreg să pună jos toporul, să iasă din cameră și să părăsească casa, și nimeni nu va fi rănit. Bărbatul doar a râs. Marcus a repetat instrucțiunile și a explicat exact ce se va întâmpla dacă tatăl său vitreg nu va lăsa jos securea și nu va părăsi imediat camera și casa. Dar cuvintele lui nu au avut niciun efect. Bărbatul nu s-a conformat. Tatăl său vitreg se legăna acum, dintr-o parte în alta. Râdea. A ridicat toporul, a mormăit ceva de neînțeles și s-a năpustit asupra lui Marcus.
Marcus nu a ezitat. A apăsat pe trăgaci, nu o dată, ci de două ori. Două împușcături au răsunat prin cartier.
Apoi totul a fost liniștit.
Elena a țipat când a ieșit din casa familiei Matthews, cu lacrimile curgându-i pe față, și a fugit spre ușa din față a lui Marcus. A fost oprită de unul dintre ofițerii de poliție care tocmai sosiseră. O jumătate de duzină de mașini de poliție umpleau strada, împreună cu un vehicul SWAT și două ambulanțe. Șeful poliției le-a ordonat oamenilor săi să stabilească un perimetru în jurul casei. Apoi a ordonat tuturor vecinilor să se întoarcă în casele lor.
Frenetică să vadă dacă Marcus era bine, Elena a insistat să i se permită să intre în casă. Șeful a refuzat. Tocmai fuseseră trase mai multe focuri de armă și nu era clar de către cine. Nici nu era clar ce s-ar putea întâmpla în continuare. Era un trăgător activ în casă. Locul crimei trebuia securizat și nu avea cum să permită nimănui să intre în acea casă, indiferent de relația ei cu oamenii dinăuntru.
Doamna Matthews a venit în spatele Elenei. Și-a pus ușor brațul în jurul tinerei femei tremurânde și a convins-o să intre înapoi în casă. A încuiat din nou ușa, apoi a pus un pulover și o pătură groasă în jurul Elenei. A făcut o cană cu ceai și a adus o mică tavă cu lucruri de mâncare, dar Elena nu avea poftă. S-a așezat mai degrabă în sufragerie, privind pe fereastră, fascinată de drama care se desfășura în fața ei.În curând, membrii echipei SWAT în echipament de luptă au intrat pe ușile din față și din spate ale casei mamei lui Marcus, cu armele scoase. Elena s-a încordat, îngrozită de ceea ce s-ar putea întâmpla în continuare. Câteva minute mai târziu, mai mulți ofițeri în uniformă au intrat pe ușa din față, urmați de bărbați în civil. Detectivi, s-a gândit Elena. Ceva mai târziu, o echipă de paramedici a intrat cu o targă.
Doamna Matthews a pornit televizorul și a trecut de la un canal local la altul, ale cărui echipe de știri transmiteau în direct de la fața locului. Un post a raportat că doi ostatici au fost ținuți în casă până când un trăgător de elită al poliției l-a eliminat pe presupusul făptaș. Un alt post a citat o sursă din departamentul de poliție și a afirmat că o persoană din casă s-a sinucis. Un post național de știri prin cablu a afirmat că o persoană a fost împușcată și ucisă. Un alt post a afirmat că

două persoane au fost împușcate și că una a murit, iar a doua a fost grav rănită. Elena nu era sigură ce să creadă, dar era suprarealist să vadă fotografii ale familiei lui Marcus la știri.
Una dintre rețele a arătat în cele din urmă o fotografie a lui Roger DuHaime. Elena știa că tatăl vitreg al lui Marcus era un alcoolic. Marcus își implorase mama să nu se mărite cu el. Ea a făcut-o oricum și a fost un dezastru. Bărbatul a abuzat-o emoțional și fizic, ceea ce a dus la nu unul, ci două ordine de restricție. Ambele au fost ridicate. Marcus o implorase pe mama sa să-l părăsească, o implorase pe surorile sale s-o scoată din stat. Bărbatul era periculos. Avea nevoie de ajutor. Cu siguranță trebuia să fie ținut departe de familia lor. Dar nimeni nu-l ascultase, iar acum erau aici.
Elena nu-l cunoscuse niciodată pe tatăl adevărat al lui Marcus, dar auzise totul despre el. Căpitanul Lars Ryker fusese doborât de o rachetă sol-aer pe 16 ianuarie 1991, în timp ce pilota un F-16C Fighting Falcon într-o misiune de luptă în sudul Irakului, în timpul Operațiunii Desert Storm. Marcus avea doar unsprezece ani.
Se făcuse noapte. S-au aprins felinarele. Poliția a îndreptat reflectoarele spre casă. În josul străzii, Elena putea vedea luminile de la toate camerele de televiziune. Deodată, ușa de la intrare s-a deschis și a apărut o targă - una, nu două - pe care se afla un corp acoperit cu un cearșaf însângerat. Elena a tresărit. În timp ce targa era încărcată în spatele unei ambulanțe care aștepta, mâinile Elenei au început să tremure. Buzele ei au început să tremure. Încerca să nu tragă concluzii pripite, dar se săturase de toate speculațiile. Trebuia să afle adevărul, oricât de brutal ar fi fost.
A sărit de pe canapea și s-a îndreptat spre ușă. Doamna Matthews a încercat să o oprească, dar Elena a continuat să alerge. A traversat iarba proaspăt tăiată spre casa lui Marcus exact când ușa din față s-a deschis din nou.
Elena s-a oprit în loc. Doi ofițeri ieșeau pe ușă și coborau pe alee. Marcus era cu ei, cu mâinile încătușate la spate.
Ușile de oțel s-au trântit.
Era acum 2:46 dimineața. Adjuncții șerifului local îi citiseră drepturile legale lui Marcus Johannes Ryker. Fusese percheziționat la pielea goală. Interogat. A fost arestat. Fotografiat. I s-au luat amprentele. Și i s-a dat să poarte o salopetă portocalie. Acum se afla încarcerat în Centrul de Justiție Penală din El Paso County.
Aproximativ 1.500 de deținuți erau adăpostiți în acest complex. Unii așteptau să fie acuzați de o infracțiune. Cei mai mulți își așteptau termenele de judecată sau sentința și transferul la închisori de stat sau federale pentru o lungă perioadă de timp. Marcus se întreba pentru ce era pregătit colegul său de celulă. Tipul avea peste un metru și jumătate înălțime și cred că cântărea mai mult de 250 de kilograme. Marcus îl credea de origine samoană, deși nu putea fi sigur. Bărbatul nu a spus nimic când Marcus a intrat în celulă. Stătea nemișcat pe patul de jos în timp ce Marcus urca pe patul de sus.
Marcus nu era prea îngrijorat. Nici el nu era un om mic, în ciuda tinereții sale relative. La 1,80 m înălțime, cântărea 175 de kilograme și fusese fundaș stânga vedetă în echipa de fotbal a liceului său în toți cei patru ani. Era într-o formă fizică excelentă și nu pierduse niciodată o luptă. Spera să nu fie probleme în seara asta, dar era pregătit să se descurce dacă se ajungea la asta.
Blocul de celule era pe cât de liniștit, pe atât de întunecat. Majoritatea deținuților dormeau. Marcus stătea întins pe spate și privea tavanul la doar câțiva centimetri de fața lui. Destul de repede l-a auzit pe bărbatul de pe patul de jos sforăind.

S-a uitat în jur. Spațiul era destul de simplu. Pereții din blocuri de beton erau vopsiți într-un verde deschis. Patul supraetajat cu cadru metalic era fixat cu șuruburi de podea și de peretele din stânga. Salteaua era subțire. Perna era mică. Pătura era scărpinătoare și prea mică pentru a-i acoperi întregul corp. Lângă patul supraetajat se afla un vas metalic de toaletă. Lângă acesta era o chiuvetă mică din oțel inoxidabil. Celula mirosea a miros de corp și a dezinfectant. Auzea o mulțime de bărbați sforăind. Auzea, de asemenea, gardienii făcându-și rondul printr-o rotație precisă, cizmele lor tropăind pe holurile proaspăt mopate, cheile zăngănind pe lângă ei."Pântecul este un nenorocit nerecunoscător, nu-și amintește niciodată de favorurile trecute, vrea mereu mai mult mâine." Versul era al lui Soljeniţîn, din unul dintre romanele preferate ale lui Marcus, O zi din viața lui Ivan Denisovici. Era povestea unui suflet nefericit, acuzat pe nedrept și închis într-un gulag sovietic în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. De când o citise pentru prima dată, pe când era boboc în liceu, Marcus nu-și imaginase niciodată că va fi în închisoare. Și niciodată replica nu sunase atât de adevărat ca acum. Stomacul lui Marcus mormăia atât de tare încât se întreba dacă se auzea în sus și în jos pe coridor. Nu mâncase aproape nimic de la micul dejun.
"Ar trebui să te bucuri că ești în închisoare. Aici ai timp să te gândești la sufletul tău." O altă replică din roman. Marcus mesteca cuvintele în timp ce reflecta la tot ce se întâmplase în doar câteva ore. Un lucru era clar - nu avusese de ales decât să tragă. Tatăl său vitreg venise spre el cu un topor. Nu credea că ar fi avut vreun regret în legătură cu acțiunile sale.
Dar apoi și-a imaginat chipul mamei sale când a ieșit din baie și l-a găsit pe al doilea soț zăcând într-o baltă de sânge. Marcus se aștepta să vadă ușurare în ochii ei - chiar recunoștință. La urma urmei, el îi salvase viața. În schimb, ea se prăbușise pe podea într-o durere de nedescris.
O a doua imagine care l-a bântuit a fost cea a chipului Elenei, în momentul în care ochii lor s-au întâlnit, chiar înainte ca el să fie transportat departe de locul faptei pe bancheta din spate a uneia dintre mașinile de poliție. Se așteptase să vadă compasiune în acei frumoși ochi căprui. În schimb, văzuse altceva. Ce anume? Frică? Nu putea spune sigur, dar nu era ceva bun.
Cu aceste gânduri tulburătoare în minte, a adormit în cele din urmă.
"Ryker, ai un vizitator."
Era dimineață. Marcus se simțea liniștit și înviorat. Era nerăbdător să o vadă pe Elena. Încuietoarea s-a deschis. Doi gardieni l-au însoțit pe hol până la o cameră de detenție semiprivată. Acolo, i s-a ordonat să stea pe un scaun într-o cabină mică, lângă o fereastră blindată, și să aștepte. După câteva minute, vizitatorul său și-a făcut apariția. Nu era Elena. Era tatăl ei.
Marcus îi spusese Elenei să-l sune pe tatăl ei cu o seară înainte pentru că știa că va avea nevoie de un avocat, chiar dacă domnul Garcia nu avea nicio experiență în drept penal. Totuși, văzându-l acum, și-a amintit că nu era vorba doar de a ieși din închisoare și de a-și reabilita numele în fața autorităților. Era vorba, de asemenea, de a-și reabilita numele în fața familiei Garcia. Nu făcuse nimic rău și avea nevoie ca ei să știe asta.
Purtând un costum proaspăt călcat, albastru închis, cu dungi și o cămașă albă impecabilă, domnul Garcia - cu o față severă și morocănoasă, așa cum Marcus îl văzuse vreodată - s-a așezat de cealaltă parte a geamului. A așezat o agendă galbenă pe tejghea, a scos un stilou Montblanc din buzunarul de la piept și a ridicat receptorul telefonului montat pe perete.

Marcus respiră adânc și ridică și el receptorul de pe partea lui.
"În primul rând", a spus dl Garcia, "aceste conversații sunt monitorizate. Nu uitați asta."
"Bine."
"Apoi, tocmai am venit să o văd pe mama ta", a continuat domnul Garcia.
"Bine, cum se simte?" a întrebat Marcus.
"Ei bine, îmi pare rău că trebuie să-ți spun asta, dar a fost spitalizată noaptea trecută. Mă tem că a avut un atac de cord. A fost unul minor. Doctorii spun că se va face bine. Dar vor să o țină sub observație."
Marcus stătea acolo, uimit.
"A vrut să-ți spun că te iubește. Ea nu te învinovățește. Știe că ai încercat doar să o protejezi și că nu a existat nicio altă opțiune. Și-ar fi dorit să ți-o spună aseară în persoană, dar a vrut să știi imediat."
Marcus a asimilat vestea. La început nu a vorbit. A dat pur și simplu din cap pentru a recunoaște că îl auzise pe bărbat și apreciase raportul. Era recunoscător pentru înțelegerea mamei sale. Dar era îngrijorat atât pentru starea ei fizică, cât și pentru cea mentală. Trebuia să fie cu ea, să aibă grijă de ea, să o protejeze.
"Te rog spune-i mulțumesc", a spus el în cele din urmă. "Abia aștept să o văd."
Dl Garcia a dat din cap și a continuat. "Am vorbit și cu procurorul."
"Bine."
"Mă tem că nu sunt vești bune."
"Ce vrei să spui?"
"Vrea să te acuze."
"Cu ce?"
"Omor prin imprudență."
"Dar a fost autoapărare ca la carte", a spus Marcus.
"Procurorul spune altceva. Va insista pentru pedeapsa maximă."
"Doisprezece ani?"
Dl Garcia părea surprins că Marcus ar ști un astfel de fapt. "Mă tem că da - și o amendă."
"Cât de mare?"
"Ar putea fi mult. Din nou, spune că va cere maximul."
Marcus era uimit. "Asta înseamnă trei sferturi de milion de dolari."
Încă o dată, tatăl Elenei a părut surprins, dar a dat din cap. "Asta a spus el."
"E o nebunie", a spus Marcus. "Blufează."
"Nu asta e impresia pe care am avut-o."
"Dar Colorado are o lege "Fă-mi ziua"."
"Procurorul spune că nu se aplică."
"Bineînțeles că se aplică", a ripostat Marcus. "Statutul este clar. 'Orice ocupant al unei locuințe este îndreptățit să folosească orice grad de forță fizică, inclusiv forța fizică mortală, împotriva unei alte persoane atunci când această altă persoană a intrat ilegal în locuință și când ocupantul are convingerea rezonabilă că această altă persoană a comis o infracțiune în locuință . . . sau intenționează să comită o infracțiune . . . și când ocupantul are convingerea rezonabilă că această altă persoană ar putea folosi orice forță fizică, indiferent cât de mică, împotriva oricărui ocupant.'"
"De unde știți toate astea?" a întrebat dl Garcia.
"Studiez justiția penală."
"Dar cum de le știi pe de rost?"
Marcus a ridicat din umeri. "Pur și simplu știu."
"Ei bine, procurorul spune că tatăl tău vitreg nu a făcut o intrare ilegală. E casa lui."
"Dar e pe numele mamei mele."
"Asta nu contează - au fost căsătoriți."

"Cum rămâne cu ordinele de restricție?"
"Ambele au fost ridicate."
"Dar ele arată un model de agresiune."
"Nu sunt sigur că ar fi admisibil."
"Dar în mod clar a fost acolo pentru a comite o infracțiune", a insistat Marcus, cu vocea stabilă și fermă. "O bătuse deja pe mama. I-a spart nasul și a spus că avea de gând să o omoare."
"Chiar și așa, procurorul spune că statutul nu se aplică."
"Ce zici de CRS 18-1-704?"
"Care este?"
"Utilizarea forței fizice în apărarea unei persoane", a spus Marcus, recitând din nou din memorie. ""O persoană este îndreptățită să folosească forța fizică asupra altei persoane pentru a se apăra pe sine sau o terță persoană de ceea ce crede în mod rezonabil că este folosirea sau folosirea iminentă a forței fizice ilegale de către acea altă persoană și poate folosi un grad de forță pe care îl crede în mod rezonabil că este necesar în acest scop.""
Dl Garcia doar s-a uitat la el.
"Există vreo problemă, domnule?" a întrebat Marcus.
"Este doar că. . ."
"Ce?"
"Ei bine, nu sunt sigur că este de ajutor că știți aceste statute pe de rost."
"De ce nu?" a întrebat Marcus. "Am vrut să fiu ofițer de poliție de când eram copil. Trebuie să memorezi lucrurile astea."
"Înțeleg", a spus dl Garcia. "Spun doar că ar putea arăta ca . . ."
"Ca ce? Domnule Garcia, chiar credeți că i-aș fi cerut Elenei să vă sune aseară dacă mă pregăteam să comit o crimă premeditată?"
Când dl Garcia nu a răspuns, Marcus a adăugat: "Dacă ignorarea legii nu este o apărare, cum poate cunoașterea legii să te facă vinovat?"
"Spun doar că trebuie să fii atent, Marcus. Nu încerca să fii propriul tău avocat. Lasă-mă pe mine să mă ocup de tot."
"Așa voi face, dar vă rog să-i reamintiți procurorului că, deși mama mea nu avea nicio responsabilitate legală să se retragă în dormitorul ei, exact asta i-am spus să facă", a spus Marcus.
"Am înțeles."
"Asta e doctrina castelului."
"Știu", a spus dl Garcia. "Partenerul meu a adus vorba despre asta când ne-am întâlnit cu procurorul."
"Și?"
"Și procurorul a spus că poliția sosise deja la fața locului, că s-ar fi ocupat de tot, că nu era nevoie să trageți cu arma deloc și cu siguranță nu era nevoie să trageți de două ori."
"A ascultat înregistrarea de la 911?"
"Ce înregistrare?"
"Cea pe care am făcut-o din dormitorul mamei mele."
"Nu știu. A fost o noapte aglomerată. Uite-"
Dar Marcus l-a întrerupt. "De ce credeți că am sunat, domnule Garcia?", a întrebat el. "Știam că a fost chemată poliția. I-am spus Elenei să îi sune, chiar înainte de a te suna pe tine. Știam că erau pe drum. Dar mai știam și că Roger o luase razna. Eram destul de sigur ce urma să se întâmple și voiam să înregistrez fiecare secundă. Am vrut ca polițiștii, procurorul, tu și restul lumii să auziți tot ce a spus Roger - țipetele, înjurăturile, totul. Și eu avertizându-l - de două ori."
Dl Garcia a încetat să mai ia notițe, și-a lăsat pixul jos și s-a lăsat pe spate în scaunul său. "Nu ești îngrijorat, nu-i așa?", a întrebat el.
"În legătură cu ce?", a întrebat Marcus.
"De a merge la închisoare."

"Nu, domnule, nu sunt", a răspuns Marcus. "Legea în această privinţă este clară. Procurorul ar trebui să renunţe imediat la acuzaţii. Dar chiar dacă nu o face, chiar dacă mă trimite în judecată, niciun juriu nu mă va condamna, nu atunci când cunoaşte faptele."
De acest lucru, Marcus era sigur. Ceea ce îl îngrijora - deşi nu o spunea, cu siguranţă nu tatălui Elenei - era că visul său de a deveni ofiţer de poliţie ar fi putut fi spulberat. Chiar şi atunci când cazul ar fi fost respins sau juriul l-ar fi găsit nevinovat, era posibil ca stigmatul unui caz atât de mediatizat să-l păteze pentru totdeauna? Poate că da, poate că nu, dar nici măcar aceste temeri nu erau cele mai importante în mintea lui. Ceea ce îl deranja cu adevărat era perspectiva că Elena nu se va mai uita niciodată la el aşa cum o făcea înainte, dacă mai era dispusă să continue să se întâlnească cu el.
"Ryker, ai un vizitator."
Era după-amiaza târziu. Marcus juca baschet afară, îmbibat în transpiraţie, fără să se aştepte la vreun vizitator. Un puşti asiatic acoperit de tatuaje s-a îndreptat cu putere spre coş, a început să facă un layup, apoi s-a gândit mai bine şi i-a dat mingea lui Marcus. Acoperirea era strânsă. Tipii ăştia erau buni. Era de la sine înţeles că erau duri. Marcus s-a prefăcut la dreapta, apoi s-a rostogolit la stânga şi a încercat să înscrie de trei puncte.
Swish.Acum erau conduşi doar cu şase puncte, dar paznicul a strigat din nou.
"Ryker, mişcă-te - să mergem!"
Asta a fost tot. Meciul se terminase, la fel şi timpul petrecut în spatele gratiilor. Zece minute mai târziu, după ce s-a şters cu prosopul, s-a schimbat în haine civile şi a semnat o grămadă de formulare în trei exemplare, Marcus s-a trezit aşezat pe scaunele din piele de pluş şi în aerul condiţionat rece al noului Lexus argintiu sclipitor al domnului Garcia.
"Deci. . . ", a spus dl Garcia, stând pe scaunul şoferului într-un costum de lână maro, pantofi de piele maro şi papion turcoaz. "Se pare că aţi avut dreptate. Procurorul m-a sunat în această dimineaţă. A ascultat în sfârşit înregistrarea de la 911. A citit declaraţia pe care mama ta a dat-o poliţiei şi a analizat toate probele medico-legale. De asemenea, s-a întors la dosarele care au condus la ambele ordine de restricţie şi, pe baza tuturor acestor informaţii, a renunţat la acuzaţii."
"Toate?" A întrebat Marcus.
"Toate. Şi nu numai atât - la ora şase în această seară va ţine o conferinţă de presă în care va anunţa că te absolvă de orice vină şi va declara că, date fiind circumstanţele, ai acţionat onorabil şi în limitele legii pentru a-ţi apăra propria viaţă şi pe cea a mamei tale. Se aşteaptă ca toate posturile locale să o transmită în direct."
"Elena ştie?"
"Ea a fost prima persoană pe care am sunat-o."
"Ce a spus?"
"A izbucnit în lacrimi."
"Şi mama?"
"Ea a fost a doua persoană pe care am sunat-o."
"E încă în spital?"
"Da, dar doctorii spun că face progrese mari. Ar trebui să fie externată mâine. Este foarte fericită pentru tine şi abia aşteaptă să te vadă faţă în faţă."
"Mulţumesc, domnule", a răspuns Marcus. "Pentru tot."
"Mă bucur s-o fac, tinere."
Atât de multe îi treceau prin cap lui Marcus în acel moment.
"Chiar sunt un om liber?", a întrebat el, încercând să proceseze totul.

"Ești", a răspuns dl Garcia. "Dar înainte să te duc acasă, trebuie să vorbim despre câteva lucruri."
"De fapt, din moment ce mama nu este acolo, putem merge direct la tine acasă?" a întrebat Marcus. Își putea auzi ușurarea în propria voce. "Mor de nerăbdare să o văd pe Elena."
"Sunt sigur că ești, fiule, dar despre asta voiam să vorbesc cu tine."
A făcut o pauză, iar Marcus s-a încordat imediat.
"Uite, Marcus, tocmai ai trecut printr-o încercare teribilă", a spus domnul Garcia încet. "Ai împușcat și ai ucis pe cineva. Ți-ai petrecut noaptea în închisoare. E o povară grea de purtat și o să te afecteze. Cu siguranță ai fost justificat în ceea ce ai făcut - moral și legal. Nu mă înțelege greșit. Nu te critic. Dar cred că ai nevoie de ceva timp pentru a procesa ceea ce tocmai s-a întâmplat."
"Adică ce?"
"Nu este neobișnuit ca oamenii în situația ta să treacă printr-un fel de traumă, să aibă coșmaruri, atacuri de anxietate și altele."
"Sunt bine, domnule; într-adevăr, sunt."
"Tocmai ai văzut un om murind, Marcus, și a murit de mâna ta", a spus dl Garcia. "Asta trebuie să lase niște cicatrici emoționale. Nimeni de vârsta ta - orice vârstă - nu ar trebui să treacă prin asta. Și îmi pare foarte rău că s-a întâmplat. Dar acum cred că ai nevoie de ceva timp."
"Timp pentru ce?" a întrebat Marcus.
"Pentru recuperare, pentru vindecare", a răspuns dl Garcia. "Uite, eu nu sunt tatăl tău. Dar cred că trebuie să ai o discuție serioasă cu mama ta, și chiar mai mult cu pastorul tău și poate cu un consilier profesionist. Lucrează la chestia asta, Marcus. Ia-o în serios. Și apoi vom vedea."
"Ce înseamnă asta: 'vom vedea'?" a apăsat Marcus. "Ce vrei să spui cu adevărat?"
"Marcus, nu este ușor pentru mine, dar trebuie să fac ceea ce este bine pentru fiica mea."
"Adică?"
"Îți cer să iei o pauză de la a o vedea, de la a o suna, de la a-i scrie."
"Cât de mult timp?"
"Nu știu. Să zicem un an, apoi să vedem cum stăm."
"Un an? Vă rog, domnule Garcia, tocmai am cumpărat un inel pentru Elena. Eram pe cale să vă cer permisiunea dumneavoastră și soției dumneavoastră să o cer de soție în momentul în care vom absolvi. Vă rog, domnule, nu faceți asta. Eu sunt bine. Și sunt îndrăgostit. Nu-mi spuneți că nu o pot vedea."
"Marcus, știu că voi doi sunteți foarte îndrăgostiți unul de celălalt. Știu că ați discutat despre căsătorie. Dar nu pari să apreciezi gravitatea a ceea ce s-a întâmplat."
"A trebuit să o fac, dle Garcia. Nu am avut de ales. Elena știe asta, nu-i așa?"
"Nu sunt aici să mă cert cu tine. Am făcut tot ce am putut să te ajut și am făcut-o din inimă. Dar îți cer să-mi respecți dorința. Să vorbim din nou peste un an."
Marcus a rămas fără cuvinte. Nu avea nevoie de timp să proceseze sau să se vindece. Domnul Garcia era cel care avea nevoie de timp, nu Marcus sau Elena. Dar își dădea seama că era inutil să se certe. Cu siguranță nu avea de gând să obțină acum binecuvântarea bărbatului pentru a se căsători cu fiica sa. Dar să aștepte un an întreg? De ce să nu spună pur și simplu că nu o va mai vedea niciodată?
S-au întors la Monument în tăcere, dar Marcus nu putea să meargă acasă. Casa nu mai era locul crimei. Toată banda galbenă fusese dată jos. Dar încă mai trebuia curățată în profunzime, în special camera mamei sale, ceea ce ar fi durat câteva zile. Așa că dl Garcia l-a lăsat acasă la

familia Matthews. Aceștia plecaseră din oraș pentru o săptămână și îi oferiseră casa lui Marcus dacă avea nevoie de ea. Dl Garcia a oprit în față, i-a înmânat cheile și i-a explicat că doamna Matthews lăsase niște instrucțiuni pe blatul din bucătărie și niște mâncare în frigider. Apoi a plecat, iar Marcus a intrat în casa mare și goală, simțindu-se mai singur decât atunci când era după gratii.
Vara anului 2001 a fost fierbinte, singuratică și crudă pentru Marcus Ryker.
Acesta s-a întâlnit timp de câteva luni cu pastorul său și, separat, cu un consilier recomandat de pastorul său. Nici unul dintre ei nu credea că Marcus suferă de PTSD sau de orice alte efecte secundare ale împușcăturilor. A fost o chestiune brutală și urâtă, cu siguranță. Dar a fost justificată și niciunul dintre ei nu a considerat că a afectat negativ emoțiile sau comportamentul lui Marcus. Marcus le-a cerut să își pună gândurile în scris. Au făcut-o, iar Marcus a trimis ambele scrisori prin poștă domnului Garcia. O săptămână mai târziu, a primit un răspuns scurt, dactilografiat.
Dragă Marcus - Am primit și am citit ambele scrisori. Îți mulțumesc pentru grija cu care mi le-ai trimis. Îți urez succes în ultimul an de liceu și aștept cu nerăbdare să discutăm din nou despre acest subiect la absolvire. Până atunci, v-aș fi recunoscător dacă ați continua să-mi respectați dorințele. Cu sinceritate, Javier Garcia, avocat
În luna august, Marcus s-a întors în campusul UNC Greeley pentru ultimul său an de facultate în domeniul justiției penale, doar pentru a afla că Elena se transferase la Universitatea din Denver. Prietenii ei au spus că tatăl ei a insistat. Lui Marcus nu-i venea să creadă că ea nici măcar nu-l anunțase.
Într-o seară, la sala de sport, unul dintre băieții cu care locuia l-a întrebat ce plănuia să facă după absolvire. Cu câteva luni în urmă, fusese atât de sigur - să termine facultatea, să se căsătorească cu Elena, să devină ofițer de poliție undeva în Colorado, sperăm aproape de casă. Acum era singur și în derivă.
"Vreau să fac ceva special cu viața mea, ceva important", a spus Marcus. "Cred că Dumnezeu mi-a dat capacitatea și dorința de a-mi asuma riscuri mari, dar de ce? Nu poate fi doar pentru mine. Trebuie să fie pentru ceva mai mare. Dar adevărul este că habar nu am ce."
Mai puțin de o lună mai târziu, Marcus s-a trezit devreme într-o dimineață de marți și a ieșit să alerge, apoi s-a întors la apartamentul pe care îl împărțea cu mai mulți băieți din același program. Se pregătea pentru cursul său preferat, Istorie 388 - Rusia Imperială de la 1700 la 1917, și abia terminase de făcut duș când unul dintre colegii de cameră a bătut în ușa de la baie și a insistat să vină imediat în sufragerie. Marcus s-a uscat, a îmbrăcat blugi și un tricou și s-a alăturat tuturor exact la timp pentru a vedea un avion jumbo zburând în Turnul de Sud al World Trade Center. Împreună au stat și au privit șocați cum ambele turnuri se prăbușeau sub ochii lor. Apoi au auzit că un alt avion se prăbușise deja în Pentagon.
Marcus s-a așezat încet. Nu se ducea la ore. Niciunul dintre ei nu mergea. A sunat pe telefonul mobil al Elenei. Ea nu a răspuns. I-a trimis un mesaj, spunându-i că nu a vrut să încalce instrucțiunile tatălui ei, dar a vrut doar să se asigure că este bine. Apoi a sunat-o pe mama lui. Și ea urmărea reportajul la televizor. S-au rugat un moment pentru națiune și pentru președinte.
În acea noapte, Marcus și colegii lui de cameră au rămas în jurul televizorului. L-au urmărit pe comandantul suprem adresându-se națiunii. "Căutarea celor care se află în spatele acestor acte malefice este în desfășurare", a promis președintele. "Am direcționat toate resursele

comunităţilor noastre de informaţii şi de aplicare a legii pentru a-i găsi pe cei responsabili şi pentru a-i aduce în faţa justiţiei."
Marcus s-a simţit mişcat de modul în care preşedintele şi-a încheiat discursul.
"În această seară vă cer să vă rugaţi pentru toţi cei îndureraţi, pentru copiii ale căror lumi au fost distruse, pentru toţi cei al căror sentiment de siguranţă şi securitate a fost ameninţat. Şi mă rog ca ei să fie mângâiaţi de o putere mai mare decât oricare dintre noi, rostită de-a lungul veacurilor în Psalmul 23: "Chiar dacă merg prin valea umbrei morţii, nu mă tem de niciun rău, pentru că Tu eşti cu mine". Aceasta este o zi în care toţi americanii, din toate categoriile sociale, se unesc în hotărârea noastră pentru dreptate şi pace. America şi-a înfruntat duşmanii înainte şi o va face şi de data aceasta. Niciunul dintre noi nu va uita vreodată această zi, dar vom merge mai departe pentru a apăra libertatea şi tot ceea ce este bun şi drept în lumea noastră. Vă mulţumim. Noapte bună şi Dumnezeu să binecuvânteze America".
În dimineaţa următoare, Marcus s-a trezit din nou devreme. A ieşit din nou să alerge şi, după ce a făcut duş, s-a îmbrăcat şi a luat micul dejun, a scos o carte de telefon din dulapul din faţa apartamentului, a căutat cea mai apropiată staţie de recrutare a puşcaşilor marini şi a sunat. Era ocupat. Zece minute mai târziu, a încercat a doua oară. Era tot ocupat, şi aşa a rămas pentru următoarea oră. Aşa că Marcus şi-a luat cheile, a sărit în Mustang şi a condus până la secţie. Era o scenă mafiotă. Tinerii erau aliniaţi în jurul clădirii şi în josul blocului. Marcus a parcat şi a intrat în rând. I-a luat aproape patru ore să intre, să completeze un teanc de formulare şi să se întâlnească cu cineva în persoană.
"Vreau să mă înrolez", a spus el fără emoţii. "Cât de repede pot începe?"
Recruiterul a fost impresionat de faptul că Marcus aproape terminase facultatea şi a încercat să îl convingă să devină ofiţer. Marcus i-a spus că nu vrea o carieră. Voia doar să îşi apere ţara, să bată nişte terorişti şi să se întoarcă acasă pentru a-şi întemeia o familie.
În cele din urmă, puşcaşul marin a cedat. Cu toate acestea, a fost inflexibil cu privire la un aspect. Marcus trebuia să absolve. Nu avea niciun rost să irosească tot timpul şi toţi banii pe care el şi mama lui îi investiseră în educaţia lui abandonând acum. Marcus s-ar fi putut înrola astăzi, dar nu ar fi plecat la antrenamentul de bază până în mai, a doua zi după ce absolvea.
Marcus s-a uitat la telefon. Trecuseră douăzeci şi patru de ore şi încă nu primise veşti de la Elena. Dacă ea terminase cu el, era timpul să meargă mai departe. A luat un pix şi a semnat pe linia punctată, apoi s-a întors în campus şi s-a dus la cursuri.
KABUL, AFGANISTAN-5 MAI 2004
Fii politicos, fii profesionist, dar ai un plan pentru a-i ucide pe toţi cei pe care îi întâlneşti.
Marcus Ryker şi camarazii săi din Compania Charlie învăţaseră această regulă de la un general din Marină de care se temeau şi pe care îl iubeau în acelaşi timp. Nu trecea o zi fără ca ei să se întrebe cum să o pună în aplicare, iar acest lucru nu era mai puţin adevărat în ziua de 5 mai.
Unităţile forţelor speciale americane se inseraseră constant în Afganistan din decembrie 2001, iar talibanii şi al-Qaeda erau pe fugă. Lucrând cu o coaliţie de lideri tribali cunoscută sub numele de Alianţa Nordului, armata americană întărea sistematic forţele locale care luptau împotriva jihadiştilor - şi care îl căutau pe Osama bin Laden - în întregul Afganistan, oferindu-le pregătire profesională, arme, echipamente de comunicaţii şi valize pline cu bani grei. A fost o operaţiune de înaltă ţinută, pe care poporul american o urmărea îndeaproape, dornic să ştie că liderii săi răspundeau cu o viteză

decisivă și o putere copleșitoare la atacul șocant și fără precedent asupra Americii.
Ziua a început ca oricare alta într-o țară uitată de Dumnezeu, plină de teroriști islamiști radicali. Marcus se aștepta la ore monotone într-un elicopter înghesuit, asurzitor și sufocant, traversând încoace și încolo Hindu Kush. Vizite la nenumărate sate pline de praf și de sărăcie, ale căror nume majoritatea colegilor lui Marcus abia le puteau pronunța, cu atât mai puțin să și le amintească. Ore întregi în picioare în soarele arzător și în căldura toridă, în timp ce un congresman sau senator american sau un secretar adjunct adjunct de la nu-știu-ce s-a întâlnit cu un stăpân al războiului și un guvernator provincial după altul. Ședințe foto fără sens. Discursuri politice plictisitoare. Mese proaste. Nici pe departe suficientă cafea. Și întotdeauna conștiința chinuitoare că, în orice moment, plictiseala nesfârșită ar putea fi spulberată de momente de teroare arzătoare.
În timp ce Marcus se trezea în Kabul, cu mușchii bâzâindu-i în jurul capului, capitala afgană trăia cea de-a noua zi a unui val de căldură istoric. Mercurul ajunsese la nouăzeci și patru de grade Fahrenheit la opt dimineața și se aștepta să atingă o sută zece grade până la prânz. Îmbrăcat în echipament complet de luptă și având asupra sa pușca de asalt M4, Marcus era deja ud de sudoare când a urcat în spatele avionului Sikorsky CH-53E Super Stallion, a ocupat locul care îi fusese alocat și și-a pus centura de siguranță. În majoritatea zilelor, era recunoscător că pușcașii marini făcuseră propria investigație a incidentului cu tatăl său vitreg și îl achitaseră la fel ca procurorul local. Totuși, uneori își dorea ca verificarea trecutului său să fi scos la iveală ceva descalificator, ceva care l-ar fi împiedicat să vină aici.
În timp ce rotoarele începeau să se rotească, sergentul și cei mai apropiați doi prieteni ai săi din teatrul de operații au urcat după el. William Sanford McDermott era șeful lor de echipă. Originar din Pittsburgh, avea tenul închis la culoare de la mama sa kenyană, iar duritatea și neînfricarea de la tatăl său, un irlandez catolic cu pielea "albă ca zăpada purtată de vânt", îi plăcea să spună. Toți cei din echipă îi spuneau Sergent în față, dar pe la spate era cunoscut drept Big Mac. Avea o înălțime uriașă - 1,80 m și aproape 90 de kilograme - și consuma la propriu (inhala, de fapt) mai mulți burgeri și cartofi prăjiți de la McDonald's decât oricine altcineva pe care Marcus și colegii săi îl întâlniseră vreodată.
Peter Hwang era texan, născut și crescut chiar lângă Houston, deși părinții lui erau din Seul, Coreea de Sud. Medic de spital de clasa a treia, el a servit ca medic al unității. Era un catolic devotat, iar băieții îi spuneau cu toții Sfântul Petru.
Totuși, Marcus era probabil cel mai apropiat de Nicholas Francis Vinetti. Acesta venea din North Jersey și era cel mai tânăr dintr-o familie numeroasă, cu patru frați și trei surori. Vinetti fusese antrenat ca lunetist. Era, fără îndoială, cel mai bun țintaș din lot. Dar vorbea amuzant, iar Marcus îl poreclise Vinnie Barbarino, deoarece semăna foarte mult cu personajul emblematic al lui John Travolta din serialul TV Welcome Back, Kotter, care a dispărut de mult.
Marcus i-a cunoscut pe Hwang și Vinetti în prima zi a taberei de instrucție din San Diego, în mai 2002. Ei fuseseră repartizați la Unitatea Expediționară de Infanterie Marină 22 și sosiseră împreună la Camp Lejeune, Carolina de Nord, pentru a servi într-o echipă de debarcare a batalionului cunoscută sub numele de One-Six - Primul Batalion, Al șaselea infanterie marină - unde îl cunoscuseră pe sergent. Douăzeci și șase de săptămâni suplimentare de antrenament istovitor, împreună cu ore de joc de cărți, dezbateri pe toate temele de sub soare și, bineînțeles, mult prea mult McDonald's, au creat legături strânse, iar în momentul în

care au fost trimiși în Afganistan pentru a lupta împotriva Al-Qaeda și a talibanilor în cadrul operațiunii Enduring Freedom, se cunoșteau mai bine decât propriile familii.
Acum, chiar înainte ca ușa laterală a elicopterului să se închidă, o duzină de civili au urcat la bord, alăturându-se lor pentru turul zilei. Din spatele ochelarilor săi polarizați de luptă, Marcus i-a evaluat rapid, unul câte unul. Toți erau tineri, cu siguranță sub treizeci de ani. Șapte erau ofițeri de carieră ai Departamentului de Stat, detașați la Ambasada Statelor Unite din Kabul. Șase erau numiți politic și lucrau pentru DoD, după ce tocmai aterizaseră la Kabul cu mai puțin de o oră înainte. Erau împingători de hârtii. Birocrați. Funcționari. Și erau pasivi într-o zonă de război. Citiseră despre luptă, dar aveau puțină experiență și, cu siguranță, nu erau instruiți cum să se descurce într-o luptă. Se aflau aici pentru a face fotografii, pentru a lua notițe, pentru a întocmi rapoarte și pentru a se întoarce în siguranța complexelor împrejmuite de ziduri și a birourilor din sticlă și oțel cu aer condiționat, fotolii executive din piele, ecrane de televiziune cu panou plat, mese gourmet și cafea Starbucks. Oricine avea mai multă vechime în acest grup - indiferent pentru cine lucrau acești tineri membri ai personalului - se afla într-unul dintre cele două elicoptere care se pregăteau lângă ei.
Ultima persoană care a urcat la bord a atras atenția întregului One-Six. Tânăra blondă atrăgătoare, cu ochi mari și verzi și tunsă scurt, era Annie Stewart. Marcus și-o amintea din biografia ei, distribuită în timpul briefingului misiunii, dar ea se prezentase tuturor la fel. Era secretară de presă adjunctă pentru senatorul Robert Dayton, democratul din Iowa care era membrul minoritar de rang superior al Comitetului senatorial pentru informații. Marcus bănuia că era proaspăt absolventă de facultate, avea cel mult douăzeci și patru sau douăzeci și cinci de ani. Vârsta lui, sau cam așa ceva. Era departe de casă.
În timp ce cele trei Super Stallions decolau și se îndreptau spre sud-vest, spre Kandahar, Marcus se strâmbă când sergentul McDermott - în mod previzibil - începu să flirteze cu Annie aproape imediat. Poate că nu părea că flirtează. Era un pic mai subtil decât atât. Dar Marcus, St. Peter și Vinnie s-au uitat unul la celălalt în cunoștință de cauză - ei mai văzuseră asta înainte.
Ce l-a adus pe senatorul Dayton în Afganistan? a început Big Mac ca și cum răspunsul nu ar fi fost evident. Cum crede senatorul că decurge războiul? Ce crede poporul american despre războiul de până acum?
Apoi a venit pivotul.
Deci, de cât timp lucrați pentru senator? Doar șase luni, Doamne, nu e mult. Îți place? De unde sunteți? Din Charleston? Da. E o nebunie. Am o verișoară acolo. Iubesc Carolina de Sud. Ai fost vreodată la Parris Island? Deci, unde ai fost la școală? Sigur, am o mulțime de prieteni care au fost la Georgetown. Te-ai așteptat vreodată să ajungi în Afganistan? Ei bine, da, de fapt, de asta m-am înrolat. De aceea ne-am înrolat toți - pentru a veni aici și a-l ucide pe bin Laden.
McDermott încerca din când în când să o inducă în eroare pe tânăra femeie, punând întrebări similare unora dintre oamenii de la Stat și Pentagon, dar invariabil revenea la ea. Dacă era deranjată de atâta atenție, era prea politicoasă pentru a lăsa să se vadă. Cu toate acestea, ea a făcut o greșeală. L-a întrebat pe McDermott dacă el și unitatea lui au văzut vreo luptă adevărată. Marcus și-a dat ochii peste cap și s-a uitat pe fereastră în timp ce comandantul său s-a aplecat în față cu mâinile pe genunchi și a început să răspundă.
Poate că îi dăduseră șefului lor de echipă porecla greșită, s-a gândit Marcus. Big Mac nu prea surprindea poveștile pe care le spunea acum. Whopper ar fi fost mult mai potrivit.

Acestea fiind spuse, omul era cu siguranţă un povestitor de talie mondială - amuzant, captivant, chiar hipnotizant uneori, dacă nu chiar complet corect. Marcus nu recunoștea să fi luat parte la vreunul dintre schimburile de focuri în care Sarge pretindea că au fost implicaţi, dar trebuia să-i recunoască meritul. Cu siguranţă făcea timpul să treacă.
Cabina hohotea de râs. Având în vedere cât de puternice erau motoarele, McDermott trebuia să ţipe, iar toată lumea trebuia să se aplece ca să-l audă. Dar acum îi făcea pe toţi să-i mănânce din palmă, inclusiv pe Annie Stewart. Chiar și Vinnie și St. Peter se bucurau de spectacol, în timp ce unul își curăța arma, iar celălalt își reaproviziona geanta medicală cu produse farmaceutice.
Gândurile lui Marcus, însă, erau la o jumătate de lume distanţă. Elena îi scrisese o singură scrisoare de când plecase în tabăra de instrucţie. Tatăl ei, scria ea, fusese impresionat când aflase că Marcus se înrolase, dar încă nu credea că cei doi ar trebui să fie în contact încă. Nu numai asta, dar declarase că viaţa căsătorită cu un puşcaș marin nu era o viaţă pentru fiica lui și sugerase că ar fi timpul ca Elena să meargă mai departe. Marcus nu-și putea da seama din scrisoare ce părere avea Elena despre asta. El încă îi era devotat, dar acum era mai puţin sigur ca niciodată ce le putea rezerva viitorul.
Chiar atunci și-a auzit numele.
"Acum, tipul de care chiar vreţi să staţi aproape, domnișoară Stewart, este caporalul Ryker", a spus McDermott.
Marcus s-a întors și a fost surprins să vadă aproape toţi ochii aţintiţi asupra lui.
"Serios, și de ce?" Annie răspunse cu un zâmbet curios pe care Marcus nu putea să îl decidă dacă era uimit sau ușor cochet.
"Pentru că Vinnie și cu mine suntem burlaci notorii", spuse McDermott, zâmbind. "Și St. Pete - ei bine, nu te lăsa păcălit de fața lui de heruvim. Dar Ryker, aici de față, e un bun creștin și un adevărat familist."
Annie a râs. "Nu mai spune."
"Oh, da, o adevărată săgeată dreaptă", a spus McDermott. "S-a îndrăgostit de iubita lui din liceu, este practic logodit și plănuiește să se căsătorească imediat ce iese din armată. Atunci când lucrurile merg prost, te poţi baza pe tipul ăsta."
Imediat ce cuvintele au ieșit din gura lui McDermott, cu toţii au auzit și au simţit explozia.
Elicopterul principal s-a dezintegrat într-o minge de foc.
Marcus privea neîncrezător cum părţi din fuselaj cădeau la pământ. Apoi, focul antiaerian a izbucnit sub ei, iar piloţii au luat măsuri evazive de urgenţă. Super Stallion-ul s-a clătinat la stânga, apoi la dreapta. Piloţii s-au luptat să câștige altitudine și să iasă din raza de acţiune a celui care trăgea în ei. Zburaseră la aproximativ trei mii de metri. Acum se îndreptau spre plafon - aproximativ 18.000 de picioare, mai mult sau mai puţin.
Lui Marcus nu-i venea să creadă ce se întâmplă. Compania Charlie parcursese această rută de o sută de ori înainte. Întotdeauna fusese sigur. Dar apoi a văzut cum al doilea elicopter, cel din fața lor, primea câteva lovituri. Fumul negru a început să iasă din motor. Elicopterul s-a răsturnat spre stânga. Piloţii săi pierdeau rapid controlul și altitudinea. A devenit rapid clar că se prăbușea - cu un senator al Statelor Unite la bord.
Pentru moment, elicopterul lui Marcus continua să urce cu o viteză de aproximativ 2.500 de metri pe minut. Dar Marcus nu-și făcea iluzii. Nu se mai îndreptau spre tavan. Misiunea lor se schimbase radical. Trebuiau să-l protejeze pe senatorul Dayton. Asta însemna că trebuiau să urmărească elicopterul bolnav.

Anticipând o coborâre bruscă și foarte rapidă, Marcus și-a strâns centura de umăr, apoi a întins mâna și a strâns-o pe cea a lui Annie Stewart. Toți ceilalți i-au urmat exemplul, ținându-se bine în timp ce Sikorsky-ul începea să plonjeze spre punte.
Au aterizat brusc pe un afloriment îngust de pe versantul unui munte. Civilii au țipat când trenul de aterizare a cedat și au derapat spre marginea stâncii. Din fericire, s-au oprit la zece sau cincisprezece metri distanță. Dar nu aveau timp de pierdut. Elicopterul care îl transporta pe senator se prăbușise pe o pantă stâncoasă la aproximativ două sute de metri în fața și sub ei. Marcus putea vedea fum ieșind din cabină, împreună cu o parte dintre ocupanți. Nu avea nicio idee dacă fuseseră talibanii sau agenții Al-Qaeda cei care traseseră asupra celor trei elicoptere. Dar oricine ar fi fost, cu siguranță văzuseră rezultatele. Trebuiau să știe că americanii se aflau la sol, ceea ce însemna că s-ar fi repezit spre ei și ar fi cerut întăriri prin radio, fumul negru învolburat acționând ca un far și oferind coordonate precise.
Sergentul McDermott s-a mișcat repede. Dând la o parte civilii - dintre care majoritatea erau în stare de șoc sau aproape - a deschis ușa laterală și a sărit afară. Le-a făcut semn oamenilor săi să îl urmeze și tuturor celorlalți, inclusiv piloților, să rămână pe loc. I-a ordonat lui Nick Vinetti - lunetistul - să stabilească o poziție de supraveghere. Sarcina lui era să elimine orice forță ostilă care s-ar putea apropia din orice direcție. În același timp, McDermott i-a ordonat lui Pete Hwang - medicul - să coboare pe versant împreună cu Marcus și să ofere ajutor, medical sau de altă natură, celor din elicopterul senatorului. Între timp, a spus el, va lucra la radio și va cere ajutor.
Marcus și Pete au făcut cum li s-a ordonat. Când au ajuns la locul accidentului, au fost îngroziți de ceea ce au găsit. Atât pilotul, cât și copilotul au fost uciși imediat după impact. Patru dintre cei doisprezece pușcași marini din elicopter fuseseră de asemenea uciși. Alți doi au fost grav răniți. Senatorul însuși era rănit la picior și sângera abundent. Șeful său de cabinet, ofițerul politic de la Ambasada SUA din Kabul și un ofițer superior de relații publice erau puternic zdruncinați, dar fizic aveau doar tăieturi și contuzii minore. Pete a pus imediat un garou pe piciorul senatorului, apoi și-a îndreptat atenția spre cei doi pușcași marini. Ceilalți au stabilit un perimetru defensiv, în timp ce Marcus i-a transmis prin radio lui McDermott un raport al situației.
"Domnule, îmi permiteți să îi mut pe acești oameni în locația dumneavoastră?" a întrebat Marcus, explicând că focul din interiorul fuselajului fărâmițat scăpase de sub control și risca să declanșeze în scurt timp rezervoarele de combustibil.
"Permisiune acordată", a venit răspunsul. "Aduceți-l mai întâi pe senator".
Marcus le-a ordonat civililor apți de muncă să îl urmeze înapoi pe munte până la elicopterul funcțional, în timp ce el îl purta pe senatorul Dayton pe umeri, ca un pompier, și le deschidea calea. Când au ajuns la ceilalți, Marcus l-a așezat pe senator în elicopter, apoi s-a grăbit să coboare panta pentru a-l ajuta pe Pete, doar pentru a afla că unul dintre pușcașii marini cel mai grav răniți tocmai murise.
Atunci a răsunat primul foc de armă prin canion. Marcus s-a întors, cu M4-ul pregătit. A zărit doi rebeli mișcându-se pe creasta dinspre sud, amândoi trăgând cu AK-47-uri. A țintit, dar înainte să apese pe trăgaci, a auzit două pocnituri ascuțite în succesiune rapidă. S-a întors și l-a văzut pe Nick Vinetti reîncărcându-și pușca de lunetist M40 Bolt-action. Bătut la pas, Marcus s-a întors să vadă două trupuri fără viață prăbușindu-se pe panta stâncoasă. Erau îmbrăcate ca niște talibani. De la distanța asta, Marcus nu-i putea identifica cu certitudine, dar nu conta. Oricine ar fi fost, cu siguranță urmau mai mulți.

Marcus i-a mulţumit lui Nick prin radio, apoi a scanat după alţi inamici. Dar Pete avea nevoie de ajutor.
"Du-l pe ăsta înapoi la celălalt elicopter", a spus medicul în timp ce-i injecta unuia dintre puşcaşii marini grav răniţi, care acum se zvârcolea de durere, încă o doză de morfină. "Spune-i sergentului că trebuie să-l ducem imediat la Kandahar împreună cu senatorul".
"Nu se poate", a răspuns Marcus. "Sergentul spune că este o furtună de nisip deasupra Kandaharului. Nimic nu decolează sau aterizează acum şi nu sunt siguri cât va dura până când se va ridica. Trimit întăriri de la Kabul, dar sunt la cel puţin o oră distanţă."
"Apoi încă o oră înapoi la Kabul?" a spus Pete. "În niciun caz - tipul ăsta a pierdut prea mult sânge. Nu poate aştepta atât de mult. Spune-i sergentului că trebuie să se întoarcă imediat la Kabul."
"Recepţionat", a răspuns Marcus, apoi l-a ridicat pe puşcaşul marin pe umeri şi a început să se întoarcă pe munte.
Urcase cam până la jumătatea drumului spre McDermott şi civili când a auzit un fluierat ascuţit venind din dreapta sa. S-a întors exact la timp pentru a vedea dâra unui RPG care străbătea aerul. A urmărit arcul până când a văzut racheta izbindu-se de singurul elicopter funcţional pe care îl mai aveau. Sikorsky-ul a izbucnit într-o uriaşă minge de foc, plouând cu metal şi pietre din cer. Marcus l-a lăsat jos pe puşcaşul marin şi l-a acoperit până când a trecut ce era mai rău. S-a întors şi se gândea să coboare înapoi când, sub ei, pe un drum de pământ întortocheat, a zărit două camionete pline cu jihadişti care aclamau.
Dintr-o dată s-a auzit o lumină puternică şi apoi a venit un alt RPG. Uimit, Marcus a privit cum acesta a lovit elicopterul de sub el, omorând majoritatea puşcaşilor marini poziţionaţi în apropiere.
Marcus a deschis focul asupra gherilelor de jos.
A ucis doi care stăteau în patul unuia dintre camioane, reîncărcându-şi lansatorul de rachete. Cu alte două rafale, a rănit alţi doi care se ghemuiau lângă a doua camionetă. Apoi l-a apucat pe puşcaşul marin rănit şi s-a deplasat spre dreapta, ascunzându-şi poziţia în spatele fumului care ieşea din Sikorsky-ul distrus de deasupra lui. A ejectat încărcătorul parţial golit şi a încărcat altul, acesta plin cu gloanţe trasoare. Apoi a ţintit rezervorul de gaz al celui de-al doilea camion şi a tras din nou. Într-o clipă, rezervorul de benzină s-a spart. Combustibilul a început să curgă ca un râu, iar Marcus îşi crease ocazia. A continuat să tragă, o rafală şi apoi alta. Gloanţele trasoare au aprins fumul. Camionul a explodat, provocând şi detonarea rezervorului de combustibil al celuilalt camion. Bubuiturile se auzeau în sus şi în jos pe vale.
Marcus l-a ridicat pe umăr pe puşcaşul marin rănit. Ştia că trebuie să ajungă pe un teren mai înalt. Văzuse o peşteră aproape de vârful culmii, la aproximativ şaptezeci şi cinci de metri dincolo de epava elicopterului pe care zburase. Acesta era noul său obiectiv. Folosindu-se de haosul momentului, a început să-şi croiască drum mai sus pe munte. Dar tocmai atunci au izbucnit din nou focuri de armă de pe drumul de sub ei. Marcus putea să audă gloanţele trecând pe lângă capul său şi ricoşând în stâncile din jurul lor. Din fericire, Nick Vinetti a intrat din nou în luptă, oferind focul de acoperire de care aveau nevoie cu disperare. Unul câte unul, lunetistul i-a doborât pe luptătorii talibani rămaşi. Cu toate acestea, când Marcus a ajuns în sfârşit la epava în flăcări a Super Stallion-ului în care ajunseseră, l-a găsit pe Nick ars grav, suferind cumplit şi aproape fără muniţie. În plus, era înconjurat de cadavre carbonizate şi fumegând.
Sergentul McDermott nu era acolo. Nici senatorul Dayton.Cu dinţii încleştaţi, Nick a explicat rapid că, după ce primul jet de gloanţe a ciuruit elicopterul, sergentul şi câţiva dintre tinerii de la DoD au

decis să-l ducă pe senator până la peșteră pentru a-l feri de linia de foc. Tocmai se întorseseră să ia o trusă de prim ajutor, sticle de apă și alte provizii când RPG-ul a lovit. Cei mai mulți dintre ei au fost uciși, a spus Nick. Sergentul era în viață, dar în stare destul de proastă. Totuși, îi condusese pe supraviețuitori înapoi la peșteră. Acolo ar trebui să-l ia Marcus pe umeri pe pușcașul marin, spuse Nick, apoi să-l aștepte acolo. Va ajunge acolo cât de repede va putea. Între timp, el avea să rămână aici și să asigure acoperirea până când muniția lui tot mai puțină s-ar fi terminat.
Marcus a urmat sfatul - o parte din el, cel puțin. Nu putea face nimic pentru Nick acum, iar el trebuia să-l ducă pe acest pușcaș marin rănit în siguranță. Dar nu va rămâne să aștepte în peșteri. În schimb, a promis că se va întoarce cu analgezice și mai multă muniție. Totuși, a durat mai mult decât își imaginase să urce. Terenul era mult mai abrupt decât se așteptase, iar când a ajuns acolo, a fost uimit să găsească atât de puțini supraviețuitori. Singurii pasageri rămași în viață erau McDermott, senatoarea - care își pierduse cunoștința - Annie Stewart și doi ofițeri ai serviciului de externe. Toți fuseseră răniți în explozie într-o măsură sau alta. Unul dintre ofițerii serviciilor externe fusese de asemenea împușcat și sângera puternic. McDermott avea arsuri de gradul doi și trei pe mâini și pe față, dar, în ciuda propriei dureri, făcea tot ce putea pentru a opri rănile bărbatului.
Celălalt FSO era în stare de șoc. Stătea într-o parte a peșterii, tremurând și mormăind incoerent. Domnișoara Stewart, pe de altă parte, era alături de McDermott. Din câte se pare, ea chiar avea pregătire medicală și în prezent îi injecta lui FSO o doză de ceva. Femeia avea sânge pe față și pe mâini. Nu era imediat clar dacă era mai ales al ei sau al altcuiva. Era evident că fusese lovită de cioburi de sticlă și de metal în flăcări. Dar era în viață, iar acum încerca curajos să-și salveze colegii.
"Am nevoie de ceva pentru Vinetti", a spus Marcus în timp ce își reia respirația.
"Analgezice?" a întrebat McDermott.
"Ceva de genul ăsta, e în stare proastă."
"Nu mai avem", a răspuns McDermott. "Tocmai le-am folosit pe ultimele."
Marcus a cerut mai multe cartușe pentru pușca de lunetist M40 a lui Nick. Din nou, McDermott a trebuit să îl informeze că nu mai erau. Toate proviziile lor fuseseră în elicopter.
"Cât mai durează până ajung întăririle?" a întrebat Marcus.
"Vor ajunge când vor ajunge aici."
"Domnule?"
"Radioul a fost distrus în explozie."
"Nu suntem în comunicare cu Kabul?"
"Nu, caporal Ryker, nu suntem. Acum lasă-mă să-mi fac treaba."
Marcus s-a uitat la FSO-ul care murea în fața lui. Nu mai respira. Era palid. Tensiunea arterială îi scădea vizibil. Îl pierdeau. McDermott a început să-i facă respirație gură la gură. Chiar atunci, Pete și pușcașii marini supraviețuitori din al doilea elicopter au ajuns la gura peșterii. Pete a alergat lângă McDermott și l-a preluat. Camarazii săi s-au mișcat pentru a-i ajuta pe ceilalți. Marcus a spus o rugăciune tăcută. Aveau nevoie de mai mult decât noroc pentru a scăpa cu viață de pe acest munte. Aveau nevoie de intervenție divină.
După ce a șoptit un amin, i-a spus sergentului McDermott că trebuie să se întoarcă și să-l ajute pe Vinetti. Sergentul nu a avut nevoie să fie întrebat de două ori. Și-a dat consimțământul, iar Marcus a coborât muntele în fugă. În timp ce o făcea, a putut vedea un nor de praf pe drumul de pământ, apropiindu-se dinspre sud. Pe măsură ce se apropia, a putut distinge un convoi de o jumătate de duzină de camionete Toyota

albe. Fiecare era plină cu talibani. Situația lor, deja precară, se înrăutățea de la un minut la altul.
Cea mai apropiată prezență militară americană era la baza de operațiuni avansate de lângă Kandahar. Dar aceasta se afla la o distanță de cel puțin șaizeci de mile spre sud și era în prezent măcinată de o furtună de nisip și praf care putea dura ore întregi. Kabulul se afla la aproximativ două sute de mile depărtare spre nord. Cele mai apropiate portavioane americane operau în Oceanul Indian, care se afla la o distanță de patru sute de mile, poate chiar mai mult. Așadar, cine venea să îi ajute? Din ce direcție? Cât timp urma să le ia să ajungă acolo? Marcus nu avea niciun răspuns, iar McDermott nu mai avea niciun mijloc de a-și contacta superiorii, cu atât mai puțin forțele prietene din regiune.
Vinetti era întins pe burtă, uitându-se prin lunetă la furtuna care se apropia.
Când Marcus a ajuns la el, nu a pierdut timpul, doar i-a dat veștile proaste. Fără morfină. Nici gloanțe suplimentare de lunetist. Apoi a cerut arma prietenului său.
"Pentru ce?" a întrebat Vinetti, ridicând privirea pentru prima dată.
Marcus și-a așezat pușca de asalt M4 complet încărcată lângă camaradul său, împreună cu restul de încărcătoare proprii și cu cele pe care le luase de la McDermott.
"Ce faci?" a întrebat Vinetti.
"Dă-mi doar 45-ul tău", a răspuns Marcus. "Trebuie să mă mișc repede."
Cu reticență, Vinetti și-a scos arma din toc și a predat-o, împreună cu ultimele două încărcătoare pe care le avea. Apoi s-a uitat înapoi prin lunetă. "Succes", a spus el. "Fii rapid."
Marcus a învelit pistolul de calibrul 45 și a început din nou să coboare pe versantul muntelui. Vedea caravana talibanilor apropiindu-se. Erau încă la un kilometru și jumătate distanță, dar veneau repede. Credea că îi poate învinge, deși avea să fie la limită. Poate că singurul său avantaj era că avea elementul surpriză. Cu excepția cazului în care priveau cu binoclul, era foarte puțin probabil ca gherilele să știe că el cobora muntele spre ei. Pentru a fi sigur, ridica o cantitate destul de mare de praf. Dar paria că nu se va observa nimic, având în vedere tot fumul provenit de la două infernuri în flăcări, alimentate cu combustibil de avion.
La un moment dat, și-a pierdut echilibrul și aproape că a căzut de pe munte cu capul înainte. Și-a revenit destul de repede, dar mâinile și genunchii îi sângerau și era acoperit de praf. În plus, pierduse unul dintre încărcătoarele suplimentare pe care le purta. Dar nu a avut timp să se întoarcă după el. Camioneta din fruntea procesiunii nu putea fi la mai mult de o jumătate de kilometru distanță.
Când a ajuns la drumul de pământ, Marcus a pornit într-un sprint mort. Viza vehiculele în flăcări. A estimat că erau la cincizeci de metri în față. Asta însemna doar o jumătate de teren de fotbal. Putea să facă asta, și-a spus el. Alergase mult mai mult ca jucător în liceu. Antrenorul lui le numise exerciții sinucigașe. El habar n-avea.
Marcus se aștepta să-l audă pe Vinetti deschizând focul în orice moment. Dar nu începuse încă, iar Marcus se întrebă brusc dacă nu cumva una sau ambele arme i se blocase. Concentrează-te, și-a spus el. Concentrează-te. Continuă să mergi. Continuă să fugi. Nu te uita în sus. Nu te uita înapoi. Concentrează-te. Nu putea face nimic în privința lui Vinetti. Tot ce putea face era să se descurce singur. Dar asta era problema. Credea că a fost într-o formă bună. Cea mai bună din viața lui. Dar inima îi bătea destul de tare încât să explodeze în orice moment. Plămânii îi aspirau aerul prăfuit, plin de fum. Corpul îi era îmbibat cu sudoare. Gura și limba îi erau uscate ca oasele. Fiecare mușchi din corpul său avea dureri

arzătoare - se chinuia, împingea. Simțea că o să vomite. Treizeci de metri. Douăzeci. Zece. Aproape ajunsese, dar convoiul se apropia rapid. A ajuns la primul cadavru și a luat AK-47-ul mortului și toate încărcătoarele pe care le-a putut găsi. Punându-și mitraliera în spate, Marcus a continuat să meargă. A găsit un alt cadavru. Un alt Kalashnikov. Mai multe muniții. Le-a luat pe toate. Fugind prin fum și în jurul flăcărilor, a mai găsit două mitraliere și apoi a zărit premiul pentru care venise de la bun început - un lansator de grenade propulsate cu rachete, întins pe marginea drumului lângă patru RPG-uri carbonizate, dar utilizabile. Exista o singură problemă. Nu avea să aibă timp să se întoarcă pe munte cu prada. Convoiul era la mai puțin de patruzeci de metri și îl văzuseră.
Marcus auzi pocnetul focurilor de armă.
Apoi Vinetti s-a angajat în sfârșit. Primele sale focuri au spulberat parbrizul Toyota din față, omorându-i instantaneu atât pe șofer, cât și pe bărbatul care călătorea cu pușca. Camionul a virat violent și a plonjat într-un șanț mare. Asta i-a dat lui Marcus exact timpul de care avea nevoie pentru a încărca prima grenadă RPG, a ținti și a trage în a doua Toyota. Grenada a explodat la contact, omorându-i pe toți cei din camion și de pe acesta, în timp ce a treia camionetă s-a izbit direct în spatele acestuia.
Boom, boom ... crack, crack, crack.
Sunetele de pe versantul muntelui se schimbau pe măsură ce Vinetti trăgea ultimele gloanțe ale lunetistului său și trecea la M4-ul lui Marcus, doborând un jihadist după altul.
Marcus a îngenuncheat lângă unul dintre camioanele în flăcări pentru a se acoperi.
Reîncărca febril lansatorul RPG, întrebându-se dacă nu cumva căldura va fierbe explozibilul înainte ca el să apese pe trăgaci. Nu se întâmplase încă, iar Marcus îl implora pe Dumnezeu să nu se întâmple. A țintit încă o dată, s-a liniștit și a tras.
Grenada și-a atins din nou ținta. A simțit contuzia și a crezut că a fost aproape asurzit de explozie până când a auzit pocnetul mai multor gloanțe în pickup-ul de lângă el. Apoi a simțit impactul zguduitor al celor două gloanțe care i-au lovit vesta antiglonț, făcându-l să se prăbușească, iar lansatorul de grenade să zboare pe șosea. Căldura era insuportabilă. Era la doar câțiva centimetri de flăcări. Tot aerul fusese scos din el și era scufundat în fum negru și gros. Incapabil să respire, incapabil să vadă, s-a îndepărtat brusc de camionul care vâjâia. S-a târât cu disperare în picioare, știind că trebuie să se adăpostească, iar apoi a simțit durerea arzătoare a unui glonț care i-a străpuns umărul stâng.
O clipă mai târziu, a aterizat cu fața înainte în pietriș, apoi a alunecat într-un șanț de pe marginea drumului. Pentru o clipă, totul părea să meargă cu încetinitorul. Dar cel puțin era oarecum protejat de berm și, astfel, de cea mai mare parte a căldurii. Plămânii săi au aspirat cu lăcomie cât de mult aer au putut. Dar auzea pocnetul altor focuri de armă automată. Auzea gloanțele șuierând deasupra capului și simțea cum mâna i se duce la toc.
Apoi încetinitorul s-a oprit brusc. Dintr-o dată, totul era clar. Totul era clar. Și-a luat pistolul, a scos siguranța și s-a uitat în sus, peste drum. Un luptător taliban se apropia rapid. Avea un AK-47 îndreptat direct spre fața lui. Marcus a apăsat primul pe trăgaci și bărbatul a căzut. Chiar în spatele lui era un alt luptător. Și acesta se îndrepta direct spre el și își descărca Kalashnikovul pe măsură ce înainta. Marcus avea două opțiuni: să se ferească și să se acopere sau să riposteze. Nu-și amintea să se fi decis. Își amintea doar că a apăsat pe trăgaci din nou și din nou până când bărbatul a căzut.

Marcus a luat unul dintre AK-47-urile pe care le purta în spate și și-a croit drum prin șanțul de pe marginea drumului, spre convoi. Trage, reîncarcă, repetă și continuă să mergi. Aceasta era mantra lui în timp ce Vinetti ploua cu moarte de pe versantul muntelui. Făceau o echipă destul de bună, dar nu se puteau măsura cu ceea ce avea să urmeze. Ultimul lucru pe care l-a văzut Marcus Ryker înainte de a mai încasa un glonț și de a-și pierde cunoștința a fost un A-10 Thunderbolt american care a coborât din cer fără să se anunțe și a luminat drumul cu obuze de 30 mm care au distrus totul și pe oricine în calea sa.
Băieții buni sosiseră, și nu prea devreme.
ST. PETERSBURG, RUSIA-18 DECEMBRIE 2004
Șeful de cabinet al lui Luganov nu glumise.
Nunta de iarnă a lui Oleg Stefanovici Kraskin cu unica fiică a președintelui a fost un spectacol cum nu mai văzuse poporul rus în era modernă. Planificarea evenimentului, inspirat exact din căsătoria lui Nicolae al II-lea cu Alexandra Feodorovna din 1894, până la cel mai mic detaliu, durase ani de zile. Și totul fusese conceput pentru a evoca fiecare bucățică din fastul, circumstanțele și gloria epocii țariste, înainte de Revoluția Rusă, înainte de Uniunea Sovietică, înainte de prăbușirea Imperiului Sovietic și de declinul umilitor al puterii și prestigiului Rusiei.
Oleg abia dacă fusese inclus în vreo planificare. Într-adevăr, fusese atât de ocupat cu munca sa la Kremlin încât nu fusese niciodată la Palatul de Iarnă, cu atât mai puțin la Marea Biserică, în timpul lungii lor logodne. Așa că, atunci când el și părinții săi au sosit de la aeroport în acea sâmbătă dimineață însorită, dar acoperită de zăpadă, într-o caravană bine păzită, cu aproximativ o oră înainte de începerea ceremoniei, Oleg s-a simțit copleșit de locul uimitor.
Palatul de Iarnă, știa Oleg, a fost cândva reședința oficială a țarilor. Structura verde și albă de pe malul râului Neva din Sankt Petersburg era lungă și joasă, dreptunghiulară și mamut, cu peste o mie de camere și peste o sută de scări. Catedrala cunoscută sub numele de Marea Biserică era situată în partea de est a incintei palatului și era spectaculos de ornamentată, cu cupola sa masivă în formă de ceapă, aurită și strălucind în lumina soarelui atât de rară în această perioadă a anului. În interior, sanctuarul principal era mai frumos decât orice văzuse Oleg până atunci. Pereții și coloanele din marmură albă erau împodobite cu aur. Tavanele înalte erau împodobite cu sculpturi din aur. Candelabrele și lămpile erau făcute din aur pur. Pe pereți erau montate statui uriașe de îngeri din aur, fiecare purtând aripi, unele ținând trâmbițe. În sala lungă au fost așezate bănci pentru o mie de invitați, în fața unui altar aflat sub o cupolă înaltă. Lumina pătrundea în altar prin vitralii, iar pe peretele de deasupra era montată o statuie aurită a lui Hristos, atârnând pe o cruce, înconjurat de îngeri de aur.
În ciuda frumuseții, Oleg a tresărit la toată iconografia. Nici el, nici Marina nu erau religioși. Totul părea atât de învechit și banal. Dacă ar fi fost după el, și-ar fi dus logodnica la Monaco pentru o nuntă civilă rapidă și o lună de miere printre plajele strălucitoare ale Mediteranei și cazinourile luxoase din Monte Carlo. Din păcate, așa cum i se spusese clar de nenumărate ori, nu depindea de el. Așa că iată-l aici, gata să participe la un spectacol menit să prezinte lumii gloria Rusiei.
Oleg s-a scuzat de părinți și a intrat într-o cameră din spate pentru a fuma o țigară și a-și schimba hainele. Când a ieșit, nu numai că era în ținută regimentală completă, dar purta exact uniforma în care se căsătorise Nicolae al II-lea, așa cum insistase viitorul său socru. Inițial, Oleg a fost deranjat de idee, dar Aleksandr Luganov nu era un om căruia să i se spună nu. Mama lui Oleg își ștergea lacrimile cu batista în timp ce fiul ei stătea acolo, în sală, purtând cizme înalte de călărie

din piele neagră, pantaloni negri cu o singură dungă aurie pe partea exterioară a fiecărui picior, o tunică roșu aprins împodobită cu aur, epoleți aurii și o sabie într-o teacă frumos proiectată, atașată la o curea groasă din piele.
"Este timpul", a spus arhiepiscopul ortodox rus, ieșind dintr-o cameră laterală.Clericul, episcopul cu cel mai înalt rang în Biserica Ortodoxă Rusă, era încovoiat și cărunt. Purta o mitră bulboasă, cu bijuterii, împodobită cu icoane ale lui Iisus Hristos și ale altor două personaje pe care Oleg nu le putea identifica, o rochie liturgică care ajungea până la podea și o pelerină aurie împodobită cu cruci și alte icoane ortodoxe. În mâna dreaptă ținea un toiag auriu enorm, acoperit cu o cruce. I-a condus pe un coridor lung și întunecat și apoi pe o ușă care se deschidea în marea sală. Un consilier al arhiepiscopului i-a condus pe părinții lui Oleg la locurile lor, în timp ce organistul a început să cânte, iar inima lui Oleg a început să tresară.
Dacă ceremonia - atât prima parte, cunoscută sub numele de "logodnă", cât și cea de-a doua parte, cunoscută sub numele de "încoronare" - nu ar fi fost transmisă în direct întregii lumi și filmată pentru ca tânărul cuplu să o poată savura mai târziu, lui Oleg i-ar fi fost greu să își amintească mare lucru din ea, atât de copleșit era de toți invitații, de luminile klieg, de aroma grea de tămâie și de propriile emoții ametitoare. Cuvintele episcopului, Scripturile care au fost citite, pasajele lungi ale liturghiei și slujba de împărtășanie de după jurăminte au trecut în ceață. Oleg nu-și putea aminti numele sau chipurile nici unuia dintre zecile de șefi de stat și ambasadori și nici ale oligarhilor ruși și ale soțiilor lor trofeu care au participat.
Ceea ce nu va uita niciodată, însă, a fost imaginea președintelui conducându-și fiica la altar și privirea de imensă mândrie amestecată cu tandrețea unui tată când a pus mâna Marinei în mâna lui Oleg. Chiar mai mult, Oleg își va aminti întotdeauna cât de uimitor de frumoasă arăta mireasa sa în rochia de mătase albă și aurie și coroana cu diamante, aceeași pe care a purtat-o țarina Alexandra în 1894. Își va aminti de licărirea luminii focului care dansa în ochii ei în timp ce fiecare dintre ei ținea un singur sfeșnic de aur în timpul ceremoniei. Și își va aminti momentul în care buzele ei moi și suple s-au despărțit și ea și-a afirmat dragostea și loialitatea față de el până la ultima lor suflare.
După aceea, petrecerea de nuntă și toți invitații s-au mutat într-o cameră de stat amenajată cu rafinament, care adăpostea masa de lemn originală folosită de țari pentru a primi oaspeții europeni în trecut. Aceasta putea găzdui exact o mie de invitați și avea seturi originale de porțelanuri folosite de Romanovi. Președintele și prima doamnă au stat în capul mesei. Tinerii căsătoriți stăteau la dreapta lor, iar părinții lui Oleg la stânga lor. Lui Oleg nu i-a păsat prea mult de meniul gastronomic sau de varietatea largă de vodcă și vin servită, de toasturi sau de dans. Ura toți ochii care se holbau la el, toate camerele de luat vederi care clipeau și luminile strălucitoare ale echipelor de televiziune. Își dorea doar să se termine pentru a-și putea lua mireasa și a se bucura de luna de miere în pace și liniște, singuri și departe de agitație.
Visările sale nerăbdătoare au fost întrerupte, totuși, când Luganov s-a aplecat spre el și i-a șoptit la un moment dat în timpul recepției. După ce tocmai își aprinsese o țigară cubaneză și îi oferise una lui Oleg, președintele își trase ginerele aproape de el și îl sărută pe ambii obraji.
"Oleg Stefanovici, nu i-aș fi dat Marina mea oricărui tânăr. Am încredere în tine, fiul meu, și văd un mare potențial în tine. Știu că îmi vei da mulți nepoți și îi vei crește să fie prinți și prințese, loiali și curajoși. Și vreau să știi că dacă ai nevoie de ceva, trebuie doar să ceri."

Bărbatul s-a uitat adânc în ochii lui Oleg. "Acum suntem o familie", a adăugat președintele. "Orice s-ar întâmpla, trebuie să rămânem împreună, pentru gloria Rusiei, pentru gloria dinastiei noastre."

MONUMENT, COLORADO-30 DECEMBRIE 2004

Nunta lui Marcus Ryker cu iubita lui din liceu nu a fost un spectacol. A fost un miracol.

Iar Marcus a trebuit să le mulțumească talibanilor.

Elena Garcia văzuse la știrile de seară povestea prăbușirii elicopterelor și a schimbului de focuri din Kandahar. Când povestea că Marcus a fost rănit în luptă a apărut în presa locală câteva zile mai târziu, Elena s-a despărțit de noul ei iubit, student la medicină la UC Denver, și l-a sunat pe Marcus pe toate numerele de telefon pe care le avea. Când nu a putut da de el, a sunat-o pe mama lui. Apoi l-a sunat pe tatăl ei. În momentul în care Marcus a fost decorat cu Purple Heart, el și Elena formau din nou un cuplu, iar după ce el și-a revenit și a primit o scurtă permisie de Crăciun, s-au căsătorit.

Ceremonia în care Marcus Johannes Ryker și-a jurat iubire veșnică fiicei mai mari a lui Javier Rodriguez Garcia a fost atât de mică și de discretă încât nici măcar nu a fost relatată în ziarele locale. Familia Garcia avea bani, dar Elena și-a implorat tatăl să nu-i folosească pentru o nuntă mare. Nu voia atâta agitație. Și nici nu voia să facă ceva care să o facă de râs pe viitoarea ei soacră. Marjorie Ryker era acum văduvă de două ori. Supraviețuind cu ajutorul asigurărilor sociale și al unei pensii modeste din Forțele Aeriene, abia reușea să se descurce, mai ales având în vedere tot ce făcuse pentru a-l ajuta pe Marcus să termine facultatea.Nici Marcus nu voia ceva ostentativ. Incidentul din Afganistan îi adusese deja mult prea multă atenție. Ceva simplu și liniștit i se părea potrivit. Așa că mama lui Marcus a găzduit cele două familii pentru cină la ea acasă într-o seară de miercuri cu zăpadă. A făcut cotlete de miel, piure de cartofi, mazăre verde și jeleu de mentă - preferatul lui Marcus. În după-amiaza următoare, cuplul s-a căsătorit în sufrageria familiei Garcia. A oficiat slujba pastorul care l-a instruit pe Marcus în ultimul an de facultate. Au participat doar rudele apropiate și câțiva prieteni apropiați. Recepția a fost asigurată de Famous Dave's barbecue. După aceea, Marcus și Elena au mers la Aspen pentru o lună de miere cu schi și snowboarding, un cadou de nuntă din partea părinților ei.

Vineri a fost Ajunul Anului Nou. Cu o furtună masivă de zăpadă care se abătea asupra a tot ce se afla la vest de Continental Divide, Marcus a încălzit resturile de mâncare chinezească pe care le mâncaseră la prânz. A desfăcut o sticlă de șampanie care se răcise în micul frigider, din partea stațiunii, bucurându-se că prietenii lor baptiști erau, pentru moment, de negăsit. Apoi s-au ghemuit lângă foc în vila lor închiriată pe două nivele, iar Elena i-a oferit mirelui ei nu un cadou, ci două.

Marcus a rupt hârtia de împachetat de pe primul și ceea ce a găsit i-a tăiat respirația. Era o primă ediție într-un singur volum a Arhipelagului Gulag al lui Soljenițîn și era semnată chiar de autor.

Marcus a oftat. "Asta trebuie să te fi costat o avere!"

"Meriți fiecare bănuț", a răspuns ea, cu ochii dansând de dorință. "Aș fi plătit de zece ori mai mult."

S-au sărutat cu abandon până când Marcus și-a dat seama că nu deschisese al doilea cadou. Au luat o pauză, și-au tras răsuflarea și au mai sorbit șampanie. Apoi Marcus a desfăcut cadoul ceva mai mare.

"Ce e asta?", a întrebat el.

"O să vezi", a spus ea jucăușă.

Ceea ce a găsit el a fost un album pe care Elena îl făcuse pentru el. Pe prima pagină era o fotografie decolorată a lui Marcus din clasa a șasea. El s-a holbat la ea.

Elena a râs.

Marcus nu a făcut-o.
Arăta hidos. Avea părul lung, hainele erau prea ciudate pentru a fi descrise, purta aparat dentar și se lupta cu acneea. Nu zâmbea. În schimb, părea trist, iar Marcus știa de ce. Toate acele amintiri au început să iasă la iveală, iar el s-a luptat să-și controleze emoțiile. Nu voia să strice momentul sau să o facă pe Elena să se simtă prost. Dar fotografia fusese făcută la nu mult timp după ce el își pierduse tatăl. I-a mulțumit și era pe punctul de a o săruta, dar Elena a dat din cap la biletul pe care îl scrisese sub fotografie.
2 iunie 1991 - Ziua fotografiei - Școala Gimnazială Lewis Palmer.
Aceasta a fost ziua în care m-am îndrăgostit de tine, Marcus Ryker. Exact în această zi.
Familia mea tocmai se mutase la Monument din Springs. Am plâns săptămâni întregi. L-am implorat pe tatăl meu să nu mă facă să schimb școala atât de aproape de sfârșitul anului. Dar el nu m-a ascultat. Găsise o casă care le plăcea lui și mamei. Așa că ne-am mutat, și iată-mă. Surorile mele nu se născuseră încă. Eram singură, deprimată, supărată, furioasă și, totuși, brusc curioasă în legătură cu acest băiat drăguț de la engleză, studii sociale și educație fizică.
Singurul motiv pentru care veneam la școală în fiecare zi era să te văd pe tine. Erai mai înalt decât restul băieților. Erai tăcut, dar puternic - și rapid. Rapid ca vântul. Și nebun. Mereu te cățărai pe lucruri. Sărind de pe lucruri. Făceai salturi pe spate. Făceai farse. Mereu intrai în belele, dar nu belele adevărate. Nu probleme mari. Profesorii te plăceau. Mereu păreai să scapi cu un avertisment. Doar te distrai, și era plăcut să fii în preajma ta.
Am avut o singură prietenă, Marcy Gallagher. Stătea în fața mea în sala de clasă. Tatăl ei era primar. Ea te știa. Te plăcea. Vorbea despre tine tot timpul. Așa că nu i-am spus niciodată despre pasiunea pe care o aveam pentru tine.
Apoi a venit ziua pentru pozele din clasă. Mama m-a trimis la școală în acea zi în cea mai urâtă rochie maro pe care o văzusem vreodată. O cumpărase pentru mine cu o seară înainte. A insistat să o port. Am țipat la ea și i-am spus că îmi ruinează viața. Am amenințat-o că o dau în judecată pentru abuz asupra copilului, dar ea nu a renunțat. M-a trimis la școală în rochia aia hidoasă, în ziua fotografiei, dintre toate zilele!
Cumva, când m-am așezat la coadă să-mi fac poza, iată că m-am trezit stând chiar în spatele tău. Am fost atât de mortificată. M-am tot rugat să nu te întorci și să te uiți la mine. Dar ai făcut-o. Aceea a fost ziua în care mi te-ai prezentat. M-ai întrebat dacă sunt nouă la școală. Eram atât de speriată încât nu puteam vorbi. Așa că doar am dat din cap și am roșit. Și mi-ai zâmbit - nu un zâmbet mare, doar un zâmbet mic, dar a fost un zâmbet atât de dulce - și mi-ai spus că îți place rochia mea. Când fotograful a spus că e rândul tău să te fotografiezi, te-ai așezat și zâmbetul ți-a dispărut. Deodată păreai tristă. M-am întrebat de ce. Am vrut să te întreb, dar mi-ai spus la revedere și ai fugit la ore. Fotograful mi-a strigat numele. Am stat acolo, transportată într-o lume de vis în care Marcus Ryker chiar vorbise cu mine - cu mine! Zâmbit la mine! M-a complimentat! Ori erai un mincinos mare și gras, ori un băiat foarte bun. Am decis că a fost ultima, și i-am spus lui Dumnezeu chiar atunci și acolo că am vrut să mă căsătoresc cu tine. I-am spus lui Dumnezeu că nu știu de ce ești trist, dar că vreau să te fac cel mai fericit băiat din lume. Și apoi am fugit, în rochia aia maro hidoasă, fără să-mi fi făcut vreodată poza din clasa a șasea. Părinții mei au fost furioși. Dar au trecut peste asta. Și te-am avut pe tine.

Deci, în caz că nu știați deja, asta e misiunea mea în viață, Marcus Johannes Ryker - să vă fac fericiți pentru tot restul vieții voastre. Nu mai poți scăpa de mine acum. Sunt al tău pentru totdeauna.
Marcus își strânse soția în brațe. "Nici pe mine nu mă poți clinti", a șoptit el în lumina lumânărilor. "O să rămân lipit de tine ca lipiciul".
COLORADO SPRINGS-18 IUNIE 2006
Marcus Ryker gonea spre sud pe I-25, dar de data asta nu era un om posedat - cineva urma să se nască în seara asta și el nu fusese niciodată atât de entuziasmat.
Cu Elena pe bancheta din spate a mașinii lor Ford Expedition, gemând de durere și implorându-l să fie atent, Marcus și-a amintit brusc de noaptea în care mama lui fusese în pericol, noaptea în care el condusese ca un maniac pentru a-i veni în ajutor. Încă mai risca, dar învățase câteva lecții de-a lungul timpului. Acum era mai în vârstă, mai înțelept, spera el, mai concentrat, mai experimentat și mai atent. Nu avea de gând să facă nimic care să-i pună soția și copilul în pericol. Nu acum. Niciodată.
Acestea fiind spuse, mergea cu 90 de mile pe oră în timp ce trecea pe lângă ieșirea pentru Academia Forțelor Aeriene, pe dreapta, apoi campusul Focus on the Family, pe stânga. În scurt timp, a ieșit pe Autostrada 87, a zigzagat printr-o serie de străzi secundare, a intrat în parcarea Spitalului Memorial și s-a repezit spre intrarea în camera de urgență.
Elena avea doar puțin mai puțin de patruzeci și două de săptămâni. Era, prin urmare, în întârziere cu aproape două săptămâni. Se confruntase cu dureri de travaliu tot mai intense în ultimele două săptămâni, dar nu dăduse semne de dilatare. Urma să i se inducă nașterea peste încă trei zile. Dar, imediat după ora 22:00, i s-a rupt apa în sfârșit.
Acum era 22:27. Contracțiile Elenei erau din ce în ce mai puternice și mai rapide. Marcus a oprit brusc, a sărit din mașină și și-a cărat soția înăuntru, abandonând Expedition-ul și aruncând cheile unui agent de pază din fața ușii.
Ginecologul Elenei i-a întâmpinat în hol, însoțit de două asistente. Acestea au ajutat-o pe Elena să se urce într-un scaun cu rotile și au dus-o în sala de travaliu și de nașteri, Marcus urmând-o îndeaproape. Odată ajunsă acolo, o echipă de cadre medicale a înconjurat-o imediat, dar Marcus nu avea de gând să se lase blocat. S-a apropiat de ea, a luat-o de mână și a privit cum sângele i se scurge din mâna sa, în timp ce Elena gâfâia, striga și strângea cu toată puterea ei.
În următoarele două ore, Marcus a antrenat-o. I-a reamintit să respire adânc. Îi ștergea transpirația de pe față cu o cârpă. I-a oferit bucăți de gheață și s-a luptat să nu comenteze cât de puternică putea fi strânsoarea ei cu atâta adrenalină care îi curgea prin corp. În tot acest timp, el îi mulțumea în tăcere Domnului pentru sincronizarea sa. Cu doar câteva săptămâni înainte, își terminase contractul de patru ani cu pușcașii marini și se întorsese în grabă din Bagdad pentru a fi alături de Elena.
În cele din urmă, însă, a devenit clar că se dezvolta o problemă serioasă. În timp ce Marcus urmărea o serie de monitoare care afișau digital cele mai recente date de la secundă la secundă de la mamă și copil, el a putut vedea ceea ce doctorul și fiecare asistentă din cameră puteau vedea. Cu fiecare contracție, ritmul cardiac al bebelușului începea să scadă vertiginos.
Inițial, între contracții, ritmul cardiac al bebelușului se stabilizase între 140 și 150 de bătăi pe minut. Dar acum, în timpul vârfului contracțiilor, aceasta scăzuse vertiginos. Prima dată când Marcus a observat asta, ritmul cardiac scăzuse la 83. Data următoare a scăzut la 76. Apoi la 72. Apoi la 64. Apoi doar 61. Mai rău, când se termina fiecare contracție, inima copilului nu revenea la normal. Mai degrabă

revenea la puțin peste 100, iar acum ginecologul și-a informat echipa că se teme că bebelușul intră în suferință fetală. Le-a ordonat să se pregătească pentru o cezariană de urgență.
"Nu!" a strigat Elena când a auzit asta. Apoi s-a dizolvat în lacrimi. Trupul îi tremura. Buzele ei începuseră să devină albastre. Marcus credea că a văzut totul. Fusese în luptă. Își văzuse prietenii murind. El însuși fusese împușcat și aproape ars de viu în pustiurile din Kandahar. Credea că a devenit insensibil la frică. Dar văzându-și soția suferind atât de mult și copilul suferind o astfel de traumă, era aproape mai mult decât putea suporta acest pușcaș marin.
"Doctore, ea vrea o naștere naturală", a spus Marcus, vocea lui aproape șovăind la mijlocul propoziției.
"Știu", a spus ginecologul. "Dar copilul nu mai poate suporta mult."
Medicul a verificat din nou monitoarele. Ritmul cardiac al bebelușului era de doar 95.
"Doamnă Ryker, vă voi cere să împingeți din nou", a spus ea. "Vă descurcați foarte bine. Faceți tot ce vă cer și vreau să vă dau șansa de a încerca din nou. Dar dacă ritmul cardiac al bebelușului tău scade prea mult, voi face ceea ce noi numim o cezariană de urgență. Dar nu vă faceți griji. Pot scoate copilul în 30 de secunde. Totul va fi bine."
Elena nu a spus nimic. Nu putea. Lacrimile îi curgeau pe față, dar făcea tot posibilul să nu scoată un sunet. Marcus știa de ce. Voia să fie puternică. Nu voia ca el să o vadă prăbușindu-se. Dar mâinile îi erau lipicioase. Corpul ei slăbea. Toată chestia asta avea un impact teribil atât asupra mamei, cât și asupra copilului, iar Marcus se lupta cu propriile emoții. Buza de jos îi tremura. Ochii îi erau umezi. Îi era frică. Nu pentru Elena. Ea era dură. Ar fi fost bine. Era îngrozit că bebelușul - fetița sau fiul lui; încă nu știau care dintre ei - ar putea să nu treacă.
"Bine, doamnă Ryker, respirați adânc și împingeți încă o dată", a spus medicul.
Elena a strâns mâna lui Marcus și a făcut așa cum i s-a spus. Imediat, ritmul cardiac al bebelușului a început să scadă din nou: 90. Apoi 80. Apoi 70. Apoi 60. Când a scăzut sub 60, medicul a luat decizia.
Marcus a fost îndepărtat de masă, iar echipa a trecut la treabă. Nu putea vedea tot ce se întâmpla și totul se petrecea atât de repede. Dar a auzit un gâlgâit când bisturiul a intrat în burta soției sale. A văzut sângele țâșnind din ea, sânge amestecat cu lichid amniotic. Era împrăștiat peste tot. Mâna i s-a dus imediat la gură, deși era acoperită de masca chirurgicală. Se simțea amețit. Lacrimile îi curgeau din ochi, deși nu îndrăznea să scoată un sunet. A făcut câțiva pași înapoi, apoi a simțit atingerea liniștitoare a mâinii unei asistente pe brațul său. Văzuse mai mult sânge decât acesta. Pe acel versant de munte din Afganistan și în acea peșteră. Dar nu-l văzuse niciodată curgând din soția lui. Nu se pregătise pentru asta. Niciunul dintre ei nu se pregătise. Nu se gândiseră niciodată serios că o cezariană ar putea fi într-adevăr necesară. Asta a fost o prostie, desigur. Fusese antrenat nu doar să ia în considerare, ci și să planifice pentru orice eventualitate. Dar nu o făcuse, iar acum o regreta.
Elena fusese anesteziată general, așa că era inconștientă și pentru asta era recunoscător. Pentru că bebelușul - acoperit de sânge și mucus - nu plângea, nu scotea nici un sunet de nici un fel. Totul în el se pregătea pentru ce era mai rău. Acest copil era mort. Acum era sigur de asta. Elena dădea naștere unui copil născut mort. Vedea cu ochii lui cum se întâmplă, iar când Elena se va trezi, el va trebui să fie cel care îi va spune. Nu știa dacă va putea.
Dar deodată a văzut cum picioarele încep să zvâcnească, apoi a auzit un strigăt și apoi un plâns.

Niciun sunet nu i se păruse vreodată atât de prețios.
"E un băiat!" a strigat Marcus în timp ce se grăbea în sala de așteptare.
Marjorie Ryker a izbucnit în lacrimi și și-a aruncat brațele în jurul lui. "Nu-mi vine să cred", a spus ea ținându-l strâns în brațe. "Sunt atât de mândră de tine".
"Felicitări, bunico", a spus el. "Cât timp ai așteptat să auzi asta?"
"Prea mult!", a strigat ea. "E sănătos?"
"Sănătos și frumos și abia aștept să-l cunoști."
"Nici eu", a spus ea, râzând printre lacrimi, apoi l-a lăsat să plece după o clipă și a scos câteva șervețele din poșetă. "Ar trebui să-ți suni surorile", a spus ea în timp ce-și ștergea ochii. "Vor fi încântate."
"Albastre", a corectat Marcus.
"Ce?"
"E băiat, mamă, o să fie încântate."
Ea a râs din nou și liftul a sunat. Când ușile s-au deschis, domnul și doamna Garcia și surorile Elenei - acum adolescente - au ieșit în fugă, cu flori în mână. Doamna Ryker nu s-a putut abține, dând vestea înainte ca Marcus să o poată face, iar întreaga familie a țipat de încântare.
"Felicitări", le-a spus Marcus fetelor. "Astăzi sunteți amândouă mătuși."
Ele au spus "oo" și "aa", iar el le-a răspuns la întrebări și le-a dat toate detaliile la care s-a putut gândi, omițând deocamdată orice mențiune despre suferința fetală și momentele de "touch-and-go".
Dl Garcia a radiat în timp ce strângea cu putere mâna lui Marcus. "Vei fi un tată excelent, Marcus", a spus el în acel accent spaniol elegant și distinctiv. "Trebuie doar să-ți găsești o slujbă mai sigură decât în Marină."
"Voi face tot posibilul, domnule."
"Îmi pare rău, fiule; dacă Kandahar a fost tot ce ai putut, va trebui să faci mult mai mult."
Au râs împreună când s-a apropiat ginecologul Elenei.
"Domnule Ryker?"
"Da."
"Soția dvs. a ieșit acum din operație. S-a descurcat bine. Totul a decurs foarte bine. Cezariana a fost perfectă. Nicio complicație."
Marcus a tras un suspin de ușurare.
"Este în sala de recuperare. E trează - un pic amețită încă, dar trează - și întreabă de tine. Pot să te duc la ea?"
"Da, te rog", a spus el. S-a întors să se asigure că toți ceilalți erau bine. I-au spus că sunt bine, mai ales cu aceste vești liniștitoare, și l-au îndemnat să meargă și să-i transmită Elenei dragostea lor. O vor vedea destul de curând.
Doctorul l-a condus pe Marcus printr-un set de uși securizate și pe mai multe coridoare până când au ajuns în camera de recuperare. Marcus și-a vârât capul printre perdele. Elena își ținea copilul în brațe, iar când l-a văzut pe Marcus, ochii i s-au luminat.
"Bună, madre", a spus el cu un zâmbet, venind lângă ea și sărutând-o pe frunte.
"Bună, padre." Ea i-a zâmbit la rândul ei.
"Cum te simți?"
"Obosită, dar bine."
"Dureri?"
"Nu încă."
"Continuă să aduci medicamentele!"
"Amin."
"Ai tăi sunt afară, și surorile tale", a spus el.
"Asta e distractiv. Și mama ta?"
"Chiar acolo cu ei. Tocmai le-am dat un briefing. Toți îți trimit dragostea lor și abia așteaptă să te vadă."

Marcus s-a aplecat și s-a uitat în ochii fiului său, căprui ca laptele și ciocolata, ca ai Elenei. "Destul de drăguț, nu?" a spus el.
"Adorabil, la fel ca tatăl lui."
"Nu știu", a spus Marcus. "Seamănă mult cu partea ta."
"Adevărat, încercam doar să fiu drăguț", a tachinat Elena, lovindu-l jucăuș în braț. "Și cum îi vom spune?"
"Nu știu. Nu-ți place niciunul dintre numele de pe lista mea."
"Asta pentru că toate numele tale sunt ridicole", a tachinat ea. "Zadok? Serios?"
"Zadok este un nume grozav", a protestat el. "Direct din Biblie. A fost preot, pentru numele lui Dumnezeu."
"Nu se va întâmpla niciodată."
Au trecut în revistă alte câteva nume, respingându-le pe fiecare din diverse motive.
"Ce-ar fi dacă l-am numi după tatăl tău?" a spus Elena după o pauză lungă.
"Lars?", a întrebat el.
"Da", a spus ea. "El a fost întotdeauna eroul tău. E un nume grozav. Puternic. Masculin. Olandez. Și cu siguranță se potrivește cu Ryker."
A zâmbit din nou. O iubea pe fata asta și nu înceta niciodată să fie uimit de ea.
"Ce-ar fi dacă i-am da și numele tatălui tău?" a întrebat el.
"Lars Javier Ryker?" a întrebat ea.
"Într-o țară cu 300 de milioane de locuitori, mă îndoiesc serios că mai există unul ca acesta."
S-au sărutat pentru a pecetlui înțelegerea. Dar mai erau multe de discutat.
"Ascultă", a spus Marcus, intrând ușor în piscină, "m-am gândit mult la asta și am decis să nu mă mai înscriu."
"Ce?" a întrebat Elena. "Am crezut că vrei să fii subofițer."
"Am vrut, dar asta schimbă totul."
"Dar pușcașii marini te iubesc, iar tu iubești să fii pușcaș marin."
"Cum rămâne cu tatăl tău?"
"Odată ce ai devenit un erou, pare să se fi împăcat cu asta."
"Totuși, nu vreau să fiu un tată absent. Vreau să-mi iau o căsuță cu un gard alb și o curte mare în care Lars să se poată juca - aici, în Front Range, dacă Dumnezeu ne lasă. Vreau să-l învăț să meargă pe bicicletă și să arunce o minge de fotbal și să meargă la pescuit și să facă drumeții și rafting pe ape albe, și nu pot face asta în Marină, nu așa cum vreau eu."
"Deci ce ai face?", a întrebat ea.
"Cred că aș putea găsi o slujbă decentă într-un fel sau altul în aplicarea legii - și dacă nu aici, atunci undeva mai departe în vest. Cum sună San Diego?"
"Minunat."
"Ce zici de Seattle?"
"Ploios, dar cu o cafea grozavă."
"Exact, sau Santa Fe sau Salt Lake City . . ."
"Orice loc care începe cu un S", a glumit ea.
"Oriunde putem fi împreună", a răspuns el. "De acord?"
"De acord", a spus ea cu un zâmbet și un alt sărut. "Nu poți scăpa de mine, Ryker."
"Și nu vreau, Ryker. Mă voi lipi de tine ca lipiciul."
MOSCOVA-2 IULIE 2008
După două avorturi spontane amare, Marina a adus pe lume primul lor copil.
A fost un băiețel sănătos, iar Oleg a fost extaziat, la fel ca și restul familiilor extinse ale lui și ale Marinei. Cu toate acestea, nimeni nu a

fost mai încântat decât socrul său, care a insistat imediat ca însuși arhiepiscopul Bisericii Ortodoxe Ruse - cel care căsătorise inițial tânărul cuplu - să vină la spital și să se roage pentru copil și părinții săi.
Luganov a insistat, de asemenea, ca episcopul să oficieze slujba de dedicare. În tradiția bisericii, ceremonia urma să aibă loc în a opta zi. Aceasta era și ziua în care bebelușul urma să fie botezat. În vremea țarilor, înainte de Revoluția Comunistă din 1917, era tradiție ca preotul local - nu părinții - să dea numele copilului. Exact asta dorea Luganov. În privat, Oleg a protestat vehement în fața Marinei. Își dorea să-l numească pe primul său fiu după tatăl său, Ștefan Mihailovici Kraskin, dar Marina l-a implorat pe Oleg să-l lase pe tatăl ei să facă cum vrea el.
"Te iubesc mai mult decât viața însăși, Oleg Stefanovici - știi că te iubesc", a spus ea în timp ce cei doi se îndreptau spre dormitorul lor și se dezbrăcau pentru noapte. "Dar tatăl meu nu este doar patriarhul familiei mele; el este, cu toate drepturile, patriarhul Mamei Rusia și, prin urmare, păstorul nostru, care ne îndrumă ca familie și ca națiune pe calea pe care o știe el că este cea mai bună. Toată lumea se uită la noi pentru că toată lumea se uită la el. Te rog, iubirea mea - nu-i refuza tatălui meu onoarea de a urma tradiția sau dreptul de a susține moștenirea poporului nostru."
"Dar nu sunt tradițiile noastre", a respins Oleg, scotocind prin toate sertarele după o țigară, dar nu a găsit niciuna. "Noi nu suntem oameni religioși. Asta e o prostie. Am face-o doar pentru spectacol".
"Nu e adevărat, dragă", a argumentat Marina. "Poate că nu credem în Dumnezeu, dar cu siguranță credem în onorarea părinților noștri, nu-i așa? Chiar mai mult, credem în susținerea gloriei Mamei Rusia."
"Desigur, dar..."
"Atunci vă implor", a intervenit Marina, "să nu ne preocupăm de aceste mituri și legende. Ele nu sunt importante pentru noi. Nici măcar nu cred că mamei mele îi pasă. Părinții tăi cu siguranță nu sunt evlavioși. Dar tatăl meu este."
"Pios?" a întrebat Oleg, cu vocea nuanțată de cinism.
"Ei bine, religios", a răspuns Marina. "Ideea este: asta contează pentru el. Așa că de ce să nu-i oferim acest dar, acest dar foarte simplu, dar prețios?"
"Numele copilului nostru? Chiar numele pe care îl va purta pentru eternitate?"
"Eternitate? De ce trebuie să fii atât de melodramatic, Oleg Stefanovici?" a spus Marina. "În marea schemă a lucrurilor, acesta este un dar atât de neînsemnat pentru un lider atât de mare, nu?"
"Nu, tocmai asta este - este un cadou enorm pentru un om care are deja totul", a ripostat Oleg, tot mai disperat după o țigară. "Marina, draga mea, avem în sfârșit un fiu al nostru, un moștenitor, cineva care să ne ducă mai departe numele și valorile. Acest copil este totul pentru noi, mai ales după ce i-am pierdut pe ceilalți doi. Nu ar trebui să fim liberi să-i dăm numele pe care îl dorim?"
Dragostea este un lucru încăpățânat. În cele din urmă, Oleg a cedat în fața soției sale iubite, dacă nu în fața tatălui ei. Nu numai că i-a permis episcopului să-l numească pe fiul lor, dar a fost de acord să le ceară părinților Marinei, nu lui, să fie nașii copilului.
Astfel, în a opta zi de la naștere, copilul lor a fost sfințit de patriarh la Biserica celor Doisprezece Apostoli, în incinta Kremlinului. Episcopul i-a dat numele Vasili. Nici Oleg, nici Marina nu-și aminteau de o ramură din arborele genealogic care să poarte acest nume. Dar Oleg știa exact de unde provine numele. Era versiunea slavă a numelui Basil, care provenea din numele grecesc Basileus, însemnând "rege". Au existat cel

puţin patru sau cinci ţari şi prinţi ruşi pe nume Vasili. Numele nu venise deloc de la arhiepiscop. Venise chiar de la preşedinte.
În cea de-a patruzecea zi de la naşterea copilului lor, Oleg şi Marina s-au întâlnit din nou cu cele două familii, nu în interiorul zidurilor Kremlinului, ci în Catedrala Sfântul Vasile, iconica biserică cu boltă de ceapă din inima Pieţei Roşii. Ocazia a fost botezul micuţului Vasili Olegovici Kraskin. Încă o dată, preşedintele a ales locul. A insistat ca arhiepiscopul şi mai mulţi preoţi să fie prezenţi, alături de fiecare membru al cabinetului său şi de zeci de alte personalităţi. Ca şi în cazul căsătoriei fiicei sale, Luganov dorea un spectacol naţional. Presa a fost prezentă, iar scurta ceremonie a fost capul de afiş al ştirilor de seară.
De data aceasta, Oleg nu a opus rezistenţă, nici măcar în privat. Acest lucru a fost important pentru Marina pentru că a fost important pentru tatăl ei. Acesta era dispus să-şi înghită mândria şi să meargă mai departe. Dar a rămas profund stânjenit de angajamentele religioase pe care i se cerea să le ia în faţa întregii ţări.
Când a început slujba şi tămâia se răspândea în sanctuarul întunecat, Oleg a stat lângă altar. Ţinea în mână o singură lumânare aprinsă. Alături de el, Marina - purtând o eşarfă tradiţională - ţinea în braţe bebeluşul lor care plângea, în timp ce episcopul, în vârstă şi cărunt, îi conducea prin liturghie.
"Oleg Stefanovici, renunţi la Satana şi la toţi îngerii lui şi la toate lucrările şi serviciile lui şi la toată mândria lui?"
"Da", a spus Oleg. "Renunţ la Satana şi la toţi îngerii lui şi la toate lucrările şi serviciile lui şi la toată mândria lui."
Marina a fost întrebată la fel, iar ea a răspuns la fel.
"Oleg Stefanovici, te uneşti cu Hristos?", a întrebat episcopul.
Oleg a respirat adânc. "Da", a spus el printre dinţii strânşi. "Mă unesc cu Hristos".
Marina a răspuns în acelaşi mod. Apoi au urmat mai multe rugăciuni, mai multă tămâie, lecturi din Scriptură şi din diverse cărţi de rugăciuni ortodoxe de care Oleg nu auzise niciodată. În cele din urmă, după aproape o oră, deşi părea mult mai mult, episcopul le-a luat copilul, l-a ţinut deasupra unei urne mari de argint şi i-a turnat pe cap un vas de argint cu apă călduţă. Vasili nu a plâns, dar Oleg aproape că a făcut-o.
Oleg a fost surprins de cât de emoţionat s-a simţit când s-a rostit o ultimă rugăciune, iar Marina l-a înfăşurat pe fiul lor într-un prosop şi l-a ţinut la sân. Marina plângea. La fel şi părinţii lui Oleg, chiar dacă radiau de mândrie.
În mod ciudat, Iulia Luganova nici nu a plâns, nici nu a zâmbit. De fapt, nu a arătat nicio emoţie. Preşedinta, însă, părea sinceră şi profund emoţionată, mai ales când Marina s-a întors şi şi-a pus fiul în braţele tatălui ei. Pentru a doua oară în viaţa lui Oleg - prima oară la nunta lor - duritatea trăsăturilor fioroase şi prohibitive ale socrului său s-a înmuiat vizibil. Ochii lui erau roşii şi umezi. Lui Oleg i s-a părut neobişnuit de vulnerabil, chiar puţin conştient de această vulnerabilitate. În acel moment, el nu era conducătorul suveran al unui popor mare. Era un simplu bunic care avea acum nepotul pe care şi-l dorise atât de mult.Oleg stătea în catedrala mare şi umbroasă, în lumina pâlpâitoare a lumânărilor şi în aroma îmbătătoare a tămâiei, şi reflecta la un gând pe care nu îndrăznise niciodată să-l ia în considerare. Exista acum, poate, o cale către genul de relaţie cu socrul său pe care Oleg o dorise întotdeauna? Oare barierele de oţel rece dintre el şi acest om de care se temea şi pe care îl admira în acelaşi timp urmau în sfârşit să cadă?
Nouă zile mai târziu, forţele ruse au invadat Republica Georgia.

Oleg nu s-a așteptat niciodată la asta. Nici măcar nu se afla la Moscova în acel moment. Mai degrabă, fusese trimis la Beijing ca parte a delegației oficiale ruse pentru a observa ceremoniile de deschidere ale Jocurilor Olimpice de vară. A aflat vestea în același mod în care au făcut-o toți ceilalți lideri mondiali prezenți la jocuri, mai întâi de la BBC și apoi prin intermediul tuturor celorlalte servicii de știri de pe planetă. Trei sute cincizeci de tancuri rusești, sute de transportoare blindate de trupe și peste nouă mii de forțe terestre - inclusiv unități de elită Spetsnaz - își croiau drum în Osetia de Sud. Sub acoperirea bombardierelor de vânătoare rusești și a focului de artilerie grea, acestea ocupau drumurile principale din Osetia de Sud și se îndreptau spre Georgia propriu-zisă. Alte treizeci de mii de soldați ruși se adunau în Abhazia, teritoriul rus care se învecina direct cu Republica Georgia, iar o armată rusă considerabilă traversa Marea Neagră, îndreptându-se spre coasta de vest a Georgiei.
Oleg nu a fost doar uimit. S-a simțit trădat. Deși participase la reuniuni în care se discutase pe larg despre exercițiile militare în Abhazia, nu participase la nicio reuniune, la nicio convorbire telefonică și nu văzuse niciun document, e-mail sau telegramă în care o invazie să fi fost măcar sugerată sau la care să se fi făcut aluzie, cu atât mai puțin să fi fost declarată direct. Pe lângă sentimentul de jenă totală de a se afla atât de departe de casă și de a fi nevoit să își reprezinte și să își apere națiunea și președintele în mijlocul a zeci și zeci de lideri mondiali care condamnau invazia în termeni foarte clari, un potop de întrebări dureroase a trecut prin gândurile lui Oleg.
De ce invadase președintele Georgia? De ce ar fi invadat orice fostă republică sovietică? Intenționa cu adevărat să captureze și să ocupe întreaga națiune, chiar și Tbilisi, capitala? Pentru ce Dumnezeu? Care a fost avantajul? Nu cumva acest lucru ar afecta grav reputația Rusiei, ca să nu mai vorbim de prejudicierea economiei sale în vremuri volatile și incerte?
Și de ce președintele nu avusese suficientă încredere în Oleg pentru a-i dezvălui secretul?
BAZA AERIANĂ KUBINKA, MOSCOVA-15 MARTIE 2009
Cortegiul de mașini al președintelui Luganov a urcat pe pistă exact la ora 9 dimineața.
Coborând din limuzina sa blindată, liderul rus a trecut cu pași repezi pe lângă garda de onoare care stătea în poziție de drepți de o parte și de alta a covorului roșu, cu agentul special Pavel Kovalev, șeful echipei de securitate a președintelui, aproape în spatele său. Nu era nicio mulțime care să îl aclame, niciun membru al presei și nicio cameră de filmat pentru care să zâmbească. Această călătorie nu se afla în programul său oficial. Într-adevăr, doar o mână de oameni de pe planetă știau că se va întâmpla. Luganov a urcat scările de metal și a intrat în aeronava prezidențială - un avion cu patru motoare Ilyushin Il-96, cu fuselaj larg, special echipat - și și-a luat locul în spate.
Ministrul apărării, Mihail Petrovski, l-a urmat pe președinte în avion, la fel ca Dmitri Nimkov, șeful FSB, și Boris Zakharov, șeful de cabinet al președintelui, împreună cu o falangă de gărzi de corp și mai mulți ajutoare militare. În ultimul rând, și pentru prima dată de când s-a alăturat personalului prezidențial, Oleg Kraskin a urcat în avion. S-a străduit din răsputeri să mențină un comportament profesionist, dar adevărul era că Oleg era extrem de încântat că a fost invitat să se alăture delegației, deși nu la fel de încântat ca Marina, care se bucura ca soțul ei să facă încă un pas în încrederea tatălui ei.
De la decizia lui Luganov de a invada Georgia și de a ocupa nu mai puțin de 20 la sută din această fostă republică sovietică - și de la decizia lui Oleg de a nu doar apăra, ci și de a-l sprijini pe deplin și chiar

agresiv pe președinte în fiecare conversație tensionată cu liderii de la Beijing - relația lui Oleg cu socrul său s-a aprofundat considerabil. Cuvântul despre loialitatea sa feroce și vocală a ajuns la Luganov și a fost atât remarcat, cât și apreciat.
Deși Luganov nu-i spunea niciodată nimic, Oleg își dădea seama că îndatoririle și responsabilitățile sale se extindeau în mod constant și era sigur că totul putea fi urmărit până în vara anului 2008. Din ce în ce mai mult, i se cerea nu doar să ia notițe de la cele mai confidențiale întâlniri pe care președintele le avea la Kremlin și în alte locuri din Moscova. De asemenea, a primit înregistrări ale tuturor convorbirilor telefonice ale președintelui cu membri ai Dumei și cu diverși lideri mondiali și i s-a cerut să realizeze transcrieri oficiale. De fapt, în ultimele luni, șeful de cabinet l-a invitat să participe la majoritatea acestor convorbiri în direct, luând notițe în timp real. El a fost inclus în toate reuniunile personalului de conducere. I se încredințau diverse sarcini de urmărire de complexitate și sensibilitate crescute și chiar începuse să călătorească cu președintele în majoritatea deplasărilor în provinciile rusești.
Însă, până acum, Oleg nu fusese niciodată inclus în nicio deplasare oficială de stat. În schimb, atunci când Luganov călătorea în străinătate sau se întâlnea cu șefi de stat străini, doi colonei din cadrul Ministerului Apărării își alternau rolul de secretar particular. Cu siguranță, lui Oleg i se oferise o fereastră extraordinară asupra gândirii și acțiunilor lui Luganov și ale celor din cercul său intim, și pentru asta era recunoscător. Dar, în secret, tânjea după mai mult. Deși își amintea adesea că alți 142 de milioane de ruși și-ar da brațul drept pentru a avea slujba lui, adevărul era că dorea să călătorească în străinătate cu președintele. Își dorea să îl sfătuiască și să îl consilieze, să fie un participant la istorie, nu doar un simplu înregistrator al acesteia. În particular, nu-i plăcea să fie tratat oarecum ca un copil, fiind "văzut, dar nu auzit". Înapoi la firma sa de avocatură, fusese partener - cel mai tânăr din istoria firmei. Fusese un membru activ al echipei, căruia i se cereau păreri și idei, pe lângă loialitatea și munca sa asiduă. Acest lucru nu s-a mai întâmplat de când a venit să lucreze la Kremlin. Dar acum, fără nicio explicație, președintele îi ceruse personal lui Oleg să-l însoțească într-o călătorie misterioasă, pentru a se întâlni cu un lider mondial încă neidentificat, și niciunul dintre colonei nu era la vedere.
Oleg se minuna de interiorul luxos al aeronavei prezidențiale cu numele de cod "Command Point" în timp ce își ocupa locul alocat chiar în spatele președintelui, își punea centura de siguranță și se pregătea pentru decolare. Cele douăsprezece scaune supradimensionate situate în centrul avionului erau toate tapițate în piele albă, cu sigiliul președintelui rus reliefat în aur pe fiecare tetieră. De asemenea, exista o canapea din piele albă pe care erau așezate patru persoane. În partea din spate a avionului se aflau o sală de conferințe și bucătăria, din care stewardesele pregăteau de la gustări și aperitive până la mese gourmet și serveau vodcă și vin, precum și băuturi răcoritoare, cafea și chai. În partea din față a cabinei, lângă cabina de pilotaj, se aflau un dormitor pentru președinte, o cabină medicală și un centru de comunicații care asigura legături securizate de voce și date cu orice loc din lume.
Zece minute mai târziu, Ilyushin era în aer. În momentul în care au ajuns la o altitudine de croazieră de treizeci și șase de mii de picioare, lumina centurii de siguranță s-a aprins, iar Luganov le-a cerut lui Petrovski, Nimkov și Zakharov să i se alăture în sala de conferințe.
Oleg, care încă nu fusese informat cu exactitate unde mergeau, privea pe fereastră norii și soarele, bucuros că se afla la bord.
"Vino, Oleg Stefanovici. Ce mai aștepți? Adu-ți caietul."

Oleg s-a uitat la socrul său și apoi la ceilalți asistenți, care păreau aproape la fel de surprinși ca și el. Oleg fusese chemat în sanctuarul interior și era la fel de încântat pe cât era de uimit.
După ce ușa a fost închisă în urma lor, Luganov s-a așezat în capul mesei de conferințe, impasibil și insesizabil. Oleg s-a dus să se așeze la capătul celălalt, dar președintele i-a spus să stea în schimb lângă Zakharov. Oleg s-a conformat. În timp ce deschidea un carnețel nou și scotea un stilou din buzunarul de la piept, a observat că Luganov era îmbrăcat într-un costum de afaceri albastru închis, o cămașă albă impecabilă și o cravată de mătase bleumarin cu mici buline albe. Era un detaliu minor, dar își aminti că exact așa fusese îmbrăcat socrul său în ziua în care se cunoscuseră, în ziua în care Oleg îi ceruse fiicei sale mâna în căsătorie.
A devenit rapid evident încotro se îndreptau - Vladivostok, unde se afla cea mai mare bază navală a Rusiei, situată în Marea Japoniei, la extremitatea sud-estică a Imperiului Rus. Ministrul apărării Petrovski a explicat că a ordonat personalului său să organizeze călătoria pornind de la premisa că va efectua o inspecție surpriză a flotei de submarine care constituia cea mai mare parte a capacității Rusiei de a proiecta puterea în Pacific. Petrovski urma, de fapt, să facă exact acest lucru, însoțit de Zakharov. Dar scopul real al călătoriei era cu totul altul. Odată ajunși în Vladivostok, președintele, șeful FSB Nimkov și Oleg urmau să fie conduși la o unitate militară secretă, unde urmau să ia cina cu liderul solitar al Coreei de Nord, care urma să sosească cu trenul.
"De ce cu trenul?" a întrebat Luganov.
"Este îngrozit de zbor, Excelența Voastră".
"Cât de departe este această călătorie?"
"Aproape cinci sute de mile."
Oleg s-a oprit din scris pentru o clipă și s-a uitat la Petrovski. Cinci sute de mile cu trenul? se întrebă el, deși nu spuse nimic. Nord-coreeanul ăsta chiar e nebun.
Asta s-a dovedit a fi un eufemism. Nimkov i-a reamintit lui Luganov că omul avea câteva titluri pe care ar fi apreciat să le folosească atunci când se întâlneau. El dorea să fie numit "Comandantul veșnic victorios, cu o voință de fier". De asemenea, dorea să se facă referire la "Gloriosul general care a coborât din cer"." Deși avea o slăbiciune pentru "Cea mai înaltă întruchipare a iubirii camaraderești revoluționare", nu s-ar fi simțit ofensat dacă Luganov ar fi preferat să îl numească pur și simplu "Steaua călăuzitoare a secolului XXI".
Oleg ar fi putut scrie o carte despre excentricitățile absolut bizare ale dictatorului nord-coreean pe care le-a observat în timpul întâlnirii de două ore dintre cei doi lideri, de la ceea ce purta, la ceea ce mânca și la modul în care se exprima. Dar ceea ce l-a deranjat cu adevărat pe Oleg a fost cât de aproape părea Luganov de acest nebun. Oleg nu participase niciodată la o convorbire telefonică între cei doi lideri - cu atât mai puțin nu crease o transcriere a acesteia. Cu toate acestea, dovezile sugerau că cei doi bărbați vorbiseră de zeci de ori în ultimii ani. Era clar că aveau o istorie împreună și foloseau o prescurtare personală pentru a-și construi cadrul pentru o relație bilaterală complet nouă.
La început, nimic din toate acestea nu a contat. În avion, Petrovski îl sfătuise pe Luganov cu privire la modalitățile de a-i convinge pe nord-coreeni să pună capăt programului lor de arme nucleare și să intre într-o nouă rundă de negocieri de pace în șase cu Coreea de Sud, China, Japonia, Rusia și Statele Unite. Luganov a acționat ca și cum ar fi fost pe deplin de acord cu ministrul său al apărării. Dar odată ce Petrovski a părăsit sala, a devenit evident că dezamorsarea amenințării nord-coreene nu era deloc obiectivul lui Luganov.

Pe măsură ce Oleg lua notițe în timpul întâlnirii dintre cei doi șefi de stat, era clar că Luganov încerca să schimbe în mod clandestin loialitatea Phenianului de la Beijing la Moscova. În acest fel, el părea dispus să ajute Pyongyangul să devină o putere regională pregătită și capabilă să intimideze și chiar să domine Seulul, Tokyo, Taipei și pe toți ceilalți din zona Pacificului. Pentru a realiza acest lucru, Luganov s-a oferit să anuleze datoria de 11 miliarde de dolari a Coreei de Nord față de Rusia și să furnizeze aproximativ 2 miliarde de dolari în noi transporturi de cereale rusești. Acesta este motivul pentru care, a declarat Luganov, a convins cinci oligarhi să fie pregătiți să investească peste 25 de miliarde de dolari în dezvoltarea resurselor naturale nord-coreene, precum cărbunele și minereul de fier, în următorul deceniu. Acesta a fost și motivul pentru care Luganov a oferit asistența tehnică a Moscovei pentru a ajuta Phenianul să construiască rachete balistice capabile nu numai să transporte focoase nucleare, ci și să atingă teritoriul continental al Statelor Unite.
Ofertele înfricoșătoare ale lui Luganov au fost acceptate imediat, dar conspirația pe care cei doi lideri o puneau la cale era mai mult decât atât. Aceștia au convenit că, pentru a atrage atenția Occidentului, precum și a Beijingului, Rusia va condamna public și cu fermitate testele cu arme nucleare efectuate în prezent de Pyongyang. Au scris chiar și comunicatul de presă împreună. Mai mult, au convenit ca Ministerul de Externe al Rusiei să susțină în mod activ sancțiuni economice suplimentare împotriva Coreei de Nord în cadrul reuniunii Consiliului de Securitate al ONU de la sfârșitul acelei luni.
Totul ar fi fost un spectacol. "Steaua călăuzitoare" nu ar fi putut fi mai clară în ceea ce privește dorința sa de a fi brațul din Pacific al unui "nou imperiu rus în ascensiune". A fost de acord să împărtășească rezultatele testelor ICBM ale Coreei de Nord cu oamenii de știință din Teheran pentru a ajuta Republica Islamică Iran să devină brațul din Orientul Mijlociu al noului Imperiu Rus. Apoi, în ultimele minute ale timpului petrecut împreună, cei doi bărbați și-au coborât vocea și au convenit oarecum criptic să se ajute reciproc în "proiecte suplimentare de interes reciproc". Oleg nu era sigur ce însemnau acestea. Nici nu era sigur că ar fi vrut să știe. Dar a notat conștiincios fiecare cuvânt pe care l-a auzit prin traducătorul oficial și și-a ținut gura.
Zborul de întoarcere la Moscova a fost suprarealist.
Luganov l-a mințit în față pe ministrul apărării. A vorbit despre discuțiile "sobre, dar de succes" pe care le-a avut cu "Steaua călăuzitoare". El a declarat că este de părere că noua asistență financiară rusească pentru Pyongyang va contribui la limitarea "ambițiilor nucleare ale nebunului" și la revenirea Coreei de Nord la negocierile de pace în șase. El a insistat că Rusia ar trebui să urmeze o politică atât cu morcovi, cât și cu bastoane. Ar surprinde lumea susținând proiectul francez de rezoluție a Consiliului de Securitate al ONU de condamnare a ultimelor teste nucleare ale Phenianului și ar lucra activ pentru a crește presiunea internațională asupra "regimului ticălos".
Cu toate acestea, când Petrovski a ieșit din sala de conferințe pentru a răspunde la un apel de la adjunctul său de la Moscova, Luganov a schițat o strategie complet diferită împreună cu șeful FSB. Apoi, ca și cum și-ar fi amintit brusc că Oleg se afla acolo, s-a întors spre ginerele său și i-a ordonat să nu transcrie nimic din ceea ce urma să spună. În mod clar, președintele nu dorea nicio înregistrare a manevrei sale îndrăznețe de a transfera Pyongyangul din sfera de influență a Beijingului în sfera sa proprie. Oleg și-a lăsat stiloul jos, ascultător. Se aștepta să i se ceară să iasă din cameră. Dar acest ordin nu a venit niciodată. Cei doi bărbați au vorbit în șoaptă timp de câteva minute. Apoi Luganov i-a spus

lui Nimkov să iasă din cameră și să ceară să i se aducă chai proaspăt și câteva gustări.După ce un steward a livrat comanda, acesta s-a înclinat ușor în fața președintelui și a ieșit din sala de conferințe, închizând ușa și lăsându-i pe Luganov și Oleg singuri împreună. Nici măcar agentul Kovalev nu era cu ei.
Oleg avea o mie de întrebări, dintre care niciuna nu părea prudent să le pună. Adevărul era că se simțea profund în conflict. Detesta ceea ce făceau nord-coreenii și îi vedea ca pe o amenințare gravă nu numai pentru întreaga coastă a Pacificului, ci și pentru Rusia însăși. Liderul lor megaloman va fi în curând înarmat cu focoase nucleare complet operaționale și rachete balistice intercontinentale. Nu ar fi el dificil, dacă nu imposibil, de gestionat? Cum de președintele nu și-a dat seama că a creat un monstru?
În același timp, acestea erau chestiuni strategice care depășeau cu mult competența sa. Avea un respect enorm pentru capacitatea socrului său de a apăra Mama Rusie de toate amenințările, atât în țară, cât și în străinătate. Văzuse mâna forte pe care Luganov o folosise în Cecenia, cu mare efect. Amenințarea teroristă la adresa poporului rus dispăruse în mare parte. Îl văzuse pe președintele Luganov dând dovadă de o forță admirabilă și de o hotărâre neașteptată în invadarea estului Georgiei și, deși Oleg regreta pierderile de vieți omenești georgiene, nu exista nicio îndoială că poziția socrului său pe scena mondială se îmbunătățise în mod semnificativ și contraintuitiv. Liderii mondiali, și în special americanii, îl respectau și chiar se temeau de Luganov într-un mod în care nu o făcuseră înainte de invazie. Oleg putea vedea cum actualul președinte american, o creatură slabă și jalnică, arăta o mare deferență față de socrul său și îi făcea concesii surprinzătoare în diferite negocieri comerciale și de control al armelor și într-o serie de alte chestiuni.
În plus, în urma invaziei Georgiei, nivelul de simpatie al lui Luganov în rândul poporului rus crescuse vertiginos. Înainte, acesta se situase în jurul valorii de șaizeci și ceva. După aceea, acesta a urcat până la mijlocul anilor '80. În loc să fie speriați sau deranjați de această mișcare, oamenii au apreciat demonstrația de forță rusă brută a lui Luganov. Le-a plăcut sfidarea sa totală a ordinii globale și, în special, faptul că și-a bătut joc de NATO și de americani. Cu siguranță, atenția lor a fost deturnată de la problemele economice sistemice din întreaga patrie și de la corupția galopantă din interiorul Moscovei, și păreau fericiți să fie astfel deturnați. Liderul lor părea dur și decisiv, mai ales în timp ce slăbănogii din Occident emiteau comunicate de presă fără sens, își strângeau mâinile și se plângeau de nevoia de "ordine și stabilitate" și de "respectarea dreptului internațional". Contrar îngrijorărilor lui Oleg, nu a existat nicio consecință negativă pentru Rusia.
Acest lucru, la rândul său, i-a dat președintelui o mână puternică pentru a cere Dumei să furnizeze sute de miliarde de ruble suplimentare pentru a reconstrui puterea militară a Rusiei și chiar pentru a moderniza forțele nucleare strategice îmbătrânite ale Rusiei. Mai mult, acest lucru i-a oferit lui Luganov o pârghie extraordinară pentru a exploata golurile emergente din Asia Centrală, Orientul Mijlociu și Europa Centrală și de Est.
Deși nu ar fi îndrăznit niciodată să spună asta, Oleg era adesea în dezacord cu deciziile specifice ale socrului său. Cu toate acestea, nu putea nega că modul în care bărbatul își asuma conducerea națională și politica globală fără înfrângeri stârnea ceva adânc în sufletul rus, chiar și în sufletul său. În mod egoist, Oleg tânjea să fie util și de succes și, astfel, respectat de acest om care domina scena. Acum, după

atâția ani, i se încredințau în sfârșit secrete de stat - de fapt, secrete aparent prea sensibile chiar și pentru ministrul apărării însuși. Luganov și-a aprins o țigară și s-a lăsat pe spate în scaunul său executiv din piele albă.
"Oleg Stefanovici, care ați spune că a fost cel mai mare dezastru al secolului XX?", a întrebat președintele din senin.
"Nu știu", a mormăit Oleg, luat prin surprindere de caracterul aleatoriu al întrebării. "Al Doilea Război Mondial? Trădarea lui Stalin de către Hitler? Asediul Leningradului?"
"Ah, fiule, mai ai atât de multe de învățat", a răspuns Luganov, pufăind din trabucul aromat. "Aceste evoluții cu greu se compară cu cea mai mare catastrofă."
Mintea lui Oleg a parcurs paginile istoriei Rusiei moderne. "Revoluția bolșevică și sfârșitul țarilor?", a propus el.
"Tragic, dar nu este răspunsul pe care îl caut", a spus Luganov. "Gândește, Oleg Stefanovici. Gândește mai mult".
Oleg a încercat. Dar, spre rușinea lui, a rămas fără cuvinte.
"Prăbușirea Uniunii Sovietice", a spus Luganov în cele din urmă. "Nu sunt acum, și nici nu am fost vreodată, un adevărat comunist. Nu pot spune că am fost cu adevărat de acord cu ascensiunea sistemului sovietic, cu liderii săi sau cu metodele sale. Dar prăbușirea sa totală a fost, fără îndoială, catastrofa geopolitică majoră a secolului."
Oleg nu a spus nimic.
"În acel moment, măreția minții ruse, frumusețea limbii ruse, dominația militară a Rusiei și gloria Moscovei însăși au fost puse sub semnul întrebării în întreaga lume", a expus Luganov, fumul încolăcindu-i capul ca o aureolă. "Zeci de milioane de cetățeni ai noștri s-au aflat în afara teritoriului rusesc. Și, desigur, epidemia de dezintegrare a infectat Rusia însăși."
Oleg nu era sigur dacă ar fi trebuit să ia notițe. Ar fi preferat să o facă. Ar fi avut ceva de făcut cu mâinile și un loc în care ochii să se concentreze. Dar, în cele din urmă, a ales să nu scrie, ci doar să asculte. S-a holbat o vreme la masa de conferințe, apoi și-a făcut curaj să se uite la socrul său.
"Fiecare om are un destin, Oleg Stefanovici", a spus Luganov. "Al tău a fost să te îndrăgostești de Marina mea și să-mi dai un nepot - un fin - un patrimoniu, o moștenire. Acest lucru este bun. Poate că este mic, dar este nobil. Ești un familist și întotdeauna trebuie să-ți prețuiești și să-ți protejezi familia. Trebuie să fii întotdeauna loial și credincios familiei tale."
A pufăit din trabuc.
"Destinul meu este la o scară mult mai mare", a continuat Luganov. "Poporul rus este familia mea. Ei sunt copiii mei. Eu sunt tatăl lor, iar loialitatea mea trebuie să fie față de ei. Ei au suferit o lovitură crudă și umilitoare - din partea barbarilor de la Washington, a sioniștilor, a bancherilor sugători de sânge și a șefilor corupți ai corporațiilor și a escrocilor sordizi și a conspiratorilor cruzi ai alianței NATO și a eunucilor din Occident. Copiilor mei le-a fost smulsă pâinea din mâini, le-a fost furată chiar din gură. Locurile lor de muncă. Demnitatea lor. Moștenirea lor glorioasă ca ruși".
Oleg nu-l auzise niciodată pe bărbat vorbind astfel. Nu în particular. Cu siguranță nu în public. Și nu terminase.
"Ce a spus Dostoievski? "Durerea și suferința sunt întotdeauna inevitabile pentru o inteligență mare și o inimă profundă. Oamenii cu adevărat mari trebuie, cred eu, să aibă o mare tristețe pe pământ'".
Președintele s-a uitat pe fereastră, iar Oleg i-a urmărit privirea. Noaptea era întunecată. Luna era plină, dar se afla pe partea cealaltă a avionului. Singurele lumini vizibile erau cele de la capătul aripii, care

clipeau roșu în cerul negru ca cărbunele. Luganov și-a lăsat trabucul jos și părea să mediteze la cuvinte.
""Oamenii cu adevărat mari trebuie, cred, să aibă o mare tristețe pe pământ"", spuse el din nou, nu mai adresându-se lui Oleg, ci lui însuși. "Ține de mine să îndrept lucrurile, să vindec tristețea poporului meu. Destinul meu este să restaurez gloria Mamei Rusia. Ea nu trebuie doar să fie din nou mare, ea trebuie să fie văzută ca mare - puternică, mândră, indomabilă, invincibilă. Acest lucru va necesita mult curaj. Va fi nevoie de multă viclenie. Nu toți pașii vor avea sens pentru mase sau chiar pentru unii dintre membrii cabinetului meu. Va trebui să-mi asum riscuri care i-ar face pe oameni mai slabi să se poticnească, chiar dacă asta ne va duce la război."
A fost liniște pentru câteva momente. Oleg se întrebă pentru scurt timp dacă omul aștepta un răspuns, deși nu avea nimic de spus.
Apoi Luganov s-a întors spre el. "Am o misiune, un destin, Oleg Stefanovici, și în această sarcină nu îndrăznesc să dau greș. Zeii au hotărât că eu trebuie să salvez acest mare popor de la lipsuri și de la cea mai adâncă rușine. Pentru aceasta - și numai pentru aceasta - numele meu și al familiei mele vor fi consemnate în analele istoriei Rusiei, asemenea marilor prinți ai trecutului nostru".
Luganov s-a aplecat brusc în față pe scaun și i-a făcut semn lui Oleg să vină să stea lângă el. Oleg s-a conformat. Mirosul fumului de trabuc era gros, dar pe Oleg nu-l deranja. Bunicului său îi plăceau trabucurile, trabucurile cubaneze atunci când le putea obține, iar aroma îi trezea amintiri plăcute despre cum stătea în poala lui când era copil, la dacha lui de pe malul Mării Negre, ascultându-l povestind despre țari și isprăvile lor.
"Oamenii spun că sunt brutal", a spus Luganov cu o voce abia deasupra unei șoapte. "Eu știu asta. Aud ce se spune. Și este adevărat. Nu voi nega asta. În apărarea onoarei națiunii mele, sunt mai mult decât dispus să fiu brutal - răutăcios, chiar - dar acesta nu este un viciu."
Încă o dată, Oleg s-a simțit profund în conflict. Își dorise de mult să fie aproape de acest om, un adevărat asociat, un intim, necesar și respectat. Cu toate acestea, chiar în momentul în care socrul său îl atrăgea cu adevărat în încrederea sa, Oleg se simțea neliniștit de acel om. Nu era un lider obișnuit, iar Oleg era neliniștit când se gândea la câtă putere deținea Luganov și la lipsa sa de responsabilitate. În fața cui răspundea? Avea vreo constrângere? Nu asta anticipase Oleg când acceptase un post în guvern. Cu toate acestea, înțelegea prețul pe care îl avea de plătit dacă îl trăda pe acest om. Așa că Oleg devenise un maestru al disciplinei personale. Nu putea să arate nici cea mai mică licărire de teamă, cu atât mai puțin dezaprobare morală, nu dacă nu făcea mai întâi o strategie de ieșire atentă.
Chiar atunci, Luganov s-a uitat în ochii lui Oleg și i-a spus ceva care aproape că l-a făcut să tresară, ca și cum omul ar fi putut să-i citească cele mai personale gânduri.
"Un câine poate mirosi frica, Oleg Stefanovici. Când cuiva îi este frică, un câine știe asta și atacă. Același lucru este valabil și cu un inamic. Dacă arăți cea mai mică ezitare - teamă, îndoială, lipsă de siguranță - inamicul tău va crede că este mai puternic, că are avantajul. Așa că nu ai decât o singură opțiune - când momentul este potrivit, trebuie să lovești. Trebuie să treci la ofensivă. Lovește primul și lovește atât de tare încât inamicul tău să nu se poată ridica în picioare. Trebuie să-l lovești cu o lovitură zdrobitoare. Și când îl vei doborî, toți ceilalți se vor uita la tine. Atunci se vor teme de tine. Apoi te vor respecta. Atunci îi ai. Atunci vei ști că tu ești stăpânul, iar ei sunt sclavii."
CENTRUL DE INSTRUIRE JAMES J. ROWLEY, BELTSVILLE, MARYLAND-3 DECEMBRIE 2010

Privind în urmă, Elena Ryker și-ar fi dorit să fi spus pur și simplu da. După ce Marcus a părăsit Marina cu numeroase medalii și recomandări - inclusiv Crucea Marinei, pe lângă Inima Purpurie - și a lucrat în poliția locală din Colorado Springs timp de mai mulți ani, Marcus și-a întrebat soția în numeroase ocazii dacă are vreo problemă cu dorința lui de a se alătura Serviciului Secret al Statelor Unite și, în cele din urmă, de a-l proteja pe președintele Statelor Unite. Pur și simplu nu existau suficiente responsabilități cu miză mare pentru ca Marcus să fie satisfăcut în Springs. Cățăratul pe paisprezece munți, scufundările pe stânci, escaladările și parașutismul nu-i satisfăceau nevoia de ceva mai mare și mai important. Și, deși Elena nu spusese niciodată nu la întrebare - de exemplu, "Nu, nu am nicio problemă cu faptul că te-ai alăturat Serviciilor Secrete" - nu-l putea învinovăți pe Marcus dacă el ar fi crezut asta.
Prima dată când el a întrebat, Elena a răspuns că nu era un mare fan al mutării la Washington, D.C. Totuși, a adăugat rapid că îl iubea și că îl va sprijini oriunde ar fi vrut să meargă. Următoarea dată când a întrebat a fost în timpul procesului de aplicare și interviu. În acel moment, ea a spus că iubește Front Range și Munții Stâncoși și că își dorește să locuiască în vest pentru tot restul vieții lor.
Ultima dată când a întrebat-o a fost în ziua în care a primit scrisoarea de acceptare prin poștă și data de începere a pregătirii. Se pare că el a detectat o privire îngrijorată în ochii ei, ceea ce probabil a provocat întrebarea. Până atunci, însă, Elena concluzionase că era prea târziu. Nu, nu-i plăcea deloc ideea. Dar ea chiar îl iubea. Cunoștea mai bine decât oricine setea lui de aventură și dragostea lui de țară. Se simțea egoistă că își dorea ca el să o ia pe un drum mai puțin periculos doar pentru a-i face pe plac ei și fiului lor cel mic. Și cum putea să spună ce simțea cu adevărat, acum că el avea de fapt postul?
Dacă ar putea doar să dea timpul înapoi.
Elena și-a strecurat permisul de conducere sub geamul antiglonț și a așteptat. S-a uitat în jos la Lars. După ce a împlinit patru ani în iunie, arăta adorabil în noul său costum, cămașă albă și cravată cu clips, toate proaspăt cumpărate de la Sears. În dimineața aceea, la hotel, îl pusese să facă o baie, îi tunsese părul negru ca jetul și i-l aranjase pe spate cu puțin gel din cel folosit de Marcus. Îi cumpărase și o pereche ieftină de ochelari de soare de la Walgreens ca să arate "exact ca tati".
Acum, fiul lor radia, plin de nerăbdare, în timp ce o ținea de mână pe Elena și tot întreba când pot intra în auditoriu. O clipă mai târziu, Elenei i s-a înmânat înapoi cartea de identitate și i s-au dat două permise de vizitator. Și-a pus un șnur în jurul gâtului, iar celălalt în jurul gâtului lui Lars. Apoi s-au pus la rând, și-au trecut lucrurile prin aparatul cu raze X, au trecut prin magnetometre și au intrat alături de celelalte familii frumos îmbrăcate și proaspăt spălate.
Lars a ales ca de obicei locurile din mijloc, aproape de față. Era extrem de entuziasmat de această zi, pe care o anticipase încă de când Marcus își începuse pregătirea. Iar Elena s-a comportat exemplar, păstrându-și pentru ea numeroasele și crescândele rezerve. Soțul ei fusese selectat din mii de candidați. Își trecuse pregătirea cu cele mai mari note. Poate că acesta era într-adevăr planul perfect al lui Dumnezeu pentru viața lui, pentru toate viețile lor. Cine era ea să spună altceva?
Ceremonia a început exact la ora zece în acea dimineață vioaie de decembrie. Un agent senior care părea să aibă în jur de 40 de ani a urcat pe scenă și s-a apropiat de microfon. A făcut câteva remarci introductive și apoi l-a prezentat pe directorul Serviciului Secret al Statelor Unite. "Bună dimineața. Este o mare onoare pentru mine să urez bun venit tuturor soțiilor și copiilor, familiilor și prietenilor care au călătorit, unii

de la mare distanţă, pentru a fi astăzi alături de noi", a început directorul, un domn cu părul argintiu, în vârstă de şaizeci de ani. "Îmi amintesc bine această zi, atât ca fiu al unui agent special, privindu-l pe tatăl meu depunând jurământul în 1967, cât şi ani mai târziu, ca absolvent şi eu, depunând jurământul de a mă alătura acestui cadru de elită al celor mai străluciţi şi curajoşi americani. Îmi amintesc mândria pe care am simţit-o făcând parte dintr-o echipă dedicată apărării celor mai sacre instituţii naţionale ale noastre - liderii noştri şi sistemele noastre monetare şi financiare. Îmi amintesc cât de dificil a fost să explic familiei şi prietenilor de ce aş fi dispus să mă antrenez atât de mult, să lucrez atâtea ore, să fiu departe de casă atât de des şi chiar să-mi dau viaţa, dacă este necesar, pentru a ne proteja valorile şi sistemul democratic de guvernare. Dar îmi amintesc, de asemenea, mândria şi sentimentul de realizare pe care le-am simţit în acea zi şi în fiecare zi de atunci, şi văd acelaşi sentiment de mândrie şi devotament în ochii fiecăruia dintre voi."
Directorul i-a lăudat pe absolvenţi pentru că au trecut verificările exhaustive ale antecedentelor, testele riguroase şi pregătirea fizică solicitantă necesare pentru a se alătura celor 3200 de agenţi speciali şi 1300 de ofiţeri în uniformă ai Secret Service. El a vorbit despre istoria organizaţiei: înfiinţarea sa în 1865 şi evoluţia rolurilor şi responsabilităţilor sale de-a lungul anilor. Elena ştia că Lars nu-şi va aminti nimic din cuvinte. Probabil că nici ea nu şi le va aminti. Se îndoia că şi Marcus o va face. Dar niciunul dintre ei nu va uita vreodată sentimentul de a fi introdus în ceva special, ceva onorabil şi bun.
Apoi a venit momentul cel mare. Directorul le-a cerut cursanţilor să se ridice în picioare, să ridice mâna dreaptă şi să repete după el. Elena l-a ridicat pe Lars, astfel încât să îşi poată vedea tatăl. Erau la câteva rânduri în spatele lui, aşa că aveau o priveliştе minunată. Lars alesese bine.
"Eu, Marcus Johannes Ryker . . ."
"Eu, Marcus Johannes Ryker . . .", şi-au repetat soţia şi fiul în şoaptă.
". Jur solemn că..."
". Jur solemn . . ."
". . . că voi susţine şi apăra Constituţia Statelor Unite . . ."
". . . că voi susţine şi apăra Constituţia Statelor Unite . . ."
". împotriva tuturor duşmanilor, externi şi interni . . ."
". împotriva tuturor duşmanilor externi şi interni . . ."
". că voi avea credinţă şi loialitate faţă de acesta . . ."
". ... că voi avea credinţă şi loialitate faţă de acesta ..."
". ... că îmi asum această obligaţie în mod liber, fără nicio rezervă mentală sau intenţie de sustragere ..."
". ... că îmi asum această obligaţie în mod liber, fără nicio rezervă mentală sau intenţie de sustragere ..."
". . şi că mă voi achita bine şi cu credinţă de îndatoririle funcţiei pe care urmează să o îndeplinesc."
". şi că mă voi achita bine şi cu credinţă de îndatoririle funcţiei pe care sunt pe cale să o ocup."
"Aşa să-mi ajute Dumnezeu."
"Aşa să-mi ajute Dumnezeu."
Asta a fost, s-a gândit Elena în timp ce sala a izbucnit în aplauze. Ea era acum soţia unui agent special al Serviciului Secret al Statelor Unite. Ştia încă din clasa a şasea că se îndrăgostise de un băiat care iubea riscurile mari şi aventurile mari. Cu greu putea să-i reproşeze asta acum.
Dar, la drept vorbind, o făcea.
MOSCOVA-DECEMBRIE 2011

"Eu zic să se ducă lumea dracului, dar eu ar trebui să am întotdeauna ceaiul meu."
Replica lui Dostoievski din Însemnări din subteran, nuvela sa din 1864, a răsunat în gândurile lui Oleg în timp ce își pregătea o cană de chai. Devenea el funcționarul mizantrop ale cărui însemnări formează povestea? Era el "omul bolnav, omul răuvoitor, omul neatractiv" despre care marele bard al literaturii ruse își făurise povestea? Nu, s-a gândit Oleg. Era mai rău. El nu era doar un om deznădăjduit care se simțea prins în capcană. Era Ivan Denisovici, condamnat la muncă silnică și incapabil să scape.
Când președintele i-a cerut lui Oleg să meargă cu el la summitul G20, Oleg a acceptat, desigur. Ce altceva putea să facă? Marina era totuși supărată pe el, plângându-se amarnic că nu mai era niciodată acasă, că își neglija familia, că o neglija pe ea. Într-un rar acces de furie, el i-a dat o palmă peste față, făcând-o să cadă la podea. "De ce nu te duci la cumpărături", s-a înfuriat el.
Nu era genul lui. Dar, în loc să-și ceară scuze, și-a făcut valiza și a ieșit la mașina care îl aștepta să-l ducă la aeroport. Deși a fumat o jumătate de pachet pe drum, era încă zguduit de cearta cu soția sa în timp ce urca în avion. A fost și mai zguduit când Luganov i-a spus să îi scrie un discurs care să îi uimească pe liderii puterilor occidentale. Președintele dorea să denunțe în forță toate programele nucleare și de rachete balistice ale regimului de la Pyongyang, inclusiv un argument puternic pentru denuclearizarea Peninsulei Coreea. Oleg nu mai scrisese niciodată un discurs. Nu era sigur că va putea acum. A fost de acord cu reticență. Poziția expusă de Luganov era una pe care Oleg o susținea în particular, dar din toată inima, așa că nu i-ar fi fost greu să susțină acest punct de vedere. Ceea ce îl chinuia era faptul că tocmai fusese însărcinat să redacteze un discurs menit în mod explicit să camufleze adevărata poziție a președintelui. La urma urmei, acesta sprijinea în mod activ, deși clandestin, programele nucleare și balistice ale Phenianului, în loc să încerce să le oprească.
Două luni mai târziu, Luganov i-a cerut lui Oleg să călătorească cu el la Riad, Cairo, Amman, Ierusalim și Ramallah. Încrederea președintelui în el creștea. Dar și tensiunile dintre Oleg și Marina erau la fel. Făceau tot posibilul să nu se certe în fața lui Vasily, dar realitățile amare ale vieții în această oală sub presiune aveau un efect demonstrativ și coroziv asupra căsniciei lor. Oleg se întreba dacă singura modalitate de a reaprinde dragostea lor ar fi ca el să nu mai lucreze pentru președinte și să se întoarcă la viața de avocat din sectorul privat, departe de presiunile zilnice din interiorul Kremlinului. Dar el nu putea vedea o cale de ieșire. Desigur, repulsia sa morală creștea, încet, dar constant. Cu toate acestea, era și ceva îmbătător în a fi atât de aproape de vârtejul puterii.
Erau zile în care Oleg era hotărât să demisioneze și să-i ducă pe Marina și pe Vasili în alt oraș sau în altă țară pentru a o lua de la capăt. Cu toate acestea, nu-și punea niciodată în aplicare astfel de instincte, iar apoi se ura pentru lipsa sa de curaj. Era un cerc vicios de repulsie și regret amestecate cu aprobare și avansare, iar toate acestea făceau ravagii în sistemul său digestiv. Avea probleme în a mânca anumite alimente. Avea probleme în a se odihni suficient noaptea. În timp, a început să se confrunte cu arsuri la stomac și apoi cu colită. Cu toate acestea, era mai ușor să își schimbe regimul alimentar și să ia un număr tot mai mare de medicamente decât să își înfrunte soția, cu atât mai puțin tatăl acesteia, și să ia o rampă de ieșire de pe acest drum.
Curând, Oleg Kraskin nu s-a limitat la a lua notițe, ci a redactat discursurile, declarațiile și diverse alte comunicate oficiale ale lui Luganov. De asemenea, el a început să vadă din interior modul în care

liderul rus exercita puterea. Luganov le oferea liderilor arabi armament de ultimă generație, finanțare pentru construirea de centrale nucleare și sprijin politic puternic pentru problemele lor preferate la Organizația Națiunilor Unite. Fără să fie atât de explicit, el îi îndepărta pe arabi de Washington și îi readucea în tabăra Moscovei, unde fuseseră în timpul Războiului Rece. Oleg a trebuit să recunoască, chiar dacă numai pentru el însuși, că a fost o performanță extrem de seducătoare.
Pentru evreii din Israel, Luganov se prezenta ca un om al păcii, un interlocutor corect și echilibrat, capabil să-i aducă pe arabi la masă pentru a încheia un tratat de pace cuprinzător și cuprinzător. Dar Oleg știa că toate acestea nu erau decât o perdea de fum. Obiectivele reale ale lui Luganov erau duble. Primul era să le inducă sioniștilor un fals sentiment de securitate, în timp ce președintele câștiga miliarde de dolari din partea oligarhilor ruși care înarmau inamicii Israelului. A doua a fost să-i convingă să lase companiile rusești să investească în zăcămintele masive de gaze naturale descoperite recent în largul coastelor israeliene, chiar dacă el a complotat în secret pentru a perturba sau chiar distruge aceste proiecte. Întregul spectacol era deopotrivă chinuitor și uluitor de privit. Oleg era în permanență uimit de faptul că o asemenea disimulare de rang se putea dovedi atât de eficientă.
La șase săptămâni după călătoria în Orientul Mijlociu, cei doi bărbați au plecat la Berlin, Paris și Roma. Oleg stătea fermecat și îl privea pe președinte cum servește vin și cină cu liderii politici și de afaceri europeni de cel mai înalt rang, încheind o afacere comună profitabilă după alta, fiecare dintre acestea fiind concepută în așa fel încât să îl îmbogățească personal pe Luganov, chiar dacă întotdeauna pe ascuns. Ca întotdeauna, Oleg a fost însărcinat cu redactarea scrisorilor și memoriilor în numele președintelui către liderii mondiali și către figurile-cheie din Rusia.
La sfârșitul anului 2012, Oleg a primit în mod neașteptat o promovare și un nou titlu: consilier al președintelui. Odată cu aceasta, a primit un bonus considerabil și o mărire de salariu considerabilă - mult prea considerabilă pentru Oleg, după cum s-a întâmplat. Era convins că erau bani murdari. Dar nu a pus nicio întrebare, iar Marina a fost încântată pentru că tatăl ei a insistat ca cuplul să-și ia câteva săptămâni de vacanță bine meritată. Sincer, Oleg nu-și mai văzuse soția atât de fericită - sau fericită de ceva vreme. Ea a întrebat dacă ar putea merge la Monte Carlo de dragul vremurilor trecute, doar ei doi. Oleg a fost înduioșat de cerere și a făcut rapid aranjamentele. Părinții lui au fost de acord să aibă grijă de Vasily. Marina și Oleg au zburat la clasa întâi. Au mâncat la restaurante de lux. Au dansat în cluburi de noapte. Marina a cheltuit mult prea mulți bani la cumpărături. Oleg a pierdut mult prea mulți bani la mesele de blackjack și la ruletă. Nu a fost la fel ca luna lor de miere în Macao, dar a fost aproape la fel de bună, iar când au ajuns acasă, au descoperit că Marina era din nou însărcinată. Oleg a sperat că acesta ar putea fi începutul unui nou capitol în viața amândurora.
Din păcate, însă, Marina a pierdut copilul patru luni mai târziu și a făcut o infecție care aproape i-a luat viața. Oleg era plecat într-o altă călătorie în străinătate când Marina a fost dusă de urgență la spital. Totul se terminase când el s-a întors la Moscova. Deși ea nu a spus niciodată acest lucru, Oleg era convins că ea îl învinovățea cumva. Deși nu a spus niciodată atât de mult, el a dat vina pe tatăl ei, pentru că acum președintele se deplasa rar fără Oleg alături de el.
Pe lângă faptul că a pus și mai multă presiune pe o căsnicie deja cu probleme, proeminența crescândă a lui Oleg în cercul intim al președintelui a început să atragă atenția tot mai mare a presei ruse.

Oleg a descurajat toate acestea. Nu a răspuns niciodată la apelurile reporterilor. Nu a făcut niciodată declarații publice și nici nu a răspuns solicitărilor de interviuri sau profiluri. Totuși, acest lucru nu a descurajat presa să scrie despre el. Dimpotrivă, timiditatea lui Oleg nu a făcut decât să creeze mai mult mister în jurul său și al influenței sale crescânde în administrația socrului său, ceea ce a condus, la rândul său, la mai multe articole.
La un moment dat, un profil de primă pagină din unul dintre cele mai citite cotidiene din Moscova îl descria pe Oleg drept nadezhnyy sovetnik, sau "consilierul de încredere" al lui Luganov. Oleg a pălit când a citit prima dată articolul, convins că îl va înfuria chiar pe omul de a cărui încredere avea cea mai mare nevoie și pe care îl prețuia cel mai mult. Dar Luganov a adorat povestea, chiar și cu toate inexactitățile ei faptice, și a început să-l descrie pe ginerele său ca fiind nadezhnyy sovetnikul său în fața tuturor celor pe care îi întâlnea.
Cu toate acestea, chiar dacă statura lui Oleg creștea în Kremlin, la fel creștea și neliniștea sa. În timp ce Marina se bucura de bogăția uimitoare pe care tatăl ei o acumulase, Oleg știa că salariul anual oficial al președintelui era de numai 137 000 de dolari. Să păstorești o națiune era una. Să jefuiești turma era cu totul altceva. Iar Oleg continua să vadă un flux constant de rivali politici și potențiali rivali ai lui Luganov care se îndreptau spre închisoare sau cel puțin erau puși sub acuzare pe baza unor acuzații care nu păreau susținute de dovezi.
Tensiunile crescânde dintre primul cuplu îl deranjau profund pe Oleg. El și Marina erau invitați din ce în ce mai rar la reședința oficială. Soacra sa, Iulia, călătorea mai rar cu soțul ei. Într-adevăr, Oleg nu se putea abține să nu se simtă vinovat de faptul că intensificarea călătoriilor sale cu președintele era cumva responsabilă pentru declinul dramatic al călătoriilor primei doamne. Când Iulia venea să-și viziteze nepotul, era de cele mai multe ori singură cu echipa sa de securitate. Nu spunea nimic despre problemele ei conjugale, desigur. Cu siguranță nu lui Oleg. Poate că îi făcea confidențe Marinei. Dar Oleg a considerat că este un subiect prea sensibil pentru a o întreba pe Marina. Așa că nu a spus nimic, dar nu era orb. Vedea că tensiunile familiale se adânceau. Amintindu-și de supărarea Iuliei la botezul lui Vasili, bănuia că lucrurile mergeau prost de ceva vreme.
Cu toate acestea, ceea ce îl neliniștea cel mai mult pe Oleg erau minciunile pe care îl vedea pe președinte comunicându-le celor mai înalți consilieri ai săi. Omul juca un joc dublu periculos cu majoritatea membrilor cabinetului său, ordonându-le să urmeze diverse politici externe în diferite regiuni ale lumii, în timp ce el urmărea în mod independent politici care erau în contradicție directă. Nu cumva toate acestea îl vor ajunge din urmă într-o zi?
MOSCOVA-AUGUST 2013
Oleg se temea deja de planurile președintelui.
Dar o întâlnire de după-amiază la Kremlin, când noul președinte al Iranului a sosit pentru o vizită de stat, s-a dovedit a fi de-a dreptul terifiantă.
"Bine ați venit, prietene; ați călătorit o distanță lungă", a spus Luganov la primirea liderului persan în veșmintele sale curgătoare și acoperirea capului islamic. "Cum pot fi de folos poporului iranian?"
"Excelența Voastră, sunteți prea amabil", a venit răspunsul, "mai ales pentru că m-ați primit într-un termen atât de scurt".
Luganov a dat din cap.
"Liderul suprem m-a rugat să vă exprim că vă este foarte recunoscător pentru alianța tot mai mare și mai profundă cu Republica Islamică Iran", a explicat președintele iranian. "Ați făcut deja, și continuați să faceți, atât de multe pentru noi - construind reactorul de la Bushehr,

trimițându-ne tehnicieni pentru a pune reactorul în funcțiune, vânzându-ne cele mai noi și mai avansate sisteme de armament, oferindu-ne acoperire politică la ONU, împiedicând toate trucurile sinistre pe care americanii și sioniștii încearcă să le joace."
Luganov a dat din nou din cap, dar nu a spus nimic.
"Acestea sunt daruri atât de binefăcătoare și generoase", a continuat liderul iranian. "Sunt acte de bunătate profund apreciate la fiecare nivel al societății și guvernului nostru."
Ochii albaștri ca gheața ai lui Luganov l-au privit pe bărbosul lider iranian, dar acesta nu s-a mișcat în scaun. Nu s-a mișcat. A rămas impasibil, așezat într-un unghi, înclinat ușor spre dreapta, cu picioarele depărtate, dar cu fiecare mușchi încordat, ca un leu de munte care se preface că se odihnește, dar gata să se năpustească atunci când prada lui se așteaptă mai puțin.
Oleg văzuse această postură în nenumărate întâlniri de-a lungul anilor. La început nu-l deranjase. La începutul serviciului său la Kremlin, Oleg crezuse că Luganov era pur și simplu dezinteresat de problemele meschine și patetice ale oaspeților care se perindau prin acest birou ornamentat. Dar, cu timpul, Oleg și-a dat seama că nu era vorba de dezinteres. În realitate, Luganov era extrem de interesat de fiecare gând și de fiecare comentariu al fiecărui primar, președinte, prim-ministru și rege care intra în domeniul său. Era un expert în a-i adormi pe prieteni și pe dușmani într-un fals sentiment de liniște, dar în felul acesta urmărea semnele de slăbiciune, sondând nesiguranțele și zonele de vulnerabilitate.
Cât despre Oleg însuși, ochii lui nu se mai plimbau prin cameră așa cum făcuseră prima dată când intrase în bârlogul lui Luganov. Nu mai studia tavanul arcuit și candelabrul de cristal, rafturile închise în sticlă și steagurile. Cunoștea această cameră. Îl cunoștea pe acest om. De aceea nu putea risca să-și piardă concentrarea. În ciuda faptului că era mijlocul unei după-amieze călduroase de august, în ciuda faptului că omul din Teheran trăncănea la nesfârșit, în ciuda faptului că ceașca de ceai de pe măsuța de lângă Oleg era goală și că începea să se simtă somnoros, își reaminti că trebuia să mențină o disciplină optimă.
Liderul iranian s-a mișcat inconfortabil în scaunul său. "În lumina tuturor acestor acte de fraternitate și unitate, liderul suprem m-a rugat să vă vizitez și să vă exprim un sentiment de urgență în legătură cu două cereri pe care ezităm să le prezentăm, dar în legătură cu care credem că nu avem de ales."
"Vă rog, continuați", a spus Luganov, fără să manifeste niciun fel de oboseală.
Persanul și-a curățat gâtul. "Prima chestiune este invitația remarcabilă a liderului suprem de a veni la Teheran pentru o vizită de stat. Vreau să vă asigur, domnule președinte, că această vizită ar onora enorm poporul nostru și ar trimite un mesaj puternic dușmanilor noștri din întreaga lume că alianța noastră cu Moscova este puternică și durabilă."
Luganov nu a dat niciun răspuns.
"Da, ei bine, Excelența Voastră, am . . . mai degrabă, speram să discutăm . . . ei bine, și o altă chestiune."
Luganov a așteptat.
"Aceasta se referă la . . . ei bine, la S-400."
În acest moment, Oleg și-a ridicat privirea din notițe. Chiar și Luganov părea să se înăsprească.
"Liderul suprem înțelege, desigur, că acesta este cel mai avansat sistem de rachete sol-aer", s-a grăbit să adauge iranianul, părând aproape stânjenit. "Dar am venit pentru că liderul suprem crede că avem nevoie de el. Și avem nevoie de el rapid".
"De ce rapid?" a întrebat Luganov.

"Cred că știți de ce, Excelența Voastră."
Tactica era o greșeală, Oleg știa din experiență. Dar și-a ținut capul plecat și a rămas concentrat asupra stenogramei sale, transcriind fiecare cuvânt al conversației.
"Luminează-mă", a spus Luganov.
"Sioniștii, domnule", a răspuns persanul.
"Ce-i cu ei?"
"Credem că premierul israelian se gândește activ la un atac aerian."
"Tocmai am fost cu el", a spus Luganov. "Vă înșelați."
"Poate, Excelența Voastră. Dar avem motive să credem că sioniștii plănuiesc să atace reactorul de la Bushehr - și, în cele din urmă, toate celelalte situri noastre de cercetare și dezvoltare nucleară - înainte ca acestea să devină complet operaționale."
În timpul anilor în care a lucrat pentru socrul său, Oleg l-a văzut pe Luganov interacționând cu zeci de lideri mondiali, inclusiv cu cele mai importante state cliente ale Rusiei. Dar nu văzuse niciodată pe cineva care să urmărească hardware-ul militar cu mai mult nerușinare decât iranienii. Erau pe cât de nerușinați, pe atât de necruțători. Acum doreau să cumpere un sistem de rachete în valoare de un miliard de dolari - fără îndoială cel mai sofisticat sistem din arsenalul Moscovei - cu bani gheață, deoarece credeau că israelienii erau pregătiți să le atace instalațiile nucleare înainte ca ei să poată construi bomba. Cereau acest lucru chiar dacă știau că guvernul israelian îi promisese lui Luganov că nu va lansa un atac preventiv în următoarele optsprezece luni, cu excepția cazului în care Iranul va instala un sistem de apărare aeriană care va face aproape imposibil un viitor atac aerian. Astfel, prin solicitarea sistemului S-400, iranienii accelerau de fapt orice calendar pe care israelienii l-ar putea avea pentru a lovi instalațiile nucleare ale Iranului.
Oleg a făcut tot posibilul să nu râdă în hohote în timp ce aștepta ca Luganov să respingă o cerere atât de îndrăzneață și impertinentă. Oleg văzuse cum se mai întâmpla. Liderii veneau la acest birou și exagerau - uneori cu puțin, adesea cu mult. În orice caz, Luganov le dădea o palmă. Liderii își cereau scuze abundente și schimbau subiectul, iar totul era uitat. Oleg se aștepta ca acest lucru să se întâmple din nou, dar, spre uimirea sa, nu s-a întâmplat. Dimpotrivă, în cea mai mare parte a următoarelor nouăzeci de minute, a urmărit cum Luganov și președintele iranian negociau o înțelegere prin care Moscova să vândă Teheranului sistemul S-400, o înțelegere simultană prin care Iranul să cumpere date privind testele nucleare nord-coreene prin intermediul Moscovei și un plan prin care Luganov să facă prima sa vizită de stat la Teheran. Oleg a transcris cu fidelitate fiecare fațetă a negocierilor, deși cu fiecare minut care trecea, groaza lui creștea. Ei plănuiau să dea foc Orientului Mijlociu.
Poate singurul lucru mai revoltător decât faptul că președintele Rusiei a fost de acord să vândă Iranului sistemul de rachete S-400 a fost să vadă contururile înțelegerii afișate pe prima pagină a unuia dintre cele mai citite ziare din Rusia în dimineața următoare.
În momentul în care Oleg a luat ziarul din fața ușii sale și a citit articolul, un fior i-a străbătut tot corpul. Nu avea nicio idee cine de la Kremlin a divulgat afacerea, dar era sigur că vor cădea capete. În timp ce se îndrepta spre birou, Oleg a ascultat la radio reportajul bombă în exclusivitate despre care se vorbea nu numai la Moscova, ci în toate capitalele, de la Washington la Ierusalim și Beijing.
Articolul fusese scris de Galina Polonskaya, de departe cea mai respectată jurnalistă din țară. Acum trecută de cincizeci de ani, Polonskaia, căruntă și cu ochelari de soare, fusese mult timp unul dintre cei mai bine informați editorialiști politici din Moscova. Cu ani în

urmă, ea fusese prima care anunțase că Luganov urma să fie scos din obscuritate și numit șef al FSB. Mai târziu, ea a publicat știrea că acesta urma să fie numit prim-ministru și a fost prima care a făcut profilul ascensiunii sale remarcabile la putere. Ea a dezvăluit, de asemenea, scandalul mitei care l-a doborât pe primul ministru de finanțe al lui Luganov și a expus multiplele aventuri conjugale și plățile financiare ilegale de la companii petroliere străine care l-au doborât pe directorul celei mai mari companii de gaze din Rusia, un scandal care i-a permis lui Luganov să îl instaleze pe unul dintre cei mai apropiați prieteni ai săi - un om fără experiență în domeniul gazelor - în funcția de director general al companiei. În ultimele două decenii, își plantase, udase, erbicidase și își protejase cu minuțiozitate sursele. Acum, toate semințele pe care le plantase păreau să dea o recoltă bogată.
Polonskaya îi părea lui Oleg extrem de independentă. Nu era o filială deținută în întregime de mașinăria politică a Kremlinului. Era o voce curajoasă și singuratică împotriva corupției și a afacerilor politice dubioase. Cu șase luni înainte, ea scrisese un articol în care susținea că, de când a devenit președinte al Federației Ruse, Luganov a acumulat douăzeci de palate și vile, cincisprezece elicoptere, un iaht de 53 de metri și nouă ceasuri de lux în valoare de peste zece mii de dolari fiecare. Secretarul de presă al lui Luganov a reacționat complet exagerat, calificând știrea drept "minciuni malițioase venite din iad". Zakharov o eviscerase public pe Polonskaia ca pe un "dușman al adevărului și, prin urmare, un dușman al poporului" și divulgase o poveste falsă despre cum Polonskaia fusese acuzată că și-a plagiat teza în timp ce era doctorandă la Universitatea de Stat din Moscova.
Singura inexactitate pe care Oleg o putea vedea în articol era că Luganov deținea de fapt unsprezece astfel de ceasuri, nu nouă. Socrul său vorbea tot timpul despre bani. Mai mult decât despre politică. Mai mult decât despre hochei, vânătoare sau Jocurile Olimpice, pe care le iubea toate. Luganov nu fusese crescut cu bani. Părinții lui duseseră o viață foarte modestă. Cu toate acestea, acum părea obsedat de acumularea unei averi de neegalat. Nimic nu era suficient pentru el. Apetitul său era insațiabil. Inițial, Iulia nu părea să se supere. Cel puțin, nu se opusese. Nici Marina. Le plăceau lucrurile bune din viață. La fel și Oleg, deși se simțea din ce în ce mai stânjenit și uneori chiar rușinat de bogăția ostentativă a socrului său, mai ales când majoritatea rușilor abia se descurcau. A fost rău pentru imaginea președinției. Era rău pentru imaginea generală a Rusiei. Cu toate acestea, nimeni din interiorul sau din afara Kremlinului nu a avut curajul să își exprime îngrijorarea față de președinte, printre care și Oleg.
La 13 zile după publicarea articolului despre averea lui Luganov, soțul lui Polonskaya, Mihail - un oncolog renumit - a murit într-un accident de avion privat în apropiere de Marea Neagră. Întregul episod a fost un mister. Accidentul avusese loc în mijlocul zilei, pe o vreme frumoasă, cu un pilot și un copilot experimentați la manșă. Lui Oleg i s-a făcut rău când a auzit vestea, cu atât mai mult când a văzut plăcerea de pe fața președintelui după ce Zakharov a menționat povestea în timpul unei reuniuni a cadrelor superioare. Dacă soțul femeii a avut o astfel de soartă după ce a dezvăluit averea exorbitantă a liderului rus, ce soartă i se va întâmpla acum pentru că a dezvăluit afacerea cu arme a tiranilor din Teheran? Și ce se va întâmpla cu cel care a divulgat știrea?
Oleg a ajuns devreme la birou. Dar imediat ce și-a făcut o ceașcă de chai și a început să răspundă la e-mailuri, a fost chemat în biroul șefului de cabinet. Asistenta executivă a lui Zakharov a pălit când Oleg a intrat. Aceasta a apăsat imediat o sonerie de pe birou și a făcut semn cu capul unui agent de securitate care se afla în fața ușii de la biroul interior. Agentul s-a dat la o parte și a deschis ușa. Asistenta i-a făcut semn lui

Oleg, iar Oleg a intrat. La fel de repede cum a făcut-o, ușa s-a închis în urma lui.
"Ce ai de spus în apărarea ta, Oleg Stefanovici?" a răbufnit Zakharov.
Oleg a rămas fără cuvinte. Știa că vor cădea capete, dar habar nu avea că va fi capul lui pe butuci.
"Câți oameni au fost la întâlnirea de ieri?", a cerut șeful de cabinet, strigând atât de tare încât Oleg era sigur că se auzea în tot etajul. Nu a așteptat un răspuns. "Patru. Doar patru persoane au fost în acea cameră - cei doi președinți, notarul iranian și tu. Asta e tot. Cu toate acestea, în această dimineață Galina Polonskaya spune lumii totul despre una dintre cele mai sensibile alianțe și afaceri cu arme ale noastre. Cum este posibil așa ceva? Am avut încredere în tine, Oleg Stefanovici. Eu am avut încredere în tine. Acum ieși afară. Pleacă. Du-te acasă. Reconsideră-ți viața. Reconsideră-ți loialitatea. Dacă nu erai ginerele președintelui, ai fi fost deja în închisoare."
Mortificat, Oleg nici măcar nu s-a întors la birou pentru a-și lua servieta sau sacoul de la costum. În schimb, a coborât imediat cu liftul în garaj și a început să conducă prin oraș. Nu s-a îndreptat spre casă. Nu a sunat-o pe Marina. Ce anume ar fi trebuit să spună?
Cu câteva minute în urmă fusese acuzat de încălcarea unei jumătăți de duzină de legi, și acestea erau doar cele la care fostul avocat se putea gândi din capul locului. Fusese acuzat de șeful de cabinet al președintelui că a divulgat secrete de securitate națională extrem de secrete. Cu siguranță, o anchetă corectă i-ar fi dovedit nevinovăția. Dar va fi corectă? Sau cineva voia să-i însceneze ceva? Dar de ce? Cu ce greșise? Nu fusese el un servitor loial al președintelui?
Oleg a mestecat astfel de întrebări timp de aproape o oră în timp ce părăsea Moscova și începea să se îndrepte spre nord. Broboane de transpirație îi apăreau pe frunte. Mâinile îi erau reci și lipicioase. În cine putea avea încredere acum? Cu siguranță în nimeni de la Kremlin. Asta era clar. Cu siguranță nici de părinții lui. Ei aproape că îl venerau pe președinte. În ochii lor, Luganov nu putea greși. Era gardianul - de fapt, salvatorul - Rusiei, mai ales după atentatele cu bombă din apartamente și atacurile brutale și necruțătoare ale lui Luganov asupra Ceceniei.
Cum rămâne cu Marina? Dacă era o persoană căreia ar fi vrut să-i spună totul - toate temerile, îndoielile, multitudinea de suspiciuni în creștere - aceasta era soția pe care o adora. Dar cum ar fi putut? Femeia pe care o iubea cel mai mult era fiica bărbatului de care se temea cel mai mult.
MOSCOVA-21 AUGUST 2013
Galina Polonskaya a pășit în razele soarelui.
Pe parcursul dimineții și la începutul după-amiezii, a avut o serie de interviuri televizate prin satelit cu BBC, CNN International, Sky News și chiar Channel 2 din Israel. După ce tocmai terminase un lung interviu despre afacerea S-400 cu biroul din Moscova al New York Times, și-a pus ochelarii de soare și s-a plimbat pe un bulevard aglomerat, îndreptându-se spre garajul unde își parcase mașina.
Când a ajuns la istoricul Hotel National, aflat în imediata apropiere a Kremlinului, s-a oprit pentru o clipă și a rămas acolo, holbându-se la fațada clădirii. Își amintea prea bine de ziua rece de decembrie, cu aproape un deceniu înainte, când hotelul fusese ținta unui atentat sinucigaș. Polonskaya se plimba prin magazinele din apropiere împreună cu mii de alți cumpărători de Crăciun și a fost una dintre primele persoane ajunse la fața locului. Își amintește de zăpada abundentă și de vântul puternic. Mult mai viu, își amintește mirosul de sânge și carne arsă și vederea părților de corp secționate. Fusese o altă zi sângeroasă într-un oraș care văzuse prea multe în anii în care ea făcuse reportaje.

Simțindu-se spontană, a intrat în hol, s-a uitat în jur, a găsit cafeneaua și a cerut o masă lângă o fereastră. A comandat o ceaşcă de chai, a privit traficul și cumpărătorii și nu a mai vrut să meargă acasă. Nu și-a putut explica exact de ce. Se întreba dacă pur și simplu nu putea suporta gândul de a fi singură în casa ei mare, goală și plină de curenți de aer din partea de est a orașului, simțindu-și lipsa soțului și compătimindu-se singură. Prefera să se bucure de zumzetul și ritmul acestei metropole. A stat acolo aproape o oră, urmărind oamenii, răspunzând la câteva e-mailuri, sorbind ceai și evitând inevitabilul. Prăpastia din sufletul ei era fizic chinuitoare. Își cunoscuse soțul la Universitatea de Stat din Moscova. El era la facultatea de medicină. Ea studia științe politice și jurnalism. Se îndrăgostiseră nebunește și rămăseseră așa timp de aproape treizeci de ani. Nu-și amintea nici o ceartă și abia o ceartă. Acum, el dispăruse. Familia lui nu voia să vorbească cu ea. Părinții lui o îndepărtaseră, acuzând-o că l-a costat viața pe singurul lor fiu din cauza a ceea ce ei numeau "ambițiile ei deșarte". Asta a rănit-o cel mai mult, nu pentru că simțea nedreptatea, ci pentru că se temea că ei aveau dreptate.
Singura consolare pe care părea să o găsească era să nu se culce și să nu se predea în fața țarului care se ridica în mijlocul lor. Trebuia să continue să sape, să cerceteze, să raporteze, să expună. Dacă s-ar fi oprit acum, se gândea ea, moartea soțului ei - crima lui rece, calculată, premeditată și absolut inutilă - ar fi fost în zadar. Nu avea nicio îndoială că Kremlinul îl ucisese. Foarte probabil că Luganov însuși ordonase asasinatul. Nu putea spune asta, desigur. Cu siguranță nu o putea scrie. Nu avea dovezi. Nu suficiente pentru a le publica. Nu încă. Așa că trebuia să găsească alte modalități de a-l pedepsi pe Luganov. Omul era un monstru. Trebuia să fie oprit.
Polonskaya și-a terminat ceaiul, a plătit nota, și-a strâns geanta și a ieșit afară. Soarele începea să apună. O lună plină atârna pe cer. Aerul era dulce și proaspăt, fără umiditate și cu o briză ușoară dinspre vest. A închis ochii și a savurat momentul. Apoi a mers încă două străzi până la garaj, și-a scos cheile din geantă, a urcat în mașină și a pus contactul.
Explozia s-a auzit pe kilometri întregi. Fiecare parbriz din garaj a fost aruncat în aer, iar mai mult de patruzeci de mașini au fost complet demolate. Forța exploziei a putut fi simțită în tot orașul. Mulți oameni au crezut că a fost un cutremur.
Oleg a știut imediat că nu era.
Încă nu plecase acasă după ce fusese dat afară din Kremlin de Zakharov. Conducea fără țintă. Nu asculta știrile. Mai degrabă, încerca să-și înece amarul cu Ceaikovski, când concertul pentru vioară a fost brusc întrerupt de un crainic cu știri de ultimă oră.
Nu putea pretinde că era surprins. Tiparul devenea evident, deși nimeni nu vorbea despre el. A face acest lucru, bănuia el, ar însemna să-și pronunțe propria condamnare la moarte, iar Oleg nu voia să moară. Chiar și așa, în momentul în care a auzit că Galina Polonskaia a fost ucisă - spulberată în propria mașină în inima Moscovei, la câteva străzi de Kremlin - și-a tras mașina pe acostament, a sărit din ea și a vomitat în mod repetat.
Traficul a continuat să treacă în grabă. Nimeni nu a oprit. Nimeni nu părea să observe sau să îi pese. Nici un alt șofer. Nici un polițist. Nimeni.
Atunci a luat decizia de a nu merge acasă. Nu a fost un plan foarte bine gândit. Acum se baza pe instinct, iar instinctul îi spunea să fugă din oraș. Dar încotro?
Și-a amintit că părinții lui erau plecați din țară - în Hong Kong, în interes de serviciu, pentru săptămâna următoare - așa că a condus până la

casa lor de milioane de dolari din Rublyovka. Acolo ar fi fost liniște. Ar fi avut timp și spațiu să se gândească. Pentru a fi sigur, trebuia să o sune pe Marina, și asta cât mai curând. Nu voia ca ea să fie îngrijorată, singură cu Vasili. Dar nu putea suporta să dea ochii cu ei. Nu încă. Nu până nu știa ce avea să le spună.
O mașină de patrulare aștepta la intrarea în comunitatea închisă a părinților săi.
Primul gând care i-a trecut prin minte lui Oleg a fost că urma să fie arestat. Dar cei doi ofițeri în uniformă i-au cerut doar actul de identitate, apoi au ordonat deschiderea porții și i-au făcut semn să treacă. Când a ajuns la casa copilăriei sale, mai multe mașini de poliție erau parcate în față, împreună cu două limuzine Mercedes negre și patru SUV-uri negre. Oleg a pălit. Marina era aici. Președintele era cu ea? Nu avea cum să se întoarcă și să plece acum. Așa că Oleg a găsit un loc de parcare departe de coloana de mașini, a oprit motorul, a respirat adânc și a urcat treptele din față și a intrat în casă. Îi cunoștea pe acești agenți, iar ei îl cunoșteau pe el. Aceasta nu era escorta lui Luganov. Era a primei doamne.
A trecut prin foaier și s-a îndreptat spre spatele casei. Când a ajuns la bucătărie, a observat agenți pe veranda din spate. Prin diverse ferestre, i-a văzut pe alții patrulând pe teren. Apoi a intrat în sufragerie și și-a dat seama de ce. Marina și mama ei erau ghemuite pe canapea în pijamale de flanelă, se țineau în brațe și plângeau.
"Ce este?" a întrebat Oleg imediat. "Ce s-a întâmplat?"
A presupus că aflaseră de acuzațiile împotriva lui. Dar atunci de ce plângeau? De ce nu erau furioase? Și de ce erau aici? Cum era posibil să fi știut că va veni, când el însuși nu știa până nu începuse să conducă?
Auzind vocea soțului ei, Marina s-a întors repede, a sărit în picioare și a alergat la el. Cu rimelul împrăștiat pe față, ea și-a aruncat brațele în jurul lui și a plâns și mai mult. Oleg a ținut-o în brațe și a observat că podeaua era plină de șervețele folosite. Coșul de gunoi de lângă canapeaua unde Iulia era ghemuită în poziție fetală era plin. Pe măsuța de cafea era o sticlă goală de vin roșu, o altă sticlă pe jumătate goală și două pahare goale, dar pătate cu ruj, în apropiere. Era clar că cei doi erau aici de ore întregi. Dar de ce?
Timp de câteva minute, niciuna dintre femei nu a putut vorbi, așa că Oleg doar și-a ținut soția în brațe și a lăsat-o să plângă. În cele din urmă, Marina și-a șters ochii și nasul și a încercat să se liniștească. Era dificil, dar avea ceva de spus și era hotărâtă să o facă.
"E tata", a spus ea în cele din urmă.
"Ce-i cu el?" a spus Oleg, pregătindu-se.
"El . . ." Din nou, Marina a fost sufocată de emoții.
În loc să fie cuprins de furie, teamă sau chiar repulsie, Oleg s-a trezit ciudat de empatic. Oare Luganov tocmai fusese diagnosticat cu vreo boală incurabilă care îi amenința viața? Era pe moarte? Familia și națiunea erau pe cale să treacă printr-o bulversare zdrobitoare?
"Tata vrea să divorțeze", a izbucnit brusc Marina.
Cuvântul l-a lăsat pe Oleg incapabil să răspundă. Marina și-a șters din nou ochii. Și-a mai turnat un pahar de vin și a luat câteva înghițituri mari.
"El spune că nu o mai iubește pe mama", a continuat Marina, palidă și zguduită. "Spune că nu a iubit-o niciodată, că iubește pe altcineva."
"Pe cine?" a întrebat Oleg, dorindu-și imediat să-și fi ținut gura închisă.
Marina a răspuns la întrebare înainte ca el să-și poată cere scuze.
"Patinatoarea aia, târfa aia!"
Marina nu a menționat numele femeii. Nu era nevoie să o facă. Toată lumea din Rusia știa cine era Katya Slatsky. Patinatoarea artistică în vârstă

de 28 de ani participase la trei Jocuri Olimpice, câștigând o medalie de aur și două de argint și devenind o eroină pentru milioane de tinere din Rusia. Devenise, de asemenea, subiectul zvonurilor tabloidelor din Europa ca fiind iubita președintelui rus. Socrul lui Oleg îi denunțase cu vehemență pe cei care se ocupau cu astfel de "bârfe nefondate" ca fiind persoane cu "nasuri mucoase și fantezii erotice" care nu aveau altceva mai bun de făcut decât să "se bage în viața altora".
Oleg nu luase niciodată zvonurile în serios pentru că Marina nu o făcuse. Cu siguranță nu-și întrebase niciodată soacra. Nu era locul lui. Da, văzuse semne de nemulțumire în relația socrilor săi. Totuși, nu se gândise niciodată că zvonurile despre infidelitatea lui Luganov ar putea fi adevărate. De ce? Dezvoltase și nutrise atât de multe îngrijorări și suspiciuni profunde cu privire la liderul Luganov. De ce nu-și făcuse niciodată timp să-l analizeze cu atenție pe Luganov omul?
"Unde este Vasili?", a întrebat el.
"Doarme în camera părinților tăi", a spus Marina. "E în regulă. L-am verificat chiar înainte să ajungi tu". Apoi i-a șoptit. "Sunt atât de recunoscătoare că ai primit mesajul meu să ne întâlnim aici. Mulțumesc că ai lăsat totul baltă și ai venit direct la noi. Sincer, nu mă așteptam să mai stai câteva ore."
Oleg nu a spus nimic. Și-a dat seama că uitase complet să își verifice mesajele vocale. După ce se urcase în mașină și plecase de la Kremlin, își oprise soneria telefonului mobil. Nu voise ca cineva să îl poată găsi.
A sosit momentul? se întreba el acum. A fost acesta locul? Cu emoțiile atât de mari în această casă împotriva lui Aleksandr Ivanovici Luganov, era acesta momentul în care Oleg ar fi trebuit să-și dezvăluie imensele și crescândele îndoieli cu privire la deciziile luate de președinte și la direcția în care acesta conducea națiunea?
Oleg s-a gândit puțin la acest lucru, dar s-a gândit mai bine. Iulia și Marina erau deja atât de îndurerate. Ar fi teribil de nepoliticos să le adaugi și mai multă suferință. În schimb, a dat din cap spre soacra sa, care plângea în perna de pe canapea. Marina a încuviințat și ea din cap. Împreună s-au dus lângă ea pentru a o alina cât de bine au putut.
În acel moment s-a auzit o bătaie puternică în ușa camerei, care i-a speriat pe toți. Oleg s-a întors și a văzut un agent în pragul ușii, întinzând un telefon mobil și făcându-i semn lui Oleg să îl ia.
"Este pentru tine", a spus agentul.
"Cine este?", a întrebat Oleg.
"Este președintele, domnule."
Oleg a înghițit greu. Dar nu putea să-i ceară omului să preia un mesaj, oricât de ciudat era momentul. Așa că a luat telefonul și s-a dus în dormitorul care fusese al lui încă din copilărie. Se temea de ceea ce urma și nu voia ca Marina sau Iulia să aibă vreo șansă să audă conversația. Era destul de clar că ele habar nu aveau de acuzațiile care îi fuseseră aduse în ultimele ore. Se confruntau și ele cu bombe, iar acum nu era momentul să le mai adauge și alte poveri.
"Domnule președinte", a spus Oleg liniștit, "cu ce vă pot fi de folos?"
"Oleg, fiul meu", a început președintele, "vreau să-mi cer scuze".
Oleg a fost luat prin surprindere. Nu-l auzise niciodată pe om spunând aceste cuvinte, și cu siguranță nu lui.
"Pentru ce?", a întrebat el.
"Boris Zakharov a fost arestat", a spus Luganov. "FSB a stabilit că el, și numai el, a fost responsabil pentru scurgerea de informații privind afacerea S-400."
Încă o dată, Oleg s-a trezit fără cuvinte. Dar Luganov a continuat.
"Anchetatorii cred că Zakharov încerca să vă însceneze scurgerea de informații", a explicat președintele. "Acesta a fost motivul izbucnirii

sale din această dimineaţă. Am vrut să vă sun personal şi să vă informez că a fost arestat. El a mărturisit şi a fost dus la închisoare. Aţi fost absolvit de orice vină."
Oleg a tras aer în piept. "Apreciez că v-aţi făcut timp să mă informaţi, domnule preşedinte", a spus el, clătinându-se din cauza emoţiilor contradictorii care izbucneau în el.
"Asta nu e tot, fiule", a spus preşedintele.
"Da?" a spus Oleg, nerăbdător să închidă telefonul şi să se întoarcă la soţia sa.
"Am nevoie să te duci la Londra pentru mine".
"Londra?"
"La Downing Street 10, mai exact."
"Pot să întreb de ce?"
"Tocmai am vorbit la telefon cu primul ministru. Vrea să se întâlnească cu mine săptămâna viitoare. Iranul şi Coreea de Nord sunt pe ordinea de zi, printre alte probleme. Am nevoie de cineva care să conducă o călătorie în avans. Să negocieze agenda. Asiguraţi-vă că măsurile de securitate sunt acceptabile. Vei avea alături de tine o echipă de profesionişti experimentaţi. Dar am nevoie de cineva în care pot avea încredere pentru a gestiona procesul, cineva loial mie, cineva care îmi va raporta direct, nu prin intermediul Ministerului de Externe. Şi am nevoie să pleci în două ore. Unul dintre avioanele mele este deja pe pistă, alimentat şi te aşteaptă. Pot conta pe tine, fiule?"
Cât de repede se poate schimba şi schimba din nou soarta unui om. Oleg nu mai era concediat sau anchetat pentru trădare, o crimă pedepsită cu moartea conform legislaţiei ruse. În schimb, i se cerea să meargă - nu, să conducă - o misiune extrem de sensibilă în capitala Marii Britanii, un oraş în care nu pusese niciodată piciorul, fără niciun avertisment şi fără timp pentru a se pregăti. Iar Luganov se referise la el ca la "fiul meu" de trei ori în mai puţin de un minut.
Oleg era sfâşiat. Dacă ar fi spus da, ar fi fost atras şi mai adânc în reţeaua de înşelăciune şi corupţie a socrului său. Ar fi ignorat trădarea soacrei sale şi durerea neîncetată a acesteia şi ar fi adăugat la durerea deja amară a soţiei sale. Ar ignora toate luminile intermitente de pe tabloul de bord care îi spuneau să ia aceste două femei şi pe Vasili şi să fugă în Occident fără să se uite înapoi.
I-a venit în minte o replică dintr-o carte a lui Soljeniţîn: "Poţi să te hotărăşti să-ţi trăieşti viaţa cu integritate", scrisese marea conştiinţă a sufletului rus. "Crezul tău să fie acesta: Lăsaţi minciuna să vină în lume, lăsaţi-o chiar să triumfe. Dar nu prin mine".
Şi totuşi, ca şi cum s-ar fi desprins de propriul corp, ca şi cum s-ar fi desprins de toate temerile, îndoielile, resentimentele şi repulsia sa, Oleg Kraskin s-a auzit spunând: "Desigur, domnule preşedinte. Sunt, ca întotdeauna, servitorul dumneavoastră loial".
WASHINGTON, D.C.-10 OCTOMBRIE 2013
Agentul special Marcus Ryker se făcea remarcat de superiorii săi. Studiind rapid şi întotdeauna gata să abordeze o nouă misiune cu vigoare, tocmai fusese promovat din nou, iar acum era momentul cel mare: capitala naţiunii.
Atlanta fusese prima sa misiune şi acolo ajutase la rezolvarea a zeci de cazuri de contrafacere - inclusiv câteva cazuri importante - învăţând în acelaşi timp regulile muncii de protecţie atunci când POTUS sau VPOTUS veneau în oraş şi în timpul primarelor prezidenţiale. De acolo a fost transferat la biroul din Manhattan, unde a ajutat la paza demnitarilor străini în fiecare septembrie, când Adunarea Generală a ONU îşi începea sesiunea de toamnă. Ocazional, a lucrat la protecţia vizitelor preşedintelui şi vicepreşedintelui. Cu toate acestea, cea mai mare parte

a timpului și-o petrecea într-un grup operativ de localizare și confiscare a bunurilor ilegale de la șefii crimei ruseşti.
Elenei nu-i plăcuse niciodată Atlanta, iar în New York fusese claustrofobă. Marcus iubea energia și intensitatea orașului, ca să nu mai vorbim de tot ceea ce învăța și făcea și de respectul pe care îl câștiga în rândul colegilor săi. Dar Elena nu era o fată de oraș mare și refuza să devină una. Îi displăcea faptul că totul era atât de scump. Traficul era îngrozitor. Tunelurile de metrou miroseau a urină. Școlile erau o abominație. Singurul lucru pe care îl ura mai mult decât să-l trimită pe Lars la școala publică pe care o găsiseră în Atlanta era să-l trimită la cea pe care o găsiseră în Queens.
Lars abia împlinise șapte ani, iar acum se mutaseră din nou. Marcus nu mai învăța suficientă rusă pentru a prinde mafioți din "vechea țară"; acum era în echipa de protecție a vicepreședintelui. Locuiau în zona Eastern Market din Washington, într-un apartament cu două camere, la câteva străzi sud-est de Capitoliu. Lars trebuia să meargă la încă o școală publică mizerabilă. Pur și simplu nu-și puteau permite una privată.
Marcus lucra constant. Rareori aveau timp să ia cina ca o familie acasă, cu atât mai puțin să iasă în oraș ca o familie, iar Marcus și Elena se chinuiau să găsească timp pentru întâlniri. Problema nu era doar că Marcus își iubea slujba. Era că era bun la ea. Nu încerca să atragă atenția șefilor săi, dar o făcea la fel. Cu fiecare an care trecea, primea misiuni din ce în ce mai importante, fiecare dintre ele ținându-l mai ocupat decât precedenta. Nu e de mirare că rata divorțurilor în rândul agenților era atât de ridicată, se gândi Elena.
Nu că ea s-ar fi gândit vreodată la așa ceva. "Divorț? Niciodată. Crimă? Poate", o ironizase recent pe Maya Emerson, soția pastorului lor de la Lincoln Park Baptist, unde Elena și Lars mergeau la biserică. Și Marcus făcea la fel când nu era de serviciu.
Joi, Marcus s-a trezit cu mult înainte de răsăritul soarelui și cu siguranță cu mult înainte de Elena. A alergat cei opt kilometri obișnuiți, a făcut duș, s-a îmbrăcat într-un costum albastru închis și o cravată cu dungi roșii, și-a sărutat soția și fiul pe frunte și a plecat din apartamentul lor spre Casa Albă când încă era întuneric. Când soarele a apărut în sfârșit la orizont și alarma de lângă patul lor s-a declanșat, Elena s-a dus în bucătărie în halat și și-a turnat o ceașcă din cafeaua pe care Marcus i-o pregătise înainte să plece. Apoi a citit puțin Scripturile în fotoliul ei preferat de lângă ferestrele din sufragerie, în timp ce pisica lor, Miles, i se încolăcea în poală. Când a sunat alarma de pe telefonul ei, l-a trezit pe Lars, i-a pregătit micul dejun și l-a condus la școală.
Lars se străduia să își facă prieteni, să se integreze. Le spunea mereu că vrea să se mute înapoi în Monument, înapoi la bunicii lui și la toate amintirile frumoase pe care le avusese vreodată în viața lui. Elena nu doar a simpatizat. Era pe deplin de acord cu el. Cu toate acestea, ori de câte ori îi aducea în discuție lui Marcus posibilitatea de a se muta înapoi, el se enerva și schimba subiectul.
La prânz, soarele vibrant de toamnă strălucea pe o pânză de un albastru strălucitor. Nu era umiditate, iar temperatura era de aproximativ 70 de grade. O mulțime de turiști se aflau în oraș, dar nu la fel de mulți ca în timpul verii, când școala era închisă, sau chiar ca primăvara, când cireșii înfloriți erau în plină floare, roz aprins și delicat aromați, făcând copacii să arate ca niște valuri de vată de zahăr. În această perioadă a anului, când copiii americani se întorceau la cursuri, majoritatea vizitatorilor obiectivelor naționale - de la clădirea Capitoliului și Arhivele Naționale la diversele muzee Smithsonian, de la

memoriale ale președinților și veteranilor și Dr. Martin Luther King Jr. la Casa Albă însăși - erau din străinătate.
În timp ce sute de oameni se plimbau de-a lungul străzii E și pe Pennsylvania Avenue, făcându-și selfie-uri și filmând videoclipuri cu ei înșiși lângă "casa poporului", tânărul asiatic în vârstă de aproximativ 20 de ani nu a atras atenția în mod deosebit. Purta o șapcă de baseball New York Yankees cumpărată de la un vânzător ambulant, pantaloni kaki de culoare cafeniu și un tricou polo negru. Avea o geacă de vânt albastru deschis și Nike noi și un rucsac. Un aparat foto DSLR îi atârna de gât în timp ce se plimba prin Lafayette Square, îndreptându-se încet spre partea de nord a Casei Albe, făcând poze la fiecare câțiva pași. El și cei șase prieteni ai săi - toți cu trăsături asiatice, deși unii mai întunecați decât alții - ar fi putut fi cu ușurință studenți absolvenți sau membri ai unei echipe sportive universitare. Dar ei nu erau nici sportivi, nici studenți. Și nici nu erau singuri.
Exact la 12:05, liderul - cel cu șapcă de Yankees - și-a privit ceasul. Apoi a strigat ceva într-o limbă străină și a pornit într-un sprint. Se îndrepta direct spre gardul negru de fier forjat care proteja peluza de nord a casei președintelui. Ceilalți șase alergau și ei, la câțiva pași în spatele lui. Simultan, alte două grupuri de tineri de vârstă universitară - unul la aproximativ 40 de metri în dreapta, celălalt la aproximativ 30 de metri în stânga - au început și ele să alerge spre Casa Albă.
Ofițerii în uniformă ai Secret Service au strigat la ei să se oprească, dar au fost imediat împușcați mortal, deoarece tinerii au scos pistoalele și au tras cu o precizie mortală. Alții și-au smuls camerele de la gât și le-au aruncat pe terenul Casei Albe și în posturile de pază, unde au explodat cu o forță îngrozitoare. Grenadele ascunse în interiorul camerelor erau puternice. Când au fost detonate și zgomotul împușcăturilor a rupt calmul de la începutul după-amiezii, haosul a izbucnit. Ofițerii Serviciului Secret au fost spulberați în bucăți. Turiștii țipau și fugeau să se adăpostească.
În mijlocul tuturor, douăzeci de atacatori au escaladat gardul, au sărit pe iarbă și au fugit spre North Portico, cea mai apropiată intrare la Casa Albă. Lunetiștii de pe acoperiș au deschis focul. Aceștia au doborât cinci dintre bărbați într-o ordine rapidă. Ofițerii în uniformă și pușcașii marini de la uși au deschis și ei focul. Au ucis patru și au rănit grav alți patru înainte de a fi uciși și ei. Au mai rămas însă șapte atacatori apți de muncă care au ocupat pozițiii sub porticul nordic, trăgând în agenți și membri ai echipei de intervenție de urgență și ai unităților K-9 care ieșeau din Aripa de Vest și din clădirea Trezoreriei. Unul dintre bărbați a fixat explozibili de plastic pe ușa de intrare nordică, blocată electronic, și a aruncat-o în aer.
Marcus tocmai își terminase tura, stând în fața biroului vicepreședintelui din Aripa de Vest, și se îndrepta spre camera W-16 - postul de comandă de la subsolul Casei Albe al Serviciului, cu numele de cod Horsepower - când a auzit focurile de armă și exploziile. Imediat și-a scos pistolul automat Sig Sauer P229. În timp ce făcea acest lucru, a primit un apel pe radio de la ofițerul de gardă. A fost instruit să se întoarcă la etaj și să-i ajute pe agenții care apărau Porticul de Nord. A răspuns imediat, urcând treptele două câte două, și a auzit o avalanșă de rapoarte de situație venind din toate sectoarele.
O mașină capcană explodase lângă colțul străzii E cu strada 17.
Alți agenți raportau focuri de mitralieră izbucnite lângă gardul de la South Lawn, aproape de clădirea Trezoreriei.
Un avion tocmai intrase în spațiul aerian restricționat. Avionul se apropia de Casa Albă dinspre sud-vest și nu răspundea la comenzile

controlului traficului aerian de a devia. Avioanele de vânătoare erau trimise de la Andrews, dar întârziau trei minute.
Marcus s-a îndreptat spre Entrance Hall, vestibulul mare care ducea la porticul nordic. Pentru a ajunge acolo, a trebuit să treacă prin sala de mese de stat, care era pregătită pentru un eveniment în acea seară cu prim-ministrul ucrainean. În timp ce trecea pe lângă ușierii și personalul de protocol paralizați de teamă - neștiind ce să facă sau încotro să se îndrepte - o altă explozie masivă a zguduit clădirea.
Marcus s-a trezit aruncat din picioare de forța exploziei, la fel ca toți cei din jurul său. Porțelanuri neprețuite, pahare de vin de cristal și pahare de apă s-au prăbușit pe podea. Unul dintre candelabrele enorme din sticlă s-a prăbușit, spărgându-se într-un milion de bucăți.
Marcus a verificat să se asigure că toată lumea era bine. Majoritatea erau tăiați și sângerau pe față, gât și mâini. La fel și el. Dar erau în viață și, ca să rămână așa, trebuia să îi pună în mișcare. S-a târât înapoi în picioare și s-a îndreptat spre ușă, în timp ce ordona personalului să alerge spre scara de sud-vest, să se îndrepte spre subsol și să se adăpostească în sala de bowling, unde ar fi fost în siguranță.
După ce s-au pus în mișcare, Marcus s-a întors la amenințarea în cauză. Simțea cum adrenalina îi invadează organismul, dar nu-i întuneca gândirea. Fusese antrenat să o canalizeze, să o gestioneze, să o controleze și să o lase să creeze o concentrare sporită în mijlocul haosului. A început să numere până la cincizeci, un truc pe care îl învățase pentru a-și încetini respirația și a-și calma nervii. Tot stresul este auto-provocat, și-a amintit el. E în mintea ta. Nu ai nevoie de el. Lasă-l jos. Panica este contagioasă. Dar la fel este și calmul. Rămâi calm. Fă-ți treaba. Încet este ușor. Neted este inteligent. Inteligent este drept. Dreapta este mortală.
Aruncând o privire din spatele unui stâlp, a zărit mai mulți tineri revărsându-se prin rămășițele ușii sparte. Toți scoteau mitraliere din rucsacuri. Trebuia să se miște acum. Pivotând prin ușă, a tras două focuri, a schimbat ținta, a mai tras de două ori, apoi a schimbat din nou ținta și a tras alte trei focuri. În doar câteva secunde, doborâse trei atacatori. Dar când s-a retras pentru a se adăposti, sala de mese a izbucnit cu focuri de mitralieră. Gloanțele zburau peste tot, sfâșiind tot ce nu fusese distrus de explozie.
Marcus a pătruns pe dreapta, ieșind din sufragerie și intrând în Camera Roșie. S-a oprit și a tras de trei ori prin ușa deschisă spre Sala de Intrare. Nu era sigur dacă a nimerit pe cineva, dar nu avea timp să verifice. S-a ascuns după un alt stâlp pentru a se pune la adăpost, apoi a transmis prin radio la postul de comandă o actualizare a locației sale și a ceea ce vedea. Apoi a alergat prin Camera Albastră și Camera Verde. Când a ajuns în Camera de Est, s-a oprit chiar înainte de a intra, a scos un încărcător uzat și a reîncărcat. A șoptit o rugăciune rapidă și a dat buzna în Camera de Est, sperând să îi ocolească pe teroriști intrând prin spatele lor. Cu siguranță, a găsit doi dintre teroriști. De asemenea, a găsit un grup de angajați ai Casei Albe, cu fața în jos pe podea, care erau executați unul câte unul.
Marcus era singur, dar avea elementul surpriză.
Ambii teroriști erau cu spatele la el. Unul ținea o mitralieră și trăgea în agenții care încercau să recucerească holul de intrare. Celălalt purta o șapcă de yankeu. Avea un pistol de 9 mm și trăgea în ceafă în membrii personalului.
Marcus a țintit și a tras patru gloanțe în succesiune rapidă. L-a nimerit pe cel cu șapcă de baseball în coloană, omorându-l pe loc. L-a ratat însă pe cel cu pistolul mitralieră, care acum s-a întors și a ripostat. Câteva dintre gloanțe au luat-o razna. Dar două l-au lovit pe Marcus direct în piept. Acesta purta o vestă Kevlar, dar impactul l-a doborât din picioare

și l-a lăsat fără suflare. Teroristul a alergat spre el, schimbând încărcătoarele pe măsură ce se apropia. În momentul în care l-a atins pe Marcus și i-a țintit capul, corpul tânărului a fost ciuruit de gloanțe. Marcus și-a acoperit instinctiv mâinile și fața în timp ce sângele îi țâșnea peste tot. Când în sfârșit și-a ridicat privirea, un membru al CAT - echipa de contraatac - stătea deasupra lui. L-a apucat pe Marcus de mână, l-a tras în picioare și i-a înmânat un MP5 Heckler & Koch. Marcus a mulțumit din cap, iar cei doi au plecat la vânătoare.
Schimbul de focuri care a urmat a durat doar nouă minute. Asta arăta înregistrarea video de supraveghere, pe care Marcus avea să o vizioneze în cele din urmă de mai mult de o duzină de ori. Pe moment, însă, ar fi jurat că bătălia a durat cel puțin patruzeci și cinci de minute sau o oră. Totul părea să încetinească. El și membrul CAT trăgeau și reîncărcau, schimbau locurile, apoi trăgeau și reîncărcau din nou. Au respins grenadele și chiar au aruncat una înapoi. În cele din urmă au sosit întăriri. Atunci bătălia s-a transformat și s-a oprit definitiv. Până când întregul episod s-a încheiat și complexul a fost închis și securizat complet, douăzeci și doi de agenți în civil și ofițeri în uniformă ai serviciilor secrete americane - plus un membru al CAT - au murit. Alți 17 fuseseră răniți, dintre care 12 grav. Unsprezece angajați ai Casei Albe fuseseră uciși, împreună cu șase turiști: o familie japoneză cu patru copii și un cuplu de pensionari evrei din Minneapolis. Nouăsprezece dintre cei douăzeci de teroriști - toți aparținând unui grup jihadist din Filipine necunoscut până atunci - erau morți. Al douăzecilea se afla în comă, iar medicii de la Spitalul Memorial George Washington îi dădeau puține șanse de recuperare.
Prin harul lui Dumnezeu, președintele nu a fost rănit. În momentul în care au început focurile de armă și exploziile, alarmele au sunat în tot complexul Casei Albe, iar echipa sa de protecție l-a mutat imediat în buncărul cunoscut sub numele de PEOC, sau Centrul prezidențial de operațiuni de urgență. În același timp, vicepreședintele a fost transportat în grabă de echipa sa printr-un labirint de tuneluri sub clădirea Eisenhower Executive Office Building, apoi dus într-o locație sigură, nedeclarată, aflată la kilometri depărtare, pentru a asigura continuitatea guvernamentală în cazul în care evenimentele de la Casa Albă scăpau și mai tragic de sub control. Prima familie a fost plecată din oraș la momentul respectiv și nu a fost niciodată în pericol.
Cu toate acestea, în zilele care au urmat, au căzut capete în toată ramura executivă. Directorul Serviciului Secret a fost concediat. La fel au fost concediați adjunctul său și comandantul de tură care era de serviciu la Casa Albă în momentul atacului. Secretarul Securității Interne a fost forțat să demisioneze, iar două anchete - una efectuată de Comitetul de supraveghere a guvernului din Camera Reprezentanților, cealaltă de inspectorul general al DHS - au sfârșit prin a recomanda o reorganizare radicală a conducerii Serviciului Secret și a politicilor și procedurilor sale de pază a complexului Casei Albe.
Lucrurile au mers mai bine pentru agentul special Marcus Ryker. După ce și-a revenit rapid din ceea ce s-au dovedit a fi răni minore, el și un număr de colegi au primit Medalia pentru Vitejie și Distincția pentru Servicii Distinse. Acestea le-au fost înmânate personal de către președinte în cadrul unei ceremonii televizate la nivel național, care a avut loc, printre toate locurile, în Sala de Est a Casei Albe, la o săptămână după atac.
Elena și Lars erau acolo, stând în centru, aproape în față, pe locurile alese de Lars. Alături de ei stăteau mama și cele două surori ale lui Marcus, întreaga familie Garcia, precum și pastorul Carter Emerson și soția sa, Maya, de la Biserica Baptistă Lincoln Park. Nimeni din Washington nu a fost mai amabil sau mai de ajutor lui Marcus și Elenei în

luptele lor - și mai ales Elenei, care s-a luptat cu singurătatea și cu provocările de a-l crește pe Lars aproape singură - decât acest cuplu afro-american de șaptezeci și ceva de ani, care a avut parte de propriile greutăți în viață.
Bill "Sarge" McDermott și soția sa au zburat, de asemenea, pentru ceremonie. Pete Hwang și Nick Vinetti și soțiile lor au venit și ei. Bill se retrăsese din pușcașii marini cu gradul de colonel și acum câștiga o avere ca bancher de investiții pe Wall Street. Pete era încă în Marină. Făcuse facultatea de medicină pe cheltuiala guvernului și servea ca medic la centrul de pregătire al pușcașilor marini din San Diego. Nick, între timp, se retrăsese din armată cu toate onorurile, se dusese la școala postuniversitară pentru a studia relațiile internaționale și apoi optase să se alăture Serviciului de Externe. După ce a lucrat o perioadă la Departamentul de Stat, a ocupat diverse funcții la ambasadele americane din Orientul Mijlociu și Asia. În prezent, lucra ca ofițer politic la Ambasada SUA din Tallinn, Estonia.
După ce și-au forjat legăturile pe câmpul de luptă, cei patru bărbați au ținut să păstreze legătura după ce au plecat pe drumuri separate. Se sunau și își trimiteau e-mailuri destul de des. Se întâlneau în fiecare weekend de Memorial Day pentru a conduce motociclete Harleys și a strânge bani pentru Wounded Warrior Project. Pentru Marcus a însemnat enorm faptul că toți au lăsat totul baltă și au zburat la Washington pe cheltuiala lor pentru a fi alături de el. Și nici măcar nu a fost ideea lui sau a lor. A fost a Elenei.
MOSCOVA - 17 OCTOMBRIE
Din apartamentul său de la colț, Oleg Kraskin urmărea ceremonia în direct pe RTV.
Toată săptămâna fusese fascinat de acoperirea atacurilor din Washington, de audierile din Congres care au urmat, de concedierile de la cele mai înalte niveluri ale Serviciilor Secrete și de ancheta DHS. În particular, se întreba cum ar face față unui atac terorist similar, dacă s-ar întâmpla vreodată la Kremlin. Își făcuse serviciul militar obligatoriu în armată, la fel ca orice alt bărbat apt de muncă din țară, și fusese instruit în procedurile de urgență de bază, la fel ca toți colegii săi. Dar nu era un militar. Nu lucrase niciodată pentru serviciile de securitate. Habar nu avea cum ar fi reacționat în cazul unei crize reale. Stingându-și o țigară și aprinzându-și alta, Oleg a încercat să evalueze modul în care atacurile ar putea afecta relația deja rece a lui Luganov cu președintele american. Oleg, cu tot jet-set-ul său din ultimii ani, nu fusese niciodată la Washington. Nici măcar nu pusese piciorul în Statele Unite. De când ajunsese să lucreze pentru Luganov, alții se ocupau de portofoliul american. Asta îi convenea lui Oleg. Avea deja prea multe pe cap, iar relațiile cu americanii fuseseră întotdeauna considerate un fel de "Sfântul Graal" în rândul echipei lui Luganov - atrăgătoare și intrigante, dar interzise. Miza era prea mare, iar marja de eroare era prea mică.
Ceea ce l-a intrigat cel mai mult pe Oleg în timp ce urmărea ceremonia din Camera de Est a fost figura agentului special Marcus Ryker. În ciuda rănilor suferite, acesta arăta uimitor de bine, iar la început Oleg s-a întrebat dacă avea rădăcini rusești. Avea ochii de un albastru intens și alert, o falcă fermă și păr blond scurt. Purta un costum albastru marin, o cămașă oxford albă și o cravată burgundy solidă. Era ceva rar pe chipul lui Ryker, în ochii lui - ceva onest, ceva serios și demn de încredere care îl atrăgea pe Oleg.
Președintele american a citit o declarație pregătită care explica nu numai curajul fiecărui agent sub foc, ci și trecutul său. Oleg a fost frapat de faptul că el și Ryker aveau povești aproximativ similare. Se căsătoriseră la mai puțin de o lună unul de celălalt. Fiecare dintre ei

avea un fiu. Fiecare dintre ei se dedicase serviciului guvernamental când ar fi putut avea succes în sectorul privat. Amândoi lucrau în liniște, în fundal, departe de camerele de luat vederi, servindu-și liderii naționali cu distincție și onoare.
Apoi a sunat telefonul. Era Luganov, și avea nevoie de Oleg imediat.
WASHINGTON, D.C.-20 OCTOMBRIE 2013
"Agent Ryker, președintele ar dori să îl însoțești în Biroul Oval".
Tânărul consilier era atât de serios și de plăcut, încât Marcus - de obicei un adept al protocolului - a întrebat dacă Elena și Lars puteau să i se alăture.
"Desigur", a spus consilierul.
"Ar putea veni și familia și prietenii noștri?"
La aceasta, a existat o scurtă ezitare, urmată rapid de un zâmbet cald și un semn din cap. "Președintele vrea să-și exprime personal recunoștința față de dumneavoastră, departe de luminile televizorului. Sunt sigur că i-ar face plăcere să-i cunoască și pe cei mai apropiați oameni de dumneavoastră."
În curând, erau cu toții în Oval, inclusiv pastorul Emerson și Maya, discutând și râzând cu președintele Statelor Unite și făcându-și poze cu el. În acel moment, președintele a decis să facă un anunț. În calitate de comandant suprem, își lua libertatea funcției pentru a-i oferi lui Marcus o promovare. Marcus nu va mai fi repartizat la vicepreședinte. Începând din dimineața următoare, va fi repartizat chiar la PPD - Detașamentul Prezidențial de Protecție.
Micul grup a izbucnit în urale și aplauze. Marcus a radiat. Lars era peste măsură de emoționat. Prietenii de marină ai lui Marcus erau încântați. L-au bătut pe spate și l-au felicitat călduros, mulțumindu-i personal președintelui. Mama lui Marcus l-a îmbrățișat. Familia Garcia părea mai puțin entuziasmată. Elena era abătută, deși făcea tot posibilul să nu arate asta. Mai târziu avea să afle că Marcus știa de promovare de câteva zile, dar nu spusese nimic. A vrut să fie o surpriză.
Cu siguranță a fost, dar nu una bună.
Elena ar fi vrut ca soțul ei să folosească acest moment pentru a se retrage din Serviciile Secrete. Era de ajuns, deja. Între asta și serviciul său în Afganistan și Irak, Marcus înșelase moartea de prea multe ori. Ca familie, aveau nevoie disperată de o pauză - nu doar de o vacanță, ci și de ocazia de a părăsi Washingtonul, de a se muta în vest și de a-și reîncepe viața împreună. Elena voia ca Marcus să vorbească cu un vânător de capete, să primească un salariu cu șase cifre ca agent de securitate pentru o companie mare, ideal în Colorado. Ea a abordat ideea de câteva ori, dar Marcus fie nu a înțeles cât de important era acest lucru pentru ea, fie nu i-a păsat. Din această cauză, refuzul sau refuzul său categoric de a-i spune în avans despre promovare a fost o pastilă atât de amară de înghițit. Chiar fusese prea ocupat pentru a-i împărtăși o evoluție atât de importantă? Sau încerca doar să evite repercusiunile care ar fi urmat cu siguranță dacă conversația ar fi avut loc în dormitorul apartamentului lor și nu în Biroul Oval?
În acea seară, Marcus a scos întregul grup la cină la Willard InterContinental.
Era un hotel cu patru diamante, chiar după colț de Casa Albă, și a fost o seară scumpă. La un moment dat, dl Garcia l-a tras deoparte pe Marcus și a insistat ca el să plătească nota de plată. Separat, Bill McDermott a făcut la fel. Marcus nu a vrut să audă de asta. Nu erau împreună prea des, le-a spus el. Pusese deoparte niște bani pentru zile negre, și asta era. Voia să le facă cinste. Și avea și el un anunț de făcut.
În timp ce farfuriile erau curățate înainte de desert, Marcus s-a ridicat, și-a reumplut paharul de șampanie și și-a curățat gâtul pentru a atrage atenția grupului. Nu a fost ușor de făcut. Toată lumea pălăvrăgea

despre ziua extraordinară pe care o avuseseră. Bill îi delecta cu povești din trecutul lui Marcus care îi făceau pe toți să râdă. Pastorul Emerson, un veteran din Vietnam, povestise despre prima dată când a întâlnit un președinte, când Lyndon Johnson a vizitat trupele în Cam Ranh Bay. Lars, între timp, îi făcuse pe toți să râdă, imitându-l pe președinte într-un mod înfricoșător de exact. În cele din urmă, toată lumea s-a liniștit.
"Eu nu sunt oratorul acestui grup", a început Marcus în zâmbetele tuturor, "dar vreau doar să vă spun cât de recunoscător vă sunt fiecăruia dintre voi. De-a lungul anilor, m-ați susținut - și m-ați huiduit și m-ați făcut de râs, dar mai ales m-ați susținut. Unii dintre voi, în special mama și Elena și familia Emerson, v-ați rugat pentru mine. Pentru Lars, de asemenea. Și fiecare dintre voi ne-ați încurajat enorm de-a lungul anilor. Dumnezeu a fost foarte bun cu micul nostru trib. Fără harul Său, lucrurile ar fi putut decurge altfel, de multe ori. Totuși, din motive pe care numai El le cunoaște, Mântuitorul nostru m-a adus în siguranță aici, în seara aceasta, aici, cu fiecare dintre voi, iar această cină este modul meu de a vă mulțumi."
Grupul a aplaudat călduros, dar Marcus nu a terminat.
"Știu că cuvinte precum "mulțumesc" și "sunt atât de recunoscător" nu sunt chiar suficiente", a continuat el. "Nici o masă sofisticată, chiar și într-un hotel la fel de frumos ca acesta. Nici ceea ce sunt pe cale să propun, dar am de gând să o fac oricum. Pentru că o meritați cu toții și Dumnezeu știe că toți avem nevoie de ea."
Toți s-au uitat unii la alții, întrebându-se dacă ceilalți știau despre ce naiba vorbea. Doar unul dintre ei știa.
"Cred că este timpul pentru o reuniune extinsă", a spus el când suspansul a ajuns la un crescendo. "Acest grup al nostru a trecut prin multe de-a lungul anilor. Am alergat din greu, iar eu spun că este timpul să luăm o pauză și să savurăm multele binecuvântări pe care Domnul ni le-a dat."
Grupul bâzâia acum. Tuturor le plăcea cum sună asta. Marcus a observat chiar că Elena, care nu păruse ea însăși toată ziua, se luminase brusc, cel puțin de curiozitate.
"Ce vrei să spui, domnule Hero?" întrebă McDermott.
"Da", a completat Vinetti. "Unde vrei să ajungi mai exact?"
"Bine, uite care e treaba - aș vrea să vă iau pe toți într-o croazieră", a spus Marcus în cele din urmă. "Vorbesc despre o călătorie cu toate cheltuielile plătite în Caraibe, Alaska sau Marea Mediterană. Sincer, nu-mi pasă unde. Voi votați și alegeți o săptămână care vă convine tuturor cel mai bine, iar noi ne ocupăm de restul."
"Noi?" a întrebat Elena, la fel de uimită pe cât era de entuziasmată, dar încercând rapid să facă calculele în capul ei.
"Tatăl tău și cu mine." El a zâmbit. "Am pus la cale asta în ultimele zile. Cele două premii pe care le-am primit astăzi vin cu bonusuri generoase, iar ceea ce nu pot acoperi eu, tata s-a oferit să acopere el."
"Serios, tati?" a întrebat Elena, cu ochii plini de lacrimi. "Este adevărat?"
"Absolut, scumpo", a spus dl Garcia. "Marcus are dreptate; aveți nevoie de o pauză. Cu toții avem nevoie. Am dreptate?"
S-a uitat la fiica sa, apoi la Marcus și la restul grupului. Întreaga petrecere a izbucnit în urale și râsete, lacrimi și îmbrățișări. Bill McDermott, emoționat de moment, s-a ridicat în picioare și s-a oferit să acopere biletul de avion al tuturor. Acest lucru a declanșat o nouă rundă de aplauze și urale. Elena a sărit de pe scaunul ei și l-a îmbrățișat pe Marcus, l-a sărutat și a plâns, în timp ce Lars a dansat un dans hilar de fericire, în timp ce restul clienților restaurantului se uitau la el cu un amestec de amuzament și dispreț.
Exista o singură problemă: Marcus Ryker nu avea să ajungă niciodată la croazieră.

Rusia a invadat Ucraina pe 27 februarie 2014.
Asta a fost într-o zi de joi. Croaziera în Caraibe pe care Ryker o plănuise de luni de zile urma să plece din Port Canaveral două zile mai târziu.
Elena analizase programul și dorințele tuturor. Cercetase meticulos cele mai bune linii de croazieră, vânase cele mai bune prețuri și ținuse fiecare familie la curent cu fiecare detaliu. Acum totul era aranjat. Opt camere de lux fuseseră rezervate și plătite. Șaisprezece bilete dus-întors la clasa întâi fuseseră cumpărate - finanțate, așa cum promisese, de Bill McDermott. Elena chiar proiectase și comandase tricouri asortate pentru toată lumea, declarându-i parte a "Croazierei Reuniunii Ryker" și crease o pagină specială pe Facebook unde puteau încărca și împărtăși fotografii și își puteau consemna amintirile.
La auzul veștii că vacanța lui Marcus fusese anulată și că i se ordonase să se întoarcă imediat la Casa Albă, Elena a izbucnit în lacrimi. Nu voia să audă despre planurile președintelui de a se îndrepta spre Camp David pentru o reuniune de criză cu echipa sa de securitate națională în mai puțin de o oră. Nu voia să știe că unul dintre agenții de la PPD fusese incapacitat de o gripă stomacală, iar altul își rupsese glezna în acea după-amiază, în timpul unui exercițiu de antrenament. Ea nu era o persoană insensibilă. Era un jucător de echipă la fel de bun ca oricare dintre soțiile bărbaților din echipă. Dar a existat un punct de ruptură.
"Nu-mi pasă că au nevoie de tine", a spus Elena printre lacrimi. "Eu am nevoie de tine. Lars are nevoie de tine. Sună-ți superiorul și spune-i că nu poți merge."
"Știi că nu pot face asta", a spus Marcus calm în timp ce începea să se schimbe într-un costum și o cravată. "Președintele a întrebat de mine pe nume. Trebuie să plec."
"Nu, nu trebuie, Marcus. Ai cerut timp liber. Ei l-au aprobat. Asta e tot, sfârșitul poveștii."
"Uite, știu că e greu. Și îmi pare rău. Dar am depus un jurământ."
La asta, Elena a înnebunit. "Mai întâi mi-ai făcut un jurământ, Marcus Ryker."
Ea a dezlănțuit un torent de resentimente înăbușite. Nu mai voia să audă nicio scuză sau promisiune încălcată. Dacă ar fi iubit-o, ar fi pus mâna pe telefon, l-ar fi sunat pe comandantul de gardă, ar fi insistat că își duce familia într-o vacanță mult planificată și mult meritată. Dacă ar fi iubit-o cu adevărat, ar fi demisionat complet din Serviciile Secrete. Destul era destul. Acest lucru nu a fost despre președinte. Era vorba despre familia lor. Era vorba despre căsnicia lor și era timpul ca el să aleagă.
Marcus a încercat să o țină în brațe, dar ea nu a vrut. Când el i-a spus că o va suna în câteva ore, când se va fi liniștit, ea a luat o vază goală și a aruncat-o în capul lui. A ratat-o și s-a izbit de perete. Lars a apărut brusc în ușa dormitorului lor, cenușiu. Elena a alergat lângă el și l-a ținut în brațe. "Eu și Lars ne urcăm mâine în acel avion", i-a spus ea lui Marcus, ștergându-și lacrimile și încercând din răsputeri să se liniștească. "Ori vei fi în avion, ori nu vei fi. E clar că e prea mult să mă aștept să faci ceva pentru a-mi proteja sentimentele. Dar Dumnezeu să te ajute, Marcus Ryker, dacă nu-ți vei lua singurul fiu într-o vacanță pe care chiar tu ai promis-o de la bun început."
Furia din ochii Elenei nu seamănă cu nimic din ce văzuse el până atunci. Ea nu a așteptat răspunsul lui. L-a luat pe Lars, l-a dus înapoi în camera lui și a trântit ușa în urma ei. Marcus a auzit-o întorcând lacătul. I-a cerut să se întoarcă afară și să vorbească, dar ea a refuzat. El a așteptat câteva minute, dar ea a continuat să plângă. Marcus nu putea suporta gândul de a pleca așa. Dar, uitându-se la ceas, a

ajuns în cele din urmă la concluzia că trebuie să plece. S-a întors în dormitorul principal, a deschis seiful din dulapul lor și și-a recuperat insigna și arma de serviciu. Apoi a luat valiza pe care o ținea mereu pregătită și s-a îndreptat spre bucătărie. Acolo a mâzgălit rapid un bilet de scuze pentru Elena și un bilet separat pentru Lars.
Să ai grijă de mama ta săptămâna asta și să te simți bine, a scris el. Spune-i bunicii și lui Paw Paw și tuturor celorlalți că îi iubesc și că îmi pare foarte rău. Ne vedem curând, omuleților. Îți promit. Cu dragoste, tati.
Marine One a decolat de la South Lawn și s-a îndreptat spre nord.
În spatele președintelui se afla SAIC - agentul special responsabil - și alți trei agenți, inclusiv Marcus. Chiar lângă și vizavi de președinte stăteau consilierul pentru securitate națională și șeful de cabinet al Casei Albe. Abia atunci a aflat Marcus cât de mult se agravase criza din Ucraina în ultimele ore.
Ca și colegii săi agenți și ca oricine altcineva care urmărea știrile, Marcus știa că, în decembrie, aproximativ opt sute de mii de ucraineni ieșiseră în stradă la Kiev. Protestatarii au înconjurat principalele clădiri guvernamentale și au cerut demiterea președintelui lor, care era o marionetă pro-Moscova. Acesta falimenta economia, vindea suveranitatea ucraineană și punea tot mai mult controlul asupra țării sub controlul rușilor. Odată cu venirea vânturilor aspre și a ninsorilor abundente din ianuarie, mulțimile nu s-au mai mulțumit să campeze în fața clădirilor guvernamentale. Ele au înaintat, au luat cu asalt baricadele ridicate de poliția antirevoltă și au ocupat primăria, parlamentul, Ministerul de Finanțe și multe altele. Paralizat inițial de indecizie, guvernul a lansat în cele din urmă o contraofensivă la sfârșitul lunii februarie. Acesta a ordonat poliției să tragă asupra protestatarilor cu muniție reală și să recucerească toate clădirile publice. În câteva ore, șaptezeci și șapte de oameni au murit. Sute au fost rănite. Alte sute au fost arestate. Dar imaginile violenței au electrizat o populație deja furioasă. Pe măsură ce s-a răspândit zvonul că președintele Luganov al Rusiei a ordonat uciderea protestatarilor și că ar fi făcut acest lucru din dacia sa luxoasă de la Marea Neagră, sute de mii de ucraineni au ieșit în stradă, iar țara părea să se afle în pragul unui război civil în toată regula.
Timp de cel puțin două luni, Marcus a auzit președintele american și secretarul de stat făcând o serie de declarații slabe. Aceștia au făcut apel la restabilirea calmului și au cerut ca "dreptul internațional și drepturile poporului ucrainean să fie respectate". Președintele i-a avertizat pe ruși să nu inflameze situația și a cerut Consiliului de Securitate al ONU să adopte o rezoluție fermă. Cu toate acestea, nici măcar o dată nu au oferit poporului ucrainean un pic de ajutor practic sau nu au amenințat cu repercusiuni specifice dacă Moscova ar interveni direct.
Acum, Marcus a fost uimit să audă consilierul pentru securitate națională spunând că președintele ucrainean lipsește. Rapoarte neconfirmate sugerau că, de fapt, acesta fugise din capitală împreună cu un mic grup de loialiști și se îndrepta spre frontiera rusă, sperând să obțină azil la Moscova. Cu toate acestea, ceea ce l-a înfrigurat cu adevărat pe agentul special Ryker a fost să audă că, exact în momentul în care ucrainenii ar fi putut alunga din funcție marioneta pro-Luganov, Luganov părea să fi ordonat armatei ruse să invadeze teritoriul suveran al unui alt vecin rus. Dacă acest lucru ar fi adevărat, cât de departe ar merge Luganov? Trimitea doar un mesaj sau plănuia să meargă până la Kiev? Pentru Marcus, situația semăna din nou cu invazia rusă din Georgia.

Centrul de retragere prezidențială din inima muntelui Catoctin din Maryland, la aproximativ șaizeci de mile nord de Washington, era complet izolat.
În prezența comandantului suprem și a majorității membrilor cabinetului său de război, serviciile secrete nu își asumau niciun risc. Nimeni nu intra sau ieșea din Camp David fără cea mai înaltă autorizație posibilă. Fiecare act de identitate al fiecărei persoane care încerca să intre în perimetrul exterior al taberei era verificat cu atenție. Fiecare plăcuță de înmatriculare a fiecărui vehicul era verificată de două ori pentru a se asigura că era autorizat să se afle pe teren. Toată lumea, în afară de președinte și de membrii familiei sale, a trecut prin magnetometre. Fiecare posesiune a fiecărui secretar de cabinet, consilier și membru al personalului a trecut prin aparate cu raze X și prin detectoare sofisticate capabile să detecteze agenți nucleari, chimici și biologici. Elicopterele de supraveghere au străbătut cerul împreună cu drone echipate cu camere de ultimă generație și echipamente de termoviziune, supraveghind îndeaproape tabăra de 180 de acri pentru a detecta eventualii intruși. Lunetiștii și observatorii lor au luat poziție pe acoperișuri. Agenți care manevrau lansatoare de rachete montate pe umăr, capabile să doboare orice aeronavă neautorizată, erau la fața locului, iar unități K-9 cutreierau în permanență terenul.
Exact la ora 15.00, președintele și-a reunit întreaga echipă de securitate națională - majoritatea în persoană, deși unii prin intermediul unei transmisiuni video securizate - într-o sală de conferințe din Laurel Lodge pentru a evalua ultimele evoluții și a formula un răspuns oficial și un plan de acțiune. SAIC era postat în colțul sălii, direct în dreapta președintelui. Un alt agent păzea ușa din stânga președintelui. Marcus a fost desemnat să păzească singura altă ușă din cameră.
Directorul serviciilor naționale de informații, proaspăt întors de la sediul NATO din Bruxelles, a fost primul care l-a informat pe președinte. El a raportat că mii de soldați și comandouri rusești se deplasau prin sudul Ucrainei și peninsula Crimeea. Aceștia zdrobeau orice rezistență armată pe care o întâlneau și preluaseră clădirile guvernamentale, băncile, posturile de radio și televiziune și aeroporturile. Cu toate acestea, era ciudat faptul că niciuna dintre uniformele de culoare măslinie ale forțelor ofensive nu purta steagul rusesc sau însemnele militare rusești. De fapt, nu purtau niciun steag sau insignă militară. DNI a afirmat fără echivoc că nu există nicio îndoială că "omuleții verzi" acționau la ordinul președintelui Luganov. Dar el a recunoscut că, purtând uniforme diferite, aceste forțe inamice au putut să își facă treaba murdară fără a implica definitiv Moscova.
"Luganov face tot posibilul să înșele guvernele străine și presa internațională, dar dovezile susțin o singură concluzie, domnule președinte", a adăugat Secretarul Apărării. "Rușii au lansat o invazie în Ucraina și, probabil, vor avea controlul deplin asupra Crimeei în următoarele câteva zile".
"Ucrainenii ripostează?", a întrebat președintele.
Consilierul pentru securitate națională a răspuns. "Inițial, și cu curaj", a spus el. "Dar acum vedem semne că se retrag și se regrupează".
"De ce?"
"Țineți cont de faptul că populația din Crimeea este în mare parte de etnie rusă. Mulți - majoritatea, probabil - ar dori de fapt să revină sub controlul Moscovei, nu al Kievului. Asta înseamnă că sunt mult mai loiali Rusiei decât Ucrainei. Prin urmare, nu observăm o rezistență semnificativă în interiorul marilor orașe din Crimeea. Iar în condițiile în care Kievul este cuprins de haos - președintele ucrainean a dispărut

și aproape un milion de ucraineni sunt în stradă - nu este clar cine anume conduce situația."
"Ce se întâmplă cu forțele regulate ruse?", a întrebat președintele.
De data aceasta, președintele șefilor de stat major a fost cel care a răspuns, vorbind prin intermediul unui flux securizat de la Centrul național de comandă militară de la Pentagon. "Domnule, președintele Luganov a ordonat trimiterea a aproximativ treizeci de mii de trupe de luptă la frontiera ucraineană. Vedem peste o mie de tancuri, mii de baterii de artilerie și baterii SAM".
"Și în aer?"
"Avioanele de luptă rusești pătrund în spațiul aerian ucrainean de săptămâni întregi", a raportat SecDef. "Astăzi, însă, în mod ciudat, cerul este liniștit."
"Ce părere aveți despre asta?"
"Pare în concordanță cu campania de înșelăciune a președintelui Luganov, domnule. El va spune că luptă ucrainenii loiali Mamei Rusia, nu forțele ruse regulate. Va spune că nu are nimic de-a face cu toate acestea. Nu aș fi surprins dacă ar cere o încetare a focului și un referendum rapid prin care să îi întrebe pe locuitorii din Crimeea dacă doresc să fie sub suveranitatea Rusiei sau a Ucrainei. Dacă acest lucru se întâmplă, credeți-mă, toți cei care au votat împotriva Moscovei și pentru Kiev nu vor mai trăi mult pe lumea asta".
"Care sunt opțiunile noastre militare?", a întrebat președintele.
"Chiar nu avem niciuna, domnule președinte", a spus președintele șefilor de stat major. "După cum știți, domnule, Ucraina nu este un aliat NATO. Nu avem un tratat formal cu Kievul. Chiar dacă am fi înclinați să ne implicăm, ne-ar lua câteva săptămâni să mobilizăm suficiente forțe pentru a intra în teatru și a recuceri Crimeea. Dar asta ne-ar pune efectiv într-un război direct cu Rusia. Asta ar putea deveni foarte urât, foarte repede, domnule. După cum tocmai s-a afirmat, Luganov a poziționat aproximativ treizeci de mii de trupe de luptă, susținute de o mulțime de forțe aeriene și de divizii mecanizate grele, la doar câțiva kilometri peste graniță. Am fi norocoși dacă am reuși să aducem acolo 25.000 de soldați americani în două săptămâni. Ar fi nevoie de ceva mai mult timp pentru a obține un număr semnificativ de tancuri și autocamioane pe teren. Am fi depășiți din prima încercare. Și nu uitați, domnule, că, chiar dacă am începe să stabilim dominația aeriană și chiar dacă am face legătura cu forțele terestre ucrainene și am începe de fapt să recuperăm porțiuni semnificative de teritoriu - și acestea sunt niște "dacă" foarte mari în acest moment - cine poate spune că rușii nu ar escalada situația?"
"Cum așa?"
"Este posibil ca Luganov să ordone utilizarea de bombe nucleare tactice pe câmpul de luptă."
"Nu puteți vorbi serios", a spus un președinte incredul.
"Mă tem că sunt, domnule. Armele nucleare tactice sunt o parte esențială a doctrinei militare ruse și nu cred că putem exclude utilizarea lor."
"Chiar credeți că Luganov vrea să înceapă un război nuclear cu Statele Unite ale Americii?" a întrebat președintele, devenind rapid mai furios decât îl văzuse vreodată Marcus.
Președintele nu a răspuns. Nimeni nu a făcut-o. A fost liniște pentru câteva momente. Marcus s-a uitat la președinte, apoi în jurul camerei, la asistenții săi și la consilierii militari și de politică externă de la masă și de pe ecrane. Nimeni nu părea să aibă un răspuns bun la întrebare, iar acest fapt era la fel de enervant ca orice auzise Marcus de când se alăturase Serviciilor Secrete.
Președintele a emis o declarație modestă.

A denunțat agresiunea rusă și a cerut o încetare imediată a focului și retragerea la granițele internaționale recunoscute. Lui Luganov nu i-ar fi păsat mai puțin. Deși nu a recunoscut că vreunul dintre "omuleții verzi" erau forțe ruse active, Luganov s-a prezentat la televiziunea națională de la Kremlin și a anunțat că este pe deplin pregătit să folosească forța militară pentru a proteja toți vorbitorii de limbă rusă din Ucraina, și în special Crimeea, împotriva "crimelor de orice fel". În câteva ore, Duma - parlamentul rus - a adoptat o rezoluție care afirma "dreptul și responsabilitatea" lui Luganov de a folosi forța în Ucraina, după cum considera necesar.
În cursul următoarelor patruzeci și opt de ore, președintele american a primit trei apeluri telefonice separate de la liderul opoziției ucrainene, care era în mod clar îngrozită de faptul că Luganov era pe punctul de a conduce până la Kiev. Ea a cerut asistență militară americană - arme, muniție, echipamente de comunicații și informații privind țintele, precum și materiale medicale și sprijin aerian tactic. Cu fiecare conversație succesivă, ea își exprima tot mai mult neliniștea, însă nimeni de la Camp David sau de la Casa Albă nu a considerat înțelept să intervină pentru a-i ajuta pe ucraineni, pentru a nu pune Washingtonul într-o confruntare în cel mai pesimist scenariu.
"Trebuie să fim sinceri, dle președinte. Ucraina se află direct în sfera rusă", a insistat secretarul de stat.
"Nu este membră a NATO", a precizat consilierul pentru securitate națională.
"Au vrut să fie", a spus Secretarul Apărării.
"Dar nu sunt", a respins secretarul de stat. "Uite, sunt la fel de înțelegător ca oricine față de situația lor dificilă, dar, domnule președinte, nu putem intra într-un război armat cu rușii din cauza Ucrainei - pur și simplu nu putem."
Ea nu a avut nevoie să termine gândul. Toată lumea știa ce a vrut să spună și toată lumea din cameră a fost de acord. Un război cu Rusia, o putere nucleară, ar putea scăpa rapid de sub control. Statele Unite purtaseră deja două războaie majore în Afganistan și Irak în decursul deceniului și jumătate precedent, niciunul dintre acestea nefiind pe deplin rezolvat și ambele drenând trilioane de dolari din trezoreria federală și dezamăgind poporul american cu privire la orice alte intervenții externe. Ultimul lucru pe care americanul mediu și-l putea imagina era să trimită soldați sau pușcași marini să lupte și să moară într-o altă țară față de care SUA nu avea nicio obligație în temeiul tratatului.
În cele din urmă, președintele a decis să se întâlnească față în față cu Luganov. Majoritatea consilierilor săi au fost categoric împotriva acestei idei și au spus acest lucru. Dar președintele a refuzat să fie descurajat. El a ordonat să se facă pregătiri pentru un summit de urgență, apoi a sunat-o pe cancelarul Germaniei și a întrebat-o dacă dorește să îl găzduiască. Aceasta a fost imediat de acord.
Trei zile mai târziu, Marcus a aterizat la Berlin imediat după ora locală 6 a.m.
Prima oprire a echipei de pregătire a fost la Ambasada Statelor Unite. Ambasadorul și șeful adjunct al misiunii au fost informați cu privire la itinerariul președintelui, au obținut asistență de la toți șefii departamentelor relevante și s-au întâlnit în privat cu șeful stației CIA și cu atașatul juridic, un agent special împrumutat de la FBI. Apoi s-au îndreptat spre Hotelul Adlon Kempinski, situat în apropiere de Poarta Brandenburg din Berlin, unde s-au cazat și au început să lucreze la o listă de verificare detaliată a pregătirilor. Au făcut o vizită împreună cu directorul hotelului și cu șeful securității, trecând în revistă apartamentul prezidențial și fiecare cameră de pe cele trei etaje care ar

fi fost necesare pentru întreaga delegaţie americană. Au trecut prin bucătărie şi au explicat că îşi vor aduce propria mâncare, propriile băuturi şi proprii bucătari. Au examinat punctele de sosire şi garajul, unde zeci de vehicule ale guvernului SUA vehicule ale guvernului SUA vor trebui parcate şi securizate. Au urcat pe acoperiş pentru a vedea unde vor fi instalate echipamentele Agenţiei de Comunicaţii a Casei Albe şi unde vor fi poziţionaţi lunetiştii şi observatorii.
În ziua următoare, s-au întâlnit cu oficiali germani din cadrul serviciilor de informaţii şi cu reprezentanţi de rang înalt ai poliţiei locale pentru a aduna tot ce puteau cu privire la ameninţările actuale la adresa securităţii şi o listă actualizată a persoanelor de interes. Au condus pe zeci de rute posibile de la aeroport la hotel, de la hotel la Ambasada SUA şi de la hotel la Cancelaria germană, unde urma să aibă loc summitul. Au parcurs, de asemenea, rute de la hotel la trei spitale locale diferite şi s-au asigurat că fiecare spital are rezerve suficiente de sânge din grupa preşedintelui. Apoi au folosit un elicopter al armatei americane pentru a examina din aer rutele caravanei, identificând posibile puncte de blocaj sau alte zone vulnerabile şi discutând modalităţi de contracarare a acestor ameninţări.
În dimineaţa celei de-a treia zile, adjunctul şefului de cabinet al Casei Albe, adjunctul secretarului de stat şi restul echipei de avansare politică au aterizat la Berlin. Ei au fost întâmpinaţi la aeroport de ambasadorul SUA şi de DCM. Marcus şi colegii săi i-au condus la Cancelaria germană, unde s-au întâlnit cu omologii lor politici şi diplomatici din guvernul german. În cele din urmă, după un prânz de lucru pentru a discuta aspecte logistice suplimentare, a sosit momentul pentru o întâlnire cu miză mare cu omologii lor de la Moscova.
Era exact ora 17.00, ora locală, când au intrat cu toţii în marea sală de conferinţe în care urma să aibă loc summitul - dacă acesta avea loc. Germanii şi americanii au intrat din stânga. Delegaţia rusă a intrat din dreapta. S-au adunat în jurul unei enorme mese de conferinţă circulare. CIA pregătise dosare despre participanţii ruşi, iar Marcus le examinase cu atenţie pe fiecare înainte de plecarea lor din Washington. Prin urmare, ştia că echipa de avansare rusă era condusă de Oleg Kraskin, cel mai de încredere consilier politic al preşedintelui Luganov. Oleg urma să negocieze, în numele Kremlinului, itinerariul summitului, ordinea de zi, lista invitaţilor, ordinea locurilor şi orice alt detaliu şi avea chiar sarcina de a încerca să elaboreze o declaraţie publică care să poată fi convenită în prealabil de către cei trei lideri mondiali şi publicată la încheierea summitului.
În acest context, nu exista niciun motiv pentru ca negociatorul rus să observe, cu atât mai puţin să vorbească cu vreun membru al echipei de securitate americane. Dar, după aproximativ douăzeci de minute de la începutul întâlnirii destul de aprinse, Oleg s-a oprit brusc la mijlocul frazei şi l-a privit pe Marcus atât de intens încât toată lumea s-a întors să vadă de ce.
Marcus s-a încordat instinctiv. Nu era obişnuit să fie în centrul atenţiei. De fapt, el nu avea nicio sarcină specifică de protecţie în această cameră şi cu siguranţă nicio responsabilitate diplomatică. Era pur şi simplu acolo pentru a asculta tot ce se discuta şi pentru a procesa din perspectiva asigurării securităţii directorilor americani la sosirea lor. Habar nu avea ce să înţeleagă din faptul că şeful delegaţiei ruse era fixat pe el.
"Domnule Kraskin, vă pot ajuta cu ceva?", a întrebat în cele din urmă ambasadorul american, în timp ce stânjeneala momentului ameninţa să le deraieze afacerea.
"Tu", i-a spus Oleg lui Marcus, ignorându-l pe ambasador. "Tu eşti . . ."

Vocea lui Oleg s-a întrerupt. Apoi Oleg s-a ridicat, uimindu-i pe toți, și a început să se îndrepte spre Marcus, care s-a ridicat și el când bărbatul s-a apropiat.
Marcus încerca să evalueze posibilele motive pentru comportamentul neașteptat al rusului. Habar nu avea cum ar fi trebuit să reacționeze. Care erau regulile? Care era protocolul? Era nemaiauzit ca un oficial politic rus de rang atât de înalt să se adreseze unui membru al serviciilor secrete, cu atât mai puțin să se apropie de el, într-o întâlnire ca aceasta sau în orice alt moment. Era pe cale să-l lovească? Marcus avea tot dreptul să se apere dacă era atacat. Dar știa că orice altercație fizică între cei doi bărbați ar fi turnat benzină pe un foc geopolitic care deja făcea ravagii și amenința să scape de sub control.
Oleg Kraskin s-a oprit în loc, la doar câțiva centimetri de fața lui Marcus. Pentru o clipă nu a spus nimic. A rămas acolo, holbându-se. Avea o expresie ciudată, aproape interogativă pe față.
Marcus și-a calmat respirația, pregătit pe deplin să reacționeze, dar hotărât să nu exagereze în fața a ceea ce urma. În vederea sa periferică, a putut vedea că și alți câțiva oficiali se ridicau acum în picioare. Ambasadorul SUA era pe punctul de a vorbi, când Oleg Kraskin i-o luă înainte.
"Tu ești Marcus Ryker, nu-i așa?" a spus Oleg, arătând spre pieptul lui Marcus.
"Da, domnule, eu sunt", a spus Marcus cât de politicos și diplomat a putut.
"Tu ești agentul care i-a salvat viața președintelui vostru. Te-am văzut la televizor. Ești un erou."
Marcus nu spuse nimic, complet nedumerit în acest moment.
"Ăsta ești tu; am dreptate?" a insistat Oleg. "Tu ești cel pe care președintele l-a onorat la Casa Albă?"
"Da, domnule, cred că da", a răspuns Marcus, neștiind ce să mai adauge.
"Ei bine, agent Ryker, trebuie să spun că este o plăcere să te cunosc", a spus Oleg.
Rusul și-a întins mâna. Marcus se holbă la ea. Era tentat să se uite la superiorii săi pentru îndrumare, dar era convins că astfel l-ar fi jignit chiar pe cel care putea determina singur dacă acest summit avea loc sau nu. Așa că i-a dat lui Oleg Kraskin o strângere de mână fermă și apoi, la fel de repede cum începuse, momentul s-a încheiat. Rusul s-a întors la locul său, iar întâlnirea a continuat ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.
COLORADO SPRINGS-IUNIE 2017
Pe Marcus nu-l deranja să stea la post toată noaptea în fața apartamentului prezidențial.
Era doar bucuros să se întoarcă în Front Range.
Andrew Clarke, președintele nou ales, venise în Springs și rămăsese peste noapte la Broadmoor Hotel and Resort, având mai multe puncte pe agendă. Primul și cel mai important era vizitarea sediului NORAD, Comandamentul Nord-American de Apărare Aerospațială, situat odinioară în adâncul muntelui Cheyenne, dar din 2006 la Baza aeriană Peterson. Deși el însuși nu a servit niciodată în armată, Clarke a intrat în funcție insistând că va restabili onoarea bărbaților și femeilor care au servit în armată și va reconstrui forțele armate ale Americii, despre care a spus că au fost "eviscerate" de "ratatul" de predecesor al său.
A doua prioritate de pe lista președintelui a fost aceea de a fi principalul vorbitor la un dineu de strângere de fonduri în valoare de mulți dolari pentru candidații republicani la Senat. Era încă devreme. Importantele alegeri de la jumătatea mandatului urmau să aibă loc abia în anul următor, dar președintele era hotărât să creeze, dacă era posibil, o majoritate în Senat care să îi permită să adopte proiectele de lege

privind reforma fiscală și a sistemului de sănătate pe care nu reușise până atunci să le treacă prin Congres și să le promulge.
Ambele elemente fuseseră bifate de pe listă în ziua precedentă. În această dimineață, președintele s-a concentrat asupra celui de-al treilea punct de pe agenda sa: a luat micul dejun cu o duzină de lideri evanghelici pe care i-a considerat atât cheia victoriei sale uimitoare și la fel de importantă pentru campania sa de realegere.
Marcus nu se gândise deloc la niciunul dintre cei trei. Singurul său interes în această călătorie - în afară de asigurarea siguranței lui POTUS - era șansa de a se întâlni cu familia. Cu permisiunea agentului special responsabil, Marcus își luase concediu personal și zburase la Springs cu o zi înainte de sosirea președintelui. O dusese pe mama sa la Pike's Peak pentru o zi, apoi luase cina la restaurantul ei mexican preferat din Monument. Îi arătase pe telefonul mobil cele mai recente fotografii cu Lars, care cu o săptămână înainte împlinise unsprezece ani, și o pusese la curent cu ultimele isprăvi ale nepotului ei.
Exact la timp, pe la jumătatea cinei, doamna Ryker și-a făcut pledoaria semestrială pentru ca Marcus să se retragă din Serviciile Secrete, să se mute înapoi la Monument și să-i ofere lui Lars "o copilărie adevărată". Marcus a ascultat cu răbdare și a întrebat-o pe mama sa - pentru a mia oară - dacă Elena chiar o plătea cu bani gheață pentru a face acest caz la fiecare șase luni. Când ea a negat ca de fiecare dată, el i-a dat răspunsul său standard: "Mulțumesc, mamă, dar serios, ne descurcăm bine".
Dezastrul de pe croazieră trecuse de mult. Marcus își ceruse scuze abundent. Elena îl iertase. Se întâlniseră cu pastorul Emerson pentru câteva luni de consiliere, iar Marcus găsise modalități de a-și reduce programul și de a avea mai mult timp pentru soția și fiul său.
Când se va întoarce la Washington vineri seara, i-a spus mamei sale, se va întâlni cu Elena și Lars pentru o seară importantă pe care o plănuise pentru ei la Kennedy Center. Și da, a asigurat-o el, când în sfârșit va simți că este momentul potrivit să se retragă, se vor întoarce cu siguranță în Colorado.
În dimineața în care președintele urma să ajungă în Springs, Marcus a luat micul dejun cu socrii săi. I-a rugat să vină la Broadmoor pentru ca el să fie pregătit să întâmpine coloana de mașini când aceasta va sosi înainte de prânz, iar ei au fost mai mult decât bucuroși să facă acest lucru. Își iubeau ginerele și erau la fel de nerăbdătoare ca întotdeauna să vadă ultimele fotografii și să audă ultimele știri. Își doreau doar ca fiica și singurul lor nepot să fi putut veni și ei.
"Centrul Kennedy sună interesant", a spus Javier Garcia, ochii strălucindu-i când Marcus i-a explicat ce plănuia. "Ce aveți de gând să vedeți?"
"De fapt, totul este ideea lui Lars", a explicat Marcus. "A studiat Moby-Dick. Știi tu, "Spune-mi Ismael" și chestii de genul ăsta. Oricum, s-a cam apucat de chestia asta, iar profesorul lui a auzit că va fi o reprezentație a unei opere bazate pe roman la Kennedy Center. Nu pot spune că sunt un mare fan al operei, dar a primit recenzii excelente, și știi cum fiica ta este hotărâtă ca fiul nostru să învețe mai mult decât pescuitul cu musca și drumețiile pe paisprezece."
"Asta e fata noastră", a spus doamna Garcia râzând.
"Dar în cazul ăsta e vorba doar de Lars", a spus Marcus.
"La ce oră este spectacolul?" a întrebat doamna Garcia. "Ești sigur că te vei întoarce la timp?"
"Oh, nu va fi o problemă", i-a asigurat Marcus. "Opera începe la ora 19:00. Air Force One aterizează la Andrews exact la 17:36. Ne vom întoarce cu elicopterul la Casa Albă. În momentul în care vom ateriza, tura mea se va termina. Smokingul meu e agățat în dulapul meu. Iau un taxi și mă întâlnesc cu ei acolo. Chick-chock. Nicio problemă."

Dar a existat o problemă. Întâlnirea președintelui cu liderii evanghelici a durat mult - foarte mult - și până când au ajuns la aeroport, Marcus știa că nu se va întoarce la Washington la timp.
Marcus a sunat-o pe Elena de pe pistă.
"Nu-ți face griji; s-ar putea să întârzii puțin, dar o să ajung", a insistat el după ce i-a explicat situația. "Îți promit."
"Este în regulă - nu-ți face griji", a spus Elena cu blândețe. "Ce zici dacă ne întâlnim acolo? Îți voi lăsa biletul la will call."
"Mulțumesc", a spus Marcus. "Și, dragă?"
"Da?"
"Imi pare rau."
"Știu", a spus ea. "Ai grijă de tine și ne vedem în curând."
Chiar atunci a început să strănute.
"Ești bine?", a întrebat el.
"Da, sunt bine. Probabil doar alergii."
"Ești sigură?"
"Da, da, sunt bine. Te iubesc, scumpo."
"Și eu te iubesc", a șoptit el. "Trebuie să plec."
Au parcurs un drum lung. Elena se împăcase cu slujba lui și cu provocările ei, iar el făcea eforturi mult mai mari pentru a fi un soț și un tată iubitor și atent. Nu era perfect. Dar funcționa, iar el era recunoscător.
A închis telefonul, a vorbit cu SAIC, a primit ordinul de îmbarcare, a urcat scările și a luat loc. Zece minute mai târziu, Air Force One cobora pe pistă. Când a auzit trenul de aterizare retrăgându-se, Marcus și-a verificat din nou ceasul. Aveau o întârziere de patruzeci și șapte de minute. Știa că piloții puteau recupera o parte din acest timp în aer. Se îndreptau spre est, cu jet stream-ul în spatele lor. Cu toate acestea, POTUS nu avea nimic în programul său oficial în acea seară, ceea ce însemna că nu exista niciun motiv anume pentru care piloții trebuiau să se grăbească. Dar îngrijorarea nu-i va duce acolo mai repede. Stresul este o alegere, și-a spus Marcus. Lasă-l jos.
Și-a înclinat scaunul pe spate, a închis ochii și a rostit încă o rugăciune ca piloții să recupereze timpul pierdut. Nu aștepta cu nerăbdare o seară de operă, dar nu putea suporta gândul de a pierde un singur moment dintr-o seară atât de specială cu Elena și Lars. Pierduse deja mult prea multe.
Lars a primit bine vestea.
Mai bine decât se temuse Elena. După aproape un an de consiliere matrimonială cu pastorul Emerson și Maya, era adevărat că se împăcase cu slujba nebunească a lui Marcus și cu programul și mai nebunesc. Dar Lars nu. Se chinuia la școală, era în derivă în clasă, avea rezultate slabe la teste și, ocazional, chiar se bătea. Psihologul școlii a spus că era doar preadolescență. Elena știa că era mai mult. Un băiat avea nevoie de dragostea, disciplina și prezența puternică a tatălui său în viața sa. Nu era mai complicat de atât. Dar ea nu mai era supărată și a muncit din greu să renunțe la amărăciunea ei. Acestea erau cărțile pe care Dumnezeu le dăduse. Nu-i făcea bine nici ei, nici căsniciei ei și nici fiului ei să se plângă de mâna ei. Trebuia să fie recunoscătoare și să le joace cât de bine putea.
"Wow, arăți uimitor", a spus ea în timp ce îi aranja papionul lui Lars. "Tata o să fie impresionat."
"Dacă apare", a mormăit băiatul.
Elena și-a reprimat un oftat. Cel puțin Lars voia să-și petreacă timpul cu tatăl său, și-a spus ea. Nu toți băieții de unsprezece ani voiau asta. În timp ce Lars se ducea să ia cheile de la mașină dintr-o farfurie din bucătărie, Elena s-a mai uitat o dată în oglindă. În afară de câteva riduri în jurul ochilor, câteva kilograme în plus și un singur fir de păr

cărunt pe care îl găsise chiar în dimineața aceea - riscurile meseriei de mamă, concluzionase ea - nu arăta chiar atât de rău.
Ochii îi erau un pic roșii. Se simțea dureroasă și un pic caldă. Îi era teamă că se îmbolnăvește de ceva, deși refuza să lase asta să o încetinească, mai ales în seara asta. Îi plăcea rochia neagră de cocktail și pantofii negri pe care îi purta. Își iubea colierul și cerceii clasici cu perle, aceiași pe care și-i cumpărase în liceu pentru ocazii speciale. Era mulțumită că lui Marcus îi păsa suficient de mult încât să o sune de la aeroport pentru a o pune la curent. Nu făcuse întotdeauna asta. Dar se gândea la ea, la ei, iar ea îi era recunoscătoare.
"Va dura doar o secundă, Lars", l-a asigurat ea. "Nu-ți face griji. Nu vom întârzia."
După încă o criză de strănut, Elena a oprit într-un 7-Eleven, la câteva străzi de apartamentul lor, pentru a lua niște medicamente pentru răceală. Lars a vrut să rămână în mașină, dar Elena a insistat să vină cu ea. Încă era lumină afară, dar colțul dintre străzile E și E din zona de sud-est a Washingtonului nu era un loc în care un băiat de 11 ani să fie singur într-o vineri seara.
Lars s-a plâns tot drumul până în magazin și apoi tot drumul pe un culoar și pe celălalt. I-a amintit cât de aglomerat va fi traficul, de parcă ea nu ar mai fi condus niciodată în oraș. I-a amintit cât de greu va fi să găsească parcare dacă vor ajunge târziu la Kennedy Center. Nu putea să argumenteze că le va fi greu să obțină locuri decente, pentru că Elena cumpărase deja biletele, iar Lars alesese exact locul unde voia să stea - în centru, spre față, desigur. Dar a găsit și alte linii de atac și a insistat neîncetat asupra lor.
Elena a făcut tot posibilul să rămână calmă, dacă nu chiar veselă. Se simțea din ce în ce mai rău. Ochii îi lăcrimau. Capul îi bătea cu putere. Nemulțumirile constante ale lui Lars cu privire la aproape toate aspectele vieții din Washington o înnebuneau deja. Răfuiala din seara asta nu o ajuta. Totuși, nu voia să-și piardă răbdarea. Ultimul lucru pe care și-l dorea era să strice această seară specială. Cunoștea spusele lui Marcus despre cum stresul era "numai în capul ei" și că putea "să o lase baltă" în orice moment. Blah, blah, blah. Poate că asta funcționa în Serviciile Secrete. Nu i se păruse un sfat prea bun când avea de-a face cu un băiat preadolescent, mai ales când tata era pe drum. În schimb, a spus o rugăciune rapidă, a terminat de umplut coșul și s-a îndreptat spre casierie să plătească și să plece.
Inima i s-a scufundat când a văzut alte cinci persoane la coadă înaintea ei și i s-a scufundat și mai mult când Lars a început să spună că ar fi trebuit să meargă la Walgreens sau CVS, care, insista el, erau "întotdeauna mai rapide". Elena a început să numere în tăcere până la cincizeci. Nu avea de gând să o piardă. Marcus îi spunea mereu să numere pentru a-și încetini gândurile și a-și calma nervii. Era un sfat pe care nu-l urmase niciodată, dar exista o primă dată pentru toate.
Chiar atunci, doi tineri - ambii adolescenți - au intrat în magazin. Ambii erau îmbrăcați cu hanorace albastru închis și ochelari de soare care le ascundeau fețele, dar pentru Elena păreau hispanici. Ea a simțit imediat că ceva nu era în regulă. Înainte ca ea să-și dea seama ce să facă, cei doi au scos pistoalele și au cerut ca toată lumea să rămână pe loc și să nu facă nicio mișcare bruscă.
"Dă-mi toți banii din sertar, tataie", a strigat unul dintre ei la bărbatul afro-american din spatele casei de marcat, aruncând o geantă mică pe tejghea.
Inima Elenei bătea cu putere. S-a întins încet spre Lars, care la fel de încet i-a luat mâna și a strâns-o puternic.
"Să mergem, să mergem; nu avem toată noaptea la dispoziție!" a cerut liderul, fluturând un pistol în fața funcționarului îngrozit.

Mâinile bărbatului tremurau. Încerca să deschidă casa de marcat, dar îi lua prea mult timp.
"Uită-te la mine, Pops. Uită-te la mine!"
Domnul cu părul cărunt și-a ridicat privirea. Elena putea vedea frica din ochii lui și știa că avea aceeași privire în ochii ei.
"Acum, o să număr până la trei, iar când ajung la trei, ar fi bine ca acel registru să fie deschis, sau o să te împușc în creier. Ai înțeles?"
Bărbatul a dat din cap și s-a întors imediat la treabă. Casa de marcat s-a deschis în cele din urmă, iar el a început să umple geanta cu bani.
"Mișcați-vă, mișcați-vă; haideți, să mergem", a lătrat liderul, care apoi s-a uitat înapoi la partenerul său pentru a se asigura că totul în spatele lui era în regulă.
Elena s-a uitat și ea la el. Puștiul stătea la câțiva metri în stânga ei, lângă ușă. Își îndrepta pistolul spre rândul de clienți, asigurându-se că niciunul dintre ei nu face vreo prostie. În același timp, se uita în permanență afară, la un Plymouth Duster verde ruginit care stătea la ralanti în față. Elena nu-l vedea prea bine pe șofer, dar își dădea seama că și el era nervos după felul în care tura motorul la fiecare câteva momente, ca și cum ar fi încercat să le semnaleze partenerilor săi că erau deja acolo de prea mult timp.
S-a uitat la ușă. Era la mai puțin de trei metri de ei și era descuiată. Da, era păzită de puștiul din stânga ei. Dar chiar i-ar fi împușcat dacă ar fi ieșit brusc din magazin în siguranță? Golanii ăștia erau hoți, dar erau oare criminali cu sânge rece? Elena se îndoia de asta.
Elena știa exact ce ar fi făcut Marcus dacă ar fi fost acolo. Ar fi fost înarmat și nu avea nicio îndoială că s-ar fi apropiat de cei doi și le-ar fi dat un ultimatum unic și clar: aruncați armele sau muriți. Știa, de asemenea, ce i-ar fi spus el: fă tot ce le spuneau golanii ăștia, stai nemișcată, stai calmă și nu încerca să fii un erou. Avea dreptate, desigur. Ar fi o prostie să fugi. Totul s-ar fi terminat într-o clipă.
Ceea ce nici Elena, nici huliganii nu au luat în calcul a fost polițistul D.C. aflat în toaletă, care nu era de serviciu. Auzind toată agitația, el a ieșit încet din toaleta bărbaților și a coborât pe culoarul din spatele lor, cu arma de serviciu scoasă.
"Poliția - mâinile sus și nimeni nu moare!", a strigat el.
Puștiul din stânga Elenei s-a întors repede să vadă cine era în spatele lui. În momentul în care arma lui s-a întors, polițistul a tras trei focuri la rând. Unul a ieșit larg și a spulberat ușa de sticlă. Altul l-a lovit pe băiat în piept. Al treilea l-a lovit în gât. Băiatul a zburat pe spate prin geamul spart și a aterizat pe trotuar.Magazinul a izbucnit în focuri de armă în timp ce liderul s-a învârtit și a început să tragă cu tot ce avea, iar polițistul a ripostat. Când totul s-a terminat și fumul s-a risipit, șoferul și cel de-al doilea pistolar dispăruseră, iar patru oameni zăceau morți - puștiul cu hanorac, întins pe trotuar, polițistul care nu era de serviciu, Lars și Elena.
Air Force One a aterizat mai devreme.
Cu jet stream-ul în favoarea lor, piloții recuperaseră cele patruzeci și șapte de minute și mai mult. Lui Marcus nu-i venea să creadă ce noroc avusese. Dar, în timp ce avionul rula spre staționare, agentul special responsabil s-a apropiat de locul lui și l-a întrebat dacă pot vorbi între patru ochi.
"Este vreo problemă, domnule?" a întrebat Marcus, nerăbdător să se pună în mișcare.
"Mă tem că da", a spus SAIC, în timp ce restul echipei își luau bagajele de mână și coborau din avion.
La început, Marcus a crezut că a fost eliberat din funcție. Nu-și văzuse niciodată superiorul atât de posomorât sau ezitând să spună ceea ce avea pe suflet.

"Uite, Marcus, nu există o modalitate ușoară de a spune asta, așa că o voi spune pur și simplu."
Marcus s-a pregătit pentru ceea ce avea să urmeze.
"A avut loc un incident."
"Ce vrei să spui?"
"Un schimb de focuri, la un 7-Eleven în Southeast."
"Și?"
"Elena a fost acolo, la fel și Lars."
Marcus a înghețat. "Dar ei sunt bine, nu? Spune-mi că sunt bine."
SAIC a scuturat din cap. "Îmi pare rău", a spus el. "Mi-e teamă că nu sunt."
"Ce vreți să spuneți? Ce s-a întâmplat?"
"Era un polițist în afara serviciului în magazin în acel moment. Și-a scos arma. A fost un schimb de focuri. Elena și Lars au fost prinși în schimbul de focuri."
Marcus a auzit cuvintele, dar nu le-a crezut. Nu era posibil ca soția și fiul său să fi fost la un 7-Eleven în Southeast, a explicat el. Se întâlneau cu el la Kennedy Center. Trebuia să ajungă singur acolo. Nu putea întârzia.
"Marcus, sunt morți", a spus SAIC. "Amândoi. Îmi pare atât de rău."
SAIC a condus.
Au fugit din Andrews în oraș într-un sedan guvernamental, cu luminile aprinse, sirena răsunând. Marcus nu o putea auzi. Toată pregătirea lui îl dezamăgise. Nu putea gândi clar, nu putea număra, nu se putea concentra, cu atât mai puțin să vorbească. Asta nu putea fi real. Trebuia să fie o greșeală. Trebuia să fie.
În cele din urmă, cei doi bărbați au ajuns la locul crimei. O duzină de mașini de poliție și câteva ambulanțe blocaseră străzile. O jumătate de duzină de echipe de știri de la televiziuni transmiteau în direct știrea, camioanele lor cu sateliți ocupând aproape un bloc de oraș. Un detectiv din D.C. i-a întâmpinat și i-a condus peste o mare de sticlă spartă până la ușa de la intrare a magazinului. Trupul tânărului atacator fusese deja îndepărtat, dar conturul său rămăsese în balta de sânge coagulat.
"Ești sigur că vrei să faci asta?", a întrebat detectivul înainte de a deschide ușa.
Marcus nu a spus nimic. Detectivul s-a uitat la SAIC și înapoi la Marcus, apoi i-a condus pe cei doi bărbați înăuntru.
Ceea ce a văzut Marcus a fost mai rău decât orice și-ar fi putut imagina. Trei cadavre, fiecare acoperit în cearșafuri pline de sânge, zăceau acolo unde căzuseră. Carcase de gloanțe erau peste tot. Un coș de gunoi gol, așezat pe o parte, i-a atras imediat atenția. Împrăștiate pe gresia murdară, pătată cu sânge și murdărie, erau pachete nedeschise de DayQuil și Extra Strength Tylenol, o pungă de Ricola, un pachet de trei șervețele, un Snickers - preferatul lui Lars - și o sticlă de apă Dasani.
Anchetatorii de la locul crimei continuau să facă fotografii, să ia măsurători și note detaliate. Toate interviurile inițiale cu martorii fuseseră deja efectuate de detectivi, iar răniții fuseseră duși la spital pentru a fi tratați pentru șoc și diverse răni minore. Nu mai rămăsese nimeni care să fi fost de fapt de față când au început împușcăturile, nimeni pe care Marcus să îl poată întreba detalii.
Nu conta. Marcus nu venise să rezolve o crimă sau chiar să observe urmările uneia. Venise cu un scop simplu, chiar dacă inimaginabil: să identifice cadavrele celor doi oameni cei mai de preț din lume pentru el. Așa că asta a și făcut.
La doar câțiva centimetri distanță, mâna unei femei, rece și rigidă, a ieșit de sub un cearșaf. Marcus recunoscu instantaneu inelele. Erau ale Elenei. S-a forțat să îngenuncheze lângă trupul ei. Mâinile îi tremurau. Respirând adânc, a tras încet cearșaful înapoi. Acolo era fața Elenei.

Ochii ei erau închiși. Părea că doarme. Părea liniștită, atât de frumoasă în cerceii și colierul ei cu perle. Marcus a văzut sânge. Apoi a tras cearșaful mai în spate și a văzut pagubele. Fusese lovită o dată în piept și din nou în stomac. Buza de jos i-a tremurat. A vrut să se uite în altă parte, dar nu a putut. Marcus a simțit mâna SAIC-ului pe spatele lui, stabilizându-l. Niciunul dintre bărbați nu a spus nimic. Ce era de spus? Marcus s-a aplecat în jos și a sărutat-o pe Elena pe frunte, apoi a tras cearșaful pe fața ei și s-a întors spre corpul de lângă ea. Din nou, a tras încet cearșaful înapoi. Lars era întins cu fața în jos. Marcus putea vedea găurile din spatele smochingului său. Era sânge peste tot.
Încet, cu grijă, l-a întors pe băiat. Ochii lui erau încă deschiși și păreau atât de speriați - hăituiți și singuri. În acest moment, Marcus a înnebunit. I-a închis imediat ochii lui Lars și l-a strâns în brațe și a plâns și a plâns.
Slujba de înmormântare a avut loc într-o zi de joi.
Ar fi trebuit să fie frig și să plouă torențial. Totuși, era sfârșitul lunii iunie în capitala țării, iar dimineața era orbitoare, însorită și proaspătă. Cerul era albastru și presărat cu nori albi, pufoși. Copacii erau luxurianți și verzi, iar fiecare grădină era în plină și vibrantă înflorire. Umiditatea era surprinzător de scăzută, răcoritoare, și o briză ușoară venea dinspre est în timp ce oamenii intrau în Biserica Baptistă Lincoln Park, la doar șase străzi de apartamentul familiei Ryker.
O femeie afro-americană destul de mare, în jur de șaizeci de ani, a bătut de două ori la ușă și și-a vârât capul în biroul lui Carter Emerson. "Oricând sunteți gata, pastore", a spus ea, cu ochii sumbri în spatele ochelarilor. "Toată lumea este la locul ei." I-a atras atenția lui Carter și a dat din cap respectuos către Marcus, apoi a ieșit din birou și a închis ușa.
Marcus nu-și putea aminti numele femeii. Asta îl deranja. Se întâlniseră de mai multe ori. Făcea parte din studiul biblic al Elenei. Îi adusese deja o masă la el acasă săptămâna aceasta. Ea și familia ei erau piloni ai congregației. Capacitatea lui Marcus de a observa și de a-și aminti cele mai mici detalii era un lucru cu care se mândrise întotdeauna, o abilitate care îi fusese de folos ca investigator criminalist și agent federal. Totuși, acum chiar și lucrurile simple îi scăpau din mână. În această dimineață uitase codul PIN al cardului său ATM. Cu o seară înainte uitase combinația de la seiful din dulapul său, nu că ar fi contat. Punându-l în concediu plătit pe perioadă nedeterminată, SAIC-ul său îi luase atât arma de serviciu, cât și arma personală când îl condusese acasă de la 7-Eleven în acea noapte teribilă.
Poate că Nick Vinetti avusese dreptate să insiste să-l conducă la biserică în acea dimineață. Nick, acum șef adjunct al misiunii la Moscova, zburase imediat la Washington când Pete Hwang îl sunase cu vestea. Ambii bărbați stătuseră cu Marcus în ultimele zile, asigurându-se că mânca și că nu-și făcea niciun rău. Marcus le tot spunea că e bine. Ei nu l-au crezut. Nimeni nu i-a crezut.
"Hai să ne rugăm un moment înainte să ieșim", a spus Carter.
Nick și Pete au dat din cap și, urmând îndemnul pastorului, și-au plecat capetele. Marcus nu a făcut-o. Se holba la mâinile lui în timp ce Emerson vorbea cu Dumnezeu. Chiar acum, Marcus nu avea chef să se roage.
Când a auzit aminul, Marcus s-a ridicat și l-a urmat pe Carter afară din birou și pe hol, cu Nick și Pete în urma lor. Când au ajuns în sanctuar, Marcus a fost uimit. Pastorul putea și reușea să atragă un public destul de numeros săptămână de săptămână, dar Marcus nu văzuse niciodată locul acela plin până la refuz. Trebuiau să fie mai mult de cinci sute de oameni înghesuiți în bănci și scaune portabile și în picioare de-a lungul pereților laterali și din spate, iar toate locurile din balcon erau

ocupate. A fost un grup mixt din punct de vedere rasial și profesional. Majoritatea erau membri ai bisericii și ai comunității din Eastern Market și din împrejurimi. Totuși, mai mult de o sută de membri ai Serviciului Secret al Statelor Unite, inclusiv directorul și directorul adjunct, veniseră și ei să-și prezinte omagiile. Marcus a observat chiar că veniseră senatorul Robert Dayton și soția sa. Alături de soția senatorului se afla Annie Stewart, asistenta care supraviețuise atacului din Kandahar.
Președintele și Prima Doamnă, din fericire, aleseseră să nu vină, la fel ca vicepreședintele și soția sa. Marcus apreciase profund faptul că primise note scrise de mână de la fiecare dintre ei, prin care își prezentau condoleanțele. Biletul președintelui a inclus un PS, explicând că nu dorea să creeze un coșmar logistic și de securitate care ar fi putut distrage atenția de la Elena și Lars și s-ar fi dovedit deranjant pentru familia și prietenii lui Marcus. Marcus a fost extrem de ușurat. Nu ar fi vrut ca ei să vină tocmai din motivele menționate de președinte. Dar nu ar fi îndrăznit să-i insulte cerându-le să stea deoparte.
Marcus s-a dus la locul care îi fusese alocat în primul rând și și-a îmbrățișat mama, așezată în dreapta sa. În rândul din spatele lor stăteau cele două surori ale lui Marcus, soții lor și copiii lor.
La stânga lui se aflau familia Garcia. Javier părea amorțit. Mama Elenei și surorile ei - acum în vârstă de 20 de ani - erau dezastruoase. Își tot tamponau ochii cu șervețele și încercau să nu le curgă rimelul, dar fără succes. După ce și-a salutat propria familie, Marcus i-a îmbrățișat pe toți, ținându-și soacra în brațe în timp ce plângea. Când organistul a cântat primele note ale imnului de deschidere, Javier a ajutat-o în cele din urmă să se așeze la locul ei, iar slujba a început.
Înmormântarea a fost, din fericire, scurtă, iar pentru Marcus cea mai mare parte a acesteia a trecut în ceață.
Au fost imnuri și pasaje din Scriptură, iar Carter a rostit un elogiu emoționant. Dl Garcia a vorbit, înecându-se în lacrimi, la fel ca una dintre surorile Elenei.Când corul s-a ridicat pentru a cânta ultimul imn, toată lumea din biserică s-a ridicat în picioare - toată lumea, cu excepția lui Marcus. El doar se uita la cele două sicrie și asculta muzica fără să o audă. Era furios pe Dumnezeu. Cum a putut să permită să se întâmple asta? Nu era în stare să fie spiritual. Dar în cele din urmă, când corul a ajuns la ultima strofă, s-a ridicat în picioare, alăturându-se restului congregației. Își iubea soția și fiul și nu dorea să facă nimic care să le dezonoreze memoria.
Când corul a terminat, purtătorii de sicriu au ieșit în față, printre care Nick și Pete. Bill McDermott a făcut și el un pas în față. De curând fusese numit de președinte să facă parte din Consiliul Național de Securitate. Li s-au alăturat SAIC-ul lui Marcus și doi agenți speciali de la PPD. Împreună, cei șase bărbați au condus fiecare sicriu pe culoarul central, unul după altul, până la un dric negru care aștepta în față. Escorta poliției până la cimitir a fost lungă. Slujba de înmormântare în sine a fost scurtă, doar pentru familie și prieteni apropiați, așa cum ceruse Marcus. După ce sicriele au fost coborâte în pământ, grupul s-a întors la biserică pentru o recepție cu gustări ușoare și băuturi răcoritoare în sala de festivități. Marcus și familiile i-au salutat pe toți cei care au venit, discutând și depănând amintiri cu fiecare dintre ei, până când pastorul Emerson a apărut în cele din urmă, și-a cerut scuze pentru întrerupere și l-a rugat pe Marcus să intre în biroul său.
"M-am gândit că s-ar putea să aveți nevoie de o pauză", a spus Carter când au ajuns în spatele ușilor închise. Le-a sugerat să stea puțin jos, apoi le-a făcut amândurora cafea de la aparatul Keurig din spatele biroului său. Marcus a luat cana, dând din cap că-i mulțumește, dar nu a băut o înghițitură. S-a uitat în abur.

"Cum te descurci?" a întrebat Carter.
Marcus a ridicat din umeri.
"Se pare că ai ceva pe suflet, fiule."
Asta era adevărat, dar Marcus nu era sigur că voia să o spună cu voce tare. Poate că era mai bine să se întoarcă la recepţie. Majoritatea oamenilor plecaseră, dar mai rămăseseră câţiva. Trebuia să îşi arate recunoştinţa faţă de toţi cei care veniseră, trebuia să asculte fiecare amintire despre Elena şi Lars pe care voiau să o împărtăşească. Nu era ceva superficial. Nu se simţea pur şi simplu obligat să fie politicos. Mai degrabă, s-a simţit profund mişcat ascultând fiecare persoană împărtăşind amintiri. A vrut să reflecteze şi să-şi amintească. Şi era mai bine decât să fie el nevoit să vorbească.
"Toţi înţeleg", spuse Carter ca şi cum i-ar fi citit gândurile. "Vor aştepta. Crede-mă. Nimeni nu pleacă nicăieri."
Omul ăsta era destul de bătrân să-i fie bunic, se gândi Marcus. Tocmai atunci avea nevoie de un bunic, de cineva mai în vârstă şi mai înţelept care să-i arate cum să funcţioneze, cum să pună un picior în faţa celuilalt atunci când tot ce-şi dorea cu adevărat era să se ascundă în apartamentul lui şi să închidă întreaga lume. Cineva care ştia prin ce trece. Carter Emerson nu pierduse niciodată o soţie. El şi Maya au fost căsătoriţi aproape cincizeci şi cinci de ani. Dar fiica lor, Alicia, fusese ucisă când avea doar şaptesprezece ani. Acest subiect apărea din când în când în predicile sale. Carter era deschis în legătură cu faptul că pierderea aproape că îl făcuse să se îndepărteze de Maya şi de slujire. De asemenea, fusese veteran de război în Vietnam şi îşi pierduse unii dintre cei mai apropiaţi prieteni în război. Acele răni nu erau proaspete, dar erau adânci. Marcus ştia că acesta era un om îndurerat. Trecuse prin vale şi ieşise cu bine.
"Poate că da, părinte", a spus Marcus în cele din urmă. "Dar vă garantez că nu există niciun suflet acolo care să-şi fi imaginat vreodată că voi trăi mai mult decât Elena şi Lars. Niciunul."
Carter şi-a sorbit cafeaua fără să comenteze. După o vreme, Marcus s-a ridicat şi s-a îndreptat spre rafturi. Biroul era căptuşit cu ele, perete cu perete, de sus până jos. Marcus a scanat titlurile - tomurile de teologie şi escatologie, biografiile marilor pastori şi predicatori şi misionari, scrierile părinţilor bisericii, lucrările despre consiliere şi creşterea copiilor şi gestionarea finanţelor şi alegerea bătrânilor şi păstorirea unei congregaţii.
În cele din urmă, Marcus s-a întors şi s-a dus la fereastră. A dat la o parte una dintre perdelele albe de bumbac şi s-a uitat în parcare. Mai rămăsese doar o mână de maşini. S-a gândit din nou la ceea ce se gândise în timpul slujbei. Cum a putut Dumnezeu să lase să se întâmple asta? Era încă furios, încă rănit. Dar un nou gând a început să-şi facă loc pe marginea furiei lui Marcus şi, odată cu el, a apărut şi o nouă ţintă pentru mânia lui.
"Mi-am petrecut toată viaţa protejând oameni", a spus Marcus în timp ce privea un stejar mare din faţa ferestrei, plin de frunze verzi. "Am păzit generali şi senatori, preşedinţi şi prim-miniştri. Mi-am riscat viaţa pentru a-mi proteja ţara şi aliaţii noştri. Dar în cele din urmă nu i-am putut proteja pe cei doi oameni pe care îi iubesc cel mai mult. Ce spune asta despre mine?"
NOVO-OGARYOVO, RUSIA-15 IUNIE
"Este timpul, Oleg Stefanovici - mergem la război."
Preşedintele s-a dat înapoi de la masă, s-a şters la gură cu un şerveţel de pânză albă, i-a aruncat o bucată neterminată de cârnaţi labradorului său negru, Nikita, şi a ieşit direct pe uşa franceză şi a traversat peluza până la elicopterul care se învârtea pe heliport. Luganov îşi terminase rutina de dimineaţă - o oră în sala de gimnastică, o oră în

piscină și un mic dejun consistent cu cafea neagră proaspătă, suc de portocale proaspăt stors, o omletă din ouă de prepeliță și o porție de brânză de vaci. Acum, Aleksandr Luganov convocase o întâlnire a cercului său restrâns la Moscova exact la prânz, iar el nu era un om dispus să întârzie.
Oleg nu s-a ridicat imediat de la masă. Era încă amețit de planul uimitor pe care socrul său tocmai i-l prezentase. De-a lungul anilor, Oleg se străduise din răsputeri să închidă ochii la faptul că bărbatul spusese și făcuse lucruri îndoielnice din punct de vedere moral. Dar ceea ce Luganov descria acum era de-a dreptul nebunesc. De fapt, el vorbea despre invadarea nu a uneia, ci a trei țări NATO, făcând acest lucru simultan și lansând acest atac nerușinat și neprovocat în curând - în câteva luni - înainte ca Bruxelles-ul, cu atât mai puțin Washingtonul, să aibă șansa de a ști ce urmează. Luganov sugerase și făcuse aluzii la astfel de idei înainte. Oleg îl auzise punând întrebări generalilor și ofițerilor săi de informații care sugerau că se gândea la o astfel de nebunie. Dar Oleg nu luase niciodată în serios nimic din toate acestea. Până acum.
Oleg s-a întors și a privit pe fereastră cum președintele era salutat de o gardă de onoare și urca în elicopter. Oleg se mustra pentru că rămăsese tăcut în timpul discuției unilaterale. Nu ridicase nicio obiecție și nu pusese nici măcar o întrebare. Totuși, cum ar fi trebuit să răspundă la un astfel de plan? Era consilierul unui om care nu căuta și nici nu accepta alt sfat decât al său. Cu siguranță Petrovski și Nimkov ar fi considerat că este o nebunie, încerca el să se asigure. Dacă cineva i-ar fi putut spune președintelui să renunțe la un asemenea plan, acela ar fi fost unul dintre ei sau amândoi.
Oleg avea mare nevoie de o țigară, dar era clar că nu avea timp pentru asta. Vuietul rotoarelor străbătu încăperile vaste ale conacului, iar Oleg știa că trebuie să se pună în mișcare. Cel mai clar semn că acest plan nu era un capriciu, ci ceva ce Luganov cântărea în mod activ era faptul că se întorcea la Kremlin pentru a se întâlni cu cabinetul său de război. În aceste zile, socrul său părea din ce în ce mai deranjat de orice moment pe care trebuia să îl petreacă cu cabinetul său sau cu personalul superior. În ultimele luni, anulase în mod regulat întâlnirile și le ceruse înalților funcționari să transmită întrebările scrise prin intermediul șefului său de cabinet sau prin intermediul lui Oleg însuși. Oleg se vedea adesea nevoit să redacteze răspunsuri la această avalanșă nesfârșită de întrebări pe orice fel de subiect. Din punct de vedere profesional, acest lucru făcea din Oleg un consilier mai valoros ca niciodată. Avea mai mult acces la președinte decât aproape orice altă ființă umană. Din punct de vedere strategic, însă, era îngrijorat. Președintele își restrângea încet, dar constant, cercul de apropiați. Primea informații de la din ce în ce mai puțini oameni. Ministrul apărării, șeful Statului Major al armatei și șeful FSB aveau în continuare un acces foarte larg și erau convocați - sau cel puțin sunați - mai des decât majoritatea. Acei funcționari care se ocupau de chestiuni banale precum bugetul, infrastructura sau educația nu primeau aproape deloc timp din partea președintelui.
Pe măsură ce Luganov se retrăgea din ce în ce mai mult din problemele mărunte ale întâlnirilor cu subordonații, petrecea din ce în ce mai puțin timp în biroul său. Ocazional, era inevitabil, cum ar fi atunci când diverși lideri mondiali veneau să-l vadă. Atunci, poliția bloca autostrăzile și străzile secundare pentru ca coloana sa de mașini să-l poată duce la Kremlin. Alteori, ca astăzi, venea cu elicopterul, un aranjament care îi permitea să lucreze din ce în ce mai mult timp în Novo-Ogaryovo, imensul său palat de la vest de oraș, evaluat la peste 200 de milioane de dolari.

Adesea, amanta sa stătea și ea acolo. Acest lucru făcea ca lucrurile să fie extrem de ciudate atunci când Luganov insista ca Oleg să doarmă acolo pentru a putea lucra până târziu. Katya Slatsky era cu cel puțin 35 de ani mai tânără decât președintele. Fata era uimitor de frumoasă, desigur. Dar era destul de tânără pentru a fi fiica bărbatului. De fapt, era chiar mai tânără decât Marina, care o ura pe târfa care îi înlocuise mama cu o intensitate pe care numai Oleg o vedea. Marina nu-i exprimase niciodată tatălui ei astfel de sentimente, nici măcar nu le sugerase. Oleg nu putea spune dacă era din dragoste sau din teamă. Din fericire, Katya nu fusese acolo aseară, iar Luganov fusese numai afaceri.
Faptul că președintele era nu doar dispus, ci și nerăbdător să se întoarcă la Kremlin însemna că acest plan de război - oricât de periculos ar fi fost - devenise o prioritate absolută. Așa că Oleg se forță să se ridice în picioare și se îndreptă spre elicopter, iar în curând decolaseră și se îndreptau spre est, spre capitală.
Când au aterizat între zidurile Kremlinului, s-au îndreptat direct spre sala de conferințe adiacentă biroului lui Luganov. Cabinetul de război era deja adunat și aștepta. Cu toții au stat în picioare când președintele a intrat în cameră și s-au așezat doar atunci când acesta a luat loc în capul mesei. În trecut, Oleg stătuse pe un scaun în spatele președintelui și în stânga șefului de cabinet. Dar de când a fost promovat consilier-șef, s-a așezat la masa principală cu directorii, în capătul direct opus socrului său.
"Domnilor, a venit timpul să restaurăm adevărata glorie a Mamei Rusia", a început Luganov. "Acest lucru înseamnă să-i aducem pe etnicii ruși din afara turmei noastre înapoi sub grija noastră, să recucerim pământurile care sunt de drept ale noastre, să umilim Occidentul și să dovedim că SUA și NATO sunt tigri de hârtie și că Rusia este singura putere dominantă de pe pământ."
Luganov le atrăsese atenția acum.
Toată lumea a mormăit de aprobare. Cu toate acestea, pe măsură ce Luganov își explica planul, Oleg a văzut multe dintre expresii schimbându-se discret.
Ceea ce propunea președintele era invazia și ocuparea completă a Estoniei, Letoniei și Lituaniei, urmată de anexarea oficială a fiecăreia. Imediat după aceea, ar fi organizate alegeri anticipate prin care populațiile din statele baltice ar vota pentru a se alătura din nou Federației Ruse - în mod voluntar, a insistat Luganov - astfel încât să se poată "bucura de toate drepturile și privilegiile de a fi cetățeni ruși cu drepturi depline".
Luganov a declarat că dorea să-și lanseze blitzkrieg-ul folosind douăzeci și șapte de batalioane - aproximativ douăzeci și una de mii de soldați - pentru a cuceri Estonia și Letonia. Pe baza calculelor sale, el credea că ar putea ajunge și captura capitalele Tallinn și Riga în doar șaizeci de ore. El a afirmat că ar fi nevoie de alte cincisprezece batalioane - aproape douăsprezece mii de soldați - pentru a prelua controlul asupra Lituaniei. El a propus să atace prin Belarus și de pe teritoriul rusesc Kaliningrad, la vest de Lituania și la nord de Polonia. El credea că vor avea nevoie de încă două zile pentru a captura și controla în mod adecvat capitala lituaniană Vilnius.
În acest moment, președintele a deschis un dosar de piele și a distribuit copii ale unui plan de război de zece pagini pe care îl redactase el însuși. El și-a condus echipa prin document. Primele câteva pagini prezentau obiective tactice specifice, cum ar fi drumuri, centrale electrice și orașe care trebuiau cucerite, de către ce batalioane și la ce date și ore specifice. De asemenea, se stabilea un interval de timp care aproape că l-a făcut pe Oleg să cadă. Președintele dorea să lanseze

atacul nu mai târziu de sfârșitul lunii octombrie. Mai erau doar patru luni până atunci.
Următoarele câteva pagini includeau hărți și rute de atac sugerate. Ultimele două pagini ridicau întrebări specifice la care președintele spunea că așteaptă răspunsuri detaliate până la următoarea lor întâlnire, stabilită pentru ziua următoare. Luganov dorea să afle de la ministrul său de externe dacă acesta crede că președintele Belarusului ar fi de acord cu un exercițiu militar comun rapid pe teritoriul său și ce fel de îndulciri ar putea fi necesare pentru a convinge Minskul să participe. A vrut să știe cât de repede ar putea ministrul apărării să organizeze exerciții pentru o sută de mii sau mai multe trupe la granița cu Ucraina, pentru a distrage atenția și a face să pară că el ar putea de fapt să meargă spre o invazie completă nu a țărilor baltice, ci mai degrabă a Ucrainei, în speranța de a cuceri Kievul, pe care l-a numit recent și foarte public "mama tuturor orașelor rusești".
Șeful forțelor aeriene dorea să știe câte escadrile de bombardiere și avioane de vânătoare ar putea muta în siguranță din Districtul Militar de Est de lângă China în MD de Vest, fără a crea o vulnerabilitate semnificativă pe frontul de est, cât de repede ar putea fi realizat acest lucru și dacă ar putea fi făcut suficient de discret pentru a nu atrage imediat atenția Pentagonului. Șeful FSB dorea să afle de la șeful său ce fel de progrese au fost înregistrate în furnizarea pe ascuns de arme automate, muniție și explozibili loialilor ruși din fiecare dintre republicile baltice și dacă aceștia dispuneau de echipamentul de comunicații adecvat pentru a fi mobilizați la momentul potrivit.
Timp de câteva minute, camera a fost tăcută și, din punctul de vedere al lui Oleg, destul de tensionată, în timp ce oamenii absorbeau planul și analizau implicațiile pentru națiune și pentru ei înșiși. Șeful armatei a fost primul care a ridicat mâna, iar președintele chiar părea încântat să răspundă la întrebarea generalului.
"Domnule președinte, doar ca să fiu sigur că am înțeles: ne cereți să cucerim Tallinn și Riga în șaizeci de ore?", a întrebat el.
Întrebarea îi arăta clar lui Oleg că era prima dată când cel mai senior și experimentat comandant al armatei auzea de plan.
"Da", a confirmat Luganov. "Și Vilnius în alte patruzeci și opt de ore".
"Ne cereți să capturăm și să ocupăm trei capitale NATO?"
"Și să asigurăm anexarea lor, astfel încât să poată fi reintegrate pe bună dreptate în Mama Rusia", a spus președintele.
"Dar nu Kievul."
"Nu chiar acum."
"Nu ar fi în interesul nostru să cucerim în schimb toată Ucraina?", a întrebat generalul. "Ucrainenii sunt foarte patrioți și sunt luptători capabili, dar nu sunt membri ai NATO. Washingtonul și Bruxellesul se vor împotrivi, dar în cele din urmă nu vor face nimic dacă noi cucerim Ucraina. Am jucat acest joc de război cu personalul meu. Sunt convins că am putea face acest lucru într-o lună până la șase săptămâni."
"Dar putem avea Țările Baltice în patru zile", a replicat Luganov cu un zâmbet rar, dar revelator.
Din nou, sala a rămas tăcută. Apoi, șeful Statului Major al armatei a insistat. "Cum este în interesul Rusiei, dacă îmi permiteți să întreb, să provoace o astfel de confruntare cu NATO când Ucraina este a noastră, fără riscul de a declanșa articolul 5?"
Oleg a văzut cum zâmbetul dispare instantaneu de pe fața președintelui. Generalul vorbea despre pactul de apărare reciprocă care stătea la baza cartei Organizației Tratatului Atlanticului de Nord. Articolul 5 stipula că fiecare membru al NATO va considera un atac împotriva unui stat membru ca fiind un atac împotriva tuturor. Prin urmare, orice acțiune ostilă împotriva unui stat membru al NATO ar obliga întreaga alianță să își pună

la dispoziție puterea politică, economică și militară combinată pentru a respinge un astfel de atac. Niciun stat nu era singur pentru a se apăra singur de Urs. Erau toți pentru unul și unul pentru toți. În timpul erei sovietice, știa Oleg, tocmai această alianță îi împiedicase pe liderii ruși să invadeze orice parte a Europei, pentru a nu declanșa un război cu Occidentul, care putea deveni prea ușor nuclear. Acum, Luganov propunea să invadeze simultan trei țări NATO.
"Generale, vă temeți de NATO?" s-a înfuriat Luganov, fața lui înroșindu-se în timp ce se înclina în față pe scaun. "Nu mă tem. Dimpotrivă. Cred că se tem de mine, și pe bună dreptate. Sunt grași și leneși. Sunt slabi și dezbinați. Ziua lor a trecut. Ziua noastră a venit. Suntem puternici și suntem din ce în ce mai puternici. Ne-am modernizat forțele strategice. Ne-am reconstruit forțele convenționale, în timp ce ei le-au redus pe ale lor. Așadar, vom ataca țările baltice cu atâta viteză și forță încât liderii de la Casa Albă și de la sediul SHAPE și din întreaga lume vor tremura de frică. Nu vor ști ce tocmai i-a lovit. Nu vor îndrăzni să ne amenințe cu un război nuclear, pentru că știu că sunt dispus să dezlănțui puterea noastră nucleară asupra lor. Iar când vor înțelege acest adevăr simplu - că eu sunt un om de acțiune, iar ei sunt niște lași - vor ceda Țările Baltice fără luptă, iar acesta, domnilor, va fi sfârșitul NATO. Dacă nu vor declanșa articolul 5 - și vă garantez că nu o vor face - atunci voi fi obținut o mare victorie pentru poporul nostru. Vom fi singura superputere a lumii, singura națiune de pe planetă care are o armată mare și curajul de a o folosi. Numai eu voi avea puterea de a dicta condiții economice și politice Occidentului, iar noi vom vedea bogăție și glorie de neegalat din zilele țarilor."
WASHINGTON, D.C.-17 SEPTEMBRIE
Ziua a început la fel ca oricare alta.
Marcus Ryker s-a trezit înainte de răsărit și a alergat cei opt kilometri obișnuiți. Întorcându-se la apartamentul său din Eastern Market, a făcut duș, și-a pus o pereche de blugi rupți, o cămașă de lucru din denim și cizme cu vârf de oțel și a mers la un restaurant aflat la câteva străzi de Capitol Hill. Acolo s-a așezat singur într-o cabină din spate și a comandat ouă amestecate, pâine prăjită uscată și cafea neagră. A citit ziarul Post din scoarță în scoarță, apoi, nemaiputând suporta alte vești proaste, a mers cu greu la Biserica Baptistă Lincoln Park.
În ultimele câteva săptămâni, ajutase la montarea unui acoperiș nou, atât de necesar, pe clădirea veche de 137 de ani. La prânz, soarele bătea pe un cer fără nori, iar Marcus era ud de sudoare. A luat o înghițitură din sticla de apă, și-a verificat ceasul și a decis că mai poate lucra încă 20-30 de minute înainte de a se opri să se spele pentru prânzul săptămânal cu Carter Emerson și câțiva veterani care frecventau biserica. Ei nu vorbeau despre război. Nu au vorbit despre pierderi. Cu siguranță nu au vorbit despre politică sau femei. Cele mai multe conversații se refereau la faptul dacă echipa Nats mai era încă în competiție pentru play-off și dacă Redskins - sau, în cazul lui Marcus, Broncos - mai aveau vreo șansă la un sezon câștigător, ca să nu mai vorbim de participarea la Super Bowl.
Marcus se apleca să-și recupereze ciocanul când Nan Warren a strigat la el și l-a întrebat dacă poate coborî cu câteva minute mai devreme. Nan era secretara lui Carter Emerson. Ea fusese cea al cărei nume Marcus îl șterse în ziua serviciului memorial. Cu toate acestea, timp de cel puțin trei luni după moartea Elenei și a lui Lars, ea îi adusese cu credincioșie o masă gătită în casă, de obicei chiftele, întotdeauna lunea. Soțul ei, Jim, era unul dintre veteranii cu care Marcus lua prânzul miercurea. Cu toții deveniseră prieteni.
"Vin imediat", a sunat Marcus înapoi. Presupunea că Carter voia să-l vadă înainte de întâlnirea de la prânz.

Deși nu lăsase niciodată să se vadă, simțea o urmă de supărare că fusese chemat mai devreme. Erau deja prognozate furtuni puternice în următoarele câteva zile. Dacă voia să termine vreodată acoperișul ăsta, avea nevoie de mai puține pauze și de mai multă concentrare. Totuși, Carter și echipa sa nu procedau așa. "Iisus nu era interesat de proiecte, ci de oameni", spunea Carter râzând cu poftă de fiecare dată când Marcus își exprima îngrijorarea cu privire la progresul acoperișului. "Iubește-ți aproapele, nu munca".
Lui Marcus nu-i prea păsa de astfel de banalități. O mare parte din motivul pentru care lucra pe acoperiș era să evite oamenii. Pe de altă parte, era destul de sigur că Carter era cu ochii pe el și încerca în mod intenționat să-l facă să se întâlnească cu cât mai mulți oameni posibil. Ăsta trebuia să fie motivul pentru care îi ceruse lui Marcus să facă treburi ciudate în jurul bisericii, începând chiar din ziua în care Marcus își predase scrisoarea de demisie către Serviciile Secrete. De asemenea, trebuia să fie motivul pentru care Carter îl chema mereu de pe acoperiș pentru "a bea niște limonadă împreună" sau "pentru a cunoaște un frate" sau pentru a repara o toaletă înfundată sau pentru a asculta și critica ultimul proiect al următoarei sale predici sau pentru a mânca o felie din "plăcinta cu lămâie nebună și bună" a Mayei. Oricât de enervant ar fi fost uneori, Marcus era de asemenea recunoscător. Acest bărbat și soția lui dragă îl iubeau și făceau tot ce le stătea în putință pentru a-l împiedica să atingă fundul sacului.
După ce a coborât scara și și-a luat câteva minute pentru a se spăla pe mâini și pe față, Marcus a ieșit din toaleta din subsolul bisericii și s-a dus la etajul al treilea, unde Nan stătea la biroul ei.
"Intră direct, tinere", a spus ea cu un zâmbet cald. "El te așteaptă."
Când Marcus a bătut în ușă, a auzit un călduros "Intră" și a pășit în biroul dezordonat al lui Carter, a fost luat prin surprindere să constate că nu erau singuri. Pe canapeaua de pe peretele din spate, lângă ferestre, stătea Robert Dayton, senatorul senior de Iowa, purtând un costum seersucker și un papion albastru pal care l-a făcut pe Marcus să se gândească la socrul său. Pe un scaun de lemn din dreapta lui stătea Annie Stewart, purtând un pulover cu dungi albe și negre peste o bluză albă, pantaloni negri și pantofi negri. Ultima dată când îi văzuse fusese la slujba de înmormântare.
"Marcus", a spus senatorul, ridicându-se și întinzând mâna.
"Domnule senator", răspunse Marcus, strângând-o și apoi pe cea a femeii. "Domnișoară Stewart."
"Te rog, spune-mi Annie", a spus ea.
Marcus a dat din cap și au rămas o clipă într-o tăcere stânjenitoare. Toată lumea se uita la Marcus, dar el nu avea nicio intenție să spună mai multe. Fusese prins într-o ambuscadă. Toată lumea din cameră știa asta, iar el nu era prea fericit. Apoi Carter a intervenit și i-a încurajat pe toți să se așeze.
"Annie m-a sunat în dimineața asta", a început pastorul. "A spus că a încercat să dea de tine, dar fără succes. E totul în regulă, Marcus? Telefonul funcționează bine?"
Era adevărat. Îi lăsase trei mesaje vocale și îi trimisese două e-mailuri și un SMS. Marcus nu răspunsese la niciunul dintre ele.
"Totul este în regulă, domnule", răspunse Marcus. "Și, domnișoară Stewart-Annie - vă rog să mă iertați. Nu am încercat să fiu nepoliticos. Pur și simplu nu eram interesat să mă întâlnesc cu senatorul. Dar e clar că acum am depășit acest punct."
Annie s-a aplecat în față să spună ceva, dar senatorul a preluat conducerea. "Marcus, știu că ai ieșit din joc de ceva timp și îți respect motivele", a explicat el. "Dar eu mă îndrept spre Europa în câteva zile și aș vrea să vii cu mine."

"Ești foarte amabil, dar trebuie să trec."
"Haide, fiule", a spus Carter. "Nu te grăbi să spui nu. Suntem cu toții prieteni aici. Îl cunoști pe senator de ani de zile. Ascultă-l pe om."
Marcus s-a uitat la pastorul său, apoi înapoi la senator.
"Candidați la președinție", a spus el. Nu a fost o întrebare, ci o afirmație.
"Poate", a răspuns Dayton.
"Sunteți. Ați format un PAC și ați pus deoparte peste opt milioane de dolari."
Dayton a ridicat o sprânceană, evident surprins că știa astfel de lucruri sau că îi păsa. "Șapte și ceva, dar da, vom ajunge la opt până la sfârșitul lunii."
"Nu e greu să faci asta când ești membru al Comisiei de Finanțe a Senatului și membru de rang înalt al Comisiei de Informații", a remarcat Marcus. "Se întâmplă să provii din statul care organizează primele caucusuri ale națiunii și ești în creștere în primele sondaje, deși acestea nu înseamnă mare lucru. În acest stadiu, este vorba doar de recunoașterea numelui."
Dayton a fost prea blând pentru a mușca momeala. "Uite, Marcus, mă îndrept spre Europa pentru că sunt îngrijorat de Aleksandr Luganov", a replicat el. "Mai mulți oameni din acest oraș ar trebui să fie, printre care și președintele Clarke."
Marcus nu a spus nimic.
"Următorul președinte al Americii trebuie să înțeleagă că, oricât de tulbure este Orientul Mijlociu și oricât de volatilă rămâne Coreea de Nord, cea mai gravă amenințare cu care se confruntă Statele Unite - amenințarea cu adevărat existențială - vine din Rusia", a continuat Dayton. "Rușii sunt cei care au suficiente focoase nucleare pentru a anihila 330 de milioane de americani. Rușii sunt cei care dispun de ICBM-uri pentru a lansa aceste focoase în orașele noastre. Și rușii sunt conduși de un om care nu se va da în lături de la nimic pentru a reconstrui gloria Mamei Rusia - sparge computere, cumpără politicieni, se angajează în campanii elaborate de dezinformare, ne înarmează cei mai răi dușmani, chiar invadează națiuni mici pentru a le intimida pe cele mari."
"Și?" a întrebat Marcus, întrebându-se de ce ar conta pentru el toate acestea.
"Iar omul care se află acum la Casa Albă fie nu înțelege, fie - cum să spun mai delicat - dă dovadă de o preocupare insuficientă."
"Și?"
"Și cred că este timpul să mergem și să ne întâlnim cu unii dintre prietenii noștri din Londra, Bruxelles și Berlin și să vedem la fața locului cât de pregătită ar fi NATO să îl înfrunte pe Luganov dacă ar exista un nou lider la Casa Albă, cineva care ar lua amenințarea rusă un pic mai în serios", a spus Dayton. "Plec vineri după-amiază cu o parte din personalul meu superior și mi-ar plăcea foarte mult să vii cu mine."
"De ce?"
"Ai lucrat la o mulțime de delegații la nivel înalt în străinătate. Cunoști protocolul, nevoile de securitate și logistica."
"Cu tot respectul, domnule, o mulțime de oameni din acest oraș au făcut asta și chiar mai mult. După cum spuneți, am ieșit din joc și, sincer, nu am niciun interes să revin."
Senatorul s-a uitat la Annie.
"Peter Hwang v-a recomandat", a spus ea.
Menționarea vechiului său camarad din Marină l-a luat prin surprindere.
"Pete? Ce treabă are el cu asta?"
Annie s-a uitat înapoi la senator.
"Dr. Hwang s-a alăturat echipei mele în calitate de consilier politic principal."

"Pe politică externă?"
"Nu, acesta este portofoliul lui Annie", a spus Dayton. "Dr. Hwang mă ajută să dezvolt un plan de îngrijire a sănătății și o strategie pentru reformarea VA, împreună cu alte câteva chestiuni. A început să lucreze cu mine acum câteva luni. Când i-am spus despre această călătorie, m-a îndemnat să vă iau cu mine."
"Domnule senator, sunt flatat, dar puteți găsi pe cineva mai tânăr care să vă care bagajele."
"Nu am nevoie de cineva care să-mi care bagajele; am nevoie de cineva care să-mi păzească spatele", a spus senatorul.
"Nimeni în Washington nu a fost mai deschis împotriva lui Luganov decât senatorul", a intervenit Annie. "L-a criticat pentru invazia Georgiei și a Crimeei, plus tot ce au făcut rușii în Siria și cu Iranul, ca să nu mai vorbim de piratarea alegerilor noastre, aruncarea disidenților în închisoare, dispariția reporterilor..."
Totuși, Marcus nu a mușcat.
"Uite, Marcus, toată lumea știe că mă gândesc serios să candidez la președinție", a spus Dayton. "Toată lumea știe că politica externă va fi o componentă majoră a campaniei mele, iar când voi candida - dacă voi candida - voi candida direct împotriva lui Luganov. Omul nu este doar o amenințare. El reprezintă un pericol clar și prezent pentru securitatea Statelor Unite, a NATO și a lumii libere, iar acest pericol este în creștere. În prezent, nu am o echipă de securitate. Pete insistă ca eu să încep să construiesc una. Vrea să încep cu tine, iar eu sunt de acord. Mi-ar plăcea foarte mult să vii în această călătorie. Păstrează-ne pe toți în siguranță și dă-mi părerea ta despre situația securității în Europa, dacă tot ești acolo. Asta e tot. Nu vă cer să vă alăturați echipei mele cu normă întreagă. Niciun angajament pe termen lung. Doar un onorariu robust, împreună cu bilete de avion și cazare la clasa întâi. După cum bine ați observat, avem ceva bani în PAC. Lasă-mă să folosesc o parte din ei pentru tine, iar apoi te poți întoarce să repari acoperișuri cât ai clipi. Ce spuneți?"
Marcus nu avea niciun interes. Nu era de acord cu Dayton pe aproape nicio problemă de politică internă. Putea doar să-și imagineze ce prostii avea de gând Pete să pregătească pentru el. Acestea fiind spuse, împărtășea îngrijorările bărbatului cu privire la Luganov și îl considera o voce credibilă în probleme de securitate națională - una dintre puținele din Partidul Democrat. De asemenea, a apreciat faptul că nici senatorul, nici domnișoara Stewart nu au adus în discuție moartea Elenei și a lui Lars. Îl tratau ca pe un profesionist, nu din milă. Era un gest elegant și, din experiența lui, mult prea rar.
În picioare, le-a mulțumit amândurora pentru ofertă, dar a refuzat-o politicos. Apoi le strânse mâna și își luă rămas bun, îndreptându-se înapoi spre acoperiș. Avea să sară peste prânzul cu veterinarii. Deja avusese mult mai mult contact uman decât ar fi vrut în acea zi. Spre ușurarea lui, Carter nu a venit să-l caute după plecarea senatorului pentru a-l îndemna să se răzgândească sau chiar pentru a-l invita la prânz. Asta îi mai dădu lui Marcus încă șase ore bune pe acoperiș, singur cu iTunes și cu căștile sale.
Trecuse bine de ora șapte când, în sfârșit, s-a întors singur la apartamentul său.
Și cineva îl aștepta.
"Arăți groaznic", a spus Pete Hwang zâmbind.
"Tu arăți și mai rău, crede-mă", i-a răspuns Marcus în timp ce se apropia de treptele din fața blocului său. "Ar fi trebuit să mă aștept să fii aici."
"Îți pierzi avantajul, bătrâne."

"Probabil că da", a recunoscut Marcus în timp ce îl conducea pe Pete la etaj, debloca ușa de la intrare și îi lăsa pe amândoi să intre. "Dar Dayton? Serios? Nu am crezut că ești atât de disperat."
Pete a ridicat din umeri. "Ce pot să spun? Omul mi-a făcut o ofertă pe care nu am putut-o refuza."
"Dar e un ticălos arogant."
"E un politician."
"Exact punctul meu de vedere."
"Destul de corect, dar cel puțin el este un sac de gaze cu principii."
"Cel puțin", a spus Marcus aruncându-și cheile pe tejghea și îndemnându-l pe Pete să se simtă ca acasă. "Dar haide, nu poți să vrei cu adevărat ca Bob Dayton să fie următorul președinte al Statelor Unite, nu-i așa?"
"Arată-mi pe cineva mai bun și semnez mâine." Pete și-a desfăcut cravata, și-a așezat servieta pe un scaun, s-a așezat pe canapea și și-a pus picioarele pe măsuța de cafea.
Marcus a luat două sticle de bere din frigider, i-a dat una lui Pete și a pus-o pe cealaltă lângă La-Z-Boy. Apoi s-a întors în bucătărie, a găsit în cămară o cutie de nuci amestecate, a deschis-o și a așezat-o pe măsuța de cafea. S-a prăbușit în fotoliu și s-a întins după telecomandă. "Pentru numele lui Dumnezeu, Pete, omul e socialist."
"Nu e socialist."
"Oh, da, atunci ce este el?"
"Un progresist."
"Vrei să spui un liberal."
"Dar un liberal cinstit."
"Îți acord că e cinstit și un bun familist, dar serios, are măcar o șansă reală?"
"Să modeleze dezbaterea? Absolut. Să câștige? Nu știu. Dar hei, el este în creștere în sondaje. Este doar numele ID chiar acum, dar dacă el câștigă Iowa și preia un cap de abur merge în New Hampshire, cine știe? Întreabă-mă din nou în câteva luni."
"Ei bine, spune-i să renunțe la papioane. El arata ridicol."
"Ce vrei să spui? Tatal tau-in-law poarta papioane. Am crezut că-ți plac."
"Javier Garcia este un avocat corporatist foarte căutat, Pete. Nimănui nu-i pasă ce poartă, atâta timp cât câștigă. Omul tău vrea să fie următorul comandant suprem. Îți spun eu, renunță la papioane."
"Destul de corect. O să văd ce pot face."
"Bine. Acum, spune-mi că nu te-ai angajat să faci politică internă pentru el", a spus Marcus, pornind televizorul și răsfoind canalele.
"Bineînțeles că am făcut-o", a spus Pete, luând prima înghițitură din bere.
"Cu normă întreagă?"
"Sigur că da."
"Și chiar îți părăsești cabinetul?"
"Da."
"Dar de ce? Adică, după ce ai plecat din Marină, ai devenit unul dintre cei mai buni cardiologi din țară. De ce să renunți la toate astea?"
"Plictiseală."
"Dar în sfârșit faci bani adevărați pentru prima dată în viața ta."
"Sunt plictisit de moarte, Marcus. Și cu divorțul final, cea mai mare parte din ceea ce fac se duce doar la pensia alimentară, după ce unchiul Sam își primește mușcătura, așa că, într-adevăr, care este rostul?"
"Îmi pare rău pentru Jane."
"Hei, ce poți să faci? Ar fi trebuit să mă aștept la asta."
"Ai fost un soț bun și un tată minunat."
"Unele lucruri nu sunt menite să fie."

Marcus a tăcut pentru o clipă. Apoi a schimbat canalul la meciul Nats. Cei doi bărbați au urmărit întreaga a doua repriză fără să spună nimic. Nats juca cu Texas Rangers și încă nu era niciun scor.
"Deci te muți în Des Moines?" a întrebat Marcus când a apărut un anunț pentru un camion.
"De fapt, tocmai mi-am luat un apartament aici. M-am mutat în urmă cu câteva zile."
"Aici în D.C.?"
"Georgetown."
"Asta e tare."
"Deci suntem în sfârșit vecini."
"Campania va fi condusă de aici, nu din Iowa?"
"PAC-ul este condus de aici și, tehnic vorbind, acesta este cel care mă plătește. Vom vedea ce se întâmplă dacă apasă pe trăgaci. În momentul de față este doar într-o fază exploratorie."
"Ai renunțat la apartamentul tău din San Diego? Îmi place locul ăla."
"Și mie - nu, o să-l păstrez", a răspuns Pete.
"Ăsta e primul lucru rezonabil pe care l-ai spus până acum."
"Pentru moment, îl subînchiriez unuia dintre nepoții mei. E în anul doi la San Diego State."
Marcus a mai tras o dușcă din bere.
"Uite, amice, vrei adevărul?" a întrebat Pete.
Tonul lui se schimbase brusc. Marcus îl mai auzise înainte. A tăiat televizorul și s-a întors să-și privească prietenul. "Sigur, care-i problema?"
"Nu s-a întâmplat nimic; doar că..."
"Ce?"
"Nu știu, omule. Doar că atunci când Jane s-a mutat, s-a întors în Westport. Ea are custodia copiilor. A luat mobila. Am încercat să continui să locuiesc în apartament, dar nu am putut rămâne. Prea multe amintiri. Prea multe fantome."
"Îmi pare atât de rău."
"Ce poți să faci?" a spus din nou Pete, întorcându-se la berea lui.
"Orice în afară de politică", a glumit Marcus.
"Da, sigur - ți-ai petrecut cei mai buni ani din viață la Casa Albă."
"Nu fac politică."
"Aceeași diferență."
"Este diferit - Serviciul este scrupulos apolitic."
"Bine, dar eu am fost scrupulos apolitic toată viața mea, și unde m-a dus asta? Țara are probleme, Marcus, probleme serioase. Cineva trebuie să ne aducă înapoi pe drumul cel bun - sau să încerce, oricum. Senatorul mi-a oferit o șansă de a dezvolta reforme serioase, în special în ceea ce privește asistența medicală și VA. Am decis că e acum sau niciodată."
"Mergi pe niciodată."
Pete l-a ignorat și a schimbat subiectul. "Deci, am înțeles că ai văzut-o pe Annie azi."
"Da. De ce? De ce?"
"Cum adică, de ce?" A întrebat Pete. "Nu ți se pare atrăgătoare?"
"Pete, tocmai ai divorțat."
"Ceea ce înseamnă că sunt din nou pe piață, prietene."
Marcus a pufnit, a scuturat din cap și s-a întors la berea lui și la joc."Oricum, nimic din toate astea nu este important", a spus Pete, ronțăind niște caju.
"Și care este?" Era începutul reprizei a treia. Nats se mobilizau. Aveau alergători pe prima și a treia poziție cu un singur out.
"Ar trebui să vii cu noi. Spune da pentru Dayton."
"De ce?" a întrebat Marcus, în timp ce jucătorul de bază al echipei Nats venea la bătaie.

"Pentru a ieși din casă."
"Eu ies din casă."
"Nu, Marcus, chiar ies. Ai nevoie de o pauză, de o schimbare de ritm, de peisaj."
"Ca tine?"
"Crede-mă, amice, ai nevoie de asta chiar mai mult decât mine."
"Sunt bine, Pete. Dar mulțumesc pentru îngrijorare."
"Nu, Marcus, nu ești bine. Ești deprimat și blocat în noroi."
Marcus s-a uitat la prietenul său. "Nu, nu... nu mai sunt."
"Ba da, ești, și îmi fac griji pentru tine. Nu reușești să treci peste chestia asta și trebuie să o faci."
"Să trec peste asta?" a întrebat Marcus, brusc furios. "Soția și copilul meu sunt morți. Nu trec peste nimic."
"Știu, și îmi pare rău - este de nedescris ce ți s-a întâmplat", a spus Pete. "Dar nu va fi mai bine dacă renunți la slujbă, îți eviți prietenii, îți eviți familia și nu răspunzi la telefon sau la e-mailuri. Adică, serios, când a fost ultima dată când te-ai întors în Colorado?"
Marcus a ridicat din umeri.
"Când a fost ultima dată când ai vorbit cu familia Garcia? Sau cu mama ta?"
Marcus nu a spus nimic la început, doar și-a terminat berea. "Au trecut câteva luni, dar..."
"Am înțeles, bine? Am înțeles. Sunt doctor, și sunt prietenul tău. Și îți spun - nu poți să te închizi și să te ascunzi de lume. Când Jane a plecat, m-am simțit ca și cum cineva m-ar fi lovit în stomac. Și da, am fost devastată și furioasă. Am încetat să mai mănânc. Am slăbit șase kilograme. Dar în cele din urmă mi-am dat seama că am nevoie de o schimbare - o schimbare de peisaj, o schimbare de ritm, oameni, totul. Și, Marcus, îți spun, și tu ai nevoie de una."
Marcus nu a spus nimic.
Se holba la televizor în timp ce bătăuș după bătăuș era eliminat, lăsând doi alergători la bază.
"Senatorul m-a sunat acum câteva ore - mi-a spus că i-ai spus nu", a continuat Pete. "I-am spus că mai încerc o dată cu tine. Așa că iată-mă. Haide, Marcus. Cunoști Bruxelles-ul și Berlinul mai bine decât oricine. Cu siguranță ai fost acolo cu președintele și vicepreședintele de destule ori de-a lungul anilor."
Era adevărat. Marcus s-a gândit la ultima dată când a făcut un avans pentru un summit G7 la Londra, dar apoi s-a oprit la fel de brusc cum începuse. S-a uitat la Pete. "Noi?"
"Poftim?" a întrebat Pete.
"Ai spus să veniți cu noi", a repetat Marcus. "Senatorul nu a spus nimic despre venirea ta."
"M-a întrebat doar după ce ai refuzat", a recunoscut Pete, lăsându-și berea jos și așezându-se în față pe canapea. "Haide, omule, ce spui?"
Marcus s-a uitat înapoi la televizor. Acum Rangers se mobilizau. Primul atacant a reușit o dublă. Al doilea a reușit o triplă pe o minge cu viteză mare.
"În regulă, mă duc", a spus el în cele din urmă, închizând complet televizorul și privind direct spre Pete. "Cu trei condiții."
"Cine ești tu? Aladdin?"
"Ai de gând să mă asculți sau nu?"
"Bine - spune-ți prețul."
"În primul rând, sari peste Londra, Bruxelles și Berlin - am fost acolo, am făcut asta. Nu-ți aduce nimic. Mergi în schimb la Kiev, Tallinn, Riga și Vilnius."
"De ce?", a întrebat un Pete nedumerit. "Majoritatea americanilor nici măcar nu pot localiza aceste orașe pe o hartă."

"Tocmai de aceea", a spus Marcus. "Dacă adevărata preocupare a senatorului este amenințarea reprezentată de Rusia, atunci du-te și vorbește cu oamenii care chiar se simt amenințați de Rusia. Britanicii nu o fac. Nici belgienii sau germanii. Ar trebui să o facă, dar nu o fac."
"Continuă. Te ascult."
"Fiecare politician cu ambiții naționale merge la 10 Downing Street, mai ales dacă faci parte din Comitetul de Informații. Dar cine vorbește vreodată cu aliații noștri cei mai expuși și vulnerabili? Am lucrat ani de zile la PPD. Nu am fost niciodată în țările baltice. Cu toate acestea, am auzit că Luganov tocmai a ordonat exerciții în Districtul Militar de Vest. Și ucrainenii? După toată chestia din Crimeea, toată lumea a uitat de ei. Dar rușii au masat cam 50.000 de soldați la granița ucraineană, poate chiar mai mulți. Ei spun că este doar un exercițiu, dar dacă este într-adevăr preludiul unei invazii? Așadar, devansați povestea. Întâlniți-vă cu liderii din Kiev. Mergeți să vedeți trupele ucrainene de pe front. Ia-ți amicii de la CNN și restul și du-te să faci știri."
"Interesant", a recunoscut Pete. "Continuă."
"În al doilea rând, du-te la Moscova."
"Poftim?"
"M-ați auzit. Cere o întâlnire cu Luganov, la Kremlin, unu la unu."
"Marcus, ți-ai pierdut mințile? Luganov și Dayton se urăsc. Toată lumea știe asta."
"Un motiv în plus să te întâlnești cu el, mano a mano."
"Ai de gând să fii degustătorul de mâncare?"
"Dacă va fi nevoie."
"Marcus, tipul ăsta le-a ordonat odată oamenilor săi să strecoare otravă radioactivă în ceaiul unuia dintre dușmanii săi politici."
Din păcate, Marcus știa, era adevărat. "Vrei ca omul tău să apară pe prima pagină a ziarelor, nu-i așa, să se arate un lider?"
"Exact."
"Atunci conduce", a insistat Marcus. "Nimeni altcineva nu are curajul să-l înfrunte pe Luganov. Așa că Dayton ar trebui să i se pună în față și să-i spună că își conduce țara pe calea ruinei dacă nu-și schimbă cursul. Apoi să zboare la Bruxelles și să se întâlnească cu liderii NATO și să le spună că, dacă nu iau în serios creșterea bugetelor de apărare, invită la o mai mare agresiune rusă în Europa. Apoi se întoarce la Washington și introduce un proiect de lege care impune noi sancțiuni economice radicale Moscovei și care adaugă încă 100 de miliarde de dolari la bugetul Pentagonului."
"Uh, Marcus, se pare că ai uitat un lucru."
"Ce anume?"
"Omul meu este un democrat."
"Un motiv în plus pentru el să se distanțeze de aripa împăciuitoare a partidului său. Vrei să faci știri, prietene? Asta va face știri."
Pete stătea pe spate, încercând să proceseze totul. "De ce ar fi acceptat Luganov o astfel de întâlnire?" a întrebat el după un moment.
"Ca să pară dur."
"Ce vrei să spui?"
"Ca să-l strivească pe omul tău ca pe un gândac."
"Mulțumesc mult."
"Vorbesc serios", a spus Marcus. "Cine este un mai mare șoim al Rusiei în Senatul Statelor Unite decât Bob Dayton? Omul sună constant ca și cum ar fi gata să înceapă un război cu Luganov. Nu ratează nicio ocazie de a denunța Kremlinul atunci când acesta o merită și, probabil, chiar și atunci când nu o merită. Nimeni nu s-ar aștepta ca el să ceară o întâlnire cu Luganov și nimeni nu s-ar aștepta ca Luganov să spună da, ceea ce este probabil motivul pentru care o va face - fie pentru a-l curta și a-l fermeca, fie pentru a-l intimida și a-l face să pară o

căprioară în lumina farurilor, fie pentru a încerca să-l facă pe tipul tău să pară un fanfaron înfierbântat predispus la hiperbole și reacții exagerate."
"Apoi, din nou, dacă Dayton pleacă arătând ca un om de stat serios..."
"Acum îți faci o idee", a spus Marcus.
Pete și-a terminat berea și s-a uitat la prietenul său. "Deci asta ai făcut, te-ai ascuns în apartamentul ăsta."
"Ce?"
"Toată lumea e îngrijorată pentru tine, inclusiv eu. Dar poate că nu ești aici în doliu. Poate complotezi o strategie politică."
"Am fost în doliu, Pete", a spus Marcus liniștit. "Asta nu înseamnă că sunt deprimat."
"Nu sunt atât de sigur", a răspuns Pete. "Dar orice ai fi pus la cale, mi-ai dat idei mai bune în ultimele cinci minute - și pe gratis, atenție - decât i-am dat eu lui în ultimele două luni pentru... ei bine, să spunem că nu pe gratis. Deci, care este a treia condiție? Sunt destul de sigur că senatorul va sări la primele două."
Marcus zâmbi pentru prima dată.
"Promite-mi că atunci când ajungem la Moscova, tu și cu mine mergem să-l vedem pe Nick și să bem o bere."
WASHINGTON, D.C.-19 SEPTEMBRIE
Grupul a decolat de la Washington Dulles vineri după-amiază.
Ei nu au zburat cu un avion comercial, ci mai degrabă cu un Learjet închiriat prin intermediul comitetului de acțiune politică. Alături de senator se aflau șeful său de cabinet, secretarul său de presă, Annie Stewart, Pete Hwang, Marcus și patru foști membri ai Secret Service pe care Marcus îi recrutase personal și îi angajase în numele PAC pentru a asigura securitatea. Alți doi foști agenți se aflau deja la Kiev, pregătind camere de hotel și transport.
Marcus știa foarte bine că el și ceilalți foști agenți cu greu vor putea garanta pachetul de protecție minuțioasă și etanșă pe care toți obișnuiau să îl ofere șefilor de stat. Dar niciun lider american atât de deschis ca senatorul cu privire la amenințarea gravă reprezentată de Rusia nu-și putea permite să nu-și ia cel puțin precauțiile de bază.
Pete îl convinsese, de asemenea, pe Dayton să își schimbe papioanele cu un nod Windsor de modă veche, un alt semn mic, dar demn de remarcat pentru Marcus, că Dayton nu doar "explora" o candidatură la președinție. El candida deja.
Sâmbătă au ajuns la Kiev puțin după ora 9 a.m., ora locală.
Senatorul și echipa sa au fost preluați în două Chevy Suburbans blindate, conduse de foștii agenți pe care Marcus îi trimisese înainte, și duși la hotelul Hilton de pe bulevardul Tarasa Ševchenka. După ce s-au cazat, au făcut duș și s-au schimbat, echipa a trecut pe lângă mai multe parcuri minunate de-a lungul râului Nipru, înainte de a trece de porțile de securitate, de a urca un deal și de a ajunge la imensul și istoricul Palat Mariyinsky. Acolo, au fost duși imediat în sala de recepție verde, pe cât de elegantă, pe atât de ornamentată, unde au fost primiți de președintele ucrainean Dmitri Dovzhenko sub un candelabru mare de cristal.
"Domnule senator Dayton, vă mulțumesc că ați venit la Kiev - sunteți binevenit", a început Dovzhenko, în timp ce un mic grup de reporteri și fotografi ucraineni și americani înregistrau momentul.
"Este o onoare să mă aflu aici, domnule președinte, mai ales acum", a spus Dayton, în timp ce camerele de luat vederi făceau clic.
"Sprijinul dvs. pentru noi în Senatul SUA înseamnă foarte mult pentru noi, la fel ca și disponibilitatea dvs. de a veni până aici pentru a vă întâlni cu mine. Situația de la granița noastră estică este din ce în ce mai critică și avem nevoie de prieteni fideli ca dumneavoastră."

"În vremuri ca acestea, avem nevoie de lideri buni, cu mult curaj, nu-i așa?", a întrebat senatorul.
"Într-adevăr, avem nevoie."
"Îmi vin în minte cuvintele lui Sir Winston Churchill", a spus Dayton, jucându-se pentru camere. "Credința că securitatea poate fi obținută aruncând un stat mic la lupi este o iluzie fatală.""
"Ascultați, ascultați."
"Domnule președinte", a continuat Dayton, "nu pot explica de ce Casa Albă nu face mai mult pentru a vă susține, dar promit să fac tot posibilul pentru a-l împinge pe președintele nostru și pe colegii mei din Senat să facă cât mai mult posibil. Acesta este motivul pentru care am venit".
Dovzhenko și-a luat rămas bun de la membrii corpului de presă, apoi i-a condus pe senator și pe asistenții săi pe o ușă laterală într-un birou tapetat cu cărți, unde li s-a servit ceai. După câteva amabilități, au trecut rapid la miezul problemei.
"Am auzit rapoarte conform cărora aproximativ cincizeci de mii de soldați ruși efectuează în prezent exerciții în apropierea teritoriului dumneavoastră", a spus Dayton. "Este acest lucru corect?"
"Din păcate, nu - numărul este considerabil mai mare", a răspuns Dovzhenko. "Începând din această dimineață, Luganov a adunat mai mult de o sută de mii de oameni și mai mult de o mie de tancuri de luptă la granițele noastre. Escadrile de bombardiere și avioane de luptă au fost redistribuite din teatrul asiatic în districtul militar imediat adiacent nouă. Iar numărul intruziunilor rusești în spațiul nostru aerian suveran s-a cvadruplat în ultimele două săptămâni."
"Ați vorbit direct cu președintele Clarke despre toate acestea?"
"Am vorbit pe scurt când l-am felicitat pentru alegerea sa", a răspuns Dovzhenko incomod. "Am vorbit din nou săptămâna trecută pentru ceva mai mult timp. Președintele m-a asigurat că el consideră libertatea ucraineană o "prioritate majoră"."
"Te-a invitat la Casa Albă?"
"Nu încă."
"Dar a promis să trimită mai mult ajutor?"
"Da, ei bine, un pic - dar doar "asistență neletală", mă tem."
"Cum rămâne cu armele grele și muniția pe care le-ați cerut?"
"Să spunem doar că președintele a fost neangajant", a spus liderul ucrainean. "O să vă spun ce i-am spus. Nu cerem ca trupele americane sau NATO să verse o singură picătură de sânge pentru noi. Suntem pregătiți să luptăm singuri cu rușii. Dar dați-ne mijloacele de a ne apăra cu onoare".
Dovzhenko s-a aplecat în față în scaunul său și și-a coborât vocea.
"Domnule senator, știu că sunteți familiarizat cu Memorandumul de la Budapesta, dar câți alți americani sunt?"
"Foarte puțini, mă tem".
"Atunci vă cer să îi educați", a spus Dovzhenko. "Ei trebuie să înțeleagă că, atunci când Uniunea Sovietică s-a prăbușit în decembrie 1991, noi, în Ucraina, dețineam aproape două mii de focoase nucleare. În acel moment, președintele dumneavoastră, împreună cu prim-ministrul britanic, a insistat să predăm aceste focoase Rusiei pentru a fi dezmembrate și distruse. După cum puteți înțelege, am fost foarte reticenți. Aceste arme ne ofereau o garanție - poate singura noastră garanție - că nu vom fi niciodată reinvaziați și reocupați de ruși. Dar Washingtonul și Londra ne-au presat puternic să renunțăm la ele în schimbul așa-numitelor "garanții de securitate" - inclusiv asigurări că Moscova ne va respecta suveranitatea și granițele. La 5 decembrie 1994, predecesorul meu a semnat acordul la Budapesta".
Dovzhenko a făcut o pauză pentru efect.
"Domnule senator, Ucraina și-a respectat partea sa din acord. Am renunțat la armele noastre nucleare. La toate. Dar Moscova nu s-a ținut de cuvânt.

Au anexat Crimeea. Au preluat părți din teritoriul nostru estic. Și se pregătesc să vină după noi, restul. Nu ar fi făcut niciodată acest lucru dacă am fi fost o putere înarmată nuclear. Nu suntem, pentru că țara dumneavoastră și britanicii ne-au convins să renunțăm la aceste arme cu promisiunea că nu ne veți lăsa niciodată să fim amenințați, cu atât mai puțin invadați, de ruși. Și totuși, iată-ne aici. Iertați-mi francheța, dar președintele vostru nu face nimic".
"Domnule președinte Dovzhenko, acesta este un motiv important pentru care mă gândesc activ să candidez eu însumi la președinție", a spus senatorul. "Văd ce pune la cale Luganov. Vreau să întăresc NATO și vreau să vă ajut - cu arme, cu informații, cu tot ceea ce aveți nevoie pentru a vă putea apăra singuri, de unii singuri."
"Toate acestea sunt foarte bune și frumoase, domnule senator, și credeți-mă, eu și poporul meu vă suntem recunoscători pentru înțelepciunea și curajul dumneavoastră. Dar să fim sinceri. Nu mă voi implica în campania dumneavoastră prezidențială. Nu-mi pot permite să fac politică partizană. Timpul este esențial. Am fost de acord să mă întâlnesc cu dumneavoastră în speranța că veți transmite un mesaj personal președintelui, Congresului și poporului american. Ursul rus este treaz și îi este foame. El este la pândă. Viețile și libertățile noastre sunt în pericol. Ne-ați făcut promisiuni. Trebuie să le respectați. Vă implor, domnule, țineți-le acum."
ÎN DRUM SPRE TALLINN, ESTONIA-21 SEPTEMBRIE
"Dovzhenko are dreptate", a spus Dayton după ce au decolat de la Kiev. "Trebuie să ne dăm seama cum să îl ajutăm".
"Nu, domnule, nu are dreptate - nu în întregime", a răspuns Annie.
Marcus și-a ridicat privirea de la un text pe care i-l scria lui Nick Vinetti la Moscova.
"Ce vrei să spui?", a întrebat senatorul. "Ucrainenii au renunțat într-adevăr la armele lor nucleare în schimbul garanțiilor de securitate americane și britanice. Acum sunt pe cale să fie invadați de ruși, iar Casa Albă este AWOL."
"Nu e atât de simplu, domnule."
"Sigur că este", a intervenit Pete. "Uite, aceasta nu este doar o problemă strategică. Este una morală. America nu-și lasă aliații liberi. Totuși, exact asta a făcut Clarke. Și dacă vă poziționați corect, dle senator, puteți folosi acest lucru pentru a demonstra că Clarke habar nu are ce face când vine vorba de politică externă."
"Annie, Pete are dreptate", a spus Dayton.
"Nu, domnule, nu are", a respins Annie ferm, dar respectuos.
"De ce nu?"
"Pentru început, Ucraina nu este un aliat", a răspuns ea. "Un prieten? Da. Dar un aliat? Nu. În al doilea rând, recitiți Memorandumul de la Budapesta. Nu există nicio îndoială că rușii s-au angajat să respecte integritatea teritorială a Ucrainei și, de asemenea, nu există nicio îndoială că au încălcat în mod clar și repetat această promisiune. Dar nicăieri în acest document Statele Unite nu promit în mod explicit să intre în război cu Rusia pentru a apăra Ucraina. De asemenea, nu angajează explicit un președinte american să furnizeze arme și alte materiale de război Ucrainei dacă acordul este încălcat. Nu este un tratat, iar dacă ar fi fost, nu ar fi fost niciodată ratificat de Senat - nici în 1994 și cu siguranță nici acum."
"Ce vrei să spui?" a întrebat Pete, devenind mult mai animat în această privință decât și-ar fi imaginat Marcus. "Sugerezi că Clarke are dreptate să îi lase pe ucraineni în voia lui Aleksandr Luganov?"
"Nu, bineînțeles că nu."
"Atunci ce?"

"Sugerez că senatorul ar fi înțelept să fie extrem de prudent și să nu se angajeze public într-un război cu Rusia pentru a proteja Ucraina", a răspuns ea. "Nu mă înțelegeți greșit. Îmi pare rău pentru Dovzhenko și poporul său. Credeți-mă, îmi pare rău."
"Dar . . . ?" a presat Pete.
"Dar adevărul este că pur și simplu nu avem nicio obligație față de Kiev. Avem însă una cu țările baltice. În câteva ore, dle senator, veți sta de vorbă cu prim-ministrul estonian. Estonia este membră a NATO. Dacă rușii ar acționa împotriva Estoniei, Letoniei sau Lituaniei, atunci SUA ar avea obligația legală de a le apăra. Cu toate acestea, chiar și acest lucru ridică o întrebare critică, domnule, în special pentru un democrat progresist ca dumneavoastră."
"Care este?"
"Sunteți sigur că sunteți dispus să riscați un război nuclear cu Rusia pentru a apăra trei țări de care puțini americani au auzit vreodată? În plus, sunteți cu adevărat pregătit să intrați în război pentru a apăra o țară cu care nici măcar nu avem un tratat? Și în orice caz, cum anume ai de gând să vinzi asta Partidului Democrat și să câștigi nominalizarea partidului tău?"
Au ajuns la Castelul Toompea exact la timp pentru întâlnirea de la prânz. Castelul, construit în jurul secolului al XIII-lea, era o structură mamut înconjurată de un zid înalt de piatră. După o scurtă ședință foto, asemănătoare celei de la Kiev, prim-ministrul Voldemar Jannsen i-a invitat pe Dayton și echipa să ia prânzul împreună cu miniștrii apărării și afacerilor externe.
Imediat ce prânzul a fost servit, Jannsen a trecut la afaceri. "Șefii serviciilor mele de informații îmi spun că Luganov a poziționat peste cincizeci de mii de soldați de luptă ruși la granița noastră, pe lângă cele o sută de mii de trupe pe care le-a poziționat în Belarus și la granițele Ucrainei. În plus, a mutat patru sute de tancuri de luptă și cincisprezece escadrile de bombardiere și avioane de vânătoare la distanță de atac de noi și de vecinii noștri baltici. Kremlinul spune că este un exercițiu. Dar consilierii mei spun că este preludiul războiului".
"Am auzit îngrijorări similare la Kiev", a răspuns senatorul.
"Sunt sigur că ați auzit, dar nu aveți un tratat cu Kievul. Aveți unul cu noi."
"Și îl vom onora", a spus Dayton fără ezitare.
Marcus îi aruncă o privire lui Annie, care își păstrase o față de poker.
"O veți face, dle senator?", a întrebat prim-ministrul. "Nu vreau să fiu lipsit de diplomație, dar președintele dumneavoastră pare teribil de vag în privința articolului 5."
"Din păcate, este adevărat - și acesta este unul dintre motivele pentru care mă gândesc să candidez."
Prim-ministrul s-a mișcat în scaunul său. "Domnule senator, sper că nu vă veți simți jignit când spun asta."
"Nu, bineînțeles că nu."
"Indiferent dacă candidați sau nu la președinția țării dumneavoastră, pe mine și pe colegii mei ne interesează prea puțin. Nu putem aștepta un nou președinte american. Tallinn este la mai puțin de două sute de mile de granița cu Rusia. Am nevoie ca omul care stă acum la Casa Albă să facă un pas în față și să ne ofere un sprijin decisiv și demonstrativ înainte de a fi prea târziu."
"Te-am auzit", a spus Dayton. "Și mă îndrept spre Bruxelles în câteva zile. Voi ține un discurs important în care voi cere tuturor țărilor NATO să se implice și să-și îndeplinească obligațiile de a investi cel puțin 2% din PIB-ul lor în cheltuielile anuale de apărare, așa cum se menționează în acordul NATO."

"Apreciez acest lucru, domnule senator - într-adevăr. Avem absolut nevoie ca fiecare țară NATO să își facă partea sa corectă. Noi cu siguranță o facem, și chiar mai mult. Cheltuielile noastre pentru apărare au atins 2% și, de obicei, mai mult aproape în fiecare an de când Estonia a devenit membră a NATO în 2004. Dar, din nou, oricât de important ar fi să punem accentul pe această problemă a investițiilor, nu va ajuta prea mult dacă rușii ne invadează săptămâna sau luna viitoare".
"Vă înțeleg punctul de vedere", a spus Dayton. "De ce anume aveți nevoie, domnule prim-ministru?"
"De ce am nevoie?" A întrebat Jannsen. "Pentru început, de ce nu contribuie NATO cu brigăzi de luptă, tancuri, avioane de luptă și rachete antiaeriene, nu doar aici, ci în toată zona baltică? Rușii au alcătuit o forță copleșitoare. După toate indiciile, se pregătesc chiar acum pentru o invazie. Mâine vă voi duce la graniță. O să vă prezint generalii mei de top. Vă voi arăta dispoziția actuală a forțelor. Dar ce au făcut Washington, Londra, Bruxelles sau Berlin ca răspuns? Au emis condamnări fără sens ale lui Luganov și declarații vagi de sprijin pentru Țările Baltice. Am nevoie de trupe și arme grele, nu de mai multe cuvinte".
"Din nou, tocmai de aceea am venit, domnule prim-ministru - pentru a vedea cu ochii mei situația și pentru a putea trage un semnal de alarmă în toată Europa și la Washington."
"Bine", a spus Jannsen. "Nu primim mulți reprezentanți de la Washington care să treacă prin Țările Baltice în aceste zile și suntem recunoscători pentru fiecare prieten pe care îl putem găsi acolo. Dar pot să fiu și mai sincer cu dumneavoastră, domnule senator?"
"Desigur."
În acest moment, prim-ministrul se aplecă aproape de Dayton și își coborî vocea, astfel încât Marcus trebui să se străduiască să audă fiecare cuvânt, chiar dacă stătea cu Annie și Pete la doar câțiva metri distanță.
"Vă rog să duceți acest mesaj direct președintelui Clarke. În acest moment, însăși existența țării mele atârnă în balanță. Și trebuie să vă spun că însăși existența NATO este foarte mult în pericol."
"Continuați."
"Dacă rușii invadează Ucraina, este oribil, dar asta nu obligă Washingtonul să ia măsuri", a spus Jannsen aproape în șoaptă. "Dar dacă Luganov invadează Țările Baltice, Articolul 5 intră în vigoare. Dacă îți onorezi obligațiile din tratat, atunci tu și restul NATO trebuie să intrați în război pentru a-i alunga pe ruși și a ne restabili independența. Dar să fim brutal de sinceri. Dacă rușii și americanii încep să se omoare între ei, Luganov va folosi arme nucleare tactice pe câmpul de luptă. Când se va întâmpla asta, mulți estonieni, letoni și lituanieni vor muri într-o milisecundă. Alte milioane vor muri de moarte îngrozitoare în zilele și săptămânile care vor urma. Și nu vom fi doar noi. Vor muri și forțele NATO, inclusiv americani. Apoi, președintele vostru se va confrunta cu cel mai rău scenariu - va riposta împotriva Moscovei și a altor orașe rusești cu ICBM-uri și arme nucleare? Dacă o face, el știe că riscă să declanșeze un război termonuclear global, care va duce la moartea a sute de milioane de oameni. Dar dacă dă înapoi și alege să nu onoreze tratatul NATO, atunci semnează condamnarea la moarte nu doar pentru noi, ci pentru întregul NATO. Mai mult, el va crea un monstru - Aleksandr Luganov nu numai că va cuceri Țările Baltice, dar va zdrobi personal NATO. El va fi paralizat efectiv Statele Unite. Și în acest fel, va fi câștigat dreptul de a dicta termenii în orice privință, oriunde pe glob, financiar, politic, militar și de altă natură."
Prim-ministrul a făcut o pauză pentru a-și lăsa cuvintele să se înțeleagă. "Nu trebuie să vă faceți iluzii, domnule senator", a adăugat el după un moment. "Acestea sunt mizele și ele sunt foarte mari - inimaginabil de mari."

"Vedeți vreo speranță?" a întrebat Dayton.
"Poate", a răspuns Jannsen. "Dar este o cale îngustă, și devine rapid și mai îngustă. Întoarce-te și imploră-l pe președinte să ne trimită Optzeci și doi Aeropurtată. Trimiteți-ne unități mecanizate. Cereți ca tancurile de luptă americane care sunt depozitate să fie scoase de la naftalină și pregătite pentru serviciu. Trimiteți escadrile de vânătoare. Trimiteți bombardiere. Singura speranță de a preveni scenariul foarte real pe care tocmai l-am expus este ca SUA și restul NATO să se poziționeze clar alături de noi și să facă acest lucru imediat. Construiți aici o forță suficient de mare pentru a-l face pe Luganov să se gândească de două ori. Nu trebuie să îl înfruntați om cu om, tanc cu tanc, avion cu avion. Trebuie doar să arătați că NATO este pregătită să se confrunte cu el folosind forțe convenționale. Așa îl vei opri. Și așa te asiguri că un război nuclear total nu este singura opțiune pentru a proteja libertatea pe Pământ."
ESTUL ESTONIEI, LÂNGĂ GOLFUL FINLANDEI-22 SEPTEMBRIE
Ceea ce l-a uimit pe Marcus a fost faptul că prima rachetă a venit tăindu-se pe cerul înnorat al dimineții - joasă și fierbinte - din spatele lor.
În momentul în care și-a atins ținta și a creat o explozie asurzitoare, Annie l-a apucat de braț. Văzând asta, Pete i-a aruncat lui Marcus o privire mai mortală decât racheta. Dar veneau mai multe. Aproape instantaneu, alte șase rachete aer-sol au venit în viteză deasupra lor, toate din spatele lor. Zgomotul exploziilor și amploarea mingilor de foc rezultate i-au speriat pe senator și personalul său. Pentru Marcus și Pete, au readus în memorie anii petrecuți în armată, atât pregătirea, cât și misiunile din Irak și Afganistan.
În timp ce prim-ministrul Jannsen, în picioare lângă ei, explica de ce forțele sale efectuau exerciții cu foc real, în timp ce majoritatea armatelor din lume nu o făceau, elicoptere de luptă și elicoptere de atac au venit în picaj. Fiecare trăgea cu gloanțe de calibru 50 în tancuri de luptă rusești false, construite din blocuri de beton și lemn într-o vale lungă și puternic împădurită care se întindea în fața lor pe mai mulți kilometri. Curând, tancuri estoniene și transportoare blindate de trupe au ieșit dintr-o poiană din stânga lor. Și acestea au deschis focul, iar când au făcut-o, cuvintele prim-ministrului au fost imediat înecate.
Câteva momente mai târziu, elicoptere Black Hawk au apărut din dreapta lor. Comandourile au început să sară rapid pe punte și să fugă la adăpost, trăgând cu rachete antitanc de fabricație americană și aruncând grenade.
Întregul exercițiu a durat aproximativ o oră. Marcus a fost impresionat de profesionalismul trupelor de la sol și de sprijinul lor aerian, precum și de informațiile furnizate ulterior de Jannsen și de generalii săi. Acești oameni erau foarte serioși în a-și apăra națiunea de ruși, indiferent dacă NATO venea sau nu să îi ajute. Dar mesajul pe care încercau să îl transmită era extrem de clar: în timp ce toți vor lupta până la capăt, acest sfârșit va veni brutal de repede dacă NATO - și în special americanii - nu își vor respecta angajamentul luat în temeiul articolului 5 și nu vor veni în ajutorul lor.
În timpul unui prânz de lucru în buncărul lor de comandă, senatorul Dayton a pus întrebări pătrunzătoare una după alta. Marcus a putut vedea că nu se afla aici pentru a face pe grozavul. El dorea cu adevărat să înțeleagă cele mai recente informații care le provocau estonienilor și vecinilor lor baltici atâta neliniște. De asemenea, dorea să înțeleagă cât de mult se simțeau ei în largul lor să împărtășească din planul lor de acțiune pentru a rezista rușilor, având în vedere că, dintre toți membrii personalului senatorului, doar Annie avea o autorizație de securitate strict secretă.

În acea seară, Dayton și echipa au luat cina în Tallinn cu ambasadorul SUA în Estonia, în incinta ambasadei. La un hering pitic, anghilă afumată, multă pâine neagră și vin roșu, au comparat cu ambasadoarea - un ofițer de carieră din Serviciul de Externe în vârstă de 50 de ani, care servise într-o jumătate de duzină de alte posturi est-europene și care vorbea fluent rusa, poloneza și germana și cunoștea estona - starea de pregătire a forțelor locale, precum și reticența comandanților NATO de a trimite mai mulți oameni și mașini. De asemenea, senatorul a întrebat-o pe ambasadoare ce părere are despre exercițiile rapide ale rușilor. Aceasta a insistat că este vorba de "o activitate obișnuită" și "unul dintre zecile de astfel de exerciții pe care le-am văzut de când sunt detașată aici". Ea a insinuat că îngrijorarea tot mai mare a prim-ministrului cu privire la o mișcare rusă a fost "ușor supraîncălzită, între noi fie vorba". Acestea fiind spuse, ea a recunoscut că era cu adevărat îngrijorată că Luganov ar putea face o mișcare - și în curând - mai adânc în Ucraina. Nu a putut spune dacă era suficient de nebun încât să meargă până la Kiev, dar a precizat că a transmis îngrijorările sale Departamentului de Stat încă din acea dimineață.
Chiar înainte de sosirea desertului, Marcus a primit un telefon de la Washington. Și-a cerut scuze pentru intruziune, s-a scuzat de la masă și a ieșit din sala de mese ornamentată într-un hol. Numărul era de la Casa Albă. La celălalt capăt al firului era Bill McDermott, care fusese recent promovat consilier adjunct pe probleme de securitate națională de către președintele Clarke.
"Bill, mă bucur să te aud", a spus Marcus după ce a găsit un pic de intimitate. "Felicitări pentru noua slujbă."
McDermott și-a dat drumul la o tiradă de înjurături. "Estonia? Cu oameni ca Bob Dayton? Ești nebun?"
"Whoa, whoa, ia-o ușor, Bill. Ce te-a apucat?"
"Președintele se pregătește pentru o campanie majoră de realegere, și dintr-o dată am auzit că tu și Pete sunteți cavorting cu inamicul?"
"Cu greu ne giugiulim, Bill, pentru numele lui Dumnezeu. Dar ne uităm cu atenție la un inamic real. S-ar putea să vrei să încerci."
"Și ce ar trebui să însemne asta?"
"Știi foarte bine ce înseamnă", spuse Marcus, luptându-se din răsputeri să vorbească mai încet pentru a nu atrage atenția nici gărzilor de corp estoniene, nici membrilor propriei sale echipe staționați în sus și în jos pe hol. "Luganov își masifică forțele la granița cu Țările Baltice, dar președintele nu trimite mai multe trupe pentru a crea o sârmă capcană. Nici nu a făcut o apărare în toată regula a aliaților noștri de aici. El se îndoiește de articolul 5. Oamenii de aici devin îngrijorați, și pe bună dreptate."
"Deci Dayton va lovi președintele - din nou - pentru că nu a fost suficient de dur cu rușii? Dă-mi o pauză. Dayton este un om mort politic."
"Trebuie să spun, Bill, suni teribil de defensiv pentru un om într-o poziție de a sfătui comandantul în șef pentru a obține de fapt dur cu rușii."
"Doar ca să fie clar, Ryker, ai semnat oficial pentru a consilia un democrat de stânga furios, unul care ar putea foarte bine să ajungă să fie principalul rival al președintelui?"
Marcus a fost surprins de cât de personal era McDermott și cât de politic, mai ales având în vedere natura apolitică a slujbei sale. Marcus a decis să detensioneze conversația. Nu avea rost să ardă un vechi prieten, cu atât mai puțin un om aflat într-o poziție atât de apropiată de președinte. Prim-ministrul Jannsen spusese clar că singurul motiv pentru care fusese de acord să se întâlnească cu Dayton fusese acela de a-l înrola ca o voce importantă în Partidul Democrat pentru a se întoarce

și a vorbi cu Clarke în particular și a încerca să-l convingă să facă mai mult pe o bază bipartizană pentru a consolida forțele NATO în țările baltice.
"Nu, nu am făcut-o", a spus Marcus, cu o voce mai calmă și un ton mai circumspect. "Pete a făcut-o, dar eu sunt doar alături de el. Senatorul m-a rugat să pun la punct o echipă de securitate pentru el. Pete a vrut să mă scoată din casă. Își face griji pentru mine, s-a gândit că o astfel de călătorie mi-ar face bine."
Tonul lui Bill s-a înmuiat. "Poate că are dreptate."
"Poate."
"Bine. Vino să mă vezi când te întorci. Poate o să te angajez în schimb."
"Să mă angajezi?" a întrebat Marcus. "Pentru ce naiba?"
"Pentru a te ține departe de Pete Hwang, pentru început", a râs el. "Ai grijă de tine."
"Și eu."
Și cu asta, linia s-a întrerupt.
AEROPORTUL PULKOVO, ST. PETERSBURG-23 SEPTEMBRIE
"Războiul începe peste exact două săptămâni".
Luganov a spus-o atât de direct, aproape întâmplător, în timp ce se îmbarcau în avionul prezidențial pentru zborul de întoarcere la Moscova, încât la început Oleg nu a fost sigur că îl auzise corect.
"7 octombrie?" a întrebat Oleg, îngrozit, dar disperat să nu arate asta. "Dar asta e mai devreme decât am discutat."
"Va fi delicios, fiule", a continuat Luganov în timp ce se îndrepta spre partea din spate a avionului. "NATO nu va ști ce i-a lovit."
Când au ajuns în sala de conferințe, Luganov i-a cerut lui Oleg să închidă și să încuie ușa în urma lor. Oleg a făcut ceea ce i s-a spus, în timp ce Luganov își rupea jacheta și cravata, își descheia nasturii de sus ai cămășii albe proaspăt înțepenite și își turna, împreună cu Oleg, pahare de vodcă de la barul din spatele scaunului său executiv din piele albă. Președintele a luat o înghițitură. Oleg nu. Nu era nici măcar ora zece dimineața. Era din ce în ce mai îngrijorat de cât de mult bea socrul său, deși nu era momentul să spună nimic. Erau probleme mult mai urgente pe masă.
"Deci este adevărat, tată - ai decis că nu există altă cale de urmat decât războiul?" întrebă Oleg, sperând să apeleze la el ca la un membru al familiei sale, nu ca la personalul său.
"Am făcut-o", răspunse Luganov, deschizând dosarul din fața lui marcat cu CLASSIFIED, scanând rapid pagina de gardă și apoi strecurând întregul dosar către Oleg. "Aceasta este cea mai recentă versiune a planului de război. Am făcut câteva modificări importante de săptămâna trecută. Dar acesta este finalul. Când îl voi semna, va deveni final. Dar mai întâi vreau să te uiți la el. Spune-mi ce mi-a scăpat. Vreau să nu las nimic la voia întâmplării".
Oleg a respirat adânc, apoi a luat dosarul cu mâinile reci și a început să îl citească cu atenție. Curând, avionul jumbo bubuia pe pistă și se ridica în aer. Oleg a continuat să citească. Din când în când se uita la socrul său, îngrijorat că acesta aștepta un răspuns mai rapid decât era pregătit Oleg să îi dea. În schimb, bărbatul părea ciudat și neobișnuit de detașat. Își învârtea băutura în mâna dreaptă, în timp ce privea pe fereastră orașul St. Petersburg - unde locuiesc peste cinci milioane de suflete - micșorându-se în depărtare.
Oleg nu era instruit în strategiile sau tacticile serviciilor armate. Dar petrecuse suficient timp în compania președintelui și a generalilor săi pentru a-și da seama că planul din fața lui era perfect. Acesta era construit în jurul vitezei și al elementului surpriză. În măsura în care Occidentul se aștepta la o invazie a Ucrainei, calculele lui Luganov erau probabil corecte - o invazie a statelor baltice i-ar lua complet prin

surprindere pe liderii NATO. Cu excepția cazului în care aceștia începeau să transporte oameni și material pe calea aerului 24 de ore din 24, începând chiar din acea noapte, era foarte puțin probabil să poată preveni atacul rusesc care se apropia - cu siguranță nu cu arme convenționale.
Mai era o singură problemă critică, dar Oleg era îngrozit să o ridice. Îl văzuse pe șeful de stat major al armatei punând aceeași întrebare, iar omul fusese imediat demis din funcția pe care o ocupase cu onoare timp de cinci ani la rând - și nu doar demis. Luganov ordonase ca generalul să fie arestat și trimis în exil, cine știe unde, sub acuzația de trădare. Oleg risca acum același lucru? I se ceruse părerea. Iar el făcea parte din familie. Pe de altă parte, Luganov o concediase pe Iulia, soția sa de 34 de ani, fără nicio urmă de emoție sau regret. Pentru acest om, chiar și cei mai apropiați erau evident sacrificabili. Totuși, se gândi Oleg, nu era un trădător față de țara sa, față de poporul său, să nu pună această întrebare?Oleg își șterse glasul, atât pentru a atrage atenția președintelui, cât și pentru a mai câștiga o clipă în care să se gândească la cel mai bun mod de a prezenta cea mai importantă conversație din viața sa.
"Din punct de vedere militar, planul este foarte impresionant din toate punctele de vedere, tată", a început el, pășind cu grijă. "Cu toate acestea, cu toată sinceritatea, nu pot să nu-mi exprim îngrijorarea cu privire la informațiile care informează conceptul strategic."
"Cum așa, fiule?" a spus Luganov, întorcându-se de la fereastră și terminând ce mai rămăsese în paharul său.
Președintele nu părea defensiv, așa că Oleg a mai făcut un pas. "Știți că am avut întotdeauna cea mai mare considerație pentru Dmitri Dmitrovici", a continuat Oleg, referindu-se la șeful FSB Nimkov. "Dar trebuie să vă întreb, chiar ne oferă - chiar vă oferă - toate faptele?"
"La ce fapte vă referiți?"
"Mă întreb doar cât de atent l-au studiat cu adevărat Dmitri și echipa sa de analiști pe președintele american."
"Andrew Clarke?" mirosi Luganov. "Te rog - omul este un neofit, un prost grosolan. Ce mai e de știut? Nu poate face să treacă o lege serioasă prin Congres. Nu știe nimic despre NATO, nici nu-i pasă. Dacă ar fi știut, nu ar fi fost atât de precaut în legătură cu articolul 5. Ar fi mutat trupe și tancuri în țările baltice. Am discutat îndelung acest lucru cu Dmitri Dmitrovici. Credeți-mă, nu aveți de ce să vă faceți griji."
"Dar, părinte, este ceva aici care mă îngrijorează", a spus Oleg, înclinându-se acum în față pe scaunul său. "Nu contest nici un cuvânt din ceea ce tocmai ați spus, dar pun la îndoială profilul psihologic al lui Clarke pe care FSB l-a furnizat. Într-adevăr, mă tem că profilul este profund viciat și, prin urmare, ne-ar putea conduce pe o cale foarte periculoasă."
"Continuă", a spus Luganov.
"Clarke este în mod clar un neofit; asta este cu siguranță adevărat. Și este evident că a făcut multe greșeli, dintre care unele par uimitoare - chiar ridicole. Dar, concentrându-se asupra numeroaselor slăbiciuni ale lui Clarke, asupra greșelilor pe care și le-a făcut singur și asupra slăbiciunii sale politice, FSB ar putea să piardă puterea singulară a acestui om."
"Care este?"
"Capacitatea sa de a învăța din greșelile sale."
"Prostii", a spus Luganov. "Este cel mai neinformat și lipsit de experiență lider pe care americanii l-au ales vreodată. Acest lucru ne deschide o ușă care nu a mai fost descuiată în niciun alt moment de la umilința noastră la prăbușirea Imperiului Sovietic."

"Dar ceea ce FSB nu cântărește cum trebuie este faptul că Clarke a fost ales", a protestat Oleg calm, dar ferm, având grijă să-l folosească pe Dmitri Nimkov drept paravan, fără să vizeze propria analiză a lui Luganov. "Omul a condus probabil cea mai dezastruoasă campanie din istoria oricărei țări. A intrat prostește nu într-o singură furtună politică, ci în mai multe, însă a găsit o modalitate de a naviga spre un port sigur. A învins un adversar după altul atunci când nimeni nu credea că poate. Desigur, tranziția sa a fost plină de greșeli, dar în timp le-a corectat și pe acestea. A angajat personal care nu l-a servit bine, ca să nu spun mai mult. Totuși, unul câte unul, i-a concediat și i-a înlocuit. În plus, a ales un vicepreședinte cu experiență și un cabinet foarte experimentat și destul de realizat. Și cu toată ranchiuna, chiar haosul, din sistemul politic american, cu siguranță din mass-media, Clarke face lucrurile. America nu a făcut implozie. Economia este în creștere. Au fost create milioane de locuri de muncă. Și se investesc zeci de miliarde în sisteme de apărare mai robuste."
Oleg putea vedea frustrarea crescând în ochii socrului său. Mai avea la dispoziție doar câteva clipe pentru a-și susține punctul de vedere fără să-și piardă slujba și poate libertatea. Nu vorbise niciodată așa cu președintele. Abia îi venea să creadă ce se auzea spunând, și totuși se trezea insistând un pic mai mult.
"Ideea mea este pur și simplu aceasta - Dmitri Dmitrovici vă cere să vă bazați întreaga premisă a invaziei dumneavoastră nu a uneia, ci a trei țări NATO pe certitudinea absolută că actualul președinte al Statelor Unite este un începător total și nu are nicio idee despre ceea ce face și, prin urmare, nu ar lansa niciodată un contraatac împotriva noastră folosind forțe convenționale și, prin urmare, cu siguranță nu ar ordona niciodată un contraatac folosind arme nucleare tactice, cu atât mai puțin arme nucleare strategice, chiar dacă ați trece mai întâi la arme nucleare. Poate că FSB are dreptate. Dar dacă se înșeală? Dacă Andrew Clarke este mai imprevizibil decât crede Dmitri Dmitrovici? Dacă abilitatea lui Clarke de a corecta cursul face din el un adversar mult mai inteligent decât a luat în considerare FSB în mod adecvat? Ce se întâmplă dacă lectura FSB asupra președintelui american este suficient de greșită încât această invazie a țărilor baltice să ne conducă nu la glorie, ci la . . . ?"
"La ce?" a întrebat Luganov.
"La ruină".
La început, Luganov s-a holbat la el. Dar dintr-o dată întreaga lui înfățișare s-a schimbat. A izbucnit în râs și și-a mai turnat un pahar.
"Oleg Stefanovici, ce imaginație bogată ai!", a răcnit el. "Fiule, tu nu ești un militar. Cu siguranță nu ești un om de informații. Dar ești un băiat bun și loial, și prețuiesc cu adevărat capacitatea ta de a mă amuza, precum și de a mă sfătui. Acum vino și bea! Bea cu mine pentru viitoarea victorie care va electriza masele și va restabili ferm și definitiv locul Rusiei ca putere globală supremă."
Oleg era furios, deși se lupta să nu o arate. Luganov nu numai că îl ignora, dar își bătea joc de el. Iar Oleg nu putea face nimic în privința asta. Trebuia să își demonstreze loialitatea. Așa că a luat paharul de vodcă și l-a dat pe gât cu o grimasă. În timp ce o făcea, președintele a semnat planul de război, apoi a ridicat receptorul telefonului securizat către Ministerul Apărării.
HOTELUL GRAND PALACE, RIGA, LETONIA-23 SEPTEMBRIE
"N-o să-ți vină să crezi asta."
Annie Stewart abia își putea stăpâni zâmbetul când l-a găsit pe senator și pe echipă strânși în colțul din spate al barului Pils, cu pereții acoperiți cu capete montate de elan și căprioară și alte trofee de vânătoare, într-unul dintre cele mai vechi și mai elegante hoteluri din

Riga. Era aproape miezul nopții. Majoritatea clienților se culcaseră pentru noapte. Chiar și reporterii de presă scrisă și prin cablu care le acopereau călătoria își achitaseră nota de plată și se culcaseră. Dar Dayton și șeful său de personal se uitau cu atenție la ultima versiune a noului proiect de lege al senatorului privind sancțiunile împotriva Rusiei, la care lucraseră în ultimele zile. Pete răspundea la e-mailuri. Marcus asculta un meci Nats pe iPhone-ul său. Echipa de securitate stătea la post lângă ușile din față și laterale. Dar Annie avea vești.
"Ce ai?", a întrebat senatoarea.
"Tocmai am vorbit la telefon cu Kremlinul", a spus Annie, coborându-și instinctiv vocea, chiar dacă singurul care putea fi auzit era barmanul, care, după cum aflaseră deja, abia vorbea engleza. "E o afacere încheiată."
"Ce este?" a întrebat Pete, străduindu-se să pară mai interesat de ceea ce avea ea de spus decât de cât de atrăgătoare arăta în puloverul ei negru de cașmir, blugii de un albastru decolorat, cizmele maro și ceasul Cartier.
"Luganov", a spus ea. "A fost de acord cu o întâlnire."
"Glumești", a spus Dayton.
"Nu, domnule. Am lucrat la asta toată seara. De aceea am ratat cina cu ministrul de externe."
"Este o treabă extraordinară."
"Deci, când este?" a întrebat Marcus.
"Ei bine, asta e chestia - singura dată când trebuie să se întâlnească este mâine la patru și jumătate."
"Unde?"
"În biroul lui de la Kremlin."
Pete l-a pălmuit pe Marcus pe spate. "Uau-asta e uriaș!"
"Dar noi ar trebui să fim mâine la Vilnius", a protestat senatorul.
"Știu", a spus Annie.
"Ar trebui să iau cina cu prim-ministrul."
"Este decizia dumneavoastră, domnule, dar dacă refuzăm, nu știu dacă vom mai avea o altă ocazie."
"Ce credeți cu toții? Pete?"
"Eu zic să o facem, domnule. Categoric. Ne putem reprograma oricând cu lituanienii."
Toți ceilalți au fost de acord cu Pete. Toată lumea cu excepția lui Marcus.
"Care este problema, Marcus?", a întrebat senatorul. "Asta a fost ideea ta, până la urmă."
"Îmi dau seama de asta, domnule - și încă susțin o întâlnire cu Luganov. Dar v-aș recomanda să nu păreți prea nerăbdători."
"Ce ar trebui să însemne asta?"
"Declină invitația pentru mâine", continuă Marcus. "Spune-i lui Annie să sune înapoi și să explice că ai întâlniri la Vilnius care nu pot fi schimbate, dar ai putea fi la Moscova a doua zi sau a doua zi după aceea."
"Dar Annie tocmai a spus că Luganov nu este disponibil pentru restul săptămânii."
"Domnule, credeți că este înțelept să renunțați la un aliat NATO pentru a vă întâlni cu inamicul? Acesta este într-adevăr mesajul pe care doriți să-l transmiteți în această călătorie? Și dacă o faceți și Luganov vă lasă baltă când ajungeți acolo?"
Senatorul se întoarse spre Annie. "Omul chiar are dreptate."
"Pot să fac o sugestie?", a întrebat ea.
"Bineînțeles."
"Lasă-mă să dau un telefon rapid persoanei mele de contact din biroul premierului din Vilnius și să-i explic situația. Dacă au o problemă cu

asta, atunci acceptăm sfatul lui Marcus. Dar dacă sunt de acord cu reprogramarea întâlnirii, atunci ne îndreptăm spre Moscova dimineața. A doua zi putem zbura direct la Vilnius, iar tu îl poți informa pe prim-ministru despre întâlnirea ta cu Luganov. Cum vi se pare?"
Marcus a ezitat. Încă nu era înnebunit după idee. Dar era călătoria senatorului, nu a lui. "Pentru mine merge", a spus el.
Dayton a zâmbit. "Și eu la fel. Bine gândit. Fă-o, Annie. Asta ar putea fi șansa la care speram."
Prim-ministrul lituanian a fost de acord.
Se îndreptau spre Moscova.
Dayton și echipa sa au aterizat pe Aeroportul Internațional Domodedovo miercuri, puțin după ora 11 dimineața. S-au cazat la Hotel National puțin după ora unu în acea după-amiază. Marcus a insistat ca ei să intre prin spate și să nu lase presa să afle unde erau cazați. Își amintea fiecare detaliu macabru al atentatului sinucigaș care avusese loc acolo, despre care fusese informat când făcuse o călătorie în avans pentru vicepreședinte cu ceva timp în urmă. El și oamenii săi l-au dus pe senator într-un lift de serviciu până la un set de apartamente de la etajul patru. După ce s-a asigurat că camerele sunt securizate, Marcus a postat un om la lifturile principale și altul lângă liftul de serviciu. Pe unul l-a pus jos, în cafenea, pentru a supraveghea holul. Pe restul i-a postat în interiorul ușilor apartamentului personal al senatorului. Niciunul dintre ei nu avusese voie să-și aducă armele din avion. Dar o solicitare discretă adresată lui Nick Vinetti de la Ambasada Statelor Unite trecuse peste asta. Nick s-a asigurat că fiecare om din echipa lui Marcus a primit un pistol automat Sig Sauer din arsenalul Marinei. De asemenea, Nick le-a împrumutat câteva mitraliere MP5 și o mulțime de cartușe, plus câteva Uzi rar mai folosite. În plus, ambasada a pus la dispoziție trei Chevy Suburbans negre blindate, șoferi din parcul auto al ambasadei și orice logistică de care senatorul avea nevoie. Ca potențial candidat la președinție, Robert Dayton nu avea acces la resursele diplomatice oficiale ale ambasadei. Dar, din moment ce era democratul cu cel mai mare rang în Comisia de Informații a Senatului, călătoria sa era calificată drept "codel", limbajul Departamentului de Stat pentru o delegație a Congresului. Iar pentru un codel, era responsabilitatea lui Nick, în calitate de adjunct al șefului misiunii, să se asigure că totul se desfășoară fără probleme și în siguranță pentru Dayton și echipa sa.
Ora întâlnirii cu Luganov se tot schimba. Când au aterizat, lui Annie i s-a spus că întâlnirea fusese amânată pentru ora 19.00. La sosirea la hotel, i s-a spus că fusese amânată pentru ora 15.00. Cu toate acestea, în timp ce Marcus făcea un duș rapid și se schimba în costum, a primit un mesaj urgent de la Annie către echipă, în care îi anunța că întâlnirea fusese amânată pe termen nelimitat.
"Se joacă cu dumneavoastră, domnule senator", a spus Marcus când a ajuns la apartamentul lui Dayton. "Planificați pentru intervalul orar inițial de patru și jumătate. Dacă întâlnirea va avea loc, pot aproape garanta că va fi atunci. Să începem la ora trei și jumătate, așa cum am planificat inițial, astfel încât să avem suficient timp pentru a trece de securitatea Kremlinului."
Dayton era sceptic și vizibil agitat. Așa cum s-a întâmplat, însă, Marcus spusese exact ce trebuia. În timpul scurtei călătorii până la Kremlin, Pete s-a aplecat și i-a șoptit prietenului său că acțiunile sale erau în creștere cu senatorul. Marcus dădu din cap pentru a confirma că auzise, dar, în particular, îi creșteau îndoielile cu privire la faptul că toate acestea erau o idee bună. Se aflau acum pe teritoriu inamic și, oricât de onest și de principial ar fi Dayton, Marcus știa că senatorul nu era pe măsura lui Luganov, marele maestru al șahului geopolitic.

Cortegiul american format din trei vehicule a fost escortat de unitatea VIP a poliţiei moscovite. Acest lucru i-a entuziasmat pe secretarul de presă şi pe şeful de cabinet al lui Dayton. La urma urmei, imaginile cu omul lor intrând în Piaţa Roşie, trecând pe lângă Catedrala Sfântul Vasile şi apoi trecând prin porţile Kremlinului aveau să dea bine pe CNN şi MSNBC în acea seară. Dar anxietatea lui Marcus a început să crească atunci când doar Suburban-ul din faţă - cel care îi transporta pe Dayton, Annie, Pete şi pe el însuşi - a fost autorizat să intre, iar celelalte două nu. Chiar şi fără detaliile lor de securitate, Marcus avea puţine griji pentru siguranţa lor fizică. În afară de Casa Albă însăşi, nu exista niciun complex guvernamental în lume la fel de sigur ca acesta. Cu siguranţă, preşedintele Luganov nu avea de gând să permită ca un senator american proeminent - mai ales un critic atât de dur - să fie asasinat în inima capitalei ruse. Nu, adevăratele îngrijorări ale lui Marcus erau pentru reputaţia şi viabilitatea politică a senatorului. Omul intrase în bârlogul unui lup. Probabil că va reapărea, dar întrebarea era: cât de afectat?

Au fost duşi mai întâi la centrul pentru vizitatori de la Turnul Kutafiya.

Acolo au fost întâmpinaţi de un ofiţer junior de protocol care i-a escortat la biroul de programări, unde au primit legitimaţii de vizitator şi au trecut prin detectoare de metale. Obiectele lor au trecut prin aparate cu raze X şi detectoare de arme de distrugere în masă. Abia apoi au fost conduşi prin Turnul Troitskaya, trecând pe lângă Arsenal şi Palatul de Stat al Kremlinului, până în clădirea galben pal cunoscută sub numele de Senat.

Apoi au fost predaţi unui ofiţer de protocol mai vechi care îi aştepta. Nu le-a zâmbit. Nu le-a strâns mâna. Pur şi simplu l-a salutat pe senator cu o indiferenţă lipsită de emoţii, i-a ignorat efectiv pe colegii săi şi i-a urcat cu liftul la etajul al treilea. Au trebuit să se oprească la un alt punct de control de securitate, unde s-au supus din nou protocolului. "În astfel de vremuri, niciodată nu poţi fi prea atent", a spus unul dintre agenţii de securitate, sesizând enervarea din ochii lui Dayton. Lui Marcus i s-a părut un lucru lipsit de diplomaţie să-i spui unui senator american aflat în vizită, dar, cu toate acestea, el a respectat protocoalele de securitate ale rușilor, mai ales având în vedere atentatele cu bombă din apartamentele din Moscova cu câţiva ani înainte, alte atacuri teroriste mai recente la Moscova şi în diverse capitale din Europa şi, desigur, atacul asupra Casei Albe pe care îl experimentase personal.

După ce au fost eliberaţi, americanii au fost conduşi într-o anticameră flancată de agenţi de securitate înarmaţi, în costume închise la culoare şi cravate urâte. Unul dintre aceştia i-a îndrumat spre o zonă de aşteptare cu canapele şi scaune frumos tapiţate şi o masă de cafea din mahon, unde li s-au servit ceai şi câteva gustări uşoare.Marcus a luat în considerare şi a memorat fiecare detaliu - câţi bărbaţi erau în hol şi pe hol, câte camere CCTV erau şi unde erau amplasate, sunetul pe care îl scoteau uşile când erau încuiate şi descuiate electronic, numărul personalului care nu se ocupa de securitate din apropiere şi aşa mai departe. A fost peste tot în lume cu preşedintele şi vicepreşedintele. În acest timp, se familiarizase cu personalul şi procedurile de securitate din palate şi clădiri de birouri guvernamentale de toate felurile imaginabile. Dar nu fusese niciodată aici, în epicentrul guvernului rus, şi se simţea extrem de curios.

Ofiţerul superior de protocol i-a informat că întâlnirea de la patru şi jumătate a fost amânată până la cinci. Apoi cinci şi jumătate. Apoi şase. În cele din urmă, au fost conduşi în biroul preşedintelui abia după ora şapte. Senatorul Dayton era furios, iar Marcus se pregătea pentru tirada

care avea să vină. Dar Aleksandr Ivanovici Luganov i-a luat pe toți prin surprindere, salutându-i călduros și cerându-și scuze pentru că i-au făcut să aștepte. Le-a explicat că prăbușirea unui avion rusesc lângă granița cu Mongolia l-a ținut ocupat ore întregi. Vorbea doar în rusă, în timp ce o femeie în vârstă de 40 de ani care stătea lângă el îi servea drept interpret.
În loc să stea în spatele biroului său, Luganov i-a întâmpinat în centrul biroului spațios, cu panouri închise la culoare. Era îmbrăcat într-un costum gri cărbune, o cămașă albastru deschis și o cravată de mătase purpurie și a zâmbit larg când a strâns mâna senatorului, în timp ce fotografii și videografii oficiali ai Kremlinului surprindeau momentul. La doar câțiva metri distanță se afla în permanență agentul special Pavel Kovalev, despre care Marcus știa că era șeful echipei de securitate a președintelui.
Luganov le-a făcut un scurt tur al artefactelor și al fotografiilor de putere înrămate care atârnau pe mai mulți pereți. Acolo era Luganov alături de diferiți președinți americani. Era prezent la mai multe summituri G8, înainte de invazia Ucrainei, când Rusia era încă membră. Luganov era alături de premierul Chinei, de dictatorul Coreei de Nord, de liderul suprem al Iranului și chiar de prim-ministrul Israelului. Pe rafturile sale avea două scimitaruri încrucișate, daruri de la regele Arabiei Saudite. Avea niște ceramică antică din Egipt și un bol de ceramică din India, pictat rafinat.
În timp ce ofensiva de farmec continua, Marcus îl studia pe omul pe care îl văzuse ultima dată la Cancelaria germană din Berlin. Pe atunci, părul lui Luganov era blond ca nisipul și subțiat, cu doar o atingere de gri la tâmple. Acum nu mai avea cenușiu, iar părul său era castaniu închis. Marcus aproape că zâmbea la ideea că Luganov și-l vopsea, dar se forță să rămână impasibil și insesizabil. Totuși, lăsând la o parte părul, Luganov îi părea lui Marcus cu siguranță mai bătrân și uzat, cu picioare de cioară la colțurile ochilor și mai multe riduri pe față și pe gât. Rusul avusese doar șaizeci și unu de ani când Marcus îl văzuse ultima oară și părușe plin de vervă și vigoare. Acum se apropia de șaptezeci de ani, iar Marcus nu se putu abține să nu observe că, deși era încă destul de zvelt și cu umeri largi, părea oarecum rigid și se deplasa prin cameră șchiopătând ușor din piciorul stâng.
Când turul s-a terminat și se pregăteau să-și ocupe locurile, Luganov a apăsat un buton în partea dreaptă a biroului său. O ușă s-a deschis și a intrat un consilier. Marcus îl recunoscu instantaneu, dar își păstră o față de poker și nu scoase niciun cuvânt.
"Dle senator Dayton, aș dori să vi-l prezint pe ginerele meu și cel mai de încredere consilier, Oleg Stefanovici Kraskin."
Cei doi bărbați și-au strâns mâinile; apoi Oleg i-a salutat pe rând pe Pete și pe Annie. Când Oleg a ajuns la Marcus, a ezitat, fie și numai pentru o clipă. Nu a spus nimic, dar Marcus a înregistrat privirea de recunoaștere din ochii bărbatului. Și-au strâns mâinile ferm, dar asta a fost tot. Niciunul dintre ei nu a recunoscut că s-au mai întâlnit.
Luganov s-a așezat în spatele biroului său și a făcut semn tuturor să ia loc. Interpretul s-a retras pe un scaun mic de lemn de lângă birou. Oleg s-a așezat de cealaltă parte a biroului, cu caietul și stiloul pregătite. Senatorul stătea pe un scaun ornamentat și capitonat, chiar vizavi de președinte, cu Annie la dreapta lui și Pete la dreapta ei. Marcus a ocupat ultimul scaun liber, la stânga lui Dayton, iar ședința a trecut la treabă.
Cu siguranță nu a decurs așa cum se aștepta niciunul dintre ei.
Dayton nu a pierdut timpul în a se aprinde asupra președintelui.
În mod diplomatic, dar cu o convingere feroce, senatorul l-a acuzat pe Luganov că a încălcat termenii stabiliți în Memorandumul de la Budapesta

prin încălcarea integrității teritoriale a estului Ucrainei și a Crimeei. Apoi și-a exprimat indignarea față de ceea ce a numit "crimele de război" ale Rusiei în Georgia și Siria, înainte de a se lansa într-un argument final scurt, dar agresiv.
"Vă îndemn, dle președinte, să nu luați nicio măsură pe care poporul rus ar regreta-o în ceea ce privește țările baltice sau orice alt membru al Organizației Tratatului Atlanticului de Nord. Știu foarte bine că ați masat recent zeci de mii de soldați, sute de tancuri de luptă și zeci de bombardiere și avioane de luptă la granițele Estoniei, Letoniei și Lituaniei, pe lângă sutele de mii de soldați pe care i-ați trimis în Belarus și la granițele Ucrainei", a declarat Dayton. "Spuneți că este o serie de exerciții militare, dar asta ați spus și înainte de a invada Georgia în 2008 și înainte de a invada Ucraina în 2014. Tocmai am petrecut câteva zile la Kiev și în țările baltice. M-am întâlnit cu liderii lor politici și cu generalii lor. Am trecut în revistă forțele lor și le-am văzut profesionalismul desăvârșit și angajamentul puternic față de libertate și propria suveranitate. În plus, aș dori să vă reamintesc că statele baltice sunt membri mândri și loiali ai NATO și au sprijinul deplin al restului alianței. Și de aceea am venit: pentru a vă îndemna să nu jucați în această vecinătate. Nu mai încercați să intimidați alianța. Nu vă mai gândiți să dobândiți un teritoriu care nu vă aparține legal, moral sau în vreun fel de drept. Nu greșiți calculele aici, dle președinte. Miza este mult prea mare."
Marcus se simțea în același timp impresionat și la fel de tensionat cum nu mai fusese niciodată la o întâlnire între lideri mondiali. Nu era sigur că acest locuitor al statului Iowan, cunoscut pentru "drăgălășenia sa din Midwest", avea curajul să vorbească atât de direct cu cel mai periculos om de pe planetă, și chiar în propriul său birou. Doar timpul va spune dacă Dayton se va dovedi a fi un Churchill, dar cu siguranță nu era un Chamberlain. Nu și astăzi.
Marcus putea să vadă anxietatea din ochii traducătoarei și, în acel moment, se îndoia că i se mai ceruse vreodată să comunice o astfel de declarație șefului ei până acum. Marcus se uită la Oleg. Mâna bărbatului se oprise din scris. Un fior de gheață a cuprins încăperea în timp ce senatorul îl privea pe președinte direct în ochi. Marcus putea vedea maxilarul bărbatului încleștat în timp ce aștepta traducerea.
"Nu v-am invitat aici pentru a primi lecții în propria mea casă, domnule senator", a început Luganov, cu ochii îngustați, când traducerea a fost completă. "Acestea fiind spuse, am să vă recunosc candoarea. Credeți-mă, v-am auzit dezlănțuindu-vă împotriva mea și împotriva deciziilor guvernului meu de-a lungul anilor, din incinta sigură a Senatului și a Galeriei de presă a Senatului și a studiourilor CNN din Washington. Am fost de acord cu cererea dvs. de întâlnire pentru că am vrut să văd dacă aveți curajul să-mi spuneți în față ceea ce spuneți în mod obișnuit poporului american. Acum văd că aveți, și vă felicit, domnule."
"Domnule președinte, cu tot respectul, nu am venit aici să vă țin o predică", a răspuns senatorul. "Și cu siguranță nu am venit să fiu patronat de dumneavoastră. Vizita mea are un singur scop - să vă îndemn să vă retrageți forțele de la granițele țărilor baltice și ale Ucrainei și să vă avertizez, dacă îmi permiteți o exprimare atât de nedelicată, să nu riscați să faceți o greșeală de calcul care ar putea arunca țara dumneavoastră, țara mea și întreaga Europă într-un război care cu siguranță ar scăpa rapid de sub control."
Senatorul a făcut o pauză, fie pentru efect, fie pentru ca traducătorul să recupereze. Americanii din sală se pregăteau pentru reacția lui Luganov. Dar când președintele a vorbit, a aruncat o minge curbă pe care niciunul dintre ei nu o pregătise pentru război.

"Mesaj primit, domnule senator", a răspuns Luganov, înmuiindu-și înfățișarea și relaxându-și limbajul trupului. "Nu intenționez nimic amenințător în aceste exerciții. Noi le efectuăm tot timpul. Vom continua să facem acest lucru. Țara dumneavoastră desfășoară astfel de exerciții. La fel face și restul NATO. La urma urmei, cred că ați participat la o serie de exerciții cu foc real în Estonia acum câteva zile. Așadar, repet, acestea nu sunt ieșite din comun și nici nu ar trebui interpretate ca fiind amenințătoare. Într-adevăr, deși erau programate să dureze până în luna octombrie, eu și generalii mei suntem atât de mulțumiți de modul în care decurg, încât am decis să le încheiem mai devreme."
Dayton era vizibil uimit. "Cât de devreme?", a întrebat el, încercând să își recapete calmul.
"Ar trebui să fie încheiate peste zece zile, mai mult sau mai puțin o zi."
"Exercițiile din apropiere de țările baltice, precum și cele din apropiere de Ucraina?"
"Da."
"Am cuvântul dumneavoastră."
"Nu fiți impertinent, domnule senator. Sunt de acord cu dvs. că nu vrem ca nimeni să greșească calculele aici. Sunt de acord să-mi retrag forțele pentru moment."
"Domnule președinte, vă rog să înțelegeți ezitarea țării mele de a conta pe cuvântul care vine de la Kremlin. Cum spune proverbul rusesc? Ai încredere, dar verifică".
"Doveryai, no proveryai", a spus Annie aproape în șoaptă.
La asta, Luganov a zâmbit. "Domnișoară Stewart, vorbiți rusește?", a spus el în rusă.
"Da", a răspuns ea.
Luganov a întrebat-o, tot în rusă, cât a înțeles ea din partea lui de conversație.
"Tot", a răspuns ea instantaneu, dar în engleză.
Luganov părea impresionat.
"Și cum anume îmi comunică tânărul meu traducător înțelesul?", a întrebat el. Lui Marcus i s-a părut un lucru ciudat de spus, deoarece traducătoarea avea aproape sigur cincizeci de ani sau aproape, în timp ce Annie, Pete și el însuși aveau în jur de treizeci de ani.
"Face o treabă excelentă", a spus Annie, uitându-se la femeia din colț și zâmbind cu căldură.
Femeia părea în același timp recunoscătoare și mortificată. Gândul de a fi un subiect de conversație al președintelui trebuia să fie o anatemă pentru ea. Dar Luganov a schimbat brusc subiectul.
"Mai am să vă spun ceva, domnule senator", a spus el.
"Prin toate mijloacele."
"Încă nu am făcut public acest lucru, dar vă voi spune totul pentru că va fi o știre foarte curând", a continuat Luganov. "Mâine voi zbura la Pyongyang pentru a anunța încheierea a câteva luni de negocieri secrete."
"Cu privire la ce?"
"Liderul nord-coreean și cu mine vom semna un tratat", a spus Luganov. "Semnarea va fi transmisă în direct în întreaga lume. Voi crea o alianță militară cu Pyongyangul. Mă voi angaja să vin în apărarea Coreei de Nord în cazul în care aceasta va fi atacată vreodată de Sud, de SUA sau de orice altă forță. În schimb, Pyongyang își va abandona complet programul nuclear și îmi va preda toate armele nucleare, uraniul și materialele nucleare suplimentare. Reactoarele și laboratoarele lor nucleare vor fi dezmembrate sau distruse. Mai mult, voi invita inspectori internaționali să observe și să monitorizeze procesul".

Luganov s-a oprit din vorbit, dar senatorul nu a răspuns imediat. Când a făcut-o, l-a felicitat pe președinte pentru ceea ce spera să fie un "pas semnificativ către o pace adevărată în Peninsula Coreeană".
Apărarea lui Marcus era în alertă maximă. Era sigur că Dayton era păcălit de maestrul manipulator al lumii, dar până și un orb putea vedea că farmecele lui Luganov își făceau vraja așa cum era prevăzut. Pe cât de surprins și impresionat fusese Marcus de senator la începutul întâlnirii, pe atât de surprins și de descurajat se simțea acum. Dacă unul dintre cei mai importanți apărători ai Rusiei de la Washington putea fi atât de ușor sedus, atunci oamenii din Occident erau într-adevăr ținte ușoare.
Marcus și-a rumegat îngrijorările pentru restul serii. Nici măcar cina cu ambasadorul Tyler Reed și cu DCM Nick Vinetti nu a putut zdruncina teama sinceră a lui Marcus pentru oamenii din Europa și pentru soarta alianței NATO. Era aproape sigur că Luganov se pregătea să lovească puternic și curând. Ce țintă - Ucraina sau Țările Baltice - nu putea spune. Planul lui Luganov de a încheia un tratat cu Coreea de Nord era aproape sigur o pură dezinformare și un joc de mâini. Totuși, în lipsa dovezilor, cine ar asculta un fost agent al serviciilor secrete pe care cei mai apropiați prieteni l-au diagnosticat ca fiind deprimat?
HOTELUL NATIONAL, MOSCOVA-25 SEPTEMBRIE
Telefonul îl trezi pe Marcus.
Nu era telefonul său mobil care suna, nici telefonul securizat prin satelit pe care îl închiriase pentru călătorie. Era telefonul hotelului de pe noptiera de lângă pat. Marcus s-a trezit instantaneu și s-a ridicat în picioare, reacția memoriei musculare a anilor de antrenament. A ridicat receptorul chiar dacă a citit afișajul LED de pe radioul cu ceas. Era 3:37 dimineața.
"Alo?"
"Sunteți agentul Ryker?" întrebă o voce bărbătească la celălalt capăt al firului.
"Cine întreabă?"
"Sunteți agentul special Marcus Ryker?" a întrebat din nou bărbatul, accentuând fiecare cuvânt.
"Sunt pensionar, dar da, de ce?"
Linia s-a întrerupt. Apoi Marcus a auzit două bătăi ușoare, nu la ușa de pe hol, ci la cea care făcea legătura cu apartamentul alăturat.
"Cine e acolo?" a întrebat Marcus în timp ce se îndrepta spre ușa închisă și încuiată.
"Nu-mi recunoști vocea?", a spus bărbatul din cealaltă parte.
Marcus a încercat să localizeze vocea, dar nu a reușit. Era cu siguranță un vorbitor nativ de rusă și un moscovit. Dar bărbatul vorbea prea încet pentru o identificare precisă.
"Nu, nu știu."
"Agent Ryker, sunt Oleg Kraskin. Te rog, lasă-mă să intru. Trebuie să vorbim."
Oleg Kraskin? De ce naiba ar sta ginerele președintelui rus în apartamentul de alături?
Marcus își dorea să aibă unul dintre pistoalele Sig Sauer pe care Nick le dăduse echipei sale, dar acum nu mai putea face nimic în privința asta. Când a mai auzit două bătăi în ușă, Marcus a decis să muște momeala. A scos lampa din priză de pe noptieră, a mânuit-o ca pe o bâtă, a deblocat și a deschis încet ușa. Era încordat, suspicios și pregătit de luptă. Spre uimirea lui, chiar era Kraskin. Purta o cămașă neagră de mătase, blugi negri și cizme din piele de șarpe, și era singur - fără însoțitori, fără pază.
"Pot să intru?" a întrebat Oleg, cu accentul său rusesc gros, aproape copleșitor.

Marcus s-a uitat la el pentru o clipă, apoi s-a uitat în spatele lui să vadă dacă mai era cineva în camera lui Oleg. Nevăzând pe nimeni, a dat în cele din urmă din cap și s-a dat la o parte. Oleg era mai scund decât el - deși nu la fel de micuț ca Luganov - și slab ca o șină, aproape demachiat. Dar a intrat cu mare hotărâre, a trecut prin dormitor și în salonul alăturat și s-a așezat pe canapea.
Marcus a închis și a încuiat ușa în urma lui Oleg. A pus lampa jos și l-a urmat pe rus în salon.
"Cui datorez această onoare matinală, domnule Kraskin?" a întrebat Marcus, stând acolo în boxeri și un tricou.
"Nu am prea mult timp", a spus Oleg în șoaptă. "Așa că voi trece direct la subiect".
Marcus și-a deschis mâinile, ca și cum ar fi vrut să spună: "Podeaua este toată a voastră". Apoi s-a așezat pe un scaun vizavi de Oleg.
"Agent Ryker, trebuie să-mi promiți că orice ți-aș împărtăși, nu vei spune nimănui că ai auzit de la mine. Te rog, trebuie să insist. Îmi pun viața în mâinile tale chiar și venind să mă întâlnesc cu tine."
"Voi face tot posibilul", a spus Marcus. "Dar nu am nicio idee despre ce ești pe cale să spui."
"Îți pot da informații critice pentru securitatea ta națională și pentru cea a aliaților tăi. Dar nu pot face acest lucru decât dacă am cuvântul tău că îmi vei proteja identitatea."
Să fie asta o capcană? s-a întrebat imediat Marcus. I s-a înscenat ceva? Înregistrat? Înregistrat video? Cum putea să facă o astfel de promisiune fără să știe răspunsurile la aceste întrebări și la multe altele? Marcus a aruncat o privire prin cameră, dar Oleg l-a asigurat rapid că încăperile nu mai erau ascultate.
"Toate astea au dispărut odată cu Războiul Rece", a insistat el.
"Bine", a spus Marcus. "Dar de ce ai venit la mine?"
"Motivele mele sunt treaba mea."
"Totuși, îmi ceri să am încredere în tine."
"Am."
"Nici măcar nu te cunosc."
"Crede-mă, agent Ryker, vei dori să auzi ce am de spus."
"Poate că da", a spus Marcus. "Dar să fim sinceri. Aș putea fi în pericol - ca și senatorul - doar prin faptul că ai venit aici."
"Nu atât de mult cât sunt eu în pericol", a răspuns Oleg. "Mâine sau poimâine, puteți pleca cu toții. Eu nu pot. Dar nici nu pot rămâne tăcut. Trebuie să spun cuiva, și te-am ales pe tine. Poate că nu aveți motive să mă credeți. Bine. Îți cer doar să asculți, apoi să te întorci la Washington și să evaluezi independent tot ce-ți spun. Dacă spun adevărul, poate veți avea încredere în mine să vă spun mai multe. Dar am nevoie de cuvântul tău că nu-mi vei trăda niciodată identitatea, și am nevoie de el acum."
Nu era o cerere nerezonabilă, conchise Marcus. Da, acceptarea întâlnirii era un risc, dar poate că merita să petreci câteva minute cu un om atât de apropiat de președintele rus. Chiar dacă omul venise să facă dezinformări, simpla ascultare a ceea ce avea de spus s-ar putea dovedi foarte valoroasă. Așa că Marcus i-a dat cuvântul lui Oleg Kraskin.
"Poate ar trebui să notezi toate astea", a spus Oleg.
"Spune ce ai venit aici să spui; voi ține minte fiecare cuvânt", l-a asigurat Marcus.
Oleg s-a holbat la Marcus o clipă, apoi a închis ochii. Părea să-și întărească hotărârea pentru orice sarcină pe care și-o propusese. În cele din urmă, a redeschis ochii și s-a uitat din nou direct la Marcus.
"Foarte bine", a început el. "Trebuie să înțelegi că tot - sau aproape tot - ce ți-a spus socrul meu ție, senatorului și echipei tale noaptea trecută a fost o minciună."

Marcus nu spuse nimic.
"Nu are de gând să retragă forțele noastre de la granița cu Țările Baltice", a continuat Oleg.
"De ce nu?" a întrebat Marcus.
"Pentru că peste douăsprezece zile - în jurul datei de 7 octombrie - el va invada statele baltice."
"Care dintre ele?"
"Pe toate".
"Vorbești serios?"
"Sunt", a spus Oleg. "Va retrage forțele noastre de la granița cu Ucraina, așa cum a promis, dar președintele vostru nu trebuie să fie înșelat. Va face acest lucru doar pentru a întări unitățile pe care le va trimite în Țările Baltice."
"Lasă-mă să înțeleg", a spus Marcus, incredul. "Îmi spui că președintele tău a decis să invadeze nu una, ci trei țări NATO?"
"Da."
"Asta e o nebunie. De ce ar face asta?"
"Pentru că poate", a spus Oleg. "Socrul meu este convins că nimeni nu-l va opri, că aceste națiuni sunt ale lui pentru a le lua. A luat o cincime din Georgia și nimeni nu a făcut nimic. A luat Crimeea și estul Ucrainei, și ce s-a întâmplat? Nimic."
"Acest lucru este complet diferit", a spus Marcus.
"Pentru că e vorba de NATO."
"Desigur."
"Cu toate acestea, a pariat că poate lovi atât de repede și de puternic încât nimeni nu-l poate opri și, odată ce a obținut ceea ce vrea, nimeni nu va dori să riște un război nuclear pentru a o lua înapoi."
Marcus stătea acolo încercând să înțeleagă totul. Nu că ceea ce spunea Oleg ar fi fost exagerat. Dar era suprarealist să audă asta din gura cuiva din cercul interior al Kremlinului.
"Spui că se va mișca pe 7 octombrie?"
"Mai mult sau mai puțin cu o zi sau două, da", a spus Oleg. "Planul său inițial era să atace pe 25 octombrie, aniversarea Revoluției Ruse. Acum îi presează pe generali să fie gata mai repede, iar socrul meu nu este un om căruia să îi spui nu."
"Dar eu nu înțeleg. Acest lucru nu are sens. Este dispus să riște un război nuclear pentru a pune stăpânire pe trei state minuscule pe care majoritatea oamenilor nu le-ar putea găsi pe o hartă?"
"Poate că majoritatea americanilor nu le pot găsi", a spus Oleg. "Dar vă asigur că fiecare rus le poate găsi."
"Tu crezi că sunt ale tale."
"Sunt ale noastre."
"De aceea le vrei înapoi."
"Desigur", a spus Oleg.
"Atunci de ce ești aici să-mi spui asta? De ce îți înclini mâna? De ce nu-l lași pe socrul tău să le ia într-un blitzkrieg surpriză?"
"Răspunsul la această întrebare este foarte simplu", a spus Oleg. "El este gata să riște un război nuclear și moartea a milioane de oameni pentru a recupera aceste trei țări. Eu nu sunt."
Greutatea acestei afirmații l-a uimit pe Marcus până la tăcere.
Uitându-se la ceas, Oleg a continuat. "Puțini oameni îl cunosc cu adevărat pe acest om, agent Ryker. Eu îl cunosc. M-am căsătorit cu fiica lui. Am devenit parte din familia lui. Dar habar n-aveam în ce mă bag. Părinții mei îl venerau. Marina mea îl adora. Ce motiv aveam eu să am o părere mai puțin bună despre el? Dar acum lucrez pentru el de ani de zile. Am călătorit prin lume cu el, am participat la majoritatea întâlnirilor cu el, i-am luat dictare, m-am ocupat de corespondența sa personală și profesională, am fost trimisă în misiuni diplomatice

delicate pentru el. Am petrecut mai mult timp cu acest om decât cu propria mea soție. Și vă spun, sunt dezgustat de ceea ce văd. Se folosește de oameni pentru a obține ceea ce vrea, iar apoi îi distruge și se descotorosește de ei fără să se mai gândească."
"Și ce vrea el?"
"Putere. Bogăție. Glorie. Plăcere sexuală. Tot ce vrei. Și nu cu moderație. Apetitul său este insațiabil. Când are ceva, tânjește după mai mult. Atunci când nu are ceva, va ucide pentru a-l obține și pentru a-i împiedica pe alții să-l obțină. Este un om fără conștiință și fără remușcări".
"Un alt Stalin?"
"Nu, eu nu-l văd ca pe un Stalin sau un Hrușciov. Nu seamănă cu niciun lider din era sovietică. Da, el a fost modelat de acele vremuri, dar el nu a fost niciodată cu adevărat un comunist. S-a alăturat partidului pentru a-și promova propriile ambiții, nu pe cele ale partidului. Când comunismul a murit, s-a descotorosit de el și a mers mai departe."
"Un Hitler atunci?" a întrebat Marcus. "Gata să pună mâna pe Renania, gata să arate puterilor occidentale că nu aveau voința să-l oprească, gata să ucidă milioane - zeci de milioane - când au încercat în sfârșit să-l oprească?"
Oleg a scuturat încet din cap. "Nu, nu este un fascist sau un național-socialist."
"Atunci ce?"
"El se vede pe sine ca un țar."
"Adică ce?"
"Adică se vede ca un vizionar - un imperialist. El este hotărât să recâștige și să restaureze gloria Mamei Rusia prin orice mijloace necesare. El crede că Rusia a fost umilită de puterile occidentale în secolul trecut."
"Și așa îl vedeți?"
"În parte."
"Dar . . . ?"
"Cred că cel mai bun mod de a-l vedea este ca șef al unei familii criminale."
"Ca Nașul?" a întrebat Marcus. "Vrei să spui că e Vito Corleone?"
"Spun că e Sonny", a răspuns Oleg cu răceală. "Ambițios, dar pripit, nesăbuit - și are un arsenal nuclear și dorința de a-l folosi."
Marcus s-a ridicat și s-a îndreptat spre fereastră.
"Nu mă crezi?" a întrebat Oleg.
"Nu, te cred", a răspuns Marcus, închizând complet draperiile, apoi verificând holul prin vizor pentru a se asigura că nu stă nimeni în fața ușii sale. "Dar nu sunt sigur cine altcineva o va face." S-a plimbat un moment, apoi s-a așezat din nou. "Dacă spui adevărul, comiți trădare vorbind cu mine", a spus Marcus atât pentru sine, cât și pentru Oleg.
"Spun adevărul, dar nu comit trădare", a replicat Oleg. "Eu nu-mi trădez țara, agent Ryker. Președintele o face. Singurul motiv pentru care am venit la dumneavoastră - singurul motiv pentru care vă spun asta - este pentru că vreau să-mi salvez țara."
"Cum?" a întrebat Marcus.
"Trebuie să-i spui senatorului Dayton ceea ce ți-am spus - fără să-i spui sursa ta. Senatorul trebuie să îi spună apoi președintelui Clarke, iar Clarke trebuie să le ordone generalilor săi să trimită trupele, tancurile și avioanele necesare în Țările Baltice pentru a crea o descurajare serioasă - o barieră de viteză, ca să zic așa, suficient de mare pentru a-l face pe socrul meu să se oprească, să se gândească de două ori, să dea înapoi înainte să fie prea târziu."
"De ce nu te-ai dus pur și simplu la Ambasada SUA sau la mass-media?"
"Pentru că atunci aș fi descoperită și ucisă cu siguranță."

"Și crezi că venind la mine ești în siguranță?"
"Nu sigur, dar poate mai sigur."
"Poate?" A întrebat Marcus.
"Agent Ryker, te rog ascultă-mă. De când am auzit prima dată despre această nebunie și am văzut planul de război, am încercat să găsesc o modalitate de a o opri. Singura cale pe care o văd este să informez Casa Albă despre ceea ce se plănuiește. Când cererea senatorului pentru o întâlnire a ajuns pe biroul meu, am văzut că tu călătorești cu el. De aceea i-am recomandat imediat socrului meu să accepte întâlnirea. A fost nevoie de ceva efort pentru a-l convinge, dar în cele din urmă mi-a acceptat logica și a fost de acord să îl primească pe senator și delegația sa. Nu am făcut-o pentru a mă întâlni cu dl Dayton. Am făcut-o pentru a vă întâlni pe dumneavoastră, pentru că mi-am dat seama că ați putea fi singura persoană în fața căreia mi-aș putea pleda cauza. Îți amintești momentul acela din Berlin, când ne-am întâlnit prima dată?"
Marcus a dat din cap.
"Îți amintești cum ți-am spus?"
"Nu."
"Ți-am spus că ești un erou."
"Nu sunt un erou. Îmi făceam doar treaba."
"Ai fost dispus să primești un glonț pentru a-ți proteja președintele, țara, guvernul și modul de viață din țara ta. Și asta nu a fost prima dată. Am citit multe despre tine, agent Ryker. Știu că atunci când țara dvs. a fost atacată la 11 septembrie, v-ați oferit voluntar să vă înrolați în Marină. Știu că ai servit în Afganistan și Irak. Știu că sunteți un patriot. Bănuiesc că nu ați fost de acord cu fiecare decizie luată de fiecare lider pe care l-ați protejat. Dar ați apărat dreptul lor legitim de a lua chiar și decizii proaste, deoarece au fost aleși de popor și vor fi trași la răspundere în fața poporului. Ei bine, eu nu sunt diferit, cu excepția faptului că nu am luxul de a trăi într-o democrație. Liderul meu este un tâlhar, care nu răspunde în fața nimănui, și ne conduce națiunea - țara în care m-am născut, țara pe care o iubesc - spre dezastru. Am venit la dvs. cu mari riscuri personale, deoarece cred că dvs. puteți înțelege acest lucru mai bine decât orice politician. Și vă cer să mă ajutați, agent Ryker. Pentru că timpul este scurt și nu știu cine altcineva poate."
Lauda îl făcu pe Marcus să se simtă inconfortabil, dar simțea că nu era lingușeală. Poate că era chiar ceea ce credea Oleg Kraskin. Apoi, poate că era un efort de a-l manipula. Ar putea fi o înscenare, un alt complot de înșelare, poate chiar pus la cale de Luganov însuși. Dar de ce și-ar fi trimis liderul rus ginerele aici, în miez de noapte, pentru a-i avertiza pe americani cu privire la o invazie a trei țări NATO? Ce avantaj a adus asta Kremlinului?
"Nu-i pot prezenta senatorului această poveste fără dovezi", a spus Marcus. "Iar senatorul cu siguranță nu se va duce la președintele Clarke decât dacă are dovezi că o invazie se apropie cu adevărat. Ar avea nevoie de dovezi, ceva concret și convingător."
"Nu vă faceți griji", a spus Oleg. "Am toate dovezile de care ai nevoie și chiar mai mult."
Era aproape șase dimineața când Oleg a plecat.
Marcus a așteptat cât de mult a putut, adică aproximativ treizeci și cinci de minute. Apoi l-a sunat pe Nick Vinetti. Și-a cerut scuze că l-a sunat pe prietenul său atât de devreme, dar Vinetti i-a spus că fusese deja la sală timp de o oră și tocmai se pregătea să meargă la birou.
"A fost grozav să vă văd aseară - pe toți, dar mai ales pe tine și pe Pete", a spus Vinetti. "Ambasadorului i s-a părut fascinantă întreaga conversație. Nu a fost invitat să stea de vorbă cu Luganov de când a

ajuns în țară. Să nu-i spui că i-am spus asta, dar cred că a fost puțin gelos."
"Mulțumesc, Nick, dar acesta nu este un apel personal", a spus Marcus. "Ce s-a întâmplat?"
"A intervenit ceva. Trebuie să te văd imediat."
"Sigur, nicio problemă", a răspuns Vinetti. "Dimineața mea este plină, dar am timp în jurul orei două. Ce zici de atunci?"
"Nu, Nick - trebuie să fie acum. Eliberează-ți programul."
"De ce? Ce este? Ce este în neregulă?"
"Nu pot să spun."
"Chiar și pe un telefon prin satelit securizat?"
"Nu, e prea sensibil. Pot să vin acum? N-aș fi întrebat dacă n-ar fi fost critic și urgent."
"Voi toți?"
"Nu, doar eu."
"E atât de serios?"
"Da."
"În regulă. Cât e 6:39 acum? Poți ajunge acolo până la șapte?"
"Da."
"Bine. O să le dau numele tău pușcașilor marini de la poarta din față."
Marcus a închis telefonul și s-a îndreptat spre lift. Pe drum, le-a spus celor trei oameni ai săi că va ieși puțin și că, dacă au nevoie de ceva, să vorbească cu Pete. A chemat un taxi și l-a îndrumat pe șofer spre Bolshoy Deviatinsky Pereulok, numărul opt.
"Ah, ambasada?", a întrebat șoferul. "You Amerikanski, da?"
"Da", a spus Marcus, înmânându-i un teanc de ruble. "Și sunt mult mai multe dacă mă poți duce acolo până la șapte."
Bărbatul nebărbierit nu vorbea prea multă engleză, dar înțelegea suficient. A apăsat pe accelerație și a luat-o la goană pe străzile Moscovei, cu viteză mare. Când, în sfârșit, a oprit în fața Ambasadei Statelor Unite, întârziau. Era trecut de șapte și douăsprezece minute. Dar Marcus i-a dat oricum bacșișul cel mare, știind foarte bine că nu ar fi ajuns acolo mai repede de unul singur. Le-a arătat pașaportul pușcașilor marini din postul de pază din față. Aceștia l-au legitimat imediat și l-au predat unui tânăr asistent care l-a dus pe Marcus direct în biroul lui Nick.
"Ce s-a întâmplat, Marcus?", l-a întrebat șeful adjunct al misiunii când au ajuns în sfârșit în spatele ușilor închise. "Ești bine?"
"Nu știu", a spus Marcus. "Eu cred că da."
"Atunci ce este? De ce atâta secret și urgență?"
"Camera asta e sigură, nu?" a întrebat Marcus, plimbându-se prin biroul spațios din colț, acoperit cu fotografii la putere ale lui Vinetti cu tot felul de oficiali americani de rang înalt și câțiva ruși, de asemenea.
"Adică, nu este ascultată, nu-i așa?"
"Nu, bineînțeles că nu."
"Ești sigur?" Marcus a insistat.
"Da, sunt sigur. A fost măturată ieri. Stai jos, lasă-mă să-ți aduc o ceașcă de cafea și apoi poți să-mi spui ce te-a apucat."
"Nu, fără cafea - sunt bine", a spus Marcus.
"Ei bine, eu nu sunt", a spus Nick. "Am stat până târziu cu niște prieteni vechi și am băut prea multe beri. Din câte îmi amintesc, și tu erai acolo."
S-a dus la birou, a apăsat un buton de interfon și i-a cerut secretarei să aducă o cană proaspătă din amestecul său brazilian preferat și câteva brioșe cu afine.
"Imediat, domnule", a venit răspunsul.
"Nick, nu vreau o brioșă."
"Păcat, eu vreau. Acum stai jos. Vorbește cu mine."

Marcus făcea pași, dar la insistențele lui Nick a luat loc vizavi de vechiul său prieten.
"Noaptea trecută a fost grozavă", începu el, încercând să își dea seama ce anume să spună și cum. "Adică, nu sunt deloc de acord cu analiza senatorului despre întâlnirea cu Luganov. Dar timpul petrecut cu ambasadorul și cu tine și echipa ta a fost minunat. Ați pus la cale o seară stelară aproape fără preaviz și vă sunt datoare. Mulțumesc."
"Ai dreptate și cu plăcere."
"Dar s-a întâmplat ceva după ce am plecat."
"Spune-mi."
Marcus a făcut o pauză și a respirat adânc, apoi și-a coborât vocea și l-a privit pe Nick drept în ochi. "Cineva a venit să mă vadă în toiul nopții."
"Cine?"
"Nu pot să spun."
"Nu poți sau nu vrei?"
"Doar ascultă-mă."
"Bine, dar grăbește-te. Nu am toată ziua la dispoziție, nici măcar pentru tine."
Marcus a băgat mâna în buzunar, a scos un telefon Samsung Galaxy negru safir și i l-a înmânat lui Nick.
"Mulțumesc, amice, dar îl am pe al meu."
"Pornește-l", a spus Marcus.
Nick s-a uitat în jos și a pornit telefonul.
"Acum introdu 6653 și semnul lirei."
Nick a făcut-o.
"Deschide galeria foto."
Nick a făcut din nou cum i s-a spus și a găsit cincizeci și trei de fotografii. Nick s-a uitat la Marcus, apoi înapoi la telefon. A durat o clipă în timp ce defila printre fotografii, dar Nick putea citi destulă rusă pentru a înțelege la ce se uita. Marcus a văzut sângele scurgându-se de pe fața prietenului său. "Unul dintre aceste documente este un plan de război rusesc pentru a invada Țările Baltice", a spus Nick. "Și în curând."
Marcus a dat din cap.
"Iar acesta este un memorandum intern din interiorul Kremlinului."
Marcus a dat din nou din cap.
"De unde ai asta, Marcus?"
"Luganov are o cârtiță."
"Cât de sus? Cât de aproape?"
"Nu pot spune."
"De ce nu?"
"E prea devreme. Ei sunt nervoși."
"Ei?"
"Nu vreau să spun dacă e un bărbat sau o femeie."
"Dar e un bărbat."
"Nu vreau să spun."
"Doar o persoană?"
"Da."
"Și este un bărbat", a insistat Nick. "Cel puțin spune-mi asta. Pentru că dacă e o femeie care a venit la tine în toiul nopții. . ."
"Bine, a fost un bărbat", a confirmat Marcus.
"Și este evident că are acces la informații clasificate la cel mai înalt nivel."
Marcus nu a spus nimic.
"Este el un intermediar?" a întrebat Nick. "Sau le-a obținut chiar el?"
"El spune că are acces direct la acestea și la multe altele."
"Cât de mult mai mult?"

"Scoate un carneţel şi un pix."
Dintr-o dată s-a auzit o bătaie uşoară în uşă şi a intrat secretara lui Nick, o femeie plăcută, rotundă, în jur de cincizeci de ani, cu o oală mare de cafea, două căni moscovite ale Ambasadei SUA, o carafă cu frişcă, un borcan de sticlă cu cuburi de zahăr brun şi două linguri.
"Mulţumesc, Maggie - asta e tot pentru moment", a spus Nick. "Reţine-mi apelurile şi pe toţi vizitatorii până când vei auzi altceva. Oh, şi încă un lucru."
"Da, domnule?"
"Am nevoie ca Morris să vină aici imediat."
"Imediat, domnule", a răspuns ea, apoi a plecat şi a închis uşa în urma ei.
Nick a scos o agendă galbenă dintr-un sertar al biroului său. Marcus le-a turnat amândurora căni aburinde de cafea proaspăt preparată, chiar în timp ce continua să vorbească.
"Luganov desfăşoară o campanie de dezinformare extrem de sofisticată pentru a menţine SUA şi restul NATO confuzi în legătură cu intenţiile sale reale. De aceea a acceptat invitaţia lui Dayton - pentru a-i spune că va încheia mai devreme jocurile de război şi îşi va retrage forţele de la graniţe, când nu este aşa."
"Plănuieşte să invadeze. Când, mai exact?"
"Pe 7 octombrie sau în jurul acestei date", a explicat Marcus. "Dar mai e ceva."
"Ascult."
"Aţi auzit aseară că Luganov este pe cale să zboare la Pyongyang pentru a face un anunţ important", a continuat Marcus. "Dar totul este fals."
"Adică ce?"
"Adică tratatul pe care îl va semna cu Coreea de Nord, în care Pyongyang va accepta public să renunţe la toate armele lor nucleare în schimbul unei alianţe defensive oficiale cu Moscova, este complet lipsit de sens. În următoarele câteva zile vor apărea titluri uriaşe, iar Luganov va fi aclamat la nivel internaţional pentru că este un pacificator atât pe flancul său vestic, cât şi pe cel estic. Dar, potrivit cărţiţei mele, Moscova va înlocui de fapt armele nucleare defectuoase şi oarecum nesigure ale Coreei de Nord cu focoase nucleare ruseşti mult mai puternice, mai precise şi mai fiabile şi cu bombe nucleare tactice. Vezi fotografia treizeci şi nouă".
Nick a făcut-o şi a început să scuture din cap.
"Ruşii au lucrat în ultimii şase ani la o bombă cu puls electromagnetic care să ne prăjească întreaga reţea electrică şi să ne trimită înapoi în Epoca de Piatră", a continuat Marcus. "Conform ultimului document din fotografii, tehnologia a fost perfecţionată, iar rachetele sunt gata de lansare. Mai mult, Luganov este pe deplin pregătit să detoneze o bombă EMP deasupra oraşului Chicago sau undeva în Midwest dacă ne luptăm cu el în Ţările Baltice. Dar cârtiţa şi aceste documente spun că racheta va fi lansată din Coreea de Nord, nu din Rusia, complicând serios răspunsul nostru."
"Imposibil", a protestat Nick. "Nord-coreenii nu au o ICBM capabilă să atingă Seattle sau L.A., cu atât mai puţin Chicago."
"Citeşte până la sfârşit", a răspuns Marcus. "Se pare că au."
Se mai auzi o bătaie la uşă.Marcus şi-a ridicat privirea şi a văzut o brunetă drăguţă, deşi oarecum pretenţioasă, cu părul strâns într-un coc, purtând un costum bleumarin cu dungi care s-ar fi amestecat neobservat pe Wall Street sau la Departamentul Comerţului, dar care era mult mai elegant decât tot ce purta oricine altcineva din Ambasada SUA la Moscova.
Nick încă se uita peste fotografii, dar când Marcus s-a ridicat să strângă mâna noului venit, a spus: "Ea este Jennifer Morris. Şefa staţiei CIA din Moscova. Nu numai că trebuie să audă ceea ce îmi spui, dar

vorbește fluent rusa și poate face o treabă mai bună decât mine pentru a afla dacă aceste documente sunt reale."
Marcus a fost surprins. Morris nu putea avea mult peste treizeci de ani. Acesta era cel mai important agent al Agenției din Moscova?
Nick a informat-o rapid pe Morris cu privire la tot ce spusese Marcus. I-a înmânat Samsung Galaxy și l-a rugat pe Marcus să continue să explice ce îi spusese sursa sa.
Marcus a așteptat câteva timpi ca Morris să parcurgă o duzină de fotografii, apoi a reluat narațiunea de unde o lăsase. "Evident, nu pot garanta personal pentru autenticitatea documentelor din aceste fotografii", a recunoscut el. "Acesta este unul dintre motivele pentru care vi le aduc. Dar dacă ceea ce îmi spune tipul ăsta este adevărat, ele descriu o imagine destul de înfricoșătoare."
Morris și-a croit drum printre documente, citind și studiind fiecare cu atenție înainte de a trece la următorul.
"Luganov le ordonă generalilor săi să lanseze o invazie totală a Estoniei și Letoniei și preconizează că le pot controla complet pe amândouă în mai puțin de șaizeci de ore?", a întrebat ea.
"Da", a spus Marcus. "Și ei cred că va fi nevoie de încă patruzeci și opt de ore pentru a cuceri și Lituania."
"Obiectivul fiind care?", a întrebat ea, parcurgând încă fotografiile.
"Divizarea și distrugerea NATO, apoi să dicteze condiții Occidentului", a spus Marcus.
"Pentru că nu vom riposta?"
"Pentru că nu putem riposta."
"De ce nu putem?"
"În momentul în care Luganov acționează, planul prevede ca el să anexeze în mod oficial și foarte public toate cele trei țări", a spus Marcus.
"Apoi va declara că orice contraatac al NATO sau al SUA va fi considerat un atac direct asupra Federației Ruse și îl va determina imediat și fără discuție să ordone folosirea armelor nucleare tactice."
"Este o cacealma", a spus Nick.
"Dacă este așa, este una bună", a recunoscut Morris.
"Îl crezi, că ar folosi cu adevărat arme nucleare?" a întrebat Nick.
Morris nu a răspuns, dar Marcus a făcut-o. "Da, de fapt îl cred, dar nu asta e ideea."
"Și care este?"
"Omul meu crede asta", a spus Marcus. "De aceea a venit la mine. E îngrozit. Pretinde că îl cunoaște bine pe Luganov. Foarte bine. A lucrat cu el ani de zile. Și spune că Luganov nu ar ezita înainte de a le ordona generalilor să folosească bombe nucleare."
"Tipul ăsta chiar crede că Luganov va declanșa o apocalipsă nucleară?" a întrebat Nick. "Adică, haide. Luganov este o bucată de muncă. Îți garantez asta. Dar atât de nebun încât să înceapă o conflagrație nucleară totală? Nu cred asta."
"Uite, îți spun doar ce spune sursa mea. De aceea și-a riscat viața să vină la mine, să ne dea toate astea, ca să le transmitem lui Clarke și Pentagonului."
"Deci, cât de aproape este el?" a întrebat Morris. "De Luganov, de cercul interior?"
"Destul de aproape încât să obțină toate astea", a răspuns Marcus. "Câți oameni au, probabil, autorizație de cod pentru documente ca acestea?"
"Mă îndoiesc că mai mult de două duzini, dacă nu chiar atât", a spus șeful stației. "Poți obține mai multe?"
"Nu sunt sigur."
"Ți-a dat o modalitate de a-l contacta?"

"Nu vrea să iau legătura cu el, spune că e prea periculos", a spus Marcus. "Dar i-am dat telefonul meu prin satelit și un număr la care poate da de mine 24 de ore din 24, 7 zile din 7."
"I-ai dat un telefon oficial al guvernului S.U.A.?" a întrebat Nick.
"Nu este un telefon guvernamental. Am închiriat unele în Washington pentru mine și pentru fiecare membru al echipei de securitate pe care am recrutat-o."
"Și sursa ta, a fost de acord să te sune?"
"Nu, dar a luat telefonul și a spus că mă va suna dacă va avea nevoie. Dar nu sunt atât de sigur că o va face."
"De ce nu? Nu ai cerut actualizări privind planificarea războiului?" a întrebat Morris.
"Bineînțeles."
"I-ai spus să te sune dacă data invaziei a fost confirmată sau schimbată?" a insistat ea.
Marcus și-a îndreptat privirea spre ea. "Uite, domnișoară Morris, eu nu te cunosc, iar tu nu mă cunoști pe mine. Dar cu siguranță Nick ți-a făcut o schiță a trecutului meu. Știu cum să intervievez un martor și cum să mă ocup de un informator. Înțeleg miza de aici, precum și criza de timp. Așa că va trebui să mă credeți când vă spun că am obținut tot ce am putut de la el. Am stabilit o modalitate prin care noi doi să putem vorbi în siguranță. Ce altceva ar fi trebuit să fac?"
"Este dispus să vă întâlniți din nou?", a întrebat ea.
"El a spus nu."
"De ce nu?"
"Pentru că nu vrea să fie împușcat sau spânzurat dacă este descoperit. În plus, a spus că ceea ce mi-a dat ar trebui să fie mai mult decât suficient pentru a-l convinge pe președintele Clarke și Consiliul Nord-Atlantic să înceapă mutarea forțelor în Țările Baltice."
"Asta este ceea ce vrea - forțele NATO se deplasează în Țările Baltice?"
"Absolut - cred că a repetat-o de cel puțin cinci ori. A spus că singura modalitate pe care o vede de a-l opri pe Luganov să emită ordinul final de invazie este dacă există o forță de descurajare suficientă pe poziție sau cel puțin în apropiere."
Morris se grăbea să ia notițe. La fel și Nick. Cafeaua se răcea. Morris a spus: "Deci i-ai dat un telefon, dar nu crezi că va suna înapoi, iar el nu vrea să te mai întâlnească. Iartă-mă că spun asta, dar tipul ăsta nu prea îndeplinește standardele noastre obișnuite pentru o sursă de încredere."
"Poate că nu", a spus Marcus. "Dar trebuie să-ți amintești: acesta este un tip care și-a asumat un risc enorm pentru a ajunge la mine. Ar fi un risc și mai mare să mă sune sau să mă vadă din nou. Nu cred că o va face pentru a ne oferi mai multe informații, chiar dacă există o schimbare a datei grevei. V-am spus deja, el crede că ne-a dat tot ce ne trebuie pentru a lua o decizie și a ne mișca. Dar cred că există un lucru care l-ar putea face să renunțe."
Morris s-a aplecat în față. "Crezi că va cere bani? Pentru că, crede-mă, dacă putem verifica dacă ceea ce ne spune este adevărat, Agenția îi va da tot ce vrea."
"Nu, el nu vrea bani", a spus Marcus. "A fost emfatic în legătură cu asta."
"Și atunci ce?" a întrebat Morris.
"Cred că ar vrea să îl scoatem din țară înainte ca barajul să se rupă."
"Ați vorbit despre asta la întâlnire?"
"Nu, și asta m-a deranjat. Cred că a vrut să mă întrebe, dar a ezitat."
"De ce?"

"Pentru că el nu se vede ca un trădător care trebuie să fugă din țara sa", a spus Marcus. "El se vede ca un patriot care trebuie să o servească."
"Dar tu crezi că vrea o portiță de scăpare", a spus Morris.
"Tu nu crezi asta?"
"Aș vrea", a fost ea de acord.
Nick a dat din cap. "Și eu aș vrea."
"Cred că trebuie să venim cu un plan pentru a-l scoate în siguranță din țară", a continuat Marcus. "Un plan care să fie gata de plecare imediat."
"Cred că ai dreptate", a spus Nick.
"Există doar o singură problemă", a spus Marcus.
"Doar una?"
"Bine, mai mult de una - dar să începem de aici", a explicat Marcus. "Dacă va suna, nu va vrea să lucreze cu altcineva. Doar cu mine."
"De ce e asta o problemă?" a întrebat Morris.
"Pentru că ar trebui să zbor cu senatorul Dayton și echipa sa la Vilnius în seara asta, apoi la Bruxelles și Londra, apoi înapoi la D.C."
"Și dacă nu pleci, rușii vor observa", a spus Morris.
"Și vor deveni suspicioși", a fost de acord Marcus. "Și ăsta e ultimul lucru de care avem nevoie."
"Deci trebuie să fii în avionul Learjet când decolează", a spus Nick.
Marcus a dat din cap. "Corect. Dar apoi va trebui să mă întorc în țară fără ca rușii să știe că m-am întors."
"Și cum anume propui să facem asta?" a întrebat Nick.
Marcus a zâmbit pentru prima dată. "De fapt, am o idee."
Marcus și-a expus planul.
Nu era esențial doar să se poată strecura peste granița rusă și să se întoarcă la Moscova fără să fie prins. Mai era un element pe care el îl considera vital pentru succesul misiunii pe care o pune la cale: trebuiau să îl aducă pe senatorul Dayton înapoi la Washington cât mai repede posibil.
"Nu are timp să meargă la Vilnius", le-a spus el.
"De ce nu?"
"Sursa mea era explicită - îmi dădea mie informațiile, eu trebuia să i le dau lui Dayton, iar senatorul trebuia să i le dea președintelui."
"Dar de ce Dayton? Ce contează cine i-o dă lui Clarke?"
"Tipul ăsta crede că va face o impresie mai mare asupra lui Clarke venind de la un critic al său", a explicat Marcus. "În plus, este mai probabil ca președintele să ordone imediat trimiterea de forțe americane și NATO suplimentare în țările baltice dacă are sprijin bipartizan în Congres. Asta face ca sprijinul lui Dayton să fie esențial."
"Bine", a spus Nick. "Și ce anume îmi ceri să fac?"
"Să găsesc o modalitate de a-l convinge pe Dayton să se întoarcă la Washington și nu la Vilnius."
"Și presupun că ai și un plan pentru a face să se întâmple asta?"
"De fapt, am."
La ora nouă, senatorul Dayton și Annie Stewart erau din nou la ambasadă. Fuseseră convocați de ambasadorul Tyler Reed și acum se întâlneau în biroul său de la etajul șapte. Pete nu fusese invitat. Nici șeful de cabinet sau secretarul de presă al lui Dayton. Cei trei se întorseseră la hotel să-și facă bagajele și să se plângă de faptul că fuseseră lăsați pe dinafară la ceea ce toată lumea știa că era o întâlnire importantă, având în vedere caracterul ei de ultim moment și grăbit.
"Vă mulțumesc amândurora pentru că ați venit atât de repede", a spus Reed în timp ce se strângea cu Dayton și Annie, împreună cu Nick Vinetti, Jennifer Morris și Marcus. "Domnule senator, îmi dau seama că intenționați să zburați la Vilnius în câteva ore. Dar a intervenit ceva.

Este potențial foarte grav și am vrut să vă informez și să vă rog să luați în considerare schimbarea planurilor dumneavoastră."
Ambasadorul i-a predat informarea lui Morris, care a continuat să prezinte un rezumat al planului de război și al altor documente pe care le primiseră și să explice cât de serios lua Agenția o invazie rusă potențial iminentă în țările baltice. Senatorul a pus o sumedenie de întrebări. Morris a dat cât de multe detalii a putut, dar a spus că există anumite elemente pe care pur și simplu nu are libertatea de a le discuta. Principalul dintre acestea era identitatea sursei documentelor sau modul în care acestea au ajuns în atenția Agenției.
"Ce vrei de la mine?" a întrebat Dayton.
"Ei bine, domnule, după cum știți, Washingtonul este cu șapte ore în urma Moscovei", a remarcat Morris. "Așa că la Casa Albă este doar 2:37 dimineața. Președintele doarme. Dar vă pot garanta că nimeni de la Langley, NSA sau Centrul Național de Comandă Militară de la Pentagon nu este. Toată lumea analizează aceste documente din toate unghiurile posibile pentru a stabili dacă sunt autentice și, dacă sunt, dacă reprezintă cu adevărat amenințarea credibilă a unei invazii ruse iminente a trei țări NATO. După ce se va face această determinare, consilierul pentru securitate națională îl va informa pe președinte".
"Dar trebuie să îi avertizăm pe liderii țărilor baltice", a spus Dayton.
"Pot face asta eu însumi, începând din seara asta cu premierul lituanian."
"De fapt, de aceea v-am rugat să vă întoarceți la ambasadă", a spus ambasadorul. "Trebuie să vă rog să lăsați asta pe seama președintelui și a secretarului de stat."
"Dar prim-ministrul mă așteaptă în această seară la Vilnius", a replicat Dayton. "A trebuit deja să reprogramez o dată".
"Îmi dau seama de asta, domnule senator, dar vă rog să înțelegeți sensibilitatea situației", a răspuns ambasadorul Reed. "Trebuie să fim atenți să nu ne grăbim să emitem judecăți finale. Analiza noastră este abia la început. Dar acest lucru are potențialul de a declanșa un război în Europa și trebuie să păstrăm informațiile confidențiale până când vom fi siguri."
"Nu este vorba doar de potențialul de război", a precizat Dayton. "Vorbim de război nuclear".
"Să sperăm că nu se va ajunge atât de departe, dar da, nu-l putem exclude în acest moment", a spus Reed. "Și acesta este un motiv în plus să fim atenți la ce spunem și cui spunem."
"Vrei să reții informații despre un potențial conflict nuclear de la aliații noștri din Țările Baltice, la mai puțin de două săptămâni de la o potențială invazie catastrofală?"
"Corect. Până când nu vom ști mai multe, împărtășirea acestor informații ar putea inflama o situație care este deja destul de volatilă. Dacă și când vom putea confirma că documentele și amenințarea sunt reale, atunci fiți siguri că toți liderii NATO vor fi informați, liderii țărilor baltice fiind primii dintre ei. Dar, pentru moment, vreau să-l sunați pe prim-ministrul lituanian din biroul meu. Informează-l cu privire la întâlnirea ta cu Luganov. Spune-i ce ți-a spus și spune-i că nu crezi nimic din ce ți-a spus. Apoi întoarce-te imediat la Washington pentru a-l informa personal pe președintele Clarke despre întâlnirea ta cu Luganov."
"De ce?" a întrebat Dayton. "Președintele nu va fi informat de consilierul său pe probleme de securitate națională?"
Ambasadorul s-a întors spre Nick Vinetti.
"Domnule, am fost într-o convorbire securizată pentru cea mai mare parte a ultimei ore cu Bill McDermott, adjunctul NSA, oferindu-i aceeași informare pe care ambasadorul tocmai v-a dat-o. Bill mă asigură că Casa Albă dorește un răspuns bipartizan la această criză, indiferent de modul

în care se desfășoară. Prezența dvs. acolo va fi esențială pentru a obține sprijinul Congresului."
Marcus îl observă pe senatorul Dayton în timp ce procesa cererea. S-a întrebat dacă nu cumva o va trage deoparte pe Annie sau pe el însuși pentru a discuta. Dar nu a făcut-o. În schimb, Dayton a acceptat cu reticență, dar cu profesionalism, cererea ambasadorului și a sugerat să stabilească imediat apelul către Vilnius. Marcus s-a uitat la Nick și a răsuflat ușurat.
"Mulțumesc, domnule senator", a spus ambasadorul Reed.
"America pe primul loc, nu-i așa?" a spus Dayton.
Ambasadorul a zâmbit. "Nu este o frază pe care m-aș aștepta în mod normal să o aud de pe buzele unui democrat progresist", a remarcat el.
Dayton a zâmbit la rândul său. "Nu comentez".
Reed a continuat. "În mod normal, după cum știți, un senator american nu ar fi deloc în legătură cu o astfel de cârtiță la nivel înalt, cu siguranță nu una la Kremlin în ajunul unui posibil război. Dar având în vedere poziția dumneavoastră de lider și anii îndelungați de serviciu în Comisia de Informații, dumneavoastră și domnișoara Stewart sunteți amândoi autorizați pentru toate acestea. Restul personalului dvs. nu este. Am încredere că nu veți împărtăși nimic din toate acestea cu ei."
"Sunt pe deplin conștient de jurământul meu, domnule ambasador, vă mulțumesc. Dar cum rămâne cu domnul Ryker? Practic, nu face parte din personalul meu și nici nu mai este angajat federal. Totuși, a fost cu noi tot timpul."
Ambasadorul, părând brusc incomod, s-a uitat la Morris și apoi la Nick Vinetti.
"Aveți perfectă dreptate, domnule senator", a spus Nick. "Dar în acest caz particular, există o explicație simplă."
"Și aceasta este . . . ?"
"Cârtița a venit la el."
Avionul Learjet a fost ridicat la ora locală 16:17, iar Marcus era în el. Dar piloții nu s-au îndreptat direct spre Washington. În schimb, au făcut un popas la Berlin, la doar trei ore de zbor de Moscova, și acolo Marcus și-a luat rămas bun. Senatorul Dayton și Annie i-au mulțumit abundent. Pete l-a îmbrățișat rapid și i-a dat două palme pe spate, în timp ce Marcus îi șoptea: "Succes cu fata." Apoi Marcus a dat mâna cu fiecare membru al echipei de securitate, le-a mulțumit pentru munca bine făcută și i-a întrebat dacă poate "împrumuta" unul dintre telefoanele lor prin satelit.
Marcus nu a părăsit terminalul. În timp ce aștepta ca avionul senatorului să fie realimentat și să decoleze spre D.C., a închiriat un dulap în care și-a îndesat valiza împreună cu portofelul și pașaportul american. Mult după căderea nopții, s-a întâlnit cu o echipă de ofițeri CIA trimisă de Morris, care l-a condus la un avion de afaceri Gulfstream pentru zborul de întoarcere la Moscova.
Numele Marcus Ryker nu apărea pe lista de pasageri, știa el. Când avionul a aterizat la Moscova, Marcus nu avea să coboare. Ar fi fost deja la sol. Au trecut în spațiul aerian polonez aproape imediat, apoi au survolat Belarusul și au intrat în spațiul aerian rusesc în jurul orei unsprezece și jumătate din acea seară. Marcus nu a spus nimic și nu a vorbit cu nimeni în timp ce privea pe fereastră luminile din Smolensk, Yartsevo, Safonovo și Vyazma în succesiune. Când a simțit că avionul se înclină ușor spre nord, Marcus și-a verificat ceasul, a mai așteptat zece minute, apoi și-a desfăcut centura de siguranță, s-a ridicat, a mers până la ușă, a deschis-o, a simțit vântul biciuitor și frigul de îngheța oasele și s-a aruncat în aerul nopții fără să-și ia rămas bun.
Nu a ezitat. În pușcașii marini făcuse asta de sute de ori, și totul îi revenise repede. Imediat după decolare, echipa de la Langley îl echipase

cu o salopetă militară neagră și o cagulă neagră, mănuși de zbor Nomex, o cască balistică HGU 55/P, ochelari de vedere pe timp de noapte, un rucsac cu haine, o armă laterală, apă, un pumn de batoane proteice și o mică trusă de prim ajutor - tot ce avea nevoie pentru a supraviețui în următoarele douăzeci și patru de ore, dacă legătura lui era amânată din orice motiv.
Acum, în timp ce se îndrepta spre sol de la patruzeci și cinci de mii de picioare, Marcus nu vedea nimic. Cerul friguros de sfârșit de septembrie era plin de nori și nu era lună. Nu existau orașe pe o rază de cincizeci de mile, orașe, cătune sau lumini de orice fel. Nici nu auzea vreun sunet, în afară de șuieratul constant al oxigenului care curgea din rezervorul de pe spatele său și de bătăile puternice ale inimii sale. Dacă cineva i-ar fi spus cu douăzeci și patru de ore înainte că va sări dintr-un avion oriunde în lume, ar fi crezut că este nebun. Cu siguranță nu și-ar fi imaginat niciodată că va sări în Rusia, cu atât mai puțin din lateralul unui G4. Cu toate acestea, acum simțea o euforie care îi scăpase mult prea mult timp.
Marcus și-a amintit de prima dată când sărise dintr-un avion. Fusese vara. Fusese un Cessna. Fusese cu Elena, când aveau doar șaptesprezece ani. Făcuseră asta fără să le spună părinților și chiar falsificaseră semnăturile părinților lor pe formularele de permisiune - o mișcare pe care amândoi recunoscuseră că o greșiseră. Cu toate acestea, nimic din ceea ce făcuseră până atunci nu se compara cu graba pe care o simțiseră în acea zi.
Dar Marcus nu avea timp să se gândească la soția lui în acel moment. Și-a verificat altimetrul. Era deja sub patru mii de picioare. Era aproape timpul. Câteva secunde mai târziu, a trecut sub trei mii, apoi sub două mii. Abia atunci a trecut de nori. Acum putea vedea luminișul pe care îl aleseseră și marginile pădurii din jurul lui. În momentul în care a văzut, a tras de cordonul de lansare și a simțit ejectarea parașutei. Harnașamentul i s-a strâns sub subsuori și inghinali. Problema era că încă se apropia puternic de o zonă dens împădurită de pini. Dacă nu schimba cursul, probabil că se va înfige într-unul dintre copaci sau se va prinde în crengi și se va trezi blocat la patru sau cinci etaje deasupra solului.
A făcut o serie de întoarceri în S, pivotând de fiecare dată cu 180 de grade, apoi s-a întors din nou cu aproape 180 de grade, dar nu chiar 180 de grade, în direcția vântului. Acest lucru l-a ajutat să-și corecteze cursul și să țintească spre luminiș. Dar urma să fie aproape. Vedea vârfurile pinilor grăbindu-se spre el și se ruga să mai fie timp pentru una sau două întoarceri.
A fost. Când a trecut de marginea pădurii, era la patru sute de picioare, apoi la trei sute. Prin ochelarii de vedere pe timp de noapte, putea vedea pământul care se repezea la el. Era plin de iarbă, dar și ceva mai înalt decât se așteptase. A mai făcut o întoarcere în "S" când a trecut sub o sută de picioare. Acum se îndrepta spre una dintre secțiunile mai plate ale terenului. Când a ajuns la cincisprezece picioare, a fost timpul să se aprindă. Marcus a tras puternic de manetele de deasupra capului, ambele în același timp. Le-a tras în jos până la brâu, reajustând radical forma baldachinului și încetinind astfel dramatic viteza de coborâre. Manevra a funcționat de minune. Exact așa cum fusese învățat. Exact așa cum făcuse de atâtea ori. Cu o clipă înainte de a atinge solul, și-a ridicat picioarele și a luat-o la fugă. Maestrul său de sărituri de la Parris Island ar fi fost mândru.
Marcus s-a oprit complet, și-a scos casca și a închis rezervorul de oxigen de pe spate. Scrutând orizontul în toate direcțiile și nevăzând pe nimeni, și-a adunat rapid parașuta și a băgat-o înapoi în rucsac. Apoi a pornit telefonul prin satelit și i-a trimis un mesaj lui Nick Vinetti

constând doar din litera X. O clipă mai târziu a venit răspunsul - litera Y. Mulţumit, Marcus şi-a dat jos costumul de zbor Nomex şi s-a îmbrăcat în pantaloni gri, un pulover negru cu guler, pantofi de lucru Rockport şi o geacă de piele neagră pe care o îndesase în rucsacul pe care şi-l legase la piept.
Cincisprezece minute mai târziu, un SUV Mercedes albastru miezul nopţii s-a oprit la marginea luminişului şi şi-a stins luminile. Marcus a încărcat un cartuş în pistolul său automat, a aşteptat o clipă, apoi s-a apropiat precaut de maşină. Era o formalitate, desigur. Dacă şoferul sau ocupanţii acesteia erau de la FSB şi îi văzuseră coborârea extrem de ilegală, probabil că ar fi fost deja mort. Când portiera din partea şoferului s-a deschis, nu un agent FSB a ieşit. Era Jenny Morris, îmbrăcată într-un sacou bleumarin şi o eşarfă bej, şi avea veşti.
VESTUL RUSIEI, LA 150 DE MILE DE GRANIŢA CU BIELORUSIA-26 SEPTEMBRIE
"Avionul lui Luganov a decolat acum două ore", a spus Morris în timp ce conducea.
"Se îndreaptă spre est?" a întrebat Marcus în timp ce sorbea din cafeaua pe care i-o adusese într-o cană de călătorie.
"Se îndreaptă spre est. Pyongyang."
"Verificat", a spus el, aproape arzându-şi limba şi hotărând să aştepte până se răceşte puţin cafeaua. "Ce altceva mai ai?"
"Destul de multe", a spus ea. "NSA are interceptări ale comunicaţiilor dintre diferiţi comandanţi de baze ruseşti şi ofiţeri de logistică care dau ordine care se potrivesc aproape exact cu unele dintre ordinele scrise furnizate de Raven."
"Corbul?"
"Acesta este numele de cod pe care Agenţia l-a dat cârtiţei voastre."
"Generat aleatoriu?"
"Nu chiar", a recunoscut Morris. "Când i-am trimis directorului telegrama cu privire exclusivă, împreună cu raportul tău, i-am dat tipului tău această poreclă. Cred că a rămas."
"Atunci de ce Raven?"
"Are vreo importanţă?" a întrebat ea.
"Nu avem cam două ore şi jumătate de condus până la casa conspirativă?"
"Da."
"Atunci cred că avem destul timp, agent Morris, nu-i aşa?"
După ce au săltat pe un teren stâncos, au virat pe un drum adevărat, iar călătoria s-a domolit. Morris s-a uitat la el şi a zâmbit. "Cred că da", a spus ea. "Dar spune-mi Jenny, bine?"
"Jenny - am înţeles. Şi de ce Corbul?"
"Este o referinţă biblică, de fapt", a spus ea, "dar nu spune nimănui de la Langley. Probabil că ei cred că are legătură cu Edgar Allan Poe."
"Care este legătura biblică?" a întrebat Marcus.
"Vechiul Testament spune o poveste despre un profet pe nume Ilie. Era pe fugă de un rege rău", a explicat ea.
"Ahab", a spus Marcus.
Morris părea surprins. "Exact. Ilie nu avea mâncare, nu avea apă. Dar Dumnezeu a avut grijă de el - l-a condus la un pârâu mic de pe partea de est a Iordanului."
"Şi apoi a poruncit corbilor să îi aducă pâine şi carne în fiecare dimineaţă şi seară", a adăugat Marcus.
"Aşa este", a spus ea. "Cred că ştii povestea."
"O ştiu", a spus Marcus.
"Bunica mea m-a învăţat-o când eram mică", a spus Morris în timp ce gonea pe drumul de ţară pustiu cu mai mult de optzeci de mile pe oră. "Obişnuia să spună: "Jenny, Dumnezeu ştie întotdeauna de ce avem nevoie şi, dacă vom avea încredere în El, ne va oferi din cele mai improbabile surse.""
"Ca un corb", a spus Marcus.

"Ca un corb", a fost de acord ea.
Mai târziu, în timp ce conduceau spre est, spre Moscova, pe autostrada M-9, Marcus a întrebat-o de unde este.
"Mi-e teamă că este secret, domnule Ryker." Ea a zâmbit.
"Spune-mi Marcus, bine?"
"Bine, dar este încă secret."
"Deci, ai putea să-mi spui . . ."
"Dar atunci ar trebui să te omor", a terminat ea.
"Mă tem că va trebui să stai la coadă."
Au râs. Marcus știa că era protocolul Agenției ca agenții de teren și cu siguranță șefii de stație să nu dezvăluie detalii personale. Credea că era probabil ca Jenny Morris să nu fie nici măcar numele ei real. Dar oricine ar fi fost ea și oriunde ar fi crescut, Marcus știa acum că avusese o bunică care o învățase Scripturile când era mică și că îi plăcuseră acele povești biblice. Își amintea acele povești. Și după atâția ani, se baza pe acele povești într-un moment de mare pericol.
Era aproape trei dimineața când SUV-ul Mercedes a oprit.
Ploaia începuse cu aproape o oră în urmă. Tunetul bubuia deasupra capului și fulgerele zimțate străjuiau cerul nopții fără lună. Marcus a șters ceața de pe geam și a încercat să se orienteze. Pe o parte a străzii, a văzut un crater uriaș în care se afla cândva o clădire de apartamente. Morris a arătat spre cealaltă parte a străzii.
"Acolo suntem noi", a spus ea. "Etajul nouă, apartamentul 9D. Ia-ți lucrurile și ne întâlnim în hol. O să te duc sus, dar trebuie să parchez într-un garaj de după colț."
"Vin cu tine", a spus Marcus.
"Nu, tu du-te înăuntru și stai uscat. Durează doar un minut."
Nu avea niciun rost să se certe cu femeia. Avea același aer de autoritate pe care Marcus și-l amintea de la unii dintre agenții CIA cu care lucrase în cadrul Serviciului. Așa că a deschis portiera pasagerului, și-a luat rucsacul și pachetul de parașută din spate și a intrat în fugă înăuntru. În timp ce o făcea, a observat numărul de pe fațada clădirii - 20 Guryanova Street - și într-o clipă a știut unde se află.
Din interiorul holului uscat, s-a uitat înapoi la crater și a închis ochii. Își putea imagina explozia masivă emanată din subsol. Vedea clădirea de nouă etaje clătinându-se la început, apoi prăbușindu-se atât de repede încât nimeni nu ar fi putut ieși la timp, în special cei care dormeau, adică aproape toată lumea.
Studiase cazul cu ani în urmă, în timpul unui curs de pregătire al Serviciilor Secrete din Beltsville, Maryland. Unul dintre instructorii săi petrecuse o zi întreagă discutând despre seria de atentate cu bombă asupra apartamentelor din Moscova și din jurul Rusiei care avusese loc în toamna anului 1999. Au studiat fotografii de la locul crimei. Au citit rapoarte medico-legale traduse din limba rusă. Văzuseră interviuri cu participanți-cheie și chiar un documentar Frontline despre atentate care fusese difuzat pe PBS. La început, Marcus nu văzuse crimele ca fiind relevante pentru îndatoririle sale de protecție. Dar instructorul susținuse că oricine lucra în avans pentru președinte, vicepreședinte sau un lider străin trebuia să ia în considerare orice metodă posibilă de asasinat, oricât de bizară, oricât de improbabilă. Sigur, un asasin în devenire ar putea folosi otravă, o pușcă cu lunetă sau o vestă sinucigașă pentru a-și elimina subiectul, dacă el - sau ea - s-ar putea apropia suficient de mult de țintă. Dar nu ar putea aceeași minte bolnavă să aleagă să ucidă sute sau mii de oameni într-o clădire de apartamente sau într-o clădire de birouri pentru a-și elimina ținta?
"Doamnelor și domnilor", subliniase iar și iar instructorul, "nu veți juca niciodată o apărare eficientă dacă nu înțelegeți cu adevărat cum să jucați ofensiva. Singura modalitate de a vă păzi corect protejatul este

să gândiți ca un asasin. Până nu faci asta - până nu intri în mintea răului și nu vezi lumea prin ochii unui criminal - nu vei ști niciodată cum să contracarezi toate mișcările posibile".
Atentatele din apartamente nu fuseseră niciodată rezolvate, își amintea Marcus. Și se pare că cel puțin una dintre clădiri nu fusese niciodată reconstruită - cea de vizavi de această stradă. Autoritățile ruse au pus atacurile pe seama teroriștilor ceceni, dar instructorul lui Marcus nu a fost convins. "Uită-te la dovezi", a spus el. "Bombele au fost făcute cu explozibili de grad militar, disponibili doar guvernului. Știm asta nu numai din analiza bombelor care au explodat, ci și din muniția neexplodată găsită de poliție într-o clădire de apartamente din Riazan."
Marcus își amintește că l-a întrebat pe instructorul său cine altcineva ar fi putut face asta. În toamna anului 1999, se părea cu siguranță că cecenii erau de vină. Fiecare rus era deja îngrozit de atrocitățile care se petreceau în Cecenia. Dar, privind în urmă, instructorul a pus o întrebare simplă, dar profundă: Cine a beneficiat de pe urma bombardamentelor? Cu siguranță nu cecenii. Groznîi a fost bombardat chiar în acea lună. Cu toate acestea, a existat cineva care a beneficiat. Cine a fost cel care a intrat în lumina reflectoarelor în urma bombardamentelor asupra apartamentelor? Cine a apărut la televizor pentru a ordona foarte public invazia rusă în Cecenia? Cine și-a văzut numele ID urcând în sus și, odată cu el, și ratingurile sale de aprobare? Cine, în afară de Aleksandr Luganov, prim-ministrul rus și fostul șef al FSB, un om care nu numai că a avut acces la explozibilii folosiți în atentate, dar a și beneficiat în mod clar de pe urma acestora.
Iată că, odată ce Luganov a ordonat bombardarea orașelor cecene, atentatele la apartamente au încetat brusc. Luganov a fost ales președinte al Rusiei la scurt timp după aceea. Era cu adevărat posibil, se întrebase Marcus cu atâta timp în urmă, ca Luganov să fi ordonat unora dintre loialiștii săi să arunce în aer clădiri de apartamente rusești, astfel încât să moară ruși nevinovați, iar el să poată da vina pe ceceni, să ordone represalii împotriva Ceceniei și să-și vadă ratingul de popularitate urcând în stratosferă, astfel încât să poată fi ales noul țar al Rusiei? Totul părea destul de improbabil la momentul respectiv. Totuși, ce ar spune acum locuitorii din estul Georgiei? Sau cei care trăiesc în Crimeea? Sau estul Ucrainei sau Siria?
Cinci minute mai târziu au ajuns la etajul nouă. Jenny Morris a descuiat ușa apartamentului cu trei camere și și-a agățat haina udă leoarcă într-o cabină de duș. Marcus și-a aruncat lucrurile într-unul dintre dormitoare și a ieșit înapoi pe hol.
"Unde te duci?" a întrebat Morris în timp ce își usca părul cu un prosop.
"La subsol", a spus el. "Vreau doar să verific lucrurile, să mă asigur că nimeni nu a lăsat un cadou pentru noi. Nu-ți face griji. Nu voi sta mult."
CASA CONSPIRATIVĂ A CIA, MOSCOVA-26 SEPTEMBRIE
Morris l-a lăsat să doarmă timp de patru ore, dar asta a fost tot. Avea treabă de făcut. I-a spus lui Marcus să i se alăture la masa din bucătărie. Apoi i-a explicat că urma să îi administreze un test poligraf și să înregistreze conversația lungă și critică pe care urmau să o aibă. El nu a fost încântat, dar ei nu i-a păsat."Știi care este miza", a spus ea fără menajamente. "Și știi cum stă treaba. Așa că hai să terminăm cu asta."
Marcus nu lucra pentru guvern. Nu mai era pe statul de plată federal. Ei nu-i puteau spune ce să facă. Dar nici nu avea nimic de ascuns. Știa că testul poligraf era modul Agenției de a verifica dacă informațiile pe care le furnizase erau autentice și dacă nu avea motive ascunse. Așa că, deși nu era încântat de această perspectivă, a ridicat din umeri și a lăsat-o să continue.

Morris a atașat mai mulți senzori pe corpul lui Marcus, care urmau să-i monitorizeze ritmul cardiac, tensiunea arterială, respirația și temperatura și să transmită datele către un laptop. Ea a început cu câteva întrebări de control menite să stabilească un punct de referință al onestității lui.
"Numele tău este Marcus Johannes Ryker?
"Da."
"Locuiți în prezent în Washington, D.C.?"
"Da."
"Sunteți în prezent în orașul Moscova?"
"Da."
Ea a urmărit cu atenție liniile de pe ecran care arătau datele de la senzori. Îi spusese lui Marcus să se uite drept înainte, nu la ea sau la ecranul laptopului, dar el a aruncat o privire și a văzut că liniile erau toate plate. În continuare, i-a cerut lui Marcus să răspundă la mai multe întrebări neadevărate, pentru a vedea dacă senzorii vor detecta modificările minuscule, dar distincte ale fiziologiei sale, indicând răspunsul unic al corpului său la minciună. După ce s-a asigurat că aparatul funcționează așa cum trebuie și că Marcus cooperează corespunzător, Morris a trecut mai departe.
"Această sursă a luat inițiativa de a lua legătura cu tine?"
"Da."
"El v-a contactat primul?"
"Da."
"Nu ai fost tu cel care a inițiat contactul?"
"Nu."
"Ați întâlnit sursa în camera dumneavoastră de la Hotel National?"
"Da."
"Sursa v-a furnizat imagini cu documente clasificate, care ar fi provenit de la Kremlin?"
"Da."
"V-ați uitat la toate cele 53 de fotografii de pe telefon?"
"Da."
"Documentele sunt autentice?"
"Nu pot spune."
"Vă rog să vă limitați răspunsurile la da sau nu", a spus Morris.
"Documentele vi se par autentice?"
"Da."
"Ți-a spus sursa că el crede că președintele Luganov se pregătește să invadeze o țară NATO?"
"Da - ei bine, nu - de fapt, trei țări NATO."
"Doar da sau nu, vă rog", i-a reamintit Morris. "Președintele Luganov se pregătește să invadeze trei țări NATO?"
"Da."
"Ți-ai crezut sursa?"
Marcus a făcut o pauză. Nu era sigur cum să răspundă la asta.
Morris a încercat din nou. "Ți s-a părut credibilă sursa?"
"Da."
"Credeți că a fost trimis să întindă o capcană Statelor Unite sau NATO?"
"Nu."
"Credeți că cineva din guvernul rus a ordonat sursei să vă contacteze?"
Marcus a făcut din nou o pauză. Era o întrebare bună. Nu era complet sigur, dar a spus: "Nu."
Pe ecran, liniile s-au zdruncinat. Morris și-a ridicat brusc privirea și a pus din nou întrebarea. Marcus a răspuns din nou nu, iar de data aceasta liniile au rămas tăcute.
"Deci crezi că sursa a ajuns la tine de bunăvoie?" a continuat ea.
"Da."

"Când sursa a plecat din prezența dumneavoastră, l-ați contactat imediat pe șeful adjunct al misiunii de la Ambasada SUA?"
"Da."
"I-ați dat telefonul Samsung care conținea fotografiile domnului Vinetti?"
"Da."
"Ați arătat telefonul sau conținutul acestuia altcuiva înainte de a vă întâlni cu dl Vinetti?"
"Nu."
"Ați informat pe altcineva - înainte de a-l contacta pe dl Vinetti - cu privire la telefon, la conținutul acestuia sau la întâlnirea dumneavoastră cu sursa?"
"Nu."
Marcus a început să se relaxeze. Asta nu mergea prea rău, a decis el. După cum se dovedise, acele întrebări erau doar încălzirea.
Marcus subestimase complet ceea ce îl aștepta. În următoarele trei ore - fără nici măcar o pauză la toaletă - Jenny Morris i-a cercetat fiecare aspect al vieții, cariera, finanțele, munca cu jumătate de normă la Biserica Baptistă Lincoln Park, detaliile compensației primite de la senatorul Dayton, relația cu Pete Hwang, modul în care îi alesese pe fiecare dintre oamenii din echipa de securitate, de ce acceptase să plece în călătorie, având în vedere că inițial spusese nu, și încă destul de categoric.
Apoi întrebările s-au îndreptat către relația sa cu Corbul.
"Cunoști sursa?", a întrebat ea.
"Nu pot răspunde la asta."
"Asta nu e o opțiune", a spus Morris.
"De fapt, este", a răspuns Marcus.
"Cel puțin răspunde la asta", a insistat Morris. "Îi știi numele?"
"Nu pot răspunde nici la asta."
"De ce nu?"
"Pentru că mi-am dat cuvântul față de sursă că nu voi discuta niciun detaliu privind identitatea lui. Știi că este un bărbat. Știi că am încredere în el. Știi că are acces. Asta e tot. Asta e tot ce am de gând să spun."
"L-ai mai întâlnit vreodată?"
Marcus a rămas tăcut. Nu mai avea nimic de spus dacă ea avea de gând să continue această linie de interogatoriu. Știa că credibilitatea lui în fața propriului guvern era în joc. O minciună nu numai că ar fi fost contrară propriului său cod de etică, dar l-ar fi putut determina pe președintele Clarke să nu țină cont de avertismentul urgent privind iminența unui război în Europa. Mai bine să refuze să răspundă.
"Credeți că a ajuns la dumneavoastră, dintre toți oamenii, pentru că v-a mai întâlnit?" a întrebat Morris, încercând din alt unghi.
Marcus se simțea foarte stânjenit să ascundă informații de propriul său guvern. La urma urmei, își petrecuse cea mai mare parte a vieții de adult protejându-și țara și guvernul. Acum proteja un om aflat în cercul intim al unui inamic. Totuși, după ce i-a dat cuvântul lui Oleg Kraskin că îi va proteja identitatea, nu a avut de ales. Așa că, din nou, a păstrat tăcerea.
Așa că Morris a schimbat subiectul, cu unul care îl făcea pe Marcus să se simtă și mai stânjenit.
"Soția ta, Elena, și fiul tău, Lars - au fost uciși într-o tentativă de jaf?"
Marcus a strâns din dinți. "Da", a recunoscut el în cele din urmă.
"La scurt timp după moartea lor, v-ați dat demisia din funcția de agent special al Serviciilor Secrete ale SUA?"
"Da."

"Unul dintre ucigași a murit la fața locului. A fost vreodată prins și adus în fața justiției autorul supraviețuitor al acestor crime?"
"Nu."
"Au fost vreodată arestați și inculpați suspecți în acest caz?"
"Nu."
"Deci cazul rămâne deschis și astăzi?"
Marcus a respirat adânc. "Da."
"Vreo pistă actuală?"
"Nu din câte știu eu."
"Asta te înfurie?"
Din nou a trebuit să facă o pauză pentru a-și liniști nervii. "Da." N-avea sens să mintă în legătură cu asta.
"Vrei să te răzbuni pe cel care a fost responsabil?"
"Nu."
Liniile de pe ecran au luat-o razna. Morris s-a uitat la el. El s-a uitat înapoi și a văzut milă în ochii ei. Asta nu a făcut decât să facă liniile să se învârtă și mai mult.
"Te-ai răzbuna vreodată dacă ai avea ocazia?"
Ea îi dădea un mulligan, iar el era recunoscător pentru micul act de bunătate.
"Nu", a spus el cu fiecare mușchi din corp încordat.
Liniile nu s-au mișcat deloc.
Ultima parte a interogatoriului care i-a creat nu puțin disconfort se referea la viața sa privată.
"Domnule Ryker, după moartea soției dumneavoastră, v-ați recăsătorit vreodată?"
Marcus s-a încordat din nou. "Ce legătură are asta cu ceva?", a cerut el.
"Răspundeți doar la întrebare, vă rog. Aproape am terminat. Te-ai recăsătorit vreodată?"
Marcus a clătinat încet din cap.
"Trebuie să dați un răspuns verbal, domnule Ryker."
"Nu", a spus el încet.
"V-ați întâlnit cu cineva în ultimii câțiva ani?"
"Nu." S-a simțit brusc foarte însetat.
"Și-a exprimat vreo femeie interesul de a se întâlni cu dumneavoastră?"
Marcus nu-și putea imagina care era relevanța acestei întrebări, dar a răspuns oricum. "Da."
"Dar ai refuzat?"
"Da."
"În timpul călătoriilor tale cu senatorul Dayton, ți-a făcut vreodată o femeie avansuri?"
"Ce?" Marcus a răbufnit.
"Ai fost?" a întrebat Morris calm.
"Niciodată", a răspuns el, apoi și-a amintit să răspundă corect. "Nu."
"Nu în statele baltice?"
"Nu."
"Nu în Moscova?"
"Nu."
"Ați fost în vreun mediu, în vreo situație, care ar fi putut fi interpretată de dumneavoastră sau de alții ca o capcană pentru miere?"
A fost nevoie de mai multe întrebări, dar Marcus a înțeles în sfârșit scopul ei. Era văduv, potențial vulnerabil la eforturile unei agenții de informații străine de a-l seduce cu afecțiuni romantice sau favoruri sexuale, compromițându-i credibilitatea ca martor. Marcus era singura persoană care se întâlnise cu Corbul. Toți ceilalți membri ai aparatului de securitate națională al SUA depindeau de credibilitatea sa. Așa că Morris a trebuit să întrebe. Agențiile de spionaj întinseseră capcane cu miere bărbaților nevoiași și vulnerabili din timpuri imemoriale, iar șefa

staţiei CIA din Moscova nu şi-ar fi făcut treaba dacă nu ar fi pus fiecare întrebare relevantă, indiferent cât de inconfortabil i-ar fi făcut subiectul.
"Nu", a spus el în cele din urmă.
CASA ALBĂ, WASHINGTON, D.C.-26 SEPTEMBRIE
La Washington, ziua abia începea, iar preşedintele Statelor Unite era furios.
Andrew Clarke a intrat în Biroul Oval exact la ora 7 dimineaţa. În timp ce un steward îi aducea cafea, şeful executivului s-a uitat peste toate articolele de pe primele pagini ale Washington Post şi New York Times. Toate erau despre Luganov, despre călătoria sa surpriză la Pyongyang, despre conferinţa sa de presă extraordinară în care a anunţat denuclearizarea Peninsulei Coreene şi despre anunţul său că intenţionează să reducă tensiunile de-a lungul frontierelor baltice şi ucrainene. Într-o singură zi, liderul rus a schimbat complet relatarea mediatică despre el. Nu a mai fost privit ca o ameninţare care se intensifică rapid la adresa siguranţei şi securităţii globale. Dintr-o dată, a fost aclamat ca un om al păcii şi ca un candidat viabil la Premiul Nobel.
Dezgustat, Clarke a aruncat hârtiile deoparte şi a informat-o pe secretara sa că îi poate trimite înăuntru pe invitaţii care aşteptau în holul Aripii de Vest pentru întâlnirea de la ora 7:30.
Primul care a intrat în Sala Ovală a fost Richard Stephens, directorul CIA, chel, în vârstă de şaizeci şi patru de ani, care fusese anterior senator senior de Arizona şi preşedinte al Comisiei de Informaţii a Senatului. După el a intrat Cal Foster, secretarul apărării în vârstă de şaptezeci şi unu de ani, cu părul argintiu. General pensionat cu patru stele, Foster a servit mai mult de trei decenii în armata SUA SUA şi aproape cinci ani în calitate de comandant suprem aliat al NATO. Alături de ei s-a aflat şi Bill McDermott, recent numit consilier adjunct pentru securitate naţională. Ultimul om care a intrat în sală a fost şeful de cabinet al Casei Albe.
Directorul Stephens a început şedinţa de informare oferindu-le preşedintelui şi fiecărui participant un carneţel negru, legat cu piele, pe care erau imprimate cu litere aurii sigiliul Agenţiei Centrale de Informaţii şi cuvintele The President's Daily Briefing. Dedesubt era scris numele preşedintelui. Dedesubt era scris TOP SECRET: Conţine materiale sensibile. Înăuntru se afla un rezumat de opt pagini al celor mai urgente şi importante informaţii pe care comandantul suprem trebuia să le cunoască.
În timpul briefingului din ziua precedentă, Stephens îi prezentase lui Clarke apariţia unei posibile cârtiţe la nivel înalt din Moscova, cu numele de cod Corbul. El îi prezentase preşedintelui o imagine de ansamblu a afirmaţiilor spionului şi a celor 53 de fotografii ale documentelor pe care sursa le transmisese unui ofiţer american de caz. Nu au fost date detalii cu privire la niciuna dintre cifre, dar au fost făcute numeroase avertismente. Stephens i-a subliniat preşedintelui cât de brute şi neconfirmate erau aceste informaţii. De asemenea, a atras atenţia preşedintelui asupra secţiunii din PDB care menţiona faptul că senatorul Dayton se întâlnise cu preşedintele Luganov la Kremlin, promiţând că vor apărea mai multe detalii despre întâlnire.
Astăzi acestea au fost.
"Domnule preşedinte, veţi constata că ultimele cinci pagini din APB de astăzi sunt o relatare punct cu punct a conversaţiei senatorului Dayton cu preşedintele Luganov", a explicat directorul CIA. "Acestea sunt notele textuale luate de şeful staţiei noastre de la Moscova, care s-a întâlnit cu senatorul şi echipa sa atunci când l-au informat pe ambasadorul Reed. Aş dori să analizăm cu atenţie aceste note, deoarece ne aşteptăm ca senatorul să fie aici până la ora nouă, iar când va sosi, vrem să fiţi pe

deplin la curent cu ceea ce s-a spus în cadrul întâlnirii, astfel încât să ne putem concentra timpul petrecut cu el pentru a trage niște concluzii și a vedea dacă putem ajunge la un acord bipartizan cu privire la direcția în care să mergem de acum înainte."
"Bine", a spus Clarke, răsfoind paginile în timp ce stătea în spatele biroului Resolute.
"Acestea fiind spuse, dle președinte", a continuat Stephens, "primele două pagini ale memoriului dvs. se concentrează pe ceea ce aflăm de la Raven și de la ofițerul său de caz. Pagina 3 este un rezumat al activității militare ruseşti din ultimele douăzeci și patru de ore. Cu permisiunea dumneavoastră, mă voi ocupa de acestea. Apoi i-am cerut secretarului Foster să discutăm opțiunile."
"Ce știm despre Raven?" a întrebat Clarke. "Cât de apropiat este el de Luganov? Și cât de credibil este materialul pe care ni l-a transmis?"
"Toate sunt întrebări excelente și voi răspunde la fiecare în parte", a răspuns Stephens. "Dar, dacă îmi permiteți, domnule, vreau să încep cu identitatea personajului pe care l-am descris în briefingul de ieri ca fiind "ofițerul nostru de caz", pentru că, într-o anumită măsură, nivelul nostru de încredere în Raven se bazează pe nivelul nostru de încredere în cel care ni-l aduce."
"Foarte bine", a spus președintele. "Continuați."
"Mulțumesc, domnule. Țineți cont de faptul că informațiile pe care le aveam cu privire la Raven erau vechi de doar câteva ore când v-am informat ieri. Prin urmare, în esență, v-am dat un simplu rezumat a ceea ce primisem, pentru că am crezut că ar putea fi extrem de important. Dar nu v-am oferit mai multe detalii la momentul respectiv pentru că nu am avut timp să verific informațiile. Astăzi vă pot spune mult mai multe."
Clarke a dat din cap, iar Stephens a continuat.
"Acest ofițer de caz - persoana care a luat legătura cu Raven - nu este deloc un ofițer de caz real. Nu este nici angajat, nici contractor al Agenției. Nu este nici ofițer al Serviciului Extern și nici măcar un angajat al guvernului SUA. Nu mai este."
"Dar el a fost?"
"Nu a lucrat niciodată pentru Agenție, în nicio calitate, dar da, a lucrat pentru guvernul SUA în diverse funcții de-a lungul anilor."
"Credeți că este credibil?"
"Credem, dle președinte. A servit în armata americană și a primit o Inimă Purpurie. Mai târziu a lucrat aici, la Casa Albă, pentru o perioadă."
"Deci, cine este?"
"Marcus Ryker."
"Ryker? Adică agentul Secret Service?"
"Da, domnule președinte", a confirmat Stephens.
"Cel care și-a pierdut soția și fiul acum câțiva ani?"
"Da, domnule."
"Am crezut că s-a retras. Ce caută în Moscova, dintre toate locurile?"
Stephens s-a uitat la Bill McDermott.
"Cred că pot explica asta, domnule", a spus adjunctul NSA. "Marcus îl cunoaște pe senatorul Dayton de când amândoi am făcut parte din echipa de protecție a senatorului în timpul deplasării sale în Afganistan în 2004. Au opinii politice total diferite, cel puțin în ceea ce privește problemele interne și sociale, dar când Dayton a decis să meargă în Europa pentru a-și crește profilul în vederea unei candidaturi la prezidențiale, l-a angajat pe Marcus pentru a-l ajuta să alcătuiască o echipă de securitate. Deși Marcus nu susține candidatura senatorului la președinție, a fost de acord din prietenie și, s-ar putea spune, din loialitate față de om."
"Loialitate?", a întrebat președintele.
"Este un pic complicat."

"Dă-mi versiunea scurtă."
"Ei bine, domnule", a spus McDermott, "Marcus era sub comanda mea în Afganistan. La fel și un tip pe nume Peter Hwang. În timpul călătoriei senatorului Dayton la Kabul, am fost atacați de talibani. Două dintre elicopterele noastre au fost doborâte. Unul a fost o pierdere totală. Celălalt - cel în care se afla Dayton - a avut supraviețuitori. A trebuit să facem o aterizare de urgență și ne-am trezit într-un schimb de focuri destul de serios cu un clan de jihadiști. Toți oamenii mei au luptat cu o distincție extraordinară, dar niciunul mai mult decât Marcus. Când totul s-a terminat, Dayton l-a creditat pe Marcus că i-a salvat viața. În fiecare an, la aniversarea acelui atac, senatorul Dayton fie îl sună personal pe Marcus, fie îi trimite un bilet scris de mână. I-am auzit purtând lupte crâncene pe teme politice și politice. Dar se plac și se apreciază reciproc cu adevărat. Marcus crede că a intrat în Secret Service, în parte, pe baza unei recomandări pe care Dayton a scris-o pentru el."
"Loialitate", a spus președintele. "Am înțeles."
"Deci asta este ceea ce l-a pus pe Marcus Ryker la Moscova", a remarcat McDermott. "Încă nu ne este clar de ce această sursă - pe care o numim Corbul - a venit la Marcus. Dar Marcus spune că Raven a ajuns la el, a făcut contactul inițial, iar eu îl cred. Marcus crede că sursa este absolut legală. Spune că este conectat la cele mai înalte niveluri, deși nu vrea să ne dea un nume sau un titlu sau măcar un indiciu despre cine este, de teamă să nu pună viața omului în pericol."
"Suntem siguri că este un bărbat?", a întrebat secretarul Foster. "Nu există posibilitatea unei capcane cu miere?"
"Marcus spune că este, iar eu nu am niciun motiv să mă îndoiesc de el", a răspuns McDermott. "Ryker a servit țara noastră cu onoare. A încasat un glonț în timpul serviciului, dle președinte. Nu văd nicio dovadă care să sugereze că a fost compromis și nici nu cred că ar putea fi."
"A fost Ryker supus unui PDD?", a întrebat șeful de cabinet al Casei Albe.
"Ce este asta?", a întrebat președintele.
"Se referă la un test de detectare psihofiziologică a decepției", a spus McDermott. "Mai cunoscut sub numele de poligraf".
"Și el a fost?", a întrebat președintele.
McDermott s-a uitat înapoi la Stephens.
"A fost, domnule", a spus directorul CIA.
"Și?"
"A trecut cu brio".
În acel moment, Clarke și-a împins scaunul înapoi de la birou și s-a ridicat. S-a dus la fereastră și s-a uitat la frunzele care cădeau și la culorile schimbătoare ale toamnei.
"Deci, în concluzie, domnilor, credeți că acest ofițer de caz - care nu este deloc un ofițer de caz - este credibil. Și citind mai departe în APB, înțeleg că declarațiile Corbului și documentele pe care ni le-a predat s-au confirmat până acum. Corect?"
"Da, domnule președinte", a confirmat Stephens.
"Între timp, avem escadrile rusești de vânători și bombardiere, precum și tancuri și forțe terestre care au fost transferate în ultimele săptămâni din teatrul din Pacific la granițele din țările baltice și Ucraina."
"Este corect, domnule."
"Și ordinele scrise pe care le-a predat Raven indică faptul că Luganov intenționează să folosească aceste forțe pentru a invada aliații NATO?"
"Da, domnule."
"Și atât CIA, cât și DIA estimează că, dacă nu mutăm o mulțime de oameni și material în Țările Baltice în următoarele câteva zile, Luganov are de fapt o capacitate credibilă de a cuceri Letonia și Estonia în mai puțin

de șaizeci de ore, urmate de Lituania în alte patruzeci și opt până la nouăzeci și șase de ore, mai mult sau mai puțin."
"Avem, domnule", a confirmat Stephens.
"În plus, Raven susține că călătoria lui Luganov la Pyongyang nu este decât o perdea de fum."
"Corect."
"Cu toate acestea, Luganov a semnat o alianță strategică cu Coreea de Nord, iar nord-coreenii au promis să își dezmembreze complet programul nuclear și să predea toate componentele rușilor."
"Corect."
Clarke pășea acum în jurul Biroului Oval. "Nu numai asta, dar Luganov tocmai a ținut o conferință de presă în Pyongyang, spunând că temerile legate de o invazie rusă în Ucraina și/sau Țările Baltice sunt absurde. El spune că armata rusă desfășoară doar exerciții și că, în interesul păcii și armoniei internaționale, a ordonat ca toate sau majoritatea acestor forțe să fie retrase până cel târziu săptămâna viitoare."
Nimeni nu a scos un cuvânt. Totul era adevărat.
"Așadar, acestea sunt titlurile la care ne trezim", a continuat președintele. "Luganov dezamorsează două crize regionale într-o singură zi. Arată ca un geniu. Un om al păcii. Și eu cum arăt dacă mobilizez Optzeci și doi Airborne și 101th și încep să mișc tancuri de luptă spre granițele Rusiei?"
Toate privirile din sală s-au îndreptat spre secretarul apărării.
"Domnule președinte", a spus Foster calm, "nu văd că avem de ales. Trebuie să ne mișcăm, și trebuie să ne mișcăm repede. Puteți anunța că în momentul în care Rusia va îndepărta cu adevărat 150.000 de soldați de la granițele aliaților noștri, veți fi bucuros să luați în considerare redistribuirea forțelor noastre în altă parte în Europa. Dar până atunci, aveți obligația să vă asigurați că alianța NATO este puternică și că capacitatea noastră de descurajare este inconfundabilă."
Clarke s-a oprit din mers. "Singura mea obligație, după cum ați spus, este față de poporul american, care m-a ales în mare parte pentru a pune capăt implicării noastre în conflicte de peste mări, nu pentru a le exacerba și cu siguranță nu pentru a declanșa o criză internațională prin trimiterea de trupe într-o confruntare cu Rusia. Până când nu vom avea mai multe informații, până când nu vom avea dovada absolută că planul de război pe care ni l-a dat Corbul este autentic, nu voi trimite niciun soldat, tanc sau avion american în pericol."
MOSCOVA-26 SEPTEMBRIE
"Cred că avem nevoie de un plan pentru asasinarea lui Luganov", a spus Marcus.
Jennifer Morris stătea la masa din bucătărie, citind un briefing pe laptopul ei de la Agenție. Marcus stătea la chiuvetă, umplând un ceainic pentru a face o cană de ceai. Tocmai terminase de curățat pistolul său Glock de 9 mm, care se afla pe masa din fața lui Morris, împreună cu un încărcător de rezervă. Lângă ele se aflau sticle de solvent de curățare, ulei pentru arme, o periuță de dinți murdară, o baghetă de curățat și o cutie mică de bețișoare. Din expresia uluită de pe chipul lui Morris reieșea clar că o prinsese complet cu garda jos. Dar în mintea lui conversația nu mai putea aștepta.
"Să-l asasinezi pe președintele Rusiei?" șopti ea, ridicându-se și deplasându-se prin bucătărie pentru a purta conversația de aproape și cât mai discret posibil.
"Da", a spus Marcus.
"Ești nebun?", a răspuns ea. "Încercăm să oprim un război, Ryker, nu să începem unul."
"Dar dacă Clarke refuză să ordone forțelor americane să intre în Țările Baltice? Sau dacă o face, dar nu trimite suficiente? Sau nu poate

convinge restul NATO să trimită forțe pentru a ne ajuta să creăm o forță de descurajare? Dacă Luganov pur și simplu își devansează calendarul și invadează mai devreme decât al șaptelea? Nu ne putem baza întregul plan pe crearea unei forțe de descurajare suficient de mari în Estonia, Letonia și Lituania. Avem nevoie de un plan B".
"Poate că da", a spus Morris. "Dar cu siguranță nu va fi un asasinat."
"De ce nu?"
"În primul rând, este ilegal."
"Bine, asta e."
"În al doilea rând, cine îl va ucide - tu?"
"Aș prefera să nu, dar . . ."
"Dar ce?" întrebă Morris, incredul. "Ryker, tu chiar ești nebun. În primul rând, dacă chiar l-ai asasina pe liderul Rusiei, ar fi un act de război. Și cine poate spune că asta ar deraia lucrurile? De ce nu ar profita succesorul lui Luganov de acest moment pentru a invada oricum? În al doilea rând, dacă nu reușești - dacă ești ucis sau capturat în timp ce încerci să-l elimini pe liderul Federației Ruse - atunci i-ai oferit lui Luganov pretextul suprem nu doar pentru a cuceri Țările Baltice, ci și pentru a efectua orice alt atac nebunesc pe care îl plănuiește. Trei, este o idee complet stupidă. Și patru, am menționat cât de stupidă este această idee?"
"Deci spui că vei păstra o minte deschisă - grozav", spuse Marcus în timp ce apa ajungea la fierbere. "Ceai?"
Morris a rămas o clipă holbându-se la el, apoi a zâmbit și a spus da. Marcus le-a făcut fiecăruia câte o ceașcă, s-au așezat la masa din bucătărie și au dat la o parte Glock-ul și produsele de curățenie.
"Uite", a spus el, "Raven a fost destul de clar că scenariul invaziei este condus în întregime de Luganov."
"Nu, a spus că și șeful FSB îl susține."
"Nimkov."
"Corect."
"Bine", a spus Marcus. "Dar nu există nicio indicație că toți ceilalți membri ai cabinetului sau chiar ai consiliului de război îl susțin", a observat Marcus. "Aveți o copie a transcrierii pe care Raven ne-a dat-o a conversației dintre Luganov și șeful de stat major al armatei chiar înainte ca Luganov să-l demită?"
Morris a scos documentul de pe laptopul ei și l-au analizat împreună.
GENERAL: Ne cereți să capturăm și să ocupăm trei capitale NATO?
PREȘEDINTELE: Și să asigurăm anexarea lor, astfel încât să poată fi reintegrate pe bună dreptate în Mama Rusia.
GENERALUL: Dar nu Kievul.
PREȘEDINTELE: Nu chiar acum.
GENERALUL: Nu ar fi în interesul nostru să cucerim în schimb toată Ucraina? Ucrainenii sunt foarte patrioți și sunt luptători capabili, dar nu sunt membri ai NATO. Washingtonul și Bruxellesul se vor împotrivi, dar în cele din urmă nu vor face nimic dacă luăm Ucraina. Am jucat acest joc de război cu personalul meu. Sunt convins că am putea face acest lucru într-o lună până la șase săptămâni.
PREȘEDINTE: Dar putem avea Țările Baltice în patru zile.
GENERAL: Cum este în interesul Rusiei, dacă îmi permiteți să întreb, să provoace o astfel de confruntare cu NATO când Ucraina este a noastră, fără riscul de a declanșa articolul 5?
"Deci punctul dumneavoastră de vedere este că șeful Armatei Roșii a fost demis pentru că i-a spus lui Luganov că a ataca Țările Baltice în loc de Ucraina a fost o greșeală", a spus Morris. "Și credeți că poate există și alții în jurul acelei mese care nutresc preocupări similare?"
"Și dacă sunt?"

"Atunci minunat, dar dacă nu sunt?" Morris a împins înapoi. "Nu ai nicio dovadă, doar o bănuială. Și cum ai putea justifica o operațiune americană de mare risc pentru asasinarea lui Luganov pe baza unei bănuieli?"
"Uite, Jenny, Raven mi-a spus foarte clar că în Luganov avem de-a face cu o personalitate psihotică. Omul se crede un țar. Corbul l-a numit un imperialist din vechea gardă, dispus să folosească orice mijloace necesare pentru a-și recăpăta pământurile pe care le consideră ale sale de drept. Putem presupune cu siguranță că există membri ai consiliului său de război care îl susțin sau cel puțin nu vor risca să-l contracareze? Categoric. Vă garantez acest lucru. Dar dacă Luganov a dispărut, dacă este scos din peisaj, membrii acestui cabinet continuă să meargă mai departe cu planul lui Luganov, știind foarte bine că riscă un război nuclear cu NATO în acest proces? Trebuie să admiteți că, dacă Luganov ar fi mort, calculele lor ar trebui să se schimbe. Și asta ar putea da Occidentului timpul de care avem nevoie pentru a evita un război în toată regula în Europa."
Morris nu a spus nimic timp de câteva minute. Și-a sorbit încet ceaiul și s-a holbat la Glock-ul de pe masa din fața ei, în timp ce ploaia înghețată bătea și zgâlțâia geamurile.
"Deci - ipotetic vorbind - cum ai face-o?", a întrebat ea în cele din urmă, privindu-l din nou în ochi. "Cum l-ai elimina? Tu nu ești un asasin, Ryker. Și, cu tot respectul, chiar dacă ai fi, nu ai mai tras cu o armă de ani de zile."
"Ai dreptate", răspunse Marcus. "Dar uiți un lucru."
"Ce anume?"
"Sunt pușcaș marin și dacă am fost învățat un lucru, acesta a fost: Fii politicos, fii profesionist, dar ai un plan să omori pe toți cei pe care îi întâlnești."
"Captivant", a spus Morris. "Deci ai un plan?"
"Nu încă", a recunoscut el. "Dar lucrez la el, și așa ar trebui să faci și tu."
WASHINGTON, D.C.-26 SEPTEMBRIE
Senatorul Bob Dayton nu era sigur care întâlnire îl îngrijora mai mult. Cea pe care o avusese cu Luganov sau cea pe care urma să o aibă cu Clarke.
Adevărat, Luganov era un țar modern, nemilos și plin de ambiție. Dar nu era o figură nemaiauzită în istoria conducătorilor ruși. Andrew Hartford Clarke a fost cu totul altceva. Aparent dispus să spună orice și să facă orice pentru a-și construi brandul și a-și promova obiectivele cu orice preț, Clarke a fost cel mai polarizant, dar în același timp original și amuzant personaj politic pe care Dayton l-a întâlnit sau de care a auzit vreodată. Omul provoca în mod regulat, uneori în fiecare oră, valuri de emoții furibunde atât în favoarea, cât și împotriva sa. El a răsturnat de unul singur establishmentul politic de la Washington, câștigând mai întâi nominalizarea republicană și apoi președinția, în condițiile în care nici un expert sau sondaj de opinie nu i-a dat vreo șansă. Puțini membri ai Congresului, dacă au existat, au petrecut timp înainte de alegeri gândindu-se la cum ar arăta o președință Clarke, cum ar funcționa sau cum ar interacționa cu aceasta. Dayton însuși se dezlănțuise împotriva lui Clarke în zeci de discursuri de campanie și în sute de interviuri la radio, televiziune, presă scrisă și electronică. La rândul său, și-a văzut propriile cote de aprobare crescând în rândul bazei progresiste a Partidului Democrat. Într-adevăr, acest lucru l-a determinat să creadă că o candidatură împotriva lui Clarke la președință devenea nu doar plauzibilă, ci și imperativă.
În timp ce avionul Learjet închiriat ateriza pe Aeroportul Internațional Dulles și se îndrepta spre Signature Flight Support Center pentru aeronave private, Dayton s-a confruntat cu cea mai dificilă decizie din

cariera sa politică. În mai puțin de o oră, urma să stea în Biroul Oval cu un om pe care îl disprețuia cu desăvârșire, un om pe care susținătorii săi îl disprețuiau și mai mult. A da semne că ar fi pregătit să colaboreze cu un astfel de om într-o manieră bipartizană cu privire la criza rusă ar putea fi o sinucidere politică. Cu toate acestea, Dayton se temea că lipsa colaborării ar putea duce în scurt timp la un dezastru nuclear de o magnitudine incalculabilă.
Dacă acest lucru nu era suficient de rău, Dayton nu se putea aștepta să ocolească presa și să spere că conversațiile sale cu Clarke ar putea fi cumva confidențiale. Chiar înainte de a părăsi Moscova, Dayton își instruise secretarul de presă să facă tot posibilul și să obțină toate interviurile posibile, iar tânărul își făcuse treaba. În această seară, Dayton urma să apară în emisiunea 60 Minutes pentru a prezenta în exclusivitate discuțiile sale cu Luganov și cu liderii din Europa de Est care credeau că se confruntă cu o confruntare militară iminentă cu Rusia, precum și modul în care știrile din Coreea de Nord ar putea schimba dramatic firul poveștii. În dimineața următoare, a fost programat pentru interviuri consecutive în direct pe ABC, CBS, NBC, CNN și MSNBC pe aceleași teme. Cu siguranță, întâlnirea sa cu Clarke se va scurge și cu siguranță va fi întrebat despre aceasta în fiecare interviu. Ce ar fi spus?
În multe privințe, acesta a fost scenariul de vis al unui potențial candidat la președinție - o mare platformă media într-un moment de importanță globală. Cu toate acestea, mișcările lui Luganov au dat peste cap cartea de joc a lui Dayton. Senatorul nu avea acum nicio idee despre sfaturile pe care dorea să i le dea lui Clarke sau chiar despre modul în care dorea să își caracterizeze întâlnirile cu Luganov sau Clarke în fața presei, și nu mai avea timp să își dea seama.
Întâlnirea nu a decurs bine.
Pentru început, președintele Clarke nu a fost interesat să fie informat de un om care plănuia în mod activ să candideze împotriva sa în următoarele alegeri naționale. De două ori l-a întrerupt pe senator pentru a-l întreba dacă nu cumva era vorba doar de o manevră pentru audiențe mari și 15 minute în lumina reflectoarelor.
Dayton i-a spus președintelui că este "datoria sa morală și constituțională" să desfășoare rapid zeci de mii de forțe americane și NATO în țările baltice și să furnizeze ucrainenilor arme, muniție și informații. "Singurul lucru care stă în cale este propria dvs. lipsă de experiență și aroganță!", a strigat el. Când Clarke l-a acuzat pe Dayton că se folosește de criză pentru câștig politic, senatorul a răspuns: "Domnule președinte, dacă refuzați sau ezitați să veniți în ajutorul aliaților NATO vulnerabili într-un moment de pericol, veți submina cea mai mare alianță militară și politică din istoria libertății".
După cum McDermott avea să îi transmită mai târziu lui Nick Vinetti, vocile încinse se auzeau în toată Aripa de Vest. Amândoi bărbații fie nu se puteau controla, fie credeau că, atunci când conflictul de profil din Biroul Oval se va scurge în mod inevitabil în presă, îi va ajuta în demersurile lor.
Exista o singură problemă cu astfel de calcule, i-ar fi spus McDermott vechiului său prieten. "Amândoi bărbații par să fi uitat că un război nuclear ar putea fi de rău augur pentru soarta politică a oricăruia dintre ei".
MOSCOVA-26 SEPTEMBRIE
Marcus știa că Jenny Morris nu va fi de niciun ajutor în eliminarea lui Luganov.
L-a umilit pentru o clipă, dar numai pentru că a crezut că glumește sau că își bate joc de ea. Presată, însă, îi aruncase în față Ordinul Executiv 12333, în special partea 2.11, care spunea: "Nicio persoană

angajată de sau acționând în numele Guvernului Statelor Unite nu se va angaja în asasinat sau nu va conspira pentru a se angaja în asasinat". Marcus nu numai că cunoștea ordinul, dar îl studiase cu atenție, la fel ca toți agenții speciali, și știa că nu era chiar atât de clar pe cât părea. Semnat de Ronald Reagan în 1981, ordinul nu a definit niciodată termenul de asasinat, creând o zonă gri semnificativă. Mai mulți președinți și procurorii lor generali au ajuns, de fapt, la concluzia că "asasinatele țintite" ale liderilor teroriști - cum ar fi Osama bin Laden și liderii Al-Qaida - nu erau doar legale, ci și justificate din punct de vedere moral. Ordinul nu a fost niciodată testat în instanță, iar în ultimele zile Marcus s-a întrebat dacă un ordin care inhiba capacitatea națiunii de a acționa în legitimă apărare era chiar constituțional.
Nu că Marcus ar fi fost în favoarea uciderii liderilor străini în general. Totuși, se tot gândea la ce s-ar fi putut întâmpla dacă cineva l-ar fi eliminat pe Hitler înainte ca acesta să invadeze Polonia, înainte ca el să pună în mișcare Soluția Finală. S-au făcut cel puțin douăzeci și cinci de atentate împotriva vieții Fuhrerului. Oare oameni precum Claus von Stauffenberg și colegii săi - care au inițiat mult vestita, deși nereușita, Operațiune Valkyrie - nu au fost eroi pentru că au încercat măcar să oprească un nebun să ucidă milioane de oameni?
Dar Dietrich Bonhoeffer? Povestea lui este mai aproape de casă. A fost un creștin german, un pastor și teolog protestant. Când Hitler a scos în afara legii predicarea Evangheliei și predarea Bibliei și a încercat să preia controlul asupra bisericii de stat, Bonhoeffer a înființat mai întâi un seminar clandestin, pregătind tineri care să rămână fideli învățăturilor lui Iisus în loc să se vândă naziștilor. În cele din urmă, însă, după multă rugăciune și studiu, Bonhoeffer s-a alăturat unei conspirații pentru asasinarea Führerului, pentru a-l împiedica să distrugă Germania pe care o iubea. Era nevoie de ceva similar acum?
Marcus nu era pe deplin sigur, dar era hotărât să aibă un plan, în cazul în care s-ar fi ivit o oportunitate. Desigur, un astfel de plan ar depinde de faptul că ar ști exact unde se va afla Luganov la un moment dat. Poate că Oleg îi putea face rost de programul președintelui. În acest moment era probabil în avion, în drum spre casă din Coreea de Nord. Și odată ajuns la Moscova, de ce ar merge Luganov undeva în public dacă numără orele până la o invazie totală a trei țări NATO? Cel mai probabil, se va ascunde în următoarele câteva zile la Kremlin, discutând cu generalii săi. Totuși, Marcus trebuia să fie pregătit.
Se ridică și se duse în bucătărie. Morris stătea încă la masă, trimițând acum un cablu criptat înapoi la Langley, cu o cană de ceai lângă ea.
"Am nevoie de o armă", a spus Marcus.
"Nu, nu ai nevoie", a spus ea, fără să se deranjeze să-și ridice privirea de la lucru. "Nu te vei apropia niciodată de el."
"Nu știi asta", a spus el. "Dar chiar dacă ai dreptate, tot avem nevoie de un plan de extracție pentru Raven, nu-i așa?"
Acum ea a ridicat privirea. "Da, dar..."
"Cred că aș putea avea unul."
"Ai deja o armă", a spus ea, uitându-se la Glock.
"Îmi spui că dacă se întâmplă ceva, chiar vrei să mă apăr cu o armă americană? Nu, am nevoie de ceva rusesc, ceva nedetectabil. Un Vul și un Vintorez ar fi bune."
"Un pistol silențios și o pușcă de lunetist?"
MSS Vul fusese pistolul standard pentru KGB, Spetsnaz și alți asasini și spioni ruși și din blocul estic încă de la începutul anilor 1980. Putea trage un cartuș de 7,62 mm cu o precizie impresionantă și nu scotea decât un clic metalic aproape inaudibil. Chiar mai bine, nu emitea fum sau scântei.

VSS Vintorez-"tăietor de fire" în engleză - a fost o pușcă de lunetist foarte eficientă din era sovietică, folosită de Forțele Speciale. Echipată în mod tradițional cu o lunetă telescopică high-end, atunci când era dotată cu o lunetă cu vedere pe timp de noapte, devenea și mai mortală.
În următoarele zece minute, Marcus i-a expus lui Morris ideea sa de a scoate Raven-ul din țară. Era incredibil de riscantă și oarecum complicată. Ar fi avut nevoie nu doar de undă verde din partea lui Morris, ci și de cooperarea ei activă. Și exista o mare problemă: Rușii urmau să moară aproape sigur. Patru dintre ei, ca să fim exacți. Lui Marcus nu-i plăcea asta și a spus-o. Dar acestea erau faptele. Corbul avea o echipă de patru oameni cu el tot timpul, i-a spus Marcus. Îi scăpase o dată, în noaptea în care venise la Hotel National pentru a se întâlni cu Marcus. Era prea mult să sperăm că Raven va fi din nou singur, mai ales în preajma unei operațiuni militare majore. Dacă Langley dorea cu adevărat ca această sursă să fie în mâinile lor, înapoi în SUA sau într-un loc unde să-l poată interoga după bunul lor plac, pentru a afla toate secretele posibile despre Luganov și mecanismele interne ale regimului său, atunci aceasta era singura cale.
Morris era tăcut. Ea a pus câteva întrebări, iar el a dat ceea ce credea el că sunt răspunsuri rezonabile. Apoi, cei doi s-au uitat unul la celălalt.
În cele din urmă, Morris s-a scuzat.
"Unde te duci?" a întrebat Marcus. "Am nevoie de un răspuns."
"Și eu", a spus ea. "Și acest lucru este peste nivelul meu de salarizare."
NOVO-OGARYOVO, RUSIA-28 SEPTEMBRIE
"Domnule președinte, avem o problemă."
Vocea tensionată de la celălalt capăt al firului aparținea șefului FSB, Dmitri Nimkov.
"Ar fi bine să fie o urgență, Dmitri Dmitrovici - m-am întors de curând din Coreea de Nord și este miezul nopții!" a strigat Luganov în receptorul de lângă patul său. "Ce s-a întâmplat?"
"Este Clarke, domnule."
"Ce e cu el?"
"Tocmai a mobilizat Diviziile Optzeci și Două și 101 Aeropurtate."
O oră mai târziu, elicopterul lui Luganov a aterizat la Kremlin.
A intrat în sala cabinetului, cu Oleg și agentul special Kovalev în spatele său, și și-a găsit înalții oficiali militari și de informații așteptând cu nervozitate să-i ofere o informare mai detaliată.
Nimkov a preluat conducerea, așa cum se aștepta Oleg. În ultimele luni, Oleg observase cum Luganov se sprijinea din ce în ce mai mult pe șeful FSB și din ce în ce mai puțin pe ministrul apărării Petrovski. Oleg observase pentru prima dată acest lucru în timpul călătoriei sale la Vladivostok pentru întâlnirea cu liderul nord-coreean. Nimkov fusese confidentul președintelui, în timp ce Petrovski fusese ținut departe de detaliile critice ale întâlnirilor lui Luganov.
Iar Petrovski nici măcar nu fusese invitat să meargă la Pyongyang în cea mai recentă călătorie. Nimkov fusese invitat, iar Oleg îl urmărise pe șeful spionajului în vârstă de 54 de ani - îndeplinind un rol pe care Luganov însuși îl avusese cândva - nu doar primind ordine de la președinte, ci și oferind sfaturi care, din punctul de observație al lui Oleg, erau ascultate și chiar luate în seamă. Nimkov, mai mult decât oricare alt membru al cabinetului, devenea mâna dreaptă a lui Luganov. Oleg începuse chiar să se întrebe dacă socrul său îl vedea pe Nimkov drept moștenitorul său. Ambii bărbați erau nemiloși și hotărâți și extrem de confortabili cu artele întunecate ale conducerii statului. Iar Nimkov își cunoștea locul. A avut grijă să fie - sau cel puțin să pară a fi -

extrem de loial lui Luganov. Iar Luganov răsplătea întotdeauna loialitatea.
Nimkov a început ședința de informare explicând că, deși știrea nu apăruse încă în presă, serviciile secrete rusești stabiliseră că Pentagonul era în curs de mobilizare și de desfășurare rapidă a peste patruzeci de mii de soldați de luptă și comandouri ale forțelor speciale, împreună cu sute de tancuri de luptă, artilerie grea, baterii antiaeriene și lansatoare de rachete Patriot. În același timp, cel puțin o duzină de escadrile de vânătoare și patru escadrile de bombardiere grele au primit ordin să fie pregătite să părăsească bazele americane și să se îndrepte spre Europa în următoarele patruzeci și opt de ore. Deși nu era clar în ce parte a Europei se îndreptau, FSB a presupus că escadrilele se îndreptau spre țările baltice. Între timp, Grupul 10 de luptă al portavioanelor americane - cu nava sa amiral USS Dwight D. Eisenhower - tocmai primise ordin să iasă din Atlanticul de Nord și să intre în Marea Baltică.
Nimkov a precizat că ordinele pentru forțele terestre americane erau să se desfășoare de la bazele de pe coasta de est și sud-vest a Americii la bazele din Polonia, ca parte a prezenței avansate consolidate a NATO. Acestea nu se desfășurau încă în țările baltice, dar douăzeci de echipe de ofițeri logistici americani au aterizat peste noapte în Estonia, Letonia și Lituania, ceea ce sugerează cu tărie că SUA și alte forțe NATO vor ajunge acolo în patru-cinci zile și, cu siguranță, nu mai mult de o săptămână.Oleg Kraskin s-a luptat să-și țină capul plecat și expresia neutră. De fapt, era extaziat. Își asumase un risc uriaș, potențial letal, dar părea să dea roade. Citise rapoarte ale agențiilor de presă conform cărora senatorul Dayton își anulase călătoria la Vilnius și zburase toată noaptea înapoi la Washington. Văzuse interviul din 60 Minutes despre "bătaia crâncenă" a lui Dayton cu președintele Clarke în Biroul Oval, în care acesta spunea că l-a îndemnat pe președinte să nu se lase înșelat de Luganov, ci să "trimită un mesaj clar de solidaritate cu frații noștri baltici". De asemenea, citise un interviu din New York Times în care Dayton spunea că, în ciuda cuvintelor aprinse schimbate între el și președinte, dorea să fie foarte clar că oferă administrației Clarke întregul său sprijin în cazul în care președintele va veni în ajutorul celor mai vulnerabili membri ai NATO și promitea să mobilizeze democrații patrioți pentru a se asigura că efortul este cu adevărat bipartizan.
Cu toate acestea, euforia lui Oleg s-a stins rapid. Înainte ca Nimkov să-și termine informarea, Luganov a izbucnit de pe scaunul său într-o tiradă vulcanică, plină de blasfemii.
"Unul dintre voi este un trădător, poate chiar mai mulți!", a răbufnit președintele.
O tăcere stupefiantă a umplut încăperea.
"Oricare dintre voi a divulgat americanilor planurile mele de război va fi găsit și executat pentru trădare."
Lui Oleg i-a trecut un fior pe șira spinării când președintele i-a ordonat lui Nimkov să înceapă o vânătoare de cârtițe.
Dar Luganov nu terminase.
"Credeți că m-ați oprit?", a tunat el, scanând fețele tuturor celor așezați în jurul mesei. "Nu m-ați oprit. Voi merge mai departe cu invazia. Îl voi demasca pe Clarke pentru prostul care este. Americanii și restul NATO nu au cum să adune o forță suficientă pentru a ne descuraja. Pur și simplu nu avem timp".
Oleg era pietrificat. Acest lucru nu se putea întâmpla.
"Mihail Borisovici, nu vom mai ataca pe 7 octombrie, așa cum am planificat", a continuat Luganov. "Îți ordon acum să fii pregătit să acționezi pe 1."

Ministrul apărării a părut cenușiu. "Pe 1 octombrie?", a spus el. "Dar, Aleksandr Ivanovici, acest lucru nu este posibil. Mai sunt doar trei zile până atunci. Oamenii mei nu vor fi pregătiți."
"Nu sunt oamenii tăi", a răbufnit Luganov. "Sunt ai mei. Și vor fi pregătiți - de dragul Mamei Rusia, vor fi pregătiți, și ne vor aduce o mare și glorioasă victorie!"
"Vă rog, Excelența Voastră! Oamenii pot fi gata până pe șase, poate până pe cinci, dar nu mint când vă spun că primul este pur și simplu prea devreme", a insistat Petrovski. "Chiar dacă am putea fi gata până pe 1, am pierdut clar elementul surpriză. În plus, acum trebuie să luăm în considerare posibilitatea ca FSB să fi subestimat în mod grosolan capacitatea președintelui Clarke de a schimba cursul, de a fi imprevizibil, și trebuie să spun că acest lucru ne complică serios planurile."
A fost uimitor să îl vedem pe ministrul apărării în dezacord deschis cu Luganov, mai ales în mijlocul unei astfel de tirade. Dar chiar și în timp ce dicta fiecare cuvânt rostit, Oleg se trezea aplaudându-l în secret pe Petrovski. Cineva trebuia să înfrunte această nebunie. Cineva trebuia să îl scoată pe președinte de pe această cale catastrofală.
Înainte ca Luganov să poată răspunde, Nimkov a intervenit. "Ai depășit măsura, Mihail Borisovici", a spus șeful FSB. "Declarațiile dvs. arată ezitare - poate chiar lașitate. Președintele nu a făcut o sugestie. El v-a dat un ordin direct. Vrea să invadeze Țările Baltice la 1 octombrie și niciunul dintre noi din această cameră nu v-a văzut salutând și spunând da, nu-i așa?"
"Eu cu siguranță nu", s-a înfuriat Luganov. "Și aștept". Cuvintele aproape că i-au vomitat din gură. Acum se plimba prin cameră, chiar vizavi de Petrovski, dar se îndrepta în direcția lui.
"Aleksandr Ivanovici, vă rog", a spus ministrul său al apărării. "Am fost alături de tine în acest plan la fiecare pas. Dar a fost întotdeauna bazat pe elementul surpriză, pe forțe americane minime în teatrul de operațiuni, pe o lovitură fulgerătoare și apoi pe menținerea acestor state, știind că nici americanii și nici altcineva din NATO nu vor risca un război nuclear pentru a ne alunga de pe pământurile care sunt ale noastre de drept. Acestea sunt cuvintele dumneavoastră, nu ale mele. Nimeni nu v-a sprijinit mai mult decât mine. Într-adevăr, am lucrat zi și noapte timp de luni de zile pentru ca planul dumneavoastră să devină realitate. Dar trebuie să fim sinceri cu noi înșine și să admitem că situația strategică tocmai s-a schimbat serios și radical, și nu în avantajul nostru."
"Nu recunosc nimic", a răbufnit Luganov, apropiindu-se în continuare de Petrovski.
"Dar, domnule, ce se întâmplă dacă invadăm acum și americanii decid să riposteze? Dacă Clarke este mai puternic decât ne spune FSB-ul, mai hotărât decât am presupus noi, cei din jurul acestei mese? Ce se întâmplă dacă nu clipește? Dacă invocă articolul 5 și ne trezim într-un Armaghedon nuclear cu americanii și întreaga Europă?"
Această pledoarie pasionată l-a oprit literalmente pe Luganov din drum. Camera a rămas tăcută. Toate privirile s-au mutat de la Petrovski la președinte. Chiar și Oleg s-a forțat să ridice privirea din caietul său pentru a aștepta răspunsul. Logica ministrului apărării era solidă. Loialitatea lui era ireproșabilă. Omul își risca nu doar cariera, ci chiar viața, dintr-un profund sentiment al datoriei și al dragostei de țară. Contrastul dintre Petrovski și Nimkov nu fusese niciodată atât de clar.
Luganov se agăța acum de spătarele a două scaune atât de tare încât încheieturile îi erau albe. Falca îi era blocată. Își controla vizibil respirația, iar vocea îi devenise sumbră și plină de amenințare.

"Permiteți-mi să fiu foarte clar: NATO este terminată", a spus el liniștit. "Și dacă Clarke îmi stă în cale, așa va fi și el".
Cu asta, i-a ordonat ministrului apărării să pună toate forțele nucleare strategice ruse în stare de alertă maximă, să pregătească forțele aeriene și terestre pentru o invazie la 1 octombrie sau să demisioneze imediat și să fie dus în arest sub acuzația de trădare și sediție.
Oleg se simțea rău fizic. S-a întors cu precauție spre Petrovski, sperând cu disperare ca acesta să ia atitudine. Dar nu a făcut-o. Ministrul apărării tremura când a rostit cuvintele "Foarte bine, Excelența Voastră".
Luganov mergea la război, indiferent de ce spuneau generalii.
Oleg își aprinse o țigară, tremurând în fața implicațiilor, și ajunse la concluzia că trebuia să discute în particular cu Petrovski, și asta cât mai curând. S-ar putea ca ministrul apărării să nu fie singurul om rezonabil din întregul cabinet. Dar dacă mai existau și alții care credeau că liderul lor era nebun pentru că juca un joc al găinii nucleare cu un președinte american care nu luptase niciodată într-un război și nici nu servise vreodată în armată, dar se mândrea cu faptul că era "imprevizibil", aceștia își țineau sfaturile pentru ei. Doar Petrovski dovedise curajul de a-și spune părerea. Ultimul membru al cabinetului care încercase să facă acest lucru fusese șeful de stat major al armatei, iar acesta fusese arestat și alungat în cele mai îndepărtate zone ale imperiului.
Dacă era posibil să-l descurajeze pe Luganov de pe calea dezastruoasă pe care se afla, trebuia să se întâmple repede, pentru că nu mai aveau timp. Poate că împreună, se gândea Oleg, el și Petrovski ar putea găsi o modalitate de a-l convinge pe Luganov să renunțe. Era riscant, dar se hotărî să găsească un pretext pentru a-l suna pe Petrovski în momentul în care acesta se va întoarce la Ministerul Apărării. Poate că se puteau întâlni mai târziu, în cursul zilei, pentru a-și analiza opțiunile, oricât de slabe și diminuate ar fi fost ele.
Cu toate acestea, în timp ce toată lumea își strângea hârtiile și se grăbea să iasă din sala cabinetului, Luganov l-a chemat pe Oleg să se întâlnească cu el în particular, în biroul său. Era mai furios decât îl văzuse vreodată Oleg, dar erupția vulcanică trecuse. A dispărut lava topită, înlocuită de o disciplină glacială care l-a neliniștit și mai mult pe Oleg.
"S-ar putea să fiu nevoit să-l concediez pe Petrovski dacă nu-și poate face treaba", a spus președintele în momentul în care Oleg a închis ușa în urma lor. "Nu voi tolera lipsa de loialitate".
"Ar trebui să mă duc să vorbesc cu el?" a întrebat Oleg, simțind o deschidere.
Dar Luganov a trântit ușa. "Nu", a spus el, îndreptându-se spre ferestre și privind spre incinta Kremlinului. "Mi-am exprimat clar așteptările. Dacă Petrovski nu le poate îndeplini, nu are rost să mergeți să vorbiți cu el. Vorbește în schimb cu adjunctul său, Șișkin. Asigurați-vă că înțelege intențiile comandantului său și că Șișkin este pregătit să intre în locul șefului său dacă trebuie făcută o schimbare".
Oleg a spus că va face asta și a întrebat dacă asta ar fi tot. Dar mai era ceva.
"Trebuie să se răspândească vestea că, de fapt, criza a fost dezamorsată și că ceea ce am spus la Pyongyang a fost adevărat." Luganov s-a întors spre Oleg și s-a așezat în spatele biroului său. "Sună-l pe ministrul german de externe - cum îl cheamă?"
"Frankel."
"Corect, voi doi sunteți apropiați, nu-i așa?"
"Destul de apropiați", a spus Oleg.

"Bine - ajungeţi la el. Ia-i temperatura. Spune-i că tocmai ai ieșit de la o întâlnire cu mine și m-ai auzit dând ordin să anulez toate exerciţiile de mâine din apropierea ţărilor baltice și a Ucrainei. Spuneţi-i că trupele ruse ar trebui să înceapă să se retragă pe data de 1. De asemenea, insinuaţi - dar cu atenţie - că Clarke ar putea fi depășit de situaţie și în pericol de a interpreta grav greșit situaţia. Apoi sună-l pe tipul ăla din Madrid, cel care a fost aici luna trecută."
"Galdós", și-a amintit Oleg. "Carlos Ruiz Galdós, președintele parlamentului lor."
"Corect - sună-l", a insistat Luganov. "Am direcţionat bani către partidul lor prin intermediul venezuelenilor anul trecut, corect?"
"Da, domnule."
"Bun. Nu aduce vorba despre asta, desigur. Dar ar trebui să fie de ajutor".
"Altcineva?"
"Nu, doi ar trebui să fie de ajuns. Venind direct de la tine, acest lucru va avea o mare greutate. Îţi garantez că vestea se va răspândi prin conducerea NATO înainte ca capetele noastre să atingă perna în seara asta."
Oleg avea caietul deschis. Lua notiţe atente despre fiecare misiune și i se făcea greaţă cu fiecare cuvânt pe care îl scria.
"Dar mai întâi, vreau să o suni pe Marina", a adăugat Luganov. "Spune-i că totul este bine. Spune-i că războiul nu va veni. Nu vreau să își facă griji. Mai bine, spune-i că o duci la Monaco weekendul viitor, acum că amenințarea războiului a trecut."
"Monaco?"
"Da, da, spune-i asta - va fi încântată", continuă Luganov. "Spune-i că te-am muncit prea mult. Nu ai destul timp cu ea. Spune-i să înceapă să rezerve bilete de avion și un hotel. Le va spune prietenelor ei. O cunosc pe prietena mea. Vestea se va răspândi la toate prietenele ei și apoi la părinţii lor că norii se ridică și furtuna a trecut. Părinţii prietenilor ei sunt bancheri, manageri de fonduri speculative, directori executivi. Ei au mulți prieteni și contacte în Occident și vor răspândi vestea chiar mai repede decât politicienii. Iar efectul asupra pieţelor noastre va fi foarte pozitiv. Vom face bani astăzi, Oleg, tu și cu mine. Vom face o mulţime de bani."
Lui Oleg încă nu-i venea să creadă cât de optimist putea fi acest om în privinţa implicării ţării într-un război complet inutil și extrem de riscant cu NATO. Tocmai atunci a sunat interfonul de pe birou. Secretara lui Luganov a spus că șeful FSB așteaptă să-l vadă. Președintele a spus că va fi imediat la el.
"Asta este tot, Oleg Stefanovici. Revino la mine când ai terminat cu toate astea. Voi avea mai multe pentru dumneavoastră până atunci. Mai avem de rezolvat problema trădătorului din cabinetul meu."
"Da, tată, dar . . ."
"Ce este, fiule? Dmtri Dmitrovici așteaptă."
"Știu, dar . . . pot să-ţi pun o întrebare?"
"Bineînţeles. La ce te gândești?"
Oleg nu era sigur că aceasta era o idee bună, dar știa că nu putea să tacă. La urma urmei, aceasta era, foarte probabil, ultima lui șansă.
"Mă întrebam doar dacă, poate, i-ai cerut vreodată lui Dmitri Dmitrovici . . ." Ezită, aproape sigur că nu trebuia să-și termine propoziţia.
"Pentru ce?" Luganov a insistat, cu o sclipire de iritare în ochi.
"Pentru o evaluare actualizată a președintelui Clarke", a spus în cele din urmă Oleg.
"De ce?"
"Îţi amintești că zilele trecute am spus că sunt îngrijorat, nu de planul tău de a merge la război, ci de faptul că primești cele mai bune sfaturi

despre cum vor răspunde americanii?" a spus Oleg, mergând chiar până la linie și sperând că nu trece peste ea. "Și dacă FSB-ul se înșeală?"
"Nu sunt", a spus Luganov categoric.
"Dar, tată, ți-a spus Dmitri Dmitrovici că Clarke avea de gând să ordone patruzeci de mii de soldați americani să se îndrepte spre Polonia și apoi, posibil - chiar probabil - în Țările Baltice în următoarele câteva zile?"
Luganov nu a spus nimic.
"Nu a făcut-o, tată", a continuat Oleg. "Nici nu a prezis că Clarke va trimite un grup de luptă de portavioane în Marea Baltică sau va desfășura escadrile de B-52 și F-35 în teatru. În realitate, FSB a prezis exact contrariul. Nu mă înțelegeți greșit, părinte - am mare respect și admirație pentru Dmitri Dmitrovici și întreaga sa operațiune. Sunt oameni curajoși care fac o muncă grea și ingrată pentru țara noastră. Dar trebuie să fim sinceri - ei au făcut unele greșeli semnificative în ultimele zile. Dacă îl interpretează greșit pe Clarke? Este adevărat că omul a arătat puțin angajament față de articolul 5 din Carta NATO. El a numit NATO depășită și a sugerat că s-ar putea să nu-i pese dacă se desființează. Dar dacă ne surprinde din nou? Dacă nu este caricatura pe care o avem în minte, bufonul pe care îl prezintă mass-media? Dacă ne jucăm de-a puiul nuclear cu el și el nu clipește?"
Camera a rămas tăcută. Oleg a simțit că va vomita. S-a pregătit pentru erupție.
Luganov s-a ridicat brusc de pe scaun și a mers în jurul biroului. Oleg a rămas încremenit. Pe frunte i s-au format picături de sudoare. Mâinile tremurânde îi deveniseră umede în timp ce își strângea cu putere caietul și stiloul și încerca să își liniștească respirația. Dar atunci socrul său l-a uimit punându-și brațul în jurul umerilor lui Oleg.
"Ești un fiu bun și loial, Oleg Stefanovici, fiul pe care nu l-am avut niciodată", a spus el liniștit. "Văd că preocupările tale sunt sincere și că spui ceea ce ai în suflet. Admir acest lucru și îl prețuiesc mai mult decât ai putea ști. Dar, în acest caz, temerile tale sunt deplasate. NATO este compromisă în esența sa, divizată politic și slăbită militar mai mult decât oricând de la Războiul Rece încoace. Am cumpărat mai mulți politicieni occidentali decât v-am spus eu. Avem cârtițe și surse peste tot - la Bruxelles, la Washington - aș vrea să vă pot spune totul, dar pur și simplu nu este timp. Nu chiar acum. Credeți-mă. Știm ce facem. Președintele american nu se compară cu mine. Vă garantez că nu va intra efectiv în război din cauza statelor baltice. Și știți de ce?"
Oleg a scuturat din cap.
"Pentru că, în cele din urmă, el și toți cei din jurul lui știu un singur lucru: eu voi apăsa butonul nuclear. Într-adevăr, practic abia aștept ocazia".
CASA CONSPIRATIVĂ A CIA, MOSCOVA-28 SEPTEMBRIE
Cu cât noaptea este mai întunecată, cu atât stelele sunt mai strălucitoare;
Cu cât durerea este mai adâncă, cu atât Dumnezeu este mai aproape.
Marcus s-a trezit înainte de răsărit în zgomotul tunetului și al ploii torențiale și cu un vers din Dostoievski răsunându-i în minte. În ciuda vremii mizerabile, avea nevoie cu disperare de aer proaspăt și de puțin timp singur cu Dumnezeu. Langley nu dăduse încă niciun răspuns cu privire la planul său de extracție. Tot ce putea face era să aștepte. Și să se roage.Așa că s-a îmbrăcat în trening și pantofi de alergare, și-a pus ceasul de mână și a scris un bilet prin care îl anunța pe Morris unde merge și cât timp va lipsi. Apoi s-a îndreptat spre baie, intenționând să lase biletul pe oglindă pentru când se va trezi ea. Dar era deja un bilet care îl aștepta. Morris ieșise să alerge cu aproape treizeci de minute mai devreme.

Marcus a luat telefonul prin satelit și l-a băgat în buzunar, apoi a coborât scările și a ieșit pe stradă. Singura iluminare venea de la stâlpii de iluminat public, dar erau de ajuns. Nu era trafic.
A decis să se îndrepte spre nord, având grijă să noteze cu atenție reperele de pe drum, pentru a putea găsi drumul înapoi când va termina.
Era frig și se făcea din ce în ce mai frig. Își putea vedea respirația și în curând simțea înțepătura elementelor pe față. Pe măsură ce temperatura scădea, această mizerie avea să se transforme într-o ploaie înghețată și se aștepta ca în curând să vină și ninsori. Își făcu o notă mentală să verifice prognoza meteo când se va întoarce și să țină cont de asta în planurile de urgență pe care le făceau. Apoi și-a limpezit gândurile, alegând să asculte doar sunetul picioarelor sale care băteau și stropeau pe trotuarul umed și gâlgâitul apei de ploaie care se scurgea în canalele de scurgere și de canalizare de pe traseu.
Era timpul să înceapă un nou capitol, și-a spus el. Era blocat de prea mult timp. Poate că Pete avea dreptate. Se luptase cu depresia și pierduse. Cât de mult mai putea continua așa? Elena plecase. Lars era plecat. Ei nu se mai întorceau. L-au iubit pe Domnul. Erau în siguranță cu El acum. Ei nu sufereau. Doar Marcus suferea. Anii treceau. Cât de multă suferință era de ajuns?
Marcus nu putea spune de ce îi luase Dumnezeu. După mult studiu al Scripturilor și multe ședințe de consiliere cu pastorul Emerson, nu-și mai făcea griji că Dumnezeu îl pedepsea pentru anii în care lăsase munca la Serviciile Secrete să-i domine viața și să-l distragă de la familia sa. Dacă păcătuise, știa că Dumnezeu îl iertase. Dar adevărul era că el încă se lupta să se ierte. Întotdeauna a crezut că va mai fi timp. Se înșelase. Se înșelase amarnic și avea să trăiască cu acest regret într-o formă sau alta pentru tot restul zilelor sale.
Dar, în timp ce alerga pe străzile întunecate și ploioase ale Moscovei, și-a dat seama că nu mai putea lăsa regretele să îl paralizeze. Noaptea fusese întunecată, dar asta nu făcuse stelele și mai strălucitoare? Durerea lui a fost profundă, dar nu l-a condus mai aproape de Domnul? Și, deși nu ar fi putut spune nimănui în acel moment, Marcus nu putea scăpa de sentimentul că era dus de un plan cunoscut doar de Domnul. Era timpul să nu se mai împotrivească. Habar nu avea încotro urma să se îndrepte Păstorul cel Bun. Dar era gata să îl urmeze.
Oleg a mers în biroul său, a închis ușa și a stat câteva minute.
A închis ochii, încercând să își încetinească gândurile învolburate, încercând să își liniștească emoțiile învolburate.
Dintr-o dată, s-a văzut din nou în acea cameră neagră ca smoala, singur și dezorientat.
Sala cea mare - odinioară atât de glorioasă și grandioasă, atât de elegantă, chiar opulentă, cu arcadele, picturile, candelabrele și scara circulară - acum în flăcări, învăluită în fum. Ochii îi usturau. Plămânii îi strigau după oxigen. Pielea îi crepita în căldura amețitoare a flăcărilor care străbăteau structura, mistuind cu lăcomie totul în calea lor. Pereții se prăbușesc. Grinzile de la tavan se prăbușeau la podea. Nicio cale de scăpare. Niciun sunet în afară de țipete înfiorătoare. Și Marina, iubita lui Marina. Sufocată. Arzând. Și nu putea face nimic pentru a o salva.
Aceeași viziune pe care o trăise atât de viu în noaptea dinaintea cererii în căsătorie, în noaptea dinaintea recrutării sale în serviciul președintelui, îl mistuia din nou. Numai că de data aceasta o înțelesese. Sala mare era marea țară în care se născuse și crescuse. Luganov o conducea pe Mama Rusia într-un foc teribil și tragic din care nici el, nici Marina nu puteau scăpa. Cât de mare ar fi fost costul în vieți și averi. Cât de neputincios se simțea, chiar și aici, în centrul de putere al întregii Rusii.

Oleg a deschis ochii. Știa ce trebuia să facă. A început prin a-l suna pe Marcus Ryker. Dar, cum acest lucru era imposibil din interiorul zidurilor Kremlinului, s-a pregătit să-și facă treaba pentru care fusese desemnat, să treacă peste zi fără ca cineva să-i bănuiască gândurile sau intenţiile, până la momentul potrivit pentru a face mișcarea.
Deschizându-și carneţelul, Oleg se uită la pagina care conţinea toate însărcinările pe care i le dăduse socrul său. A început să le parcurgă una câte una.
Primul său apel a fost acasă, la Marina. Nu, nu se va întoarce acasă în seara asta. Avea mult prea multe de făcut, așa cum avea să fie și în următoarele zile. Dar era o veste bună, a asigurat-o el. Norii războiului se ridicau. Furtuna trecuse. Mai mult, tatăl ei insistase ca ei să ia o pauză și să zboare la Monte Carlo în acel weekend.
Marina, așa cum era de așteptat, era entuziasmată. Nu trebuia să fie rugată de două ori să facă toate aranjamentele. A sugerat chiar să-l ia pe Vasili să stea cu mama ei, care trăia acum în exil, ca să zic așa, într-o mică dacha de lângă Sankt Petersburg.
"O idee excelentă", a spus Oleg. "Și mama ta cum se simte?"
"Este foarte speriată", a mărturisit Marina. "Nu vrea să fie atât de aproape de Țările Baltice dacă se apropie războiul. Vrea să se întoarcă să stea cu noi."
"Când ai vorbit ultima dată cu ea?"
"Chiar ieri."
"Sun-o în momentul în care terminăm legătura", a spus Oleg. "Spune-i că totul va fi bine. Spune-i să nu-și facă griji pentru Țările Baltice. Mai bine, ia-l pe Vasily și du-te s-o vezi diseară."
"Diseară? Dar cum rămâne cu tine?"
"Ți-am spus, dragă, sunt copleșit de muncă", a spus Oleg. "Tatăl tău are nevoie de mine lângă el. Dar mă voi simți mai bine - și el la fel - dacă tu și Vasili sunteți în siguranță cu mama ta, mângâind-o și lăsând-o să știe că totul va fi bine."
Următorul apel pe care l-a dat Oleg a fost către părinţii săi. Le-a spus exact contrariul. Criza cu NATO ar putea scăpa de sub control în orice moment, le-a spus el. Ar fi mai bine să nu fie la Moscova în următoarele săptămâni.
"Sunt lucrurile chiar atât de grave?", l-a întrebat tatăl său.
"Lasă-mă să-ți spun altfel", a răspuns Oleg. "Tocmai am vorbit la telefon cu Marina și i-am spus să rezerve bilete pentru a părăsi ţara imediat. A fost foarte supărată, dar ce altceva puteam face? Vreau doar ca voi toţi să fiţi în siguranţă".
Mama lui Oleg a început să plângă. "Să o sun pe Marina?", a întrebat ea.
"Nu - i-am spus să nu răspundă la niciun apel acum de la nimeni în afară de mine. I-am spus să păstreze liniile deschise. Mă aștept ca ea și Vasily să se îndrepte spre aeroport în următoarele câteva ore. Chiar cred că și tu ar trebui să faci la fel".
"Și să merg unde?", a întrebat tatăl său.
"Ce zici de Hong Kong?" a răspuns Oleg. "M-aș alătura și eu dacă aș putea. Uite, trebuie să plec. Lucrurile sunt foarte tensionate pe aici și se mișcă repede. Vă rog să nu spuneți nimănui că am sunat. Și cu siguranță nu spune nimănui unde te duci. Doar du-te la aeroport și rezervă-ți zborul pe drum. Nu-ți face griji pentru casă. Voi trimite pe cineva să aibă grijă de lucruri. De fapt, dacă voi avea ocazia, voi merge chiar eu acolo."
"Ești un fiu bun, Oleg Stefanovici", a spus tatăl său, cu vocea tremurândă. "Ne vei anunța când este sigur să te întorci?"
"Desigur", a răspuns Oleg. "Să sperăm că nu va dura mult".

Le-a spus că îi iubește și a închis. Apoi a deschis fișierele de contact de pe computerul său și a scos numărul personal de mobil al ministrului german de externe.
MOSCOVA-28 SEPTEMBRIE
Era aproape amiază când Dmitri Nimkov s-a întors la Lubyanka.
Clădirea masivă cu nouă etaje fusese cândva sediul central al KGB. Acum era sediul FSB. Îl aștepta adjunctul său, Nikolay Kropatkin.
"Domnule, s-ar putea să avem o problemă", a spus Kropatkin în timp ce își urma șeful în biroul său spațios din colțul de nord-vest al etajului al treilea.
"Ce fel de problemă?" a întrebat Nimkov în timp ce își lăsa servieta pe o mică masă rotundă de conferințe și apoi s-a mutat în spatele biroului său, unde și-a deblocat imediat calculatorul și a început să răsfoiască zeci de e-mailuri noi.
"Dmitri Dmitrovici, te rog, am nevoie de toată atenția ta", a spus Kropatkin un pic prea tare.
Nu intenționase să strige, dar a funcționat. Nimkov și-a ridicat privirea, speriat. "De ce?"
"Ai încredere în mine."
"Nu am încredere în nimeni", a spus Nimkov. "Așa am obținut slujba asta."
"Foarte bine", a spus Kropatkin. "O să vă spun direct. Avem un suspect, cineva care credem că foarte probabil a divulgat planul de război al președintelui Luganov americanilor."
"Cine?", a întrebat Nimkov.
"Nu va fi ușor pentru tine - sau pentru președinte - să auzi."
"Spune-mi."
"Da, domnule - persoana de interes este nimeni altul decât Oleg Kraskin."
Nimkov a pălit, apoi s-a lăsat pe scaun. "Asta nu e posibil."
"Sper că ai dreptate", a fost de acord Kropatkin. "Dar iată ce știm."
În următoarele câteva minute, șeful adjunct al FSB i-a prezentat șefului său dovezile adunate de echipa sa. Prima a fost o notă din jurnalul ținut de șeful echipei de protecție a lui Oleg, formată din patru oameni. În noaptea de miercuri spre joi, 24 septembrie, jurnalul nota că Oleg a intrat în dormitorul său la ora 20:42. Cu toate acestea, la ora 9:17 în dimineața următoare, Oleg a ajuns la ușa din față, "arătând răvășit și dezordonat".
"Cum a scăpat de detaliile sale?" a întrebat Nimkov.
"Nu știm", a spus Kropatkin. "A fost o încălcare gravă a securității și nu s-a mai întâmplat până atunci. Supraveghetorul le-a spus anchetatorilor mei că a crezut că discrepanța era lipsită de consecințe, deoarece Oleg nu fusese rănit. Așa că a introdus-o în jurnal, dar nu a raportat-o superiorilor săi."
"Unde s-a dus Oleg Stefanovici?"
Kropatkin a scos un laptop din servietă și l-a așezat pe biroul lui Nimkov. "Ne-a luat ceva timp să ne dăm seama, dar asta este ceea ce am găsit."
O clipă mai târziu, Nimkov urmărea extrase din înregistrările camerelor de securitate.
"Oleg Stefanovici apare chiar acolo", a notat adjunctul.
"Se cazează la Hotel National", a spus Nimkov."Exact. Recepționerul îi dă o cheie. Aici îl vedem intrând în lift. Există o imagine cu el coborând din lift și o altă imagine cu holul în care intră într-o cameră de la etajul al treilea, chiar la sfârșit."
"Și?"
"Acea cameră este chiar lângă cea a lui Marcus Ryker."
"Cine este Marcus Ryker?"
"Un membru al delegației senatorului Dayton."
"Te rog, spune-mi că glumești."

"Aș vrea să glumesc", a spus Kropatkin.
"Vreți să spuneți că Oleg Stefanovici a dat șpagă echipei sale de securitate, apoi s-a cazat într-o cameră de hotel chiar lângă un membru al delegației senatorului Dayton - cineva pe care l-ar fi întâlnit în timpul întâlnirii senatorului cu președintele mai devreme în cursul serii?"
"Mă tem că da, domnule."
"A comunicat Oleg cu Ryker după ce a intrat în cameră?"
"Nu putem spune cu certitudine. Nu există nicio înregistrare video care să-l arate pe Oleg intrând în camera lui Ryker. Dar unul dintre oamenii mei a verificat, și există o ușă interioară între cele două camere. Și câteva ore mai târziu, a apărut asta". Kropatkin a difuzat o înregistrare video cu Marcus Ryker ieșind din camera sa și grăbindu-se spre lifturi.
"Cam grăbit, aș spune", a observat Nimkov.
"Da, domnule."
"Unde se duce?"
"La Ambasada Statelor Unite."
"De ce?"
"Întâlnire neprogramată."
"De unde știți?"
"Un membru al echipei noastre de supraveghere a condus taxiul care l-a dus acolo", a spus Kropatkin. "Douăzeci de minute mai târziu, Oleg Stefanovici iese din cameră, părăsește hotelul, conduce propria sa mașină pe străzile Moscovei timp de câteva ore, apoi se întoarce la apartamentul său și intră pe ușa din față, spre uimirea detaliilor sale."
"Și apoi?"
"Face duș, se schimbă și se îndreaptă spre Kremlin pentru a lucra."
Nimkov s-a lăsat pe spate în scaun și și-a frecat ochii. "Ce știm despre acest tip, Ryker?"
"Fost pușcaș marin, a servit în Afganistan și Irak, a lucrat în poliție, apoi s-a alăturat serviciilor secrete americane. Decorat de numeroase ori pentru curaj."
"Și acum lucrează pentru senatorul Dayton?"
"Nu chiar. Nu mai face parte din Serviciile Secrete. Soția și fiul său au fost împușcați acum câțiva ani. A renunțat la serviciu la scurt timp după aceea. Dayton l-a angajat ca și consultant de securitate, dar nu este un membru obișnuit al personalului."
"Ar fi putut fi recrutat de CIA?"
"Este posibil", a spus Kropatkin. "Cu siguranță se potrivește profilului cuiva pe care Agenția l-ar recruta."
Nimkov a clătinat din cap. "Nu poți să crezi cu adevărat că ginerele președintelui este o cârtiță pentru americani, nu-i așa? Pot să cred?"
"Nu trag nicio concluzie, domnule. Vă prezint doar faptele așa cum le-am stabilit."
"Și recunosc că arată rău." Nimkov se ridică în picioare. "Ar putea exista o altă explicație pentru faptul că se afla la acel hotel, în acea cameră, la acea oră?"
"Poate." Kropatkin a derulat pe repede înainte șirul de clipuri pe care investigatorii săi le asamblaseră. "La aproximativ nouăzeci de minute după ce Oleg Stefanovici intră în camera de hotel, o femeie neidentificată vine în aceeași cameră", a spus adjunctul, relatând filmarea pe măsură ce aceasta se derula. "Aceasta este ea, cu fața ascunsă de fular. Avem imagini din mai multe unghiuri, dar din niciunul dintre ele nu putem face o identificare pozitivă."
"Continuă", a spus Nimkov.
"Femeia rămâne în cameră toată noaptea. Apoi, la aproximativ două ore după ce Oleg Stefanovici părăsește hotelul și plătește în numerar, femeia

părăsește și ea hotelul, se strecoară pe o ușă laterală, iar noi îi pierdem urma."
"Deci", a spus Nimkov, ridicându-se și turnându-și un pahar de vodcă, "Oleg are o aventură? O înșeală pe fiica președintelui și pur și simplu a fost prins pe video în locul nepotrivit la momentul nepotrivit? Sau femeia lucrează pentru americani, iar Oleg Stefanovici este cârtița de cel mai înalt nivel din istoria guvernului rus? Nu pot să duc asta președintelui decât dacă am răspunsuri - solide, concrete și irefutabile."
"Înțeleg, domnule."
"Atunci ce mai aștepți? Dă-mi răspunsuri, și fă-o repede. Suntem în criză de timp. Suntem pe cale să intrăm în război și trebuie să rezolvăm asta înainte."
Katya Slatsky era extaziată.
În momentul în care a închis telefonul și l-a ascuns în noua ei geantă Prada, un alt cadou generos din partea lui, s-a scuzat de la petrecere cât de repede și discret a putut. Apoi a ieșit în fugă pe ușa apartamentului, a dat buzna în casa scării și a coborât în fugă patru etaje, prea nerăbdătoare să aștepte liftul, în timp ce prietenele ei de treizeci și ceva de ani chicoteau în urma ei, schimbând priviri complice și rânjete răutăcioase cu privire la "afacerea ei urgentă" care "tocmai apăruse".
Toate știau cu cine se întâlnește. Astfel, toți știau unde se duce. De la începutul aventurii, Katya le jurase să păstreze secretul. Desigur, niciunul dintre ei nu fusese în stare să păstreze secretul, iar zvonurile se răspândiseră. La început, Katya fusese îngrozită, temându-se că bârfele vor ajunge la Luganov și vor duce la sfârșitul brusc al aventurii. Dar apoi președintele se despărțise de soția sa, Iulia, alungând-o din Moscova la o dacă de lângă Sankt Petersburg. De atunci, Katya visa la ziua în care iubitul ei o va invita să se mute la ea sau, mai bine spus, o va cere în căsătorie.
În entuziasmul ei, Katya a ieșit în fugă pe stradă și s-a chinuit cu cheile pentru o clipă, înainte de a le găsi pe cele potrivite. A deschis portiera șoferului de la BMW-ul ei argintiu nou-nouț, un alt cadou de-al lui, și-a pus centura de siguranță și a pornit în trombă spre Novo-Ogaryovo, cu muzica la maxim și inima zburând. Nu-l mai văzuse de aproape o săptămână - el era atât de absorbit de munca lui - și ea tânjea după un timp singură cu el.
Douăzeci de minute mai târziu, a ajuns la primul punct de control de pe perimetrul exterior al palatului prezidențial. A oprit și a coborât geamul. Toate gărzile au recunoscut-o, desigur, și era pe lista vizitatorilor așteptați și aprobați. Dar făcuse asta de destule ori ca să cunoască procedurile stricte care trebuiau urmate. Un gardian i-a cerut să se uite într-un dispozitiv portabil de scanare a retinei. Un altul se deplasa în jurul BMW-ului cu o oglindă atașată de un stâlp lung, examinând partea inferioară a șasiului pentru a depista eventuale dispozitive explozive. Alți câțiva agenți au verificat cu atenție conținutul portbagajului și al torpedoului, precum și sub capota mașinii, în timp ce unitatea K-9 a verificat sedanul pe dinăuntru și pe dinafară pentru orice miros de explozibil.
În cele din urmă, cu un zâmbet și un salut din partea tuturor gardienilor, care erau complet uimiți de frumusețea ei uimitoare, Katya a făcut cu ochiul și s-a îndreptat spre locul de parcare care îi fusese atribuit, chiar în timp ce auzea zgomotul elicopterului prezidențial care ajungea la pista de aterizare de pe peluza nordică. Acum inima îi bătea și mai repede. A fost întâmpinată și ajutată cu bagajul de noapte de către stewardul șef, care a condus-o la următorul punct de control. Acolo a stat de vorbă cu agenții de securitate, pe care îi cunoștea pe nume, în

timp ce își introducea lucrurile în aparatul cu raze X și trecea prin detectorul de metale. Chiar și după aceea, o femeie în uniformă de pază i-a dat o mână de ajutor. Katya știa că membrii familiei nu erau supuși la așa ceva. Totuși, știa prea bine că ea nu făcea parte din familie. Oricum, nu încă. Așa că nu s-a supărat pe niciuna dintre aceste măsuri. Agenții doar își făceau treaba. Îl ținea pe iubitul ei în siguranță în vremuri nesigure. Cu toate acestea, aștepta cu nerăbdare ziua în care, în sfârșit, va purta un diamant pe mâna stângă și va putea să vină și să plece după bunul plac, fără toate aceste probleme.
Nici cinci minute mai târziu, Katya era singură în baia imensă de lângă dormitorul principal, schimbându-se într-un neglijeu nou și tamponându-și parfumul franțuzesc după urechi și pe gât. Va fi oare seara aceea? O va cere în căsătorie și o va lua pe sus?
Tremura de nerăbdare în timp ce stingea lumina din baie și se strecura sub cearșafurile de mătase. Seara aceasta, era sigură, urma să fie una de neuitat.
Trecuse bine de ora 23:00 când Oleg a fost în sfârșit gata să părăsească biroul.
Dăduse toate telefoanele pe care i le ceruse președintele. Le spusese minciunile acestuia liderilor mondiali și adjuncților lor. Se consultase cu omul numărul doi din Ministerul Apărării rus și se asigurase că acesta știa că are "cea mai profundă apreciere a președintelui pentru loialitatea sa fermă și dedicarea pentru excelență". A dactilografiat conștiincios procesele-verbale ale reuniunii de dimineață cu cabinetul de război și le-a transmis listei de distribuție clasificate și a intrat și a ieșit din biroul lui Luganov de cel puțin o duzină de ori între timp, primind noi liste de apeluri și misiuni și furnizându-i președintelui informații actualizate din oră în oră, în timp ce omul își conducea implacabil guvernul către un război care urma să înceapă în puțin mai mult de patruzeci și opt de ore.
Acum, după ce a tăiat de pe listă toate celelalte lucruri, a trecut la o sarcină pe care nu o notase niciodată. A conectat o unitate miniaturală la computerul său de birou, a copiat conținutul hard disk-ului și apoi a închis computerul pentru noapte. Apoi a pus toate documentele clasificate împrăștiate pe birou în seiful său de perete și le-a încuiat. Apoi și-a îmbrăcat pelerina de ploaie și șapca de cașmir, a pus stick-ul în servietă și a încuiat ușa biroului după el.
Aproape nimeni nu plecase acasă. Etajul încă zumzăia de activitate, iar Oleg nu avea nicio îndoială că va continua așa toată noaptea. Dar Luganov tocmai se întorsese la palatul său din Novo-Ogaryovo. Asta însemna că Oleg era liber să plece, iar el avea alte treburi de rezolvat care, cu siguranță, nu puteau fi făcute din interiorul zidurilor Kremlinului.
După ce echipa de securitate l-a condus înapoi la casa sa goală, s-a scuzat și a spus că se retrage pentru noapte. Odată ajuns în dormitorul principal, a încuiat ușa în urma sa, și-a aprins o țigară și a luat telefonul prin satelit din seif. Când acesta a fost pornit, s-a dus la ferestre și a tras draperiile. La un moment dat, în timpul zilei, ploaia se transformase în rafale, dar zăpada nu rămăsese blocată, iar precipitațiile se încheiaseră pentru această noapte. Totuși, când a format numărul de telefon, și-a dat seama cât de mult îi tremurau mâinile, și nu din cauza frigului sau a vântului. S-a întors și a intrat în baie și a încuiat ușa.
După a cincea sonerie, cineva a răspuns, dar nu a spus nimic.
"'Un mare dezastru s-a abătut asupra Rusiei'", a spus Oleg, citându-l pe Soljenițîn.
"'Oamenii l-au uitat pe Dumnezeu'", a răspuns vocea de la celălalt capăt al firului. "De aceea s-au întâmplat toate astea".

Apoi, conform planului de verificare prestabilit, Oleg l-a citat acum pe Dostoievski din Fraţii Karamazov. "'Mai presus de toate, nu te minţi pe tine însuţi'".
"'Omul care se minte pe sine şi îşi ascultă propria minciună ajunge la un punct în care nu mai poate distinge adevărul din el sau din jurul lui'", a răspuns vocea.
""Şi îşi pierde tot respectul pentru sine şi pentru ceilalţi - şi neavând respect, încetează să mai iubească"", a adăugat Oleg cu un oftat.
"E bine să-ţi aud vocea", spuse Marcus în cele din urmă.
"E bine să o aud pe a ta", a spus Oleg. "Putem vorbi liber? Eşti sigur că acest lucru este sigur?"
"Absolut."
"Unde vă aflaţi acum?"
"Mai aproape decât v-aţi putea imagina."
"Ce înseamnă asta?"
"Sunt în Moscova."
"Eşti aici? Cum aşa? Am crezut că.."
"Stiu. Am crezut, dar m-am întors. Nu mă întreba cum. Este suficient să spun că serviciile voastre de securitate nu ştiu că sunt aici şi, pentru moment, aş vrea să rămână aşa."
"Desigur. Aveţi acces la o maşină?"
"Am."
"Bine - asta e foarte bine." Oleg şi-a recalculat rapid opţiunile.
"Ascultă-mă cu atenţie. Am un cadou pentru tine."
"Un cadou?"
"Fişiere."
"Ce fel de fişiere?"
"Tot ce am de pe hard disk-ul de la birou."
"Toate?"
"Planuri de război. Memorandumuri strategice. Transcrieri ale fiecărei conversaţii pe care . . ."
Oleg a ezitat. Nu voia să folosească numele sau titlul lui Luganov, chiar dacă Marcus îl asigurase că nimic din ceea ce spuneau nu putea fi interceptat. Dar şi-a dat seama că nu avea niciun motiv să se abţină acum. Dacă FSB era pe urmele lui, dacă puteau auzi ce spunea, era un om mort. Omiterea câtorva cuvinte cheie aici sau acolo nu avea să facă nicio diferenţă.
". ... preşedintele a avut cu alţi lideri mondiali şi membri ai cabinetului său", a continuat el. "E-mailuri, mesaje vocale, notiţele mele private. Sunt gata să vi le dau pe toate. Te-am sunat să te întreb cum să fac asta, dar poate ne putem întâlni."
Acum a fost Marcus cel care a ezitat. În cele din urmă a spus:
"Bineînţeles, dar eu . . . Nu ştiu ce să spun, în afară de mulţumesc."
"Nu-mi mulţumi prea repede", a replicat Oleg. "Nu va fi suficient."
"Ce vrei să spui?"
"Îţi dau filonul mamă, iar asta le va oferi oamenilor tăi informaţii extraordinare despre tot ceea ce face, gândeşte, comandă Luganov", a spus Oleg. "Dar nu va opri chestia asta. Nu se poate. Evenimentele se desfăşoară prea repede. Se duce la război chiar mai repede decât am crezut, mai repede decât a spus el." Oleg l-a informat pe Marcus despre cât de accelerat devenise calendarul.
"Îmi spui că invazia va începe în doar patruzeci şi opt de ore?" a întrebat Marcus.
"Corect."
"Atunci trebuie să te scoatem acum, înainte să fie prea târziu", a spus Marcus.
"Nu, asta nu va rezolva nimic", a răspuns Oleg.

"Este în regulă", a răspuns Marcus. "Am un plan. Te putem scoate din țară și te putem duce într-un loc sigur, undeva unde nu te vor găsi niciodată."
"Nu, te rog, nu asta vreau", a protestat Oleg. "Tu nu înțelegi. Există o singură cale de a opri acest război și nu este ca eu să fug."
"Și atunci ce?" a întrebat Marcus.
Oleg a făcut o pauză, a respirat adânc și apoi a spus: "Trebuie să îl omor pe președinte".
MOSCOVA-29 SEPTEMBRIE
"Îmi cer scuze. Ce tocmai ai spus?"
Erau câteva minute după miezul nopții. Marcus ieșise să alerge - încercând să își ardă anxietatea - când i-a sunat telefonul. Deși străzile erau pustii, s-a ascuns în umbra unui pod înainte să răspundă.
"M-ai auzit", a ripostat Oleg. "Cineva trebuie să-l elimine. Dacă NATO ripostează, el pune în mișcare un holocaust nuclear. Dacă nu o fac, va rupe spatele alianței, iar apoi va fi sezonul deschis împotriva Occidentului. Fără nimeni dispus să-l oprească, el va deveni cel mai puternic om din lume și cel mai nemilos. Nimeni nu va fi în siguranță. Trebuie să fie oprit înainte să lovească. Nu văd nicio altă cale. Mi-aș dori să văd. Mi-am petrecut toată ziua încercând să găsesc un alt scenariu - oricare altul - dar acesta este. Am ajuns la concluzia că asta e ceea ce trebuie să fac. Dar am nevoie de ajutorul tău."
Marcus a înghițit greu. Logica era inatacabilă. Era aceeași concluzie la care ajunsese și el. Doar că nu se gândise niciodată că Oleg s-ar putea propune să facă fapta.
"De ce ai nevoie?" a întrebat Marcus.
"Un plan", a spus Oleg. "Sunt dispus să fac tot ce este necesar, dar nu am nici cea mai vagă idee cum să rezolv chestia asta și nu mai am timp."
"Ești absolut sigur că vrei să faci asta?"
"Să vreau? Nu. Dar trebuie. Nu există altă opțiune."
Marcus știa că era pe cale să meargă acolo unde Jenny Morris nu ar fi mers niciodată, nici într-un milion de ani. Dar el nu era un angajat al guvernului SUA. Nu mai era. Nici nu opera în numele guvernului. Nu chiar. De aceea, Morris și superiorii de deasupra ei nu puteau ști niciodată ce avea el de gând să spună sau să facă.
"Destul de corect", a spus el, respirând adânc. "Există trei componente în orice asasinat reușit - planul, execuția și fuga. Dacă vrei cu adevărat, îți pot explica fiecare parte, pas cu pas. Va trebui să-ți pun o mulțime de întrebări și, bineînțeles, îți voi răspunde la toate cele pe care le pot pune. Dar când vom termina, te voi întreba încă o dată: chiar vrei să faci asta? Pentru că, dacă reușești, există o șansă foarte reală să nu ieși viu din asta. Înțelegi asta, nu?"
"Înțeleg."
"Dacă reușești să învingi șansele și să supraviețuiești și să evadezi - și voi face tot ce pot pentru a te ajuta - trebuie să înțelegi că vei fi un om marcat pentru tot restul vieții. Va trebui să dispari pentru totdeauna. În afara rețelei. Fără contact cu familia sau prietenii. Un nume nou. O nouă identitate. Nimic nu va mai fi la fel. Înțeles?"
"Înțeles."
"Bine, mai întâi lucrurile importante", a spus Marcus, plimbându-se pe sub pod și încercând să-și adune gândurile. "Unde va fi președintele astăzi? La Kremlin?"
"Nu, va fi la reședință."
"În Novo-Ogaryovo?"
"Da."
"Sunteți sigur?"
"Da. Va fi acolo toată ziua."
"Cine va mai fi cu el?"

"Ce vrei să spui? Va avea gărzi de corp și servitori și..."
"Adică, se va întâlni cu generalii, cu consiliul de război, cu consilierii cheie?"
"Puțin probabil. Cele mai multe se vor face prin apeluri telefonice securizate și videoconferințe."
"Chiar și cu patruzeci și opt de ore înainte de un război?"
"Mai ales așa", a spus Oleg. "Generalii cu care trebuie să interacționeze sunt în mare parte la Ministerul Apărării sau pe front. Nu există nimeni la Kremlin pe care trebuie să îl vadă față în față. El preferă să gândească și să elaboreze strategii la palat, nu în biroul său. Și, desigur, va fi și ea acolo."
"Ea cine?"
"Katya Slatsky."
"Nu mi-am dat seama că e încă în peisaj", a spus Marcus.
"Foarte mult, mă tem."
"Doarme acolo?"
"Uneori, nu întotdeauna."
"Este acolo chiar acum?"
"Aș fi surprins dacă nu ar fi."
"Bine, e bine de știut", a spus Marcus, procesând totul. "Ești programat să fii acolo astăzi?"
"Nu, nu din câte știu eu."
"Poți să te faci invitat, să zicem pentru micul dejun?"
"Ei bine, poate nu pentru micul dejun, având în vedere că este deja miezul nopții. Dar dacă trebuie să merg, pentru a-i aduce documente critice pe care să le semneze, sau orice altceva, atunci da, cu siguranță pot face asta."
"Este normal?"
"Destul de normal."
"Cum ajungi acolo? Cu mașina?"
"De obicei, mă duc cu elicopterul."
"Cu toată echipa ta de securitate?"
"Nu, de obicei doar șeful detașamentului merge cu mine."
"Pentru că la palat e destulă securitate."
"Exact."
"Sunteți vreodată percheziționat când vă urcați în elicopter?"
"Niciodată."
"Când ajungeți la palat?"
"Niciodată."
"Trebuie să treceți printr-un detector de metale?"
"Nu."
"Dar dacă vă treceți servieta sau alte efecte personale printr-un magnetometru?"
"Ce e aia?"
"Un aparat cu raze X."
"Oh, nu, niciodată - sunt ginerele președintelui. Am privilegii de intrare. Nu am nici măcar o insignă de securitate. Sunt din familie. Au încredere deplină în mine. De aceea am început să mă gândesc că aș putea să reușesc asta. Dar cum? Nu avem prea mult timp, iar tu încă nu mi-ai dat un plan."
"Lucrez la el."
Oleg l-a surprins apoi pe Marcus întrebându-l despre vestele kamikaze și despre modalitățile de otrăvire a unui om. Marcus a exclus ambele opțiuni. În primul rând, a spus el, dorea ca Oleg să trăiască, nu să moară. În al doilea rând, nu avea acces la poloniu-210 în acest moment și nici nu ar fi fost capabil să facă rost de așa ceva într-un timp atât de scurt.

"Trebuie să păstrăm lucrurile simple", a spus Marcus. "Nu avem timp sau nevoie de creativitate. Nu ești un asasin antrenat. Nu încerci să trimiți un mesaj. Încerci să oprești un holocaust nuclear. Punct. Ceea ce înseamnă că trebuie să-l elimini pe omul responsabil pentru conducerea lumii pe această cale. Iar tu ești poziționat într-un mod unic pentru această misiune. Cum ai spus, ești din familie. Ești de încredere. Ai acces direct la ținta ta fără să fii percheziționat. Așa că ai nevoie de un pistol mic, de preferință unul cu amortizor. Îl poți ascunde în servietă sau în brâu, sub geaca de la costum. Mai ești cu mine?"
"Da."
"Bine, deci strecori arma în locul respectiv și apoi trebuie să îl aduci singur într-o zonă privată, doar tu și el. Nu contează unde - ar putea fi biroul lui, dormitorul lui, orice. Trebuie să fie un loc în care să nu fie prezente gărzi de corp, în care să nu existe ferestre deschise de unde să vă poată vedea cineva și în care această femeie Slatsky să nu poată intra brusc peste voi. Îți poți imagina un astfel de loc în palat?"
"Da", a spus Oleg. "Mai multe."
"Are vreunul dintre ele o toaletă conectată sau în apropiere?"
"Câteva, de ce?"
"O să ajung și la asta. Dar, mai întâi, trebuie să fii capabil să stai cu președintele și să-l pui în largul lui. Dă-i orice documente pe care trebuie să le semneze. Vorbește cu el. Întreabă-l cum decurg pregătirile de război și, evident, obține toate informațiile suplimentare pe care le poți obține. Dar cheia este că trebuie să-l faci să se simtă confortabil, relaxat. Înțelegi ce vreau să spun?"
"Da."
"Atunci scuză-te și du-te la toaletă."
"De ce?"
"Pentru că atunci vei scoate arma, vei scoate siguranța, îți vei calma nervii și te vei pregăti pentru ceea ce urmează să faci."
"Bine."
"Nu uita, nu este doar președintele; este și fostul șef al FSB", a subliniat Marcus. "Este un ucigaș antrenat - mult mai antrenat decât tine. Dacă vede arma aia ieșind, ești un om mort. Nu te poate suspecta nicio clipă. Te duci în toaletă, îți pregătești arma, te pregătești, apoi reintri în cameră și te apropii de el - de preferat din spate, în timp ce el este cu spatele la tine - îl ții ținteștești și apeși pe trăgaci imediat."
"Unde ții ținteștești?"
"Capul lui. Trebuie să îi oprești funcțiile creierului", a explicat Marcus. "Dacă îl împușți în piept, chiar și de mai multe ori, s-ar putea să mai aibă capacitatea de a reacționa, de a te ataca, de a lua arma de lângă tine."
A fost o tăcere lungă în timp ce Oleg se gândea la tot ce i se spunea. Apoi a întrebat: "Nu vor fi toate acestea foarte zgomotoase? Nu vor auzi toți cei din palat - mai ales gărzile - și nu se vor grăbi să mă omoare oricum?"
"Nu și dacă îți pot face rost de arma potrivită", a răspuns Marcus. "Dacă este cea la care mă gândesc eu, nimeni nu va auzi nimic. Atunci ai putea avea o șansă să scapi."
În următoarele câteva minute, Marcus i-a prezentat rusului un plan pas cu pas pentru a-l scoate din palat și a-l duce la aeroport, unde îl aștepta un avion care să-l scoată din Moscova și, cu puțin noroc, din țară cu totul. Era o șansă mică, a recunoscut el cu ușurință, dar merita să încerce.
Apoi Marcus a trebuit să aducă în discuție o chestiune foarte delicată. "Chiar am nevoie de stick-ul ăla cu toate fișierele tale", a spus el fără scuze. "Sunt sigur că ai dreptate că aceste informații nu pot opri războiul, dar oricum am nevoie de ele."

"Desigur", a spus Oleg. "O să le iau cu mine la aeroport și o să ți le dau în avion."
"Nu", a spus Marcus. "Trebuie să o iau mai întâi."
A mai existat o pauză lungă.
"Pentru că s-ar putea să nu ajung niciodată la aeroport", a spus Oleg, cu vocea brusc sumbră.
Marcus nu a spus nimic.
"Înțeleg", a spus Oleg. Apoi a adăugat: "De fapt, am o idee".
"Vă rog să așteptați pentru președinte."
Dmitri Nimkov era încă în biroul său, la fel ca aproape fiecare membru al personalului său. Nu a fost surprins să primească un nou apel de la Luganov. Vorbiseră la fiecare câteva ore pe parcursul zilei, Nimkov furnizându-i comandantului său șef informații actualizate despre mișcarea trupelor americane care se revărsau în Polonia.
Deocamdată, încă nu existau dovezi că membrii NATO lucrau în mod concertat. Nu a existat niciun anunț de la sediul SHAPE din Bruxelles cu privire la poziționarea trupelor și a proviziilor în țările baltice pentru a crea o forță de descurajare suficient de puternică. Într-adevăr, majoritatea surselor NATO le spuneau reporterilor: "No comment". Dar incertitudinea cu privire la luarea deciziilor oficiale nu a împiedicat națiunile individuale să urmeze exemplul administrației Clarke și să vină în apărarea fraților lor baltici. Acum, ca răspuns la o solicitare urgentă din partea Casei Albe, cel puțin patru state membre NATO s-au mișcat în mod constant, în ciuda insistenței Moscovei că Occidentul "reacționează exagerat la manevre militare normale și pașnice". În ultimele ore, nu numai că forțele poloneze fuseseră complet mobilizate pentru război, dar forțele speciale britanice, cehe și maghiare, escadrilele de elicoptere de atac și avioanele de luptă sosiseră, de asemenea, în fiecare dintre statele baltice.
Luganov devenise din ce în ce mai indignat cu fiecare actualizare furnizată de Nimkov. Dar ceea ce l-a zdruncinat cu adevărat pe președinte a fost momentul în care Nimkov i-a dat în sfârșit vestea că existau dovezi circumstanțiale, dar convingătoare, că ginerele său avusese contacte nepotrivite cu personalul senatorului Dayton și că ar putea fi sursa scurgerii de informații privind planurile de război ale lui Luganov. Astfel, deși șeful FSB nu a fost deloc surprins de acest ultim apel, el s-a pregătit pentru o altă erupție vulcanică.
"Dmitri Dmitrovici, ești acolo?" a întrebat Luganov când a intrat pe linie, vocea sa fiind mult mai calmă decât se așteptase Nimkov.
"Da, Aleksandr Ivanovici, cu ce vă pot ajuta?"
Nimkov o auzea pe Katya Slatsky chicotind în fundal. El și-a dat ochii peste cap și și-a ținut limba. Nu-i păsa ce făcea președintele în viața sa privată, deși era îngrijorat de Katya. Era prea tânără și avea mult prea multe legături cu Occidentul din anii în care fusese patinatoare olimpică. FSB i-a monitorizat îndeaproape întreaga activitate pe rețelele sociale, precum și conturile bancare și utilizarea cardurilor de credit. Până în prezent, Nimkov și o echipă de elită formată din cei mai de încredere oameni ai săi, condusă de Nikolay Kropatkin, nu au găsit nicio dovadă că Katya reprezenta o amenințare directă.
"Încă nu-mi pot lua gândul de la suspiciunile pe care personalul dvs. le are împotriva... știi tu", a declarat Luganov după ce i-a spus dur amantei sale să tacă atunci când vorbea la telefon. Era clar că nu dorea să folosească numele lui Oleg în prezența Katyei.
"Facem tot ceea ce ne-ați cerut, Excelența Voastră", l-a asigurat Nimkov. "Oamenii mei au intervievat angajații de la Hotel National toată ziua. De asemenea, am săpat mai adânc în Marcus Ryker, iar eu..."
"Nu asta am vrut să spun", a spus Luganov, întrerupându-l. "Sunt sigur că desfășurați o investigație agresivă și vreau să mă informați cu privire

la tot ce ați aflat la întâlnirea noastră de la ora 9 dimineața. Dar nu asta e ideea mea."
"Iertați-mă, Excelența Voastră. Care sunt preocupările dumneavoastră?"
"Dacă americanii îl țintesc ca pe un posibil agent de informații", a spus Luganov, "viața lui ar putea fi în pericol, iar apoi..." Vocea lui s-a stins.
"Îmi pare rău, Excelența Voastră. Nu înțeleg."
În acest moment, Luganov i-a cerut lui Nimkov să aștepte un moment. Șeful FSB l-a auzit scuzându-se de prezența Katyei. A auzit mai multe uși deschizându-se și închizându-se. Și apoi Luganov a reluat conversația, probabil undeva unde se simțea mai liber să vorbească deschis, probabil în biroul său personal.
"Ascultă, Dmitri", a început președintele cu o voce stinsă. "Oleg Stefanovici a fost întotdeauna un fiu bun și loial. Mă cunoaște și lucrează cu mine de ani de zile. Mi se pare absolut de neconceput că m-ar fi trădat de bună voie. Cu siguranță nu ar fi ajuns la americani. Dar îmi pot imagina un scenariu în care Ryker și americanii l-ar atrage pe fiul meu într-o capcană? Mă gândesc la asta de ore întregi, de când ați abordat subiectul pentru prima dată, și nu pot să exclud această posibilitate. Oleg este genial, dar nu a lucrat niciodată pentru FSB. Nu are pregătire în contrainformații. Și, uneori, în ciuda întregii sale mondenități, l-am găsit șocant de naiv pentru un om care operează la cele mai înalte niveluri ale guvernului nostru."
Luganov a făcut o pauză. Nimkov nu era sigur încotro se îndreaptă această discuție, însă, în loc să întrebe, a decis să aștepte. Președintele nu sunase pentru a analiza îngrijorările sau teoriile lui Nimkov. El era un om de acțiune. Avea un plan, iar dacă Nimkov avea răbdare, avea să afle destul de curând care era acesta.
"Oleg este acasă cu Marina?" a întrebat Luganov.
"Ei bine, el este acasă, dar Marina și Vasili s-au dus să stea cu ea câteva zile." Nimkov a avut grijă să nu menționeze numele fostei soții a președintelui.
"Fiica mea are agenți de pază cu ea?"
"Da, doi agenți de sex feminin".
"Nu este suficient", a spus Luganov. "Mărește-i paza la o duzină. Dar Oleg?"
"Echipa lui obișnuită este cu el, domnule."
"Patru bărbați?"
"Da."
"Din nou, nu este suficient", a spus Luganov. "Ar putea fi în pericol real. Dați-i și lui Oleg o duzină de agenți. Apoi aduceți-l la mine cu elicopterul dimineața."
"Desigur, Excelența Voastră. La ce oră doriți să sosească?"
"Să fie aici până la opt. Mă voi întâlni cu el după micul dejun. Apoi tu și cu mine ne putem întâlni la nouă. Va fi mai în siguranță aici. În plus, vreau să-l confrunt în legătură cu această femeie, să aflu cine a fost cu adevărat și să-l întreb despre orice contact pe care l-a avut cu acest tip Ryker."
"Da, Excelența Voastră", a spus Nimkov. "Va fi așa cum doriți".
"Și încă un lucru, Dmitri Dmitrovici."
"Da?"
"Aduceți caseta de la hotel."
"Trebuie să plecăm diseară", a spus Marcus când s-a întors la casa conspirativă.
"Despre ce vorbești?" a întrebat Jenny Morris de pe canapea. Adormise așteptându-l să se întoarcă. "E unu dimineața."
Marcus a scos un rucsac și a început să-l umple cu lucrurile de care aveau nevoie în timp ce le explica că Luganov plănuia să invadeze Țările

Baltice în doar patruzeci și opt de ore. Nu a spus nimic despre complotul pe care el și sursa sa îl pregătiseră pentru a-l elimina pe președinte, ci doar că Raven avea o comoară de materiale pe care trebuia să le trimită urgent Agenției.
"Nu avem încă aprobarea pentru planul tău", a spus ea, acum complet alertă și pornindu-și laptopul.
Cei doi dezvoltaseră și rafinaseră planul de extracție toată ziua, încercând să găsească o modalitate de a-l scoate pe Oleg de acolo care să nu necesite folosirea forței mortale. Nu găsiseră nimic. Morris îi pusese pe jar pe angajații ei pentru a se asigura că totul și toți erau la locul lor - doar în cazul în care obțineau aprobarea. Dar în acest moment, părea o șansă mică.
"Chiar dacă primim undă verde, nu știu dacă echipa mea se poate mișca atât de repede", a adăugat Morris, introducând al treilea din cele cinci coduri de acces cu nouă cifre pentru a deschide un canal securizat către Palatul Magic, Centrul de operațiuni globale al CIA din nordul Virginiei.
"Mă bazez pe tine, Jenny", a răspuns Marcus. "Fă-o să se întâmple."
Mesajul a urcat cu viteza fulgerului pe lanțul de comandă.
Marcus a dictat raportul, iar Jenny Morris l-a trimis sub formă de text precis criptat la Langley. Mesajul de douăzeci de rânduri a ajuns în mâinile șefului de tură de la Centrul de operațiuni globale al CIA. De acolo a fost transmis directorului operațiunilor rusești cu o prioritate "FLASH TRAFFIC". Aceasta l-a urcat direct la etajul șapte și l-a pus în mâinile directorului adjunct al serviciilor de informații, care a cerut imediat o întâlnire cu directorul. Douăsprezece minute mai târziu, directorul Richard Stephens și DDI erau într-o mașină care se îndrepta spre Casa Albă.
Când au ajuns în Aripa de Vest, au fost conduși în Situation Room, unde președintele Clarke și majoritatea membrilor Consiliului Național de Securitate fuseseră reuniți în grabă. Nimeni nu știa ce urmează, dar tuturor li se spusese să se pregătească pentru evoluții majore, niciuna dintre ele bună. Președintele a convocat ședința NSC și i-a dat cuvântul directorului CIA.
"Domnule președinte, în urmă cu mai puțin de o oră, ofițerul nostru de caz a primit un nou mesaj de la Moscova", a început Stephens. "DDI-ul încarcă o imagine, iar aceasta ar trebui să apară pe ecranele din jurul dumneavoastră într-o clipă. Dar am de gând să-l citesc între timp pentru că este, după cum veți vedea, sensibil la timp.
"Raven tocmai a luat contact. Stop. Calendarul pentru război s-a schimbat. Stop. Invazia este acum planificată pentru 1 octombrie, ora locală 0200. Stop. Luganov livid despre decizia POTUS de a mobiliza forțele americane în Polonia. Stop. Se presupune că forțele se îndreaptă spre țările baltice. Stop. Convins că există o scurgere de informații în operațiunea sa și a început o vânătoare agresivă de cârtițe. Stop. Le-a spus generalilor că va merge la război indiferent de situație. Stop. Un oficial de rang înalt l-a avertizat pe Luganov că forțele rusești nu sunt încă pregătite, mișcarea putând declanșa un război nuclear cu NATO. Stop. Luganov nu s-a lăsat intimidat. Stop. Diviziunea din cabinet nu a fost suficientă pentru a-l descuraja pe Luganov. Stop. Războiul este acum aproape sigur. Stop. PUNCT CRITIC: Luganov a declarat deschis consiliului său de război că este pe deplin pregătit să treacă la arme nucleare - chiar a sugerat că este în căutarea unei scuze. Stop. A ordonat ca toate forțele strategice nucleare și convenționale ale Rusiei să fie în cea mai înaltă stare de pregătire. Stop. A fost informat de către consilieri că elementul surpriză a fost pierdut, dar merge oricum înainte cu viteză maximă. Stop. Se îndreaptă spre Raven pentru o întâlnire secretă. Stop. Se pregătește să execute OPERAȚIUNEA DAMASCUS BASKET în ritm accelerat. Stop. AVEM NEVOIE DE UNDĂ VERDE IMEDIAT. Stop. Raven aduce cu el 32

gigaocteți de fișiere strict secrete. Stop. Va actualiza când este posibil. Stop. YMM."
"Ce este YMM?", a întrebat președintele.
"Omul tău din Moscova", a spus Stephens. "Acesta este Marcus Ryker - legătura noastră cu Raven."
"Și ce este Operațiunea Damascus Basket?"
"Acesta este planul nostru de extracție, domnule."
"Pentru Ryker?"
"Nu, domnule - pentru a-l scoate pe Raven în siguranță din Rusia."
"Un astfel de plan este gata?"
"Aproape, domnule, dar este foarte riscant și nu mi-am dat încă aprobarea."
"De ce nu?"
"Domnule președinte, presupune ca oamenii noștri să elimine patru gărzi de corp rusești care îl protejează pe acest funcționar anume, Corbul."
"Nu există altă cale decât folosirea forței mortale?"
"Am pus aceeași întrebare toată ziua. Dar oamenii mei din teren spun că nu. Dacă îl vrem pe tipul ăsta, e singura cale. Nu trebuie să vă spun riscurile dacă oamenii noștri sunt prinși sau uciși în acest proces. Dar avantajul ar fi enorm. E decizia dumneavoastră, domnule."
"Ne-a cerut Corbul să punem planul în mișcare?"
"Da, în seara asta."
"Înțelege ce este în pericol?"
"Ryker spune că da. Dar Luganov a ordonat o vânătoare de cârtițe, așa că ei cred că trebuie să se întâmple imediat."
"Sunteți pregătiți?"
"Aproape - finalizăm totul în timp ce vorbim, domnule președinte."
"Vreți să-mi prezentați planul?" a întrebat Clarke.
"De fapt, domnule, v-am spus cea mai critică parte - cred că cu cât știți mai puțin, cu atât mai bine", a spus Stephens. "Dar vă pot ține la curent cu evoluțiile pe parcursul nopții, dacă doriți."
"Foarte bine coordonat prin colonelul McDermott."
"Deci misiunea este gata, dle președinte?"
"Este în desfășurare", a spus Clarke, apoi s-a întors spre secretarul Apărării Foster. "Cal, Agenția face în mod clar tot ce poate pentru a ne oferi cele mai bune informații posibile. Ce ne recomandați tu și oamenii tăi să facem cu ele?"
"Domnule președinte, în lumina acestor noi informații - și plecând de la premisa că toate sunt exacte - am trei recomandări."
"Prezentați-le."
"Da, domnule. În primul rând, recomand să trecem la DEFCON 3 și să fim pregătiți pentru o posibilă trecere la DEFCON 2. Acest lucru va pune toate forțele nucleare convenționale și strategice ale Statelor Unite în stare de alertă maximă. În cazul în care războiul nuclear devine iminent, am putea fi nevoiți să trecem la DEFCON 1 pentru prima dată în istorie. În al doilea rând, ar trebui să îi cereți secretarului de stat să convoace o videoconferință de urgență a Consiliului Atlanticului de Nord pentru a explica NATO cât mai multe informații despre ultimele informații și despre iminența unei invazii rusești. Să clarificăm aliaților noștri că orice atac al Rusiei asupra statelor baltice sau asupra oricărui alt membru NATO va declanșa articolul 5. Și în al treilea rând, dle președinte, vă recomand să vorbiți direct cu președintele Luganov și să vedeți dacă nu puteți evita acest lucru înainte ca rachetele să înceapă să zboare".
Tot ceea ce învățase pentru a-l proteja pe președintele nostru, folosea acum pentru a-l elimina pe al lor.Având în vedere că nu-i putea spune nimic lui Morris și că nu se putea baza pe niciunul dintre atuurile sau expertiza ei, Marcus estima că șansele de reușită ale asasinării lui

Luganov nu erau mai mari de una la cinci, dacă nu chiar atât. Totuși, acesta nu era principalul său obiectiv în acest moment. Planul de a-l scoate pe Oleg era. Acesta era un subiect pe care îl putea discuta cu Morris, dar nu mergea bine. Primiseră undă verde de la Washington doar pentru a afla că unul dintre piloții de care aveau nevoie pentru a-i scoate era bolnav în pat, cu o febră de 104 grade. Copilotul făcuse deja toate verificările înainte de zbor, dar planul de zbor nu fusese aprobat. Iar acum se apropia o furtună de iarnă masivă pe care nimeni nu o văzuse venind.
Cel puțin armele pe care le ceruse Marcus sosiseră. Avea în posesie un Vul - un pistol rusesc silențios - și pușca de lunetist Vintorez, preferată de forțele speciale sovietice.
Marcus a ieșit de pe autostrada principală. A parcat Volga GAZ-21 albă în umbra din spatele unei benzinării Lukoil cu autoservire care era deschisă, dar pustie. Luându-și telefonul prin satelit, armele și cheile, a încuiat vechiul sedan și a sărit în SUV-ul Mercedes nou-nouț pe care Jenny Morris îl conducea chiar în spatele lui. Peste câteva ore, urmau să lase Mercedesul aici și să se îndrepte spre aeroport cu Volga, sperând că astfel vor scăpa de oricine i-ar fi putut observa conducând spre sau de la următoarea lor destinație.
În timp ce parcurgeau cei șase kilometri până la Rublyovka, reședința celor mai bogate și mai puternice familii din Moscova, Marcus s-a gândit pentru scurt timp să-i spună lui Morris cine era de fapt sursa lui, cum se cunoscuseră și că urmau de fapt să se întâlnească cu el acasă la părinții lui. La urma urmei, în momentul în care l-ar fi văzut, ar fi știut exact cine era. Totuși, îi făcuse o promisiune bărbatului și nu avea de gând să o încalce. Dacă Oleg ar fi fost ucis în casă sau doborât în timp ce încerca să-l ucidă pe președinte, Marcus ar fi putut să nu fie nevoit să-i spună niciodată. Dacă Oleg chiar supraviețuia în următoarele câteva ore și ajungea la avion, atunci le putea face o prezentare adecvată.
Casa trebuia să fie pustie, știa Marcus. Oleg îl asigurase că părinții lui părăsiseră țara cu câteva ore mai devreme și ar fi trebuit să fie la jumătatea continentului până acum. Moșia Kraskin se afla la aproape un kilometru distanță de cel mai apropiat vecin. Mai mult, casa copilăriei lui Oleg era înconjurată pe trei laturi de păduri dese, peluze lungi și îngrijite și chiar un iaz în curtea din spate cu o mică insulă în centru. Oleg îi dăduse lui Marcus toate codurile de acces de care ar fi avut nevoie pentru a intra atât pe porțile principale ale comunității, cât și pe cele ale proprietății părinților săi și pentru a dezactiva sistemul de securitate. Și aveau un avans de aproape două ore pentru a pregăti totul. Nici Marcus, nici Jenny Morris nu erau pregătiți pentru dimensiunea spectaculoasă a conacului izolat sau pentru averea fantastică pe care familia lui Oleg o acumulase în anii post-sovietici. Marcus înțelesese că aveau succes, dar nu și că tatăl lui Oleg era un oligarh adevărat. Cu toate acestea, în timp ce treceau de porțile de fier, de-a lungul drumului în formă de semilună până la ușa de la intrare, s-au trezit cu gura căscată în fața unui castel baronial în stil scoțian, cu patruzeci de camere, cu frontoane abrupte, turnulețe conice ornamentate și chiar patru acoperișuri negre "cu pălărie de vrăjitoare", unul în fiecare colț.
Marcus și-a pus mănușile, și-a pus o cagulă neagră pe față și și-a pus ochelarii de vedere pe timp de noapte în timp ce se apropiau. Morris a făcut la fel. Planul prevedea să îl lase pe Marcus în fața casei uriașe, apoi să o ia pe un drum de serviciu, să treacă pe lângă garajul pentru cinci mașini și câteva anexe din piatră, înainte de a trage Mercedesul în pădure, să stingă luminile și să parcheze la o jumătate de kilometru de casă pentru a începe să își instaleze echipamentul.

Marcus a dezarmat sistemul de securitate și a intrat în casă cu precauție. În vestibulul opulent, plin de pardoseli din marmură italiană și opere de artă franțuzești din secolul al XVII-lea, nu se auzeau semne de viață, niciun sunet, cu excepția ticăitului unui ceas vechi de bunic. Cu pistolul cu amortizor scos - și cu pușca de lunetist dezasamblată în spate - s-a deplasat pe furiș din cameră în cameră, confirmând că nu se afla nimeni înăuntru, începând cu ultimul etaj și coborând. Având în vedere lungimea și lățimea clădirii, i-a luat mai mult timp decât plănuise Marcus.
La ultimul etaj, a găsit douăsprezece dormitoare, inclusiv un dormitor principal mai mare decât orice cameră de la Casa Albă. Fiecare dormitor avea propria baie. Existau o bibliotecă și un birou pentru domnul Kraskin și altul pentru soția sa, precum și o sală de antrenament. La nivelul principal, Marcus a găsit o sală de cinema privată cu un sistem de proiecție digitală de ultimă generație și un proiector de film de 35 mm. Exista o piscină interioară care se putea deschide spre o piscină în aer liber cu vedere la iaz. O verandă ecranată mare se învecina cu o sală de mic dejun cu geam, alături de camere de zi și de luat masa enorme, o sală de pian și o bucătărie suficient de mare pentru a hrăni Armata Roșie. La subsol, Marcus a găsit încă trei camere de oaspeți, o cameră cu jacuzzi și saună, o sală de biliard cu un bar complet și spălătorie.De asemenea, a găsit camera de panică despre care îi vorbise Oleg. A introdus codul care îi fusese dat și a pășit înăuntru. Cu pereți, tavan și podea din oțel armat, era mai degrabă un adăpost antiatomic decât o cameră de panică. La un capăt se afla un sistem independent de oxigen, câteva butoaie mari cu apă potabilă, o toaletă chimică, o masă mică rotundă cu patru scaune din lemn, un televizor și un radio pe unde scurte. Pereții laterali erau tapetați cu paturi suprapuse. La capătul apropiat al camerei se afla o mică bucătărie, o cămară cu conserve și rafturi căptușite cu lămpi și lanterne cu baterii. Sistemele camerei funcționau de la o sursă de energie independentă care ar fi trebuit să rămână în funcțiune chiar dacă se întrerupea curentul în restul casei.
Marcus a ieșit din camera de siguranță și a introdus din nou codul, închizând ușa de oțel a seifului în urma lui. Apoi a găsit debaraua la care îl îndrumase Oleg, cea care conținea două încălzitoare mari de apă, sistemul HVAC, routerele de internet ale casei și o serie de alte panouri care controlau diverse sisteme din casă și de pe întregul teren. S-a concentrat asupra cutiei de circuite care regla alimentarea de la rețeaua electrică principală. Sub ea a atașat magnetic un cilindru argintiu subțire care putea fi confundat cu ușurință cu o parte a sistemului original dacă nu era studiat cu atenție. În interiorul cilindrului se aflau un detonator de la distanță și suficient explozibil plastic pentru a întrerupe alimentarea cu energie electrică a întregii case.
După ce și-a încheiat pregătirile inițiale, Marcus s-a întors la etaj, a reactivat sistemul principal de alarmă și apoi - în cele șaizeci de secunde pe care le-a avut la dispoziție înainte ca senzorii de mișcare să pornească - a urcat la etajul al doilea și a găsit ușa care ducea în pod. Era, așa cum i se spusese, încuiată. Dar, folosind cheia pe care o găsise în sertarul noptierei din partea dreaptă a dormitorului principal, exact unde spusese Oleg că ar fi, a deblocat rapid ușa spre pod, apoi a pus cheia în sertar, s-a întors pe scara podului, a închis și a încuiat ușa în urma lui.
Marcus și-a activat ochelarii de vedere pe timp de noapte în timp ce se îndrepta spre depozitul de la ultimul etaj, neîncălzit și, prin urmare, răcoros, și s-a trezit lângă o fereastră mică care dădea spre drumul de acces privat care ducea la proprietate. Fereastra nu fusese proiectată pentru a fi deschisă. A fost tentat să taie unul sau două dintre geamuri pentru a se pregăti pentru ceea ce urma, dar s-a hotărât să nu o facă.

Fereastra era, deocamdată, singurul lucru care ținea afară ploaia și vântul, dacă nu și frigul. În schimb, își scoase și desfăcu fermoarul rucsacului, scoase piesele puștii de lunetist, le reasamblase și se așeză pentru așteptare, deși nu avea să mai dureze mult acum.
"Razor către Keyhole, terminat", spuse el, scăzând ușor volumul la cască și ajustând microfonul de șoaptă lipit de obrazul său drept.
"Keyhole către Razor, recepționat, te citesc cinci la cinci, terminat", răspunse Morris.
"Verificare status."
"Gata de plecare. Și tu? Terminat."
"Blocat și încărcat", a spus Marcus, "și gata de spectacol."
Oleg a ieșit în sufragerie în pijamaua lui de mătase.
Intenționa să-și informeze detaliile că nu poate dormi și să le ordone să-l ducă acasă la părinții lui. Dar a fost uimit să vadă atât de mulți agenți suplimentari.
"Ce înseamnă asta?", a întrebat el. "Cine sunt toți acești oameni?"
Supraveghetorul și-a cerut scuze pentru surpriză. El a spus că detașamentul a fost întărit la ordinele directe ale președintelui. În mod normal, l-ar fi informat imediat pe Oleg, dar, având în vedere stresul la care era supus, a considerat că este mai bine să-l lase să doarmă.
Pe cât de furios, pe atât de îngrozit, Oleg s-a întors în dormitor și a trântit ușa, pentru a-și da seama că fusese atât de uimit de prezența atâtor agenți FSB suplimentari, încât nu spusese nimic despre plecarea la Rublyovka. A luat telefonul de lângă pat și l-a sunat pe supraveghetor. Apoi s-a schimbat în blugi și un pulover tricotat de pescar și a aruncat într-o geantă de noapte un schimb de haine și un costum de afaceri proaspăt călcat și câteva articole de toaletă. Apoi a luat telefonul prin satelit și l-a dus în baie.
Marcus a simțit telefonul prin satelit bâzâind în buzunar.
"Ce?", a șoptit el.
"Avem o problemă", a spus Oleg.
"Spune-mi."
"Președintele mi-a mărit detașamentul la o duzină de agenți."
"De ce?"
"Habar n-am."
"S-a întâmplat ceva?"
"Nu știu."
"A existat o amenințare la adresa ta? Sau crezi că el bănuiește ceva?"
"Ți-am spus, nu știu", a răspuns Oleg. "Am vrut doar să fii pregătit."
Cu asta, a închis telefonul.
Marcus a închis ochii. Calculul se schimbase. Acum știa că trebuie să-i spună lui Morris la a cui casă se aflau și cât de mare era miza. Cum altfel avea de gând să explice toată compania suplimentară pe care urmau să o primească și toată puterea de foc pe care o aduceau cu ei? Se ruga doar ca ea să nu anuleze întreaga misiune.
"Razor către Keyhole", a spus el. "Am informații noi pentru tine."
McDermott se strânse cu Clarke în Oval.
"Două lucruri, domnule președinte", a spus el în timp ce stătea lângă biroul Resolute.
"Fă-o repede."
"Da, domnule. În primul rând, ne adresăm Kremlinului pentru a stabili o linie telefonică directă pentru dumneavoastră și președintele Luganov. Dar trebuie să fim realiști. Este miezul nopții în Moscova. Aș recomanda să plasăm apelul la, să zicem, 8 a.m. ora lor. Asta ar însemna 1 a.m. aici, dacă e în regulă."
"Este în regulă; asigurați-vă că se întâmplă."
"Absolut, domnule. Al doilea lucru este despre extragerea lui Raven."
"Ce e cu asta?"

"Ei bine, domnule, dacă oamenii noştri chiar pot să-l scoată în siguranţă din Rusia, trebuie să luăm o decizie cu privire la locul unde să-l aducem."
"Aici, în State, desigur. De ce?"
"Vorbim despre un foarte înalt oficial rus care, în esenţă, dezertează într-un moment foarte delicat al relaţiilor dintre SUA şi Rusia", a remarcat McDermott.
"Şi nu credeţi că este înţelept să îl aduceţi în State?"
"S-ar putea să fie prudent să nu recunoaştem nici măcar că îl avem, domnule."
"Unde altundeva l-ai duce?"
"Ne gândim la Egipt, domnule. Am înfiinţat o facilitate specială în afara Alexandriei. Top secret. Complet în afara radarului. Dar în siguranţă."
"Şi de negat."
"Da, domnule."
"Ce spune directorul Stephens?"
"Este de acord."
"Atunci Egipt să fie."
"Keyhole to Razor-they're coming", a spus Morris.
Ploua torenţial din nou, o ploaie amară, muşcătoare, care în curând avea să se transforme în zăpadă. Era devreme, dar nu era complet neobişnuit ca zona metropolitană a Moscovei să primească prima zăpadă la începutul toamnei. Morris tremura de frig după ce aşteptase o oră şi jumătate în mijlocul naturii. Dar nu avea rost să se plângă sau măcar să se gândească la asta. Prin binoclul ei de vedere nocturn de mare putere, putea vedea două SUV-uri negre venind pe autostradă. Erau la mai puţin de trei kilometri distanţă.
Lăsând binoclul jos, Morris a luat arma de lângă ea, i-a ataşat amortizorul şi a privit prin vizorul de noapte. Câteva clipe mai târziu, suita a intrat în comunitatea închisă şi a oprit în faţa proprietăţii. Era ora 4:01. Corbul, despre care ştia acum că nu era nimeni altul decât Oleg Kraskin, şi echipa sa de securitate recent mărită ajunseseră exact la timp.
Morris se uită la Mercedesul poziţionat la vreo treizeci de metri în dreapta ei. Îl camuflase cu ramuri şi frunziş. Acum îşi făcea griji că ploaia şi vântul ar putea spăla suficient de mult încât SUV-ul să devină vizibil dacă echipa de securitate a lui Kraskin ar face o cercetare amănunţită a pădurii. A căutat în întuneric pistolul şi a scos siguranţa. S-a uitat lung la dreapta şi la stânga ei, apoi în spatele ei. Nu voia ca cineva să o prindă cu garda jos. Mulţumită că avea pădurea doar pentru ea - cel puţin pentru moment - s-a luptat să-şi încetinească şi să-şi stabilizeze respiraţia. Făcuse două misiuni în Irak cu serviciile secrete ale armatei. Ajutase la vânarea a zeci de ţinte valoroase înainte de a fi recrutată de Agenţie şi trimisă la o şcoală de limbi străine pentru a adăuga rusa la arabă şi farsi. A făcut tot felul de lucruri nebuneşti pentru guvernul ei. Dar nu se întinsese niciodată pe burtă într-o pădure rusească, pe o ploaie îngheţată, ţintind cu o armă încărcată o echipă de ofiţeri FSB şi comandouri Spetsnaz ruseşti foarte bine pregătiţi.
Se îndoia serios că l-a lăsat vreodată pe Marcus Ryker să conceapă acest plan şi să conducă această operaţiune. Nu-i păsa dacă el era singura legătură cu Raven. El nu era şeful CIA în Rusia. Nu era responsabil de gestionarea a peste 120 de ofiţeri şi a vreo trei duzini de agenţi ruşi pe care îi recrutaseră în armată, Duma şi ramura executivă. Şi totuşi, cumva, îl lăsase să dicteze exact ce urma să se întâmple şi cum. Nici măcar nu se împotrivise. Vorbea cu o umilinţă şi totuşi cu un aer de autoritate cum nu mai întâlnise la niciun alt civil. Şi având în vedere timpul pe care îl aveau la dispoziţie, planul lui era probabil cel mai

bun pe care cineva îl putea concepe. Dar era riscant. Era destul de rău când trebuiau să se lupte cu patru gărzi de corp, dar cu douăsprezece? Dacă lucrurile mergeau prost, aveau să meargă foarte prost.
Marcus a auzit vehiculele oprindu-se în față.
Și-a pus ochelarii de vedere pe timp de noapte și s-a uitat pe mica fereastră a mansardei. A putut vedea două gărzi de corp mari ieșind din SUV-ul din față. Erau îmbrăcați în costume și pelerine de ploaie și aveau pistoale mitralieră pregătite. Unul se deplasa cu precauție prin întuneric spre curtea din spate; celălalt se îndrepta spre ușa din față. Restul detașamentului rămăsese uscat și cald în SUV-urile lor, care acum se întorseseră și parcaseră cu fața spre poarta principală și drumul de dincolo de ea.
Marcus își dădu seama că făcuseră prima lor greșeală. Cu o duzină de oameni în echipă, cel puțin opt dintre ei ar fi trebuit să sară din mașină pentru a stabili un perimetru securizat și a percheziționa casa în amănunt - indiferent de vreme - lăsând în urmă doar cei doi șoferi care își țineau motoarele pornite și doi bodymeni care rămâneau aproape de directorul lor, Oleg Stefanovici Kraskin.
"Keyhole către Razor", îi șopti Jenny Morris în cască.
"Ce?" întrebă Marcus, deranjat de ruperea bruscă a tăcerii radio.
"Ai resetat sistemul de alarmă? Terminat."
"Afirmativ. Mențineți poziția și așteptați comanda mea."
În teorie, se aflau într-o poziție tactică ideală. Morris sugerase că ar putea reduce forța de securitate rusă cu o viteză uluitoare, presupunând că Marcus nu era găsit de agentul singuratic care scotocea casa. Odată ce semnalul de "liber" a fost transmis prin radio șefului detașamentului, agenții s-au pregătit să-l ducă pe Oleg înăuntru. De îndată ce portierele celor două SUV-uri se deschideau și toți agenții - în afară de șoferi - începeau să iasă, ar fi fost ca și cum ai trage cu peștele în butoi.
Marcus avea avantajul unei poziții fixe, dar ascunse. Putea să deschidă focul și probabil să elimine patru sau cinci dintre ruși înainte ca aceștia să realizeze de unde veneau gloanțele. În același timp, îi putea da ordin lui Morris să înceapă să tragă din pădure în agenții care ieșeau din cealaltă parte a vehiculelor. Dacă era un țintaș atât de priceput pe cât pretindea, ar fi putut, probabil, să-i elimine pe toți sau pe majoritatea rușilor din tabăra ei în câteva secunde.
Dar geamurile ambelor SUV-uri erau fumurii. Asta însemna că nici Marcus, nici Jenny nu știau în ce vehicul se afla subiectul lor. Și nu-și puteau permite posibilitatea ca Oleg să fie lovit în schimbul de focuri. Marcus nu avea nevoie doar de stick. Avea nevoie de Oleg în viață pentru a executa următoarea fază a planului.
Să nu mori și să nu fii arestat.
Cuvintele mamei sale i-au răsunat în urechi când Marcus a auzit ușa din față deschizându-se. A auzit pe cineva introducând codul pentru a dezactiva sistemul de securitate. Părea să dureze o veșnicie, dar în cele din urmă a auzit pe cineva urcând scările de la primul etaj la al doilea. Asta a fost. Acum nu mai era cale de întoarcere.
Strângea pistolul de fabricație rusească în timp ce asculta ușile deschizându-se și închizându-se. Marcus putea vizualiza fiecare pas pe care îl făcea agentul. Eliberase case ca aceasta de o mie de ori și de fiecare dată se forțase să reziste tentației de a crede că totul era în regulă și că locația era sigură.
Marcus știa exact la ce se gândea acest agent. Oleg anunțase decizia de a veni la casa părinților săi cu mai puțin de o oră înainte. Luase decizia în toiul nopții. Agentului i s-ar fi spus cu siguranță că familia Kraskins părăsise țara mai devreme în cursul serii și că nu ar fi fost acasă. Aceștia nu aveau servitori sau personal, nu aveau animale de companie, nimeni nu avea grijă de casă, doar o echipă de menaj care venea

în dimineţile de luni. Prin urmare, agentul credea că nimeni nu ar fi putut şti că Oleg urma să fie acolo în acea noapte. Acesta - mai mult decât vremea nefavorabilă, care, la urma urmei, era un element de bază al existenţei unui bodyguard rus - a fost cel mai important motiv pentru care întreaga echipă nu era în alertă maximă. Pur şi simplu nu puteau prevedea o ameninţare realistă, imediată. Totuşi, Marcus ştia că agentul era un profesionist. Ar fi căutat cel puţin arme ascunse, explozibili, dispozitive de ascultare, camere de supraveghere sau orice părea ciudat sau deplasat.
Mânerul uşii spre pod zăngăni. Agentul se asigura că era încuiată. Dar, în loc să treacă mai departe, aşa cum Marcus spera şi se aştepta, agentul a strecurat o cheie în încuietoare. Marcus a îngheţat când a auzit uşa deschizându-se. Instinctiv, şi-a ţinut respiraţia când o rază de lumină a lanternei agentului a urcat scările şi a trecut dintr-o parte în alta, oprindu-se în cele din urmă pe fereastra mică. Marcus, ascuns într-un spaţiu la colţul scărilor, nu era vizibil imediat. Dar acum era recunoscător că nu îndepărtase niciunul dintre geamuri. Asta ar fi fost un indiciu mort.
Marcus s-a rugat în tăcere ca agentul să se mulţumească cu o privire rapidă pe scări şi să meargă mai departe pentru a-şi termina verificarea restului casei. Dar deodată a auzit scârţâitul treptelor. Tipul ăsta îşi făcea treaba. Şi-o făcea mai temeinic decât anticipase Marcus, iar asta schimba radical calculele.
Marcus şi-a oprit în liniște ochelarii de vedere pe timp de noapte. A ţinut pistolul într-o mână. În cealaltă ţinea telecomanda pentru încărcătura explozivă din subsol. Dar nu putea întrerupe curentul acum. Asta i-ar fi distrus cel mai important avantaj: elementul surpriză.
Marcus privea cum umbra bărbatului urca scările, proiectată de lumina din holul de la etajul al doilea. Se mişca încet, prea încet, ca şi cum bănuia ceva. Dar cum ar fi putut? Marcus avusese grijă să nu lase nicio urmă a prezenţei sale. Rucsacul lui era la picioarele lui, adânc în spaţiu. Puşca de lunetist era lângă el. Nu lăsase nicio lanternă sau altceva pe scări sau la baza ferestrei. Ce s-a întâmplat? De ce se mişca omul atât de încet?
Acum de ce se oprise?
Apoi Marcus a văzut ceea ce văzuse şi agentul. Pe peretele de sub mica fereastră erau pete de praf. Marcus şi-a dat seama că trebuie să le fi făcut când încerca să se manevreze în încăperea strâmtă. Lanterna bărbatului era fixată pe ele. Cu siguranţă evalua dacă erau proaspete sau fuseseră lăsate acolo de proprietari, de un muncitor sau chiar de Oleg în trecut. A început din nou să urce scările. Timpul părea să stea în loc.
Marcus ştia că nu-l putea împuşca pe om. Asta i-ar putea distruge acoperirea. Oleg nu ieşise încă din maşină şi nu intrase în casă. Dacă Marcus trăgea în acest om şi microfonul său era pornit, ar fi putut alerta o duzină de agenţi ruşi care ar fi putut lua cu asalt casa sau ar fi putut pleca în viteză cu Oleg şi fişierele computerizate.
Dar dacă agentul îl găsea pe Marcus, probabil că ar fi tras primul şi ar fi pus întrebări mai târziu. În orice caz, planul era dat peste cap.
Marcus trebuia să ia o decizie. Aşa că a apăsat pe trăgaci de patru ori în mai puţin de o secundă, trăgând orbeşte prin peretele spaţiului. Toate cele patru gloanţe au străpuns peretele de gips-carton. Trei şi-au atins ţinta. Rusul s-a prăbuşit şi a alunecat pe scări.
Marcus a ieşit din spaţiu. A ocolit colţul şi l-a văzut pe agent întins pe podea. Era posibil să fi fost deja mort, dar nu exista marjă de eroare. A mai tras două focuri, unul în inima bărbatului, celălalt în cap. Ştia că nu se înşelase cu privire la toate consecinţele care puteau decurge din decizia sa de a-l elimina pe acest tip, dar în cele din urmă calculul se rezumase la o singură decizie: ucizi sau eşti ucis.

Marcus a descărcat imediat încărcătorul parțial gol al pistolului său. A scos un alt încărcător de la curea și l-a blocat la loc. Având în vedere amortizorul încorporat al armei rusești, nimeni din afara casei nu ar fi putut auzi împușcăturile. O privire rapidă pe fereastră nu a arătat nicio mișcare, sugerând că nimeni nu a auzit cadavrul căzând pe scări sau pistolul mitralieră al bărbatului căzând pe podea.
"Razor către Keyhole, ținta jos", a spus el. "Pregătiți-vă să atacați. Terminat."
"Ce țintă?", a venit răspunsul uimit, lipsit de orice protocol radio. "Despre ce vorbești? Ai împușcat deja pe cineva?"
"Așteaptă unu", a răspuns Marcus în timp ce băga pistolul în toc, lua pușca VSS și apasa pe un comutator, trecând-o de la modul lunetist cu o singură lovitură la modul complet automat.
A coborât jumătate din scări, ascultând cu atenție orice zgomot de mișcare de jos. Nu a auzit nimic, a verificat de două ori pulsul bărbatului și a confirmat ceea ce știa deja, apoi a luat mitraliera bărbatului și l-a dezbrăcat de restul armelor și muniției. Covorul de pe hol era plin de sânge, dar Marcus nu era îngrijorat de asta. Într-un fel sau altul, totul se va termina înainte ca vreunul dintre ruși să ajungă la etajul al doilea.
Marcus îi scoase omului microfonul cu șoaptă, casca și radioul fără fir alimentat cu baterii și și le puse pe el. Acum avea două - unul conectat la Morris și acesta conectat la întregul detașament rus. Acest lucru ar fi fost ideal dacă el ar fi vorbit rusa, dar nu vorbea. Jenny vorbea, iar el s-a gândit pe scurt cum să o conecteze la semnalul rusesc. Pentru moment, însă, nu conta. Un singur lucru conta.
"Razor către Keyhole - cum se spune "liber" în rusă? Terminat."
"Ce naiba?" răspunse Morris, cu un amestec deranjant de confuzie și teamă în voce, un amestec care nu prea îi întărea lui Marcus încrederea în parteneriatul ei în acel moment.
"M-ai auzit - 'totul e clar' - acum. Terminat."
"Vsay yasno, terminat", a răspuns ea.
"Vsay yasno? Confirm. Terminat."
"Corect. De ce?"
Marcus nu era fericit. El nu conducea un dialog socratic. Se afla în mijlocul conducerii unei operațiuni care avea de departe cea mai mare miză din cariera lor. Morris ar fi trebuit să știe mai bine să nu-l chestioneze sau să se angajeze în vreo conversație străină. În niciun caz nu avea de gând să o conducă prin ceea ce făcea. Ar fi fost bucuros să explice totul în raportul lor de după acțiune, dacă ajungeau până acolo, dar cu siguranță nu acum.
"Așteaptă" a fost tot ce a spus ca răspuns.
Marcus a stins lumina din holul de la etajul doi. Și-a repornit ochelarii de vedere pe timp de noapte și s-a îndreptat spre un dormitor cu ferestre care dădeau spre curtea din față. Nevăzând nicio mișcare în vehicule, a apăsat butonul de la sistemul radio rusesc și a dat semnalul de încetare a urmăririi exact așa cum îl spusese Jenny și s-a rugat să își facă treaba. Apoi a așteptat.
L-ar fi crezut sau ar fi fugit?
A trecut un minut, apoi două, deși i s-a părut o oră. În cele din urmă a auzit radioul trezindu-se la viață. Șeful detașamentului, probabil, dădea ordinul. Era în rusă, dar înțelesul său era destul de clar. Ușile au început să se deschidă. Rușii au început să iasă din vehiculele lor. Îl crezuseră. Misiunea era încă în desfășurare.
Marcus s-a lipit de un perete de la etajul al doilea, lângă scări, dar în afara poziției în care oricine l-ar fi putut vedea dacă ar fi aruncat o privire în sus. Era uimit de cât de calm se simțea. Respirația îi era constantă. Pulsul îi era abia peste normal. Avalanșa inițială de

adrenalină pe care o simţise cu câteva minute înainte îi dispăruse din organism. Echilibrul său se stabilizase. Avea din nou controlul. Şansele de reuşită completă erau mari, cu siguranţă. Dar, în acest moment, miza pe faptul că, chiar dacă ar fi murit într-un schimb de focuri în interiorul casei, Morris ar fi putut să-i elimine pe toţi cei de afară şi să-i elimine pe ceilalţi în timp ce încercau să-l ducă pe Oleg înapoi la unul dintre SUV-uri. Habar n-avea dacă va trăi suficient cât să vorbească cu el, cu atât mai puţin dacă va lua stick-ul şi îl va încărca la Langley. Dar acum estima şansele la 50% şi, având în vedere scenariul, asta nu era chiar atât de rău.
I-a cerut partenerului său o numărătoare.
"Şapte "bogeys" au ieşit din maşini şi se îndreaptă spre uşa din faţă", a spus ea.
Aceştia, plus agentul pe care îl omorâse şi cel din curtea din spate, făceau nouă. Dar asta era ciudat. Rămăseseră doar şoferii, ambii fiind siguri că vor rămâne în vehiculele lor, ţinându-le în funcţiune şi pregătite pentru o evadare rapidă, dacă era necesar. Un singur agent avea de gând să-l conducă pe Oleg înăuntru? Neglijent, gândi Marcus.
Morris a transmis din nou prin radio. "Keyhole către Razor - farurile ambelor camioane tocmai s-au stins. Ambii şoferi coboară, împreună cu ceea ce pare a fi şeful detaşamentului. Au creat un cordon strâns în jurul subiectului şi îl îndreaptă spre uşa din faţă."
Marcus a fost surprins şi s-a dus la fereastră să se asigure că Jenny avea dreptate. Destul de sigur, avea dreptate. Dacă şoferii îşi închideau vehiculele şi coborau, înseamnă că detaşamentul nu vedea nicio ameninţare imediată în interiorul sau în exteriorul casei. Asta era o veste bună. Însemna că el şi Jenny încă păstrau avantajul. Totuşi, în casă se aflau acum zece gărzi de corp ruseşti foarte bine antrenate, iar Marcus urma să fie nevoit să le facă faţă singur.
"Ochi pe? Terminat", a şoptit el, asigurându-se că matematica lui era corectă.
"Ochii pe unul - repet, ochii pe unul - cel pe care l-au lăsat să păzească uşa din faţă", a răspuns Morris.
Lui Marcus nu-i plăcea faptul că nu-l aveau în vizor pe agentul staţionat în spate. Dar acum nu mai putea face nimic. A ascultat ca ultimul grup de agenţi să intre în casă cu Oleg. Curând îl auzea pe Oleg vorbind în rusă şi, deşi nu înţelegea niciun cuvânt din ce spunea omul, era evident ce făcea Corbul - îi liniştea pe oameni. Acum râdeau. Auzea pe cineva deschizând frigiderul, dulapurile din bucătărie deschizându-se şi închizându-se. Un cuptor cu microunde a început să funcţioneze. O clipă mai târziu, a auzit nişte pahare ciocnindu-se şi sunetul inconfundabil al unui dop de vin care pocneşte. Părea foarte puţin probabil ca oamenii însărcinaţi cu protecţia lui Oleg să înceapă să bea. Luganov le-ar fi luat capetele. Dar Marcus nu ar fi deloc surprins dacă Oleg ar începe să bea. Era nervos. Ar fi vrut să se liniştească.
Marcus spera că Oleg nu va bea prea mult. Ar fi avut nevoie de inteligenţa lui în seara asta. Asta era sigur.
Tunetul se stinsese.
Fulgerele se opriseră. O privire rapidă pe fereastră a dovedit că furtuna nu se liniştea, dar odată cu scăderea temperaturilor, ploaia se transformase într-un amestec de lapoviţă şi zăpadă şi cădea cu putere.
Lui Marcus îi părea rău pentru prietena lui. Jenny fusese expusă intemperiilor timp de aproape două ore şi trebuia să fie îngheţată. Îi plăcea femeia asta - din punct de vedere profesional, cel puţin. Nu o cunoştea cu adevărat, desigur. Nu se antrenaseră împreună. Nu o observase în acţiune. Nu avea idee de ce era capabilă sau care era punctul ei de ruptură. Dar îi plăcea curajul ei, dacă nu şi capacitatea ei de a respecta protocolul radio adecvat.

"La semnalul meu", a șoptit el. "Acum."
Morris și-a flexat degetele înghețate o ultimă dată și a respirat adânc. Apoi a tras de două ori în succesiune rapidă.
Agentul care stătea la post pe treptele din față a căzut pe pasarelă. A mai tras de două ori, doar ca să fie sigură. L-a urmărit îndeaproape, căutând orice semn de viață, fie că i se mișca pieptul, fie că ceața respirației bărbatului se condensase în frigul glacial.
Nimic.
Și amortizorul funcționase. Ea nu-și compromisese deloc poziția.
"Ținta jos", a spus ea. "Repet, ținta jos. Terminat."
Marcus aproape că zâmbea pe sub cagulă. Doi jos, mai erau zece.
A făcut dublu clic pe radio pentru a semnala că a primit mesajul ei. Nu mai putea risca să vorbească, nici măcar în șoaptă.
Acum era rândul lui. A apăsat pe telecomanda din mâna stângă. Toate luminile s-au stins simultan, odată cu căderea curentului în casă. Marcus și-a pus ochelarii de vedere pe timp de noapte și s-a mișcat repede și sigur.
A reperat un agent care stătea la post în fața ușii de la intrare și a tras o rafală rapidă cu Vintorez, apoi și-a dat seama cu groază că nu își adusese aminte să atașeze amortizorul pe care i-l dăduse Jenny. Era prima dată când trăgea cu VSS-ul de fabricație rusească și a fost mult mai zgomotos decât se așteptase. Casa a explodat de oameni confuzi care strigau unii la alții în întuneric. Nu erau pregătiți cu echipament de vedere pe timp de noapte. Acest lucru i-a oferit lui Marcus un alt avantaj. Întorcându-se la dreapta, a văzut un agent stând chiar în vestibul și a tras din nou, făcându-l să cadă pe podeaua de marmură. A coborât scările în fugă și, întorcându-se după colț, a aruncat o grenadă paralizantă în camera de zi și a închis ochii.
Explozia a fost asurzitoare. Explozia momentană de lumină albă intensă și-a făcut treaba, activând toți fotoreceptorii din ochii inamicilor săi și provocând dezorientare temporară și pierderea auzului și a echilibrului. Marcus știa că acești oameni își vor reveni rapid, având în vedere pregătirea lor, așa că trebuia să profite la maximum de puținul timp pe care i-l oferise M84.
Mai întâi a lansat o rafală de foc asupra unui agent staționat lângă ușa garajului, doborându-l imediat. Apoi s-a învârtit în jurul lui și l-a doborât pe un altul la ușa din spate. Fugind spre bucătărie, Marcus se aștepta să găsească cel puțin un agent și pe Oleg, dar a fost luat prin surprindere că nu a găsit niciunul. S-a deplasat spre stânga, în sufragerie, și a văzut un agent alergând spre dreapta, spre camera pianului. Omul a deschis focul - a fugit și a tras. Marcus s-a aruncat pe podea și a tras cu restul încărcătorului în om, lovindu-l cu ultimul glonț și făcându-l să se prăbușească pe covorul persan. Marcus a ejectat rapid încărcătorul uzat și l-a înlocuit cu unul plin, apoi l-a văzut pe bărbat târându-se pe podea, lăsând o dâră de sânge în urma sa. Marcus a apăsat pe trăgaci, lansând încă o rafală scurtă în om până când acesta s-a oprit din mișcat.
Șapte jos, mai erau cinci.
Dar unde erau ceilalți? Și unde era Corbul?
Până acum, Marcus nu văzuse niciun semn de la Oleg. Spera că mai mulți agenți îl aduseseră de urgență în camera de panică. Asta îi spusese Oleg că ar fi trebuit să facă detașamentul său, dar dacă în schimb încercaseră să-l scoată în grabă din casă și să-l urce într-unul dintre SUV-urile antiglonț? Putea Jenny să-i elimine la timp fără să-l lovească pe Oleg?
Încet, metodic, își croi drum înapoi spre bolta dintre camera pianului și sufragerie, plimbându-și arma de pe o parte pe alta. Urechile încă îi țiuiau din cauza exploziei și a focurilor de armă, ceea ce făcea aproape

imposibil să își audă inamicii mișcându-se printre geamurile sparte și mobila sfărâmată, deși aproape sigur se aflau în același dezavantaj. Mirosul de frică din încăpere depășea rapid duhoarea fumului de la bomba explozivă. Apoi Marcus a văzut două umbre mișcându-se în depărtare. Atunci a început contraofensiva.
Focuri de armă au izbucnit din dreapta sa, dinspre curtea din spate, prin ferestrele dinspre golf. Marcus a căzut instantaneu pe punte, dar a văzut o grenadă rostogolindu-se pe lângă el. S-a târât în picioare și a plonjat cu capul înainte în bucătărie, chiar înainte ca grenada să explodeze, distrugând totul în raza ei de explozie. Marcus a alunecat pe podeaua de lemn masiv, ajungând în spatele insulei din bucătărie, în timp ce în jurul său izbucneau mai multe focuri de armă.
A ridicat pușca VSS deasupra capului și a împroșcat camera, sperând măcar să câștige câteva secunde pentru a se reorienta și a relua inițiativa. Dacă rămânea pe loc, știa că era în pericol real de a fi prins într-o mișcare în clește. Trebuia să facă o pauză. Scoțând cuiul de la o grenadă proprie, a aruncat-o în toată lungimea casei. A auzit-o lovind peretele îndepărtat și rostogolindu-se în vestibul, apoi a auzit oameni țipând furios în rusă. În momentul în care grenada a detonat, a sprintat înainte. Nu credea că a doborât pe cineva nou. Spera doar că își făcuse o cale.
Marcus nu cunoștea planul etajului la fel de bine ca oamenii lui Oleg, dar îl știa suficient de bine pentru a naviga prin măcel până la ținta sa: scările care duceau la subsol. A aruncat ultima grenadă pe scări, apoi s-a întors și a pulverizat un încărcător plin în vestibul. A coborât scările în fugă, reîncărcând în timp ce se deplasa, și a venit după colț, cu arma aprinsă.
Explozia îi oferise exact timpul și distragerea de care avea nevoie. Prin ochelarii de vedere pe timp de noapte, a zărit un agent la aproximativ zece metri în dreapta sa, care stătea de pază în fața camerei de panică. Gloanțele și-au atins ținta. Dar Marcus a rezistat tentației de a alerga până la capătul holului, de a introduce codul și de a vedea dacă omul său se afla înăuntru. În schimb, a virat la stânga, s-a ascuns în sala de biliard întunecată și s-a asigurat că nu era nimeni acolo. A așteptat.
Nu a durat mult. Nu mai mult de zece secunde mai târziu, o altă grenadă a coborât pe scări. Explozia a zguduit din nou casa. Apoi s-au auzit două perechi de pași. Rușii se mișcau repede și, fără îndoială, erau îngrijorați că membrii acestei forțe de atac, oricine ar fi fost ei, știau unde se afla directorul lor și se îndreptau acolo pentru a-l răpi. Marcus s-a gândit să iasă afară și să-i împuște pe amândoi din spate. Asta ar fi făcut zece. Dar ceva l-a reținut.
Pentru câteva secunde a fost liniște.
Apoi Marcus a auzit sunetul distinctiv al cuielor trase de nu una, ci de alte patru grenade. Două s-au rostogolit pe hol, departe de el, spre cealaltă aripă a conacului. Două au venit în direcția lui. Înainte să atingă puntea, exploziile succesive l-au trimis în aer, trecând pe lângă masa de biliard și izbindu-se de peretele din partea opusă.
Aerul se îngroșa de nori de fum și de praful fin al plăcilor de gips carton zdrobite. Podeaua era plină de bucăți de cherestea, metal răsucit, corpuri de iluminat distruse și sticlă spartă. Tavanul devenise o mizerie de grinzi arse, conducte HVAC topite și cabluri atârnând.
Marcus nu avea nicio idee unde îi căzuse pușca. Era undeva printre toate aceste resturi. O scăpase în momentul în care se ridicase în aer, dar nu o putea căuta încă. Nici nu putea să verifice dacă ceva de pe el era rupt sau sângera. Nu avea acest lux. Știa sigur că tipii ăștia veneau după el. El ar fi venit după ei dacă situația ar fi fost inversă. Dacă scotea un sunet, își dădea de gol poziția și devenea o țintă. Dar doar pentru că era o țintă ușoară nu însemna că nu se putea apăra. Încet, și-a luat

pistolul cu mâna dreaptă, l-a scos din toc, l-a ridicat și l-a îndreptat spre ceea ce fusese o ușă și era acum o gaură în perete. Urechile îi țiuiau și mai tare acum. Nu avea cum să poată auzi pe cineva venind după colț. Cel puțin, cu ochelarii de vedere pe timp de noapte, ar fi putut să-i vadă venind înainte ca ei să-l vadă pe el.
Apoi ochelarii s-au scurtcircuitat.
Cu mâna stângă i-a scos și i-a pus deoparte. În timp ce ochii i se readaptau la întuneric, mintea lui încerca să înțeleagă noua realitate că nu mai era vânătorul, ci vânatul.
Și-a flexat degetele. Funcționau. Și-a mișcat degetele de la picioare. Și acestea funcționau. Și-a întors capul dintr-o parte în alta, fără a-și lua ochii de la gaura din perete. Gâtul îl durea enorm, dar măcar nu și-l rupsese. Cât mai încet cu putință, și-a îndoit genunchiul drept. A încercat să-și îndoaie genunchiul stâng, dar un șoc de durere arzătoare i-a urcat pe măduva spinării. Și-a scos o mănușă și și-a tamponat genunchiul cu mâna stângă. Acesta sângera. Nu contează. Trebuia să se ridice. Trebuia să se asigure că spatele nu-i era rupt. Trebuia să se pună în mișcare.
Patru dintre gărzile de corp rusești erau încă în viață. Cu siguranță unul dintre ei chemase întăriri până acum. De unde ar fi venit întăririle? Cât timp le-ar lua să ajungă acolo? Câți ar fi? Nu avea niciun răspuns. Dar dacă voia să trăiască - dacă voia să ducă la bun sfârșit această misiune și să-l scoată pe Oleg și dosarele lui de aici - trebuia să se pună pe picioare.
Auzul îi revenea încet. Ambele timpanuri puteau fi deteriorate permanent. Numai timpul avea să spună. Dar cel puțin putea auzi ceva, și chiar atunci a auzit un zgomot de sticlă și lemn pe hol. Venea cineva. Fără echipamentul de vedere pe timp de noapte, subsolul era întunecat ca smoala. Se aștepta ca ochii lui să se adapteze după câteva momente, dar nu era nimic la care să se adapteze. Așa că Marcus chiar a închis ochii și a ascultat.
Erau doi, se mișcau cu precauție, cu siguranță la fel de orbi și poate la fel de surzi ca și el. Marcus îi putea vedea pe bărbați în ochii minții, stând în holul aflat acum direct în fața lui. A apăsat pe trăgaci.
Șase focuri în două secunde.
De la stânga la dreapta.
I-a auzit pe ambii bărbați prăbușindu-se la podea.
Cu ochii încă închiși, Marcus a ejectat încărcătorul uzat și a introdus unul plin. Apoi, încet, dureros, s-a forțat să se ridice în picioare.
Jenny Morris era acoperită de o pătură de zăpadă, care cădea din ce în ce mai tare.
Era mai puțin îngrijorată de posibilitatea de a suferi degerături și de a-și pierde un deget sau două decât de pierderea capacității de a reacționa rapid atunci când se ivea momentul. Genele îi erau aproape înghețate. Degetele nu îi erau amorțite, dar se îndreptau în acea direcție. Habar nu avea ce se întâmpla în casă. Doar rafalele repetate de focuri de armă și exploziile ocazionale și sclipirile de lumină portocalie dădeau semne că lupta continua. Ăsta era un semn bun - dacă cineva încă trăgea, se spera că Marcus era încă în viață.
Cu toate acestea, o altă teamă o bântuia. Nu-l mai văzuse pe agentul din spatele casei de ceva vreme. Dacă fusese alertat de colegii săi cu privire la un lunetist în pădure? Ar fi putut primi ordin să o flancheze și să o elimine din spate? Se forță să reziste tentației de a continua să verifice în spatele ei. Marcus îi lăsase un ordin simplu înainte de a intra în casă: nimeni nu se putea întoarce viu la SUV-uri.
Ea trăgea deja în cauciucurile SUV-ului din spate și le turtise pe toate. De atunci, se concentrase pe spațiul de patru metri dintre ușa din față a casei lui Kraskin și ușile închise ale SUV-urilor. În momentul în care

ușa din față se deschidea, avea la dispoziție doar o fracțiune de secundă pentru a deschide focul. Nu trebuia neapărat să lovească sau să ucidă pe cineva. Trebuia însă să-i împiedice să urce în vehicule și să părăsească incinta. Morris era hotărâtă să își facă treaba, indiferent cât de frig îi era, indiferent cât de mult trebuia să aștepte.
Cel de-al doilea radio al ei se trezi la viață. Nu cel care o conecta cu Marcus, ci legătura ei cu Centrul de Operațiuni Globale din Langley. Voiau informații noi. Ea nu prea avea ce să le spună. Nu, nu avusese vești de la Razor. Nu, nu putea confirma că Raven era în viață. Nu, pachetul nu era încă în posesia lor. Nu, nu știa că agenții de la fața locului au cerut întăriri.
Acest ultim fapt era foarte grav. Langley a informat-o că trei elicoptere erau pregătite pe heliporturile din spatele Lubyanka. Comandouri puternic înarmate erau încărcate. Aceștia urmau să decoleze în mai puțin de două minute și urmau să ajungă la locația ei în cel mult cincisprezece minute.
"Recepționat", a răspuns ea.
Înainte să se decidă dacă să-i transmită lui Marcus această ultimă piesă critică, ușa de la intrare s-a deschis brusc. Ea a tras. Nimeni nu a ieșit pe ușă. Dar acum își expusese poziția. Un lunetist a început să tragă din toate locurile, de la mica fereastră din pod.
Răcită de frig, dar plină de adrenalină, Morris s-a rostogolit spre dreapta, pe un ușor terasament, ieșind din raza vizuală directă a trăgătorului. Se îndoia că tipul avea ochelari de vedere pe timp de noapte. Niciunul dintre ceilalți nu avea. El trăgea doar la strălucirea botului ei. A continuat să se rostogolească spre dreapta până când a putut vedea din nou fereastra, țeava armei care ieșea prin ea și o umbră în spatele ei. Cu mâna stângă a scos cheile de la Mercedes din buzunar - era încă la vreo douăzeci de metri mai în dreapta ei - și a aprins luminile.
În momentul în care lunetistul a văzut luminile, a început să tragă în acea direcție. Morris a stins din nou luminile, s-a uitat prin reticul lunetei, a respirat adânc și a apăsat de două ori pe trăgaci. A văzut cum capul bărbatului a tresărit violent înapoi și apoi a dispărut din peisaj.
În acele scurte secunde, însă, cineva ajunsese la SUV-ul din față. Motorul a trosnit la viață. Farurile s-au aprins. Jenny Morris a deschis focul cu tot ce avea, dar vehiculul a plecat în noapte și ea nu avea nicio idee cine se afla înăuntru.
Marcus a auzit cuvintele, dar nu i-a venit să creadă.
Îi dăduse lui Morris o singură sarcină, iar ea o dăduse în bară. Nu numai că lăsase unul dintre SUV-uri să scape, dar nici măcar nu era sigură cine îl condusese - un agent sau Oleg. Dacă era un agent, era destul de rău. Dar dacă îl pierduseră pe Oleg și fișierele, atunci situația era catastrofală, din motive pe care numai Marcus le putea înțelege pe deplin.
Posibilitatea ca în această casă să se afle încă un fost soldat Spetsnaz în libertate încetini serios apropierea lui Marcus de camera de panică. Mai rău, Morris îi spusese prin radio că elicoptere pline cu mai mulți oameni se îndreptau spre ei.
Marcus și-a scos telefonul și a pornit aplicația lanternă. Și-a căutat pușca pe podeaua sălii de biliard, iar când a găsit-o, s-a uitat la genunchi și a văzut că îi curgea sânge. A făcut o grimasă, dar și-a scos rana din minte și și-a îndreptat atenția spre hol. Nu auzise niciun sunet, nicio mișcare la nivelul inferior de când îl eliminase pe ultimul tip. Dacă cineva aștepta în umbră să îl împuște, așa să fie, se gândi el. Știa unde se va duce când își va da ultima suflare pe această planetă.
Mișcându-se cât de repede a putut, șchiopătând și suferind cumplit, Marcus s-a cățărat peste moloz și morți și a ajuns în cele din urmă în camera de panică. A aprins lanterna pe un coridor și pe altul, dar nu a

văzut pe nimeni și nu a auzit nimic. Așa că a introdus codul în panoul tactil. La început nu s-a întâmplat nimic. Apoi, sursa independentă de energie a camerei de panică a pornit și ușa masivă de oțel s-a deschis. Oleg Kraskin stătea pe un taburet de lemn, părând destul de calm date fiind circumstanțele. Marcus și-a coborât arma și și-a scos cagula.
"Ți-a luat destul de mult", a spus Oleg.
"Îmi pare rău - am fost prins în trafic", a răspuns Marcus. "Ești bine?"
"O să supraviețuiesc, încă puțin, oricum", a spus rusul fără cuvinte.
Marcus a luat umorul ca pe un semn bun. "Ai ceva pentru mine?" a întrebat Marcus.
"Absolut", a spus Oleg, scoțând stick-ul. "Și tu?"
"Absolut", a spus Marcus, reîncărcând pistolul și înmânându-l.
I-a arătat rusului exact cum funcționa mecanismul de amortizare a zgomotului, unde era siguranța și cât de aproape ar trebui să fie de Luganov pentru a menține precizia.
"Orice sub un metru și jumătate, ar trebui să fie bine. Cu cât mai aproape, cu atât mai bine, mai ales dacă ești în spatele lui și el nu se uită. Dar dacă ești cu fața la el, atunci nu te apropia prea mult sau ar putea s-o îndepărteze înainte să apeși pe trăgaci."
"Am înțeles", a spus Oleg. "Avionul este gata?"
"Va fi gata când vei ajunge acolo."
"Și mașina mea este pe drum?"
"Tocmai a decolat de la Lubyanka-ETA în 12 minute."
Oleg a zâmbit sumbru în timp ce scotea din buzunarul gecii un pachet de țigări și o brichetă. A aprins una și a tras un fum lung. A închis ochii și părea să savureze gustul și momentul.
"Înainte să uităm, am nevoie de parolele pentru a intra în toate fișierele tale", a spus Marcus.
Oleg a redeschis ochii. A băgat mâna într-un alt buzunar, a recuperat o bucată de hârtie împăturită și i-a înmânat-o. Marcus a deschis-o și a constatat că era un print de calculator cu cel puțin douăzeci de parole diferite. Și-a scos telefonul mobil, i-a făcut mai multe poze, apoi a împrumutat bricheta lui Oleg și i-a dat foc.
Dintr-o dată, vocea lui Morris a răsunat la radio."Keyhole către Razor - elicopterele vor fi aici în nouă minute. Terminat."
"Recepționat", a răspuns Marcus. "Aduceți mașina pe poziție și așteptați."
S-a întors spre Oleg. "Dacă tot avem un moment la dispoziție, pot să-ți pun o întrebare?"
"Desigur", a spus Oleg.
"Mi-ai spus că Nimkov vrea să continue invazia, dar Petrovski nu vrea. Am înțeles bine?"
"Da."
"Deci, dacă reușești în seara asta și președintele iese din peisaj, planurile de război merg înainte fără sprijinul deplin și activ al ministrului apărării?"
"Probabil că nu."
"Există și alții în cabinet sau în consiliul de război care fac presiuni pentru război, alții care vor cu adevărat să atace NATO?"
"Nu, nu cred."
"Doar socrul tău?"
"Și Nimkov."
"Corect", a spus Marcus. "Și dacă președintele a plecat și Nimkov este singur, i-ar putea convinge pe ceilalți să continue?"
"Nu știu. Nu cred - nu."
"Ce va face Petrovski?"
Oleg s-a gândit la asta o clipă. "Cred că există o posibilitate reală ca el să-l aresteze pe Nimkov pentru trădare. Și să anuleze războiul."

"Ar putea face asta?"
"Eu cred că da. Ultima declarație publică făcută de președinte senatorului Dayton și întregii lumi a fost că va retrage toate forțele ruse de la granițe și va detensiona situația. Petrovski ar putea proceda pe această bază, acuzându-l în același timp pe Nimkov că încearcă să orchestreze o lovitură de stat împotriva lui Luganov. El l-ar putea arunca pe Nimkov în închisoare și ar anunța că îndeplinește dorințele exprese ale regretatului președinte Luganov. S-ar putea să meargă."
Ar fi bine, s-a gândit Marcus.
Din nou, Morris a transmis prin radio. "Șapte minute."
Marcus a ignorat-o.
"Deci rămâi convins că totul se reduce la faptul dacă Luganov trăiește sau moare?"
"Credeți-mă, domnule Ryker, vreau să existe o altă cale", a spus Oleg.
"Dar eu nu pot găsi una. Tu poți?"
"Nu, nu pot", a spus Marcus. "Și îmi pare rău."
"Atunci pot să-ți pun o întrebare?" a spus Oleg.
"Desigur."
"Dacă ai fi în locul meu - dacă situația ar fi complet inversată - ai face-o?"
Marcus a făcut o pauză. Nu se gândise la asta în acești termeni. "Nu prea contează ce aș face eu, Oleg", a spus el în cele din urmă. "E viața ta. Crede-mă, nu te voi judeca nici o clipă dacă alegi să nu faci asta. Poți pleca cu noi chiar acum, și te vom scoate din țară dacă vrei. Este alegerea ta".
Oleg părea gânditor. "Mă tot gândesc la ce a scris Soljenițîn în Arhipelagul Gulag. "Tăcând în fața răului, îngropându-l atât de adânc în noi încât niciun semn al lui nu apare la suprafață, îl implantăm, iar în viitor se va ridica de o mie de ori. Atunci când nu pedepsim și nu reproșăm nimic răufăcătorilor, nu protejăm doar bătrânețea lor trivială, ci smulgem fundațiile dreptății de sub noile generații". Socrul meu încearcă să săvârșească un rău teribil. Nu mă pot salva singur. Asta e calea lașilor, iar eu am fost laș prea mult timp. Vreau să fac ceva semnificativ, ceva important cu viața mea. Nu aș fi ales asta. Mai degrabă m-aș fi retras pe Coasta de Azur și aș fi încercat să scriu un mare roman rusesc. Dar astea sunt cărțile care mi-au fost date. Aceasta este mâna pe care trebuie să o joc."
"Și soția și fiul tău?" a întrebat Marcus, întrebându-se de ce nu adusese niciodată vorba despre ei. "Nu vrei să fii cu ei?"
Oleg s-a uitat în jos la țigara aprinsă din mâinile lui. "Pentru cine crezi că fac asta, domnule Ryker? S-ar putea să nu-i mai văd niciodată, dar cel puțin nu vor fi vaporizați într-o milisecundă de lumină strălucitoare."
Din nou radioul pocni. Elicopterele urmau să ajungă acolo în mai puțin de patru minute. Nu mai aveau timp.
"Du-te, du-te, du-te!" a strigat Marcus ieșind din casă și urcând în Mercedes.
"Unde e Kraskin?" a întrebat Morris, vizibil uimită să-și vadă partenerul singur.
"Nu contează. Dă-i drumul, Jenny", a ordonat Marcus.
Cel mai important agent CIA din Rusia s-a enervat, dar când elicopterele s-au apropiat, a făcut cum i s-a spus.
Marcus și-a reîncărcat pușca și s-a rugat ca planul său nebunesc să funcționeze în timp ce treceau prin porțile din față și străbăteau drumurile lichefiate din spate la viteze periculos de mari.
Era încă întuneric beznă. Ceasul de pe bord arăta că era doar 4:28. Puține mașini mai erau pe drumuri la o asemenea oră, dar zăpada cădea și mai tare acum, iar Morris avea ștergătoarele de parbriz pornite la

maximum. În timp ce sângele continua să i se scurgă pe piciorul stâng, Marcus s-a întins pe bancheta din spate, și-a luat rucsacul și a scos trusa de prim ajutor.
"Am stick-ul", a spus el în cele din urmă în timp ce scotocea prin trusă până când a găsit un ac hipodermic, l-a încărcat cu un analgezic și i l-a înfipt în coapsa stângă.
"Bine", a spus Morris. "Dar unde este Oleg? A fost ucis?"
"Nu, e în viață", a spus Marcus. A întins unguent antibiotic pe rană și a înfășurat-o cu tifon și bandă adezivă. "A spus că se va întâlni cu noi la aeroport. Dar mai întâi trebuie să meargă să-l vadă pe Luganov."
"De ce?"
"A spus că trebuie să îl vadă în legătură cu ceva esențial care ar putea ajuta la oprirea războiului." Marcus a îndesat trusa de prim ajutor înapoi în rucsac și a aruncat-o în spatele lui în timp ce scana cerul în căutarea echipei de salvare a ostaticilor care se apropia. În același timp, se uita dintr-o parte în alta după SUV-ul care scăpase, ca nu cumva să se ascundă în umbră, așteptând să le întindă o ambuscadă. Știa foarte bine că se apropie de o limită. Nu o mințea, nu chiar. Dar nu-i putea spune nimic. Nu acum. Poate niciodată.
"Ryker, asta nu e acceptabil", a ripostat Morris. "Am avut ordin de la președintele Statelor Unite să-l scoatem pe Raven în viață."
"Uite, el cunoaște riscurile, mai ales cu Luganov lansând o vânătoare totală de cârtițe. Dar a fost de neclintit. Crede că trebuie să meargă să se întâlnească cu președintele încă o dată. Nu am putut face nimic."
"Ai fi putut să-l prinzi oricum."
"Să-l răpești?"
"Spune-i cum vrei, Ryker - președintele ne-a dat undă verde să executăm un plan inițiat de tine. Nu doar pentru a obține fișierele, ci și pentru a-l prinde pe Raven."
"Și o vom face. Ți-am spus, a spus că ne vom întâlni la aeroport."
"Ăsta nu era planul."
"Acum este."
"Te rog, nu-mi spune că tocmai am ucis unsprezece ruși pentru a recupera un stick pe care domnul Kraskin l-ar fi putut lăsa pur și simplu pe masa din bucătărie pentru ca noi să-l luăm."
Era o acuzație brutală, echivalentă cu o crimă. Marcus nu a vrut să audă de așa ceva. A ripostat cu înverșunare. "Suntem în ceața războiului, Jenny. Situația s-a schimbat. Oleg s-a ținut de cuvânt. Ne-a dat ceea ce a promis. Dar el nu crede că e suficient. El crede că poate face mai mult, ceva care ar putea schimba semnificativ cursul războiului sau chiar să-l deraieze de la început. Chiar crezi că ar fi trebuit să-l răpesc? Ginerele președintelui rus? Și dacă aș fi făcut-o? Cum l-am fi dus la aeroport? Cum l-am fi urcat în avion? Să-l drogăm? Și apoi ce? Îl ducem la un loc negru? Îl batem de-l facem să ne spună tot ce știe? Și după aceea? Dacă nu-l omorâm, trebuie să-l eliberăm. Vrei ca el să facă totul public? Ești nebun?"
Au continuat cursa prin ținutul friguros în întunericul nopții, înapoi la stația Lukoil pentru a schimba mașinile. Marcus a început să numere în tăcere până la cincizeci. Panica este contagioasă. Dar și calmul. Rămâi calm. Fă-ți treaba. Încet este ușor. Neted este inteligent. Inteligent este drept. Dreapta este mortală.
"Și acum ce facem?" a întrebat Morris după câteva minute. "Cum anume se desfășoară asta?"
"E simplu", a răspuns Marcus. "Comandourile ajung la reședință. Dau buzna înăuntru și îl găsesc pe Oleg în siguranță în camera de panică și pe toți ceilalți morți. Îl vor întreba ce s-a întâmplat. El va spune că nu știe. Le va spune că în momentul în care au început împușcăturile, agenții săi l-au prins și l-au dus în siguranță, ceea ce este adevărat. Va spune că a

auzit toate exploziile și focurile de armă, dar nu a văzut nimic, ceea ce este de asemenea adevărat. Va cere să fie dus imediat la socrul său pentru a-i spune ce s-a întâmplat."
"Și apoi?"
"Apoi ne contactează și se îndreaptă spre aeroport, iar noi plecăm de aici", a spus Marcus. "Pentru moment, trebuie să iei legătura cu oamenii tăi. Spune-le că vom fi doar doi la început. Spune-le să ne aștepte o mașină, ceva care să nu atragă atenția, parcată lângă avion."
"De ce?"
"Ca să-l pot lua când ajunge la aeroport și să-l duc la avion cât mai repede posibil."
Dintr-o dată au auzit sunetul elicopterelor care se apropiau. Marcus a aruncat o privire prin acoperișul de la plafon și prin geamurile din față și laterale, dar nu le-a putut vedea. A coborât ușor geamul. Zăpada a început să se învârtă în interiorul mașinii. Dar, dincolo de vuietul vântului, a putut auzi elicopterele mai clar. Erau la stânga lor. Marcus le-a pus la o distanță de cel puțin un kilometru.
Câteva clipe mai târziu, au intrat în benzinărie. Dar acolo, la prima pompă, era ceva la care nu se așteptaseră - SUV-ul care scăpase, rezervorul său fiind umplut de un bodyguard singuratic. Morris a frânat brusc, dar era prea târziu. Agentul îi văzuse. Erau singura mașină de pe drum, în toiul nopții, venind din direcția ambuscadei mortale din care scăpase tipul. Erau îmbrăcați în negru și, evident, păreau suspecți. Cel puțin, agentul avea de gând să îi verifice. Când le va vedea armele, vor fi terminați.
Agentul și-a scos arma și a îndreptat-o spre Morris în timp ce se apropia de Mercedes, strigând în rusă. Marcus știa că trebuie să acționeze. A fugit din mașină. Înainte ca agentul să își poată reorienta ținta și să tragă, Marcus a apăsat pe trăgaciul puștii sale.
Împușcăturile s-au dus pe lângă țintă. Acum agentul trăgea înapoi, mai întâi în Marcus, apoi în Mercedes. Geamul din partea pasagerului a explodat. Au urmat geamurile din spate. Morris s-a îndepărtat. Marcus a tras din nou. Gloanțele se încrucișau prin aerul friguros al nopții. Marcus a șchiopătat spre dreapta, încă cu dureri imense, folosind SUV-ul rusului pentru a se acoperi. Dar în acel moment și-a dat seama că făcuse o greșeală gravă.La început, bodyguardul a început să vină prin spatele camionului, trăgând fără oprire. Dar acum Marcus l-a văzut pe agent răzgândindu-se și îndreptându-se înapoi pentru a deschide ușa din partea șoferului. Odată ajuns în siguranță în interiorul vehiculului antiglonț, el ar fi chemat întăriri, iar zona ar fi fost înțesată de soldați ruși în câteva minute. Marcus și Morris nu vor scăpa niciodată. Știind că avea la dispoziție doar o fracțiune de secundă pentru a acționa, Marcus s-a forțat să ignore durerea din genunchi. A alergat în jurul părții din față a camionului, trăgând cu tot ce avea. Dar Marcus nu trăgea în rus. El trăgea în rezervorul de benzină al SUV-ului și în duza care încă curgea cu litri de combustibil proaspăt. În timp ce trăgea, Marcus se îndepărta rapid de insula de serviciu. Cu benzina curgând și fumul în aer, tot ce avea nevoie era să creeze o singură scânteie. . . .
Și atunci a făcut-o.
Explozia masivă l-a aruncat pe Marcus peste parcare și a răsturnat SUV-ul pe cap. Mingea de foc s-a înălțat la șase, șapte metri în aer. Apoi au urmat alte explozii, pe măsură ce flăcările au urcat pe duză până la pompă, iar rezervoarele subterane s-au aprins.
Morris a sărit din SUV și a alergat la Marcus. L-a apucat de vesta antiglonț, l-a târât departe de flăcări și l-a ajutat să se ridice în picioare. "Trebuie să ne mișcăm - acum!", a strigat ea peste zgomotul infernului.

Împreună au sprintat prin spatele clădirii de serviciu, care era complet demolată și în flăcări. Când au ajuns la Volga, Marcus și-a găsit cheile, s-a urcat pe partea șoferului și s-a întins să deschidă ușa pentru Morris. Înainte ca aceasta să urce, însă, i-a spus să se ducă la Mercedes, să pornească motorul, să îl pună în marșarier, să îl îndrepte spre SUV și apoi să fugă pe drum. Se va întâlni cu ea acolo.
De data aceasta, ea nu a pus întrebări. Nici nu a ezitat câtuși de puțin. A înțeles imediat ce spunea el și a fugit să se ocupe de asta. Între timp, Marcus a băgat cheia în contact și a dat o tură. Nu s-a întâmplat nimic. A încercat din nou, apăsând pe accelerație. Motorul a tușit și a scuipat, dar a refuzat să prindă viață. Câteva secunde mai târziu, Marcus a auzit și a simțit cea mai nouă explozie. Acela era SUV-ul. Distrugerea Mercedesului nu numai că le-ar fi acoperit urmele și le-ar fi distrus dovezile, dar ar fi sporit diversiunea și i-ar fi ajutat să scape. Morris își făcuse treaba. Dar el a eșuat în a lui. Mașina lor de fugă fusese un eșec.
Exploziile fuseseră cu siguranță observate de echipele Spetsnaz și, fără îndoială, de vecinii care sunaseră deja la departamentul local de pompieri și la poliție. Dar Marcus a rămas concentrat asupra sarcinii pe care o avea de îndeplinit. Lângă Volga se afla o Lada verde-închis, o mașină compactă de fabricație rusească jalnic de proastă, care arăta ca o versiune în miniatură a unui Fiat, dacă era posibil așa ceva. Aceasta arăta ca un model de la începutul anilor nouăzeci. Avea puțină putere, posibil nici căldură, cu siguranță nu avea nici un plus, dar era a lor pentru a o lua.
Marcus s-a întrebat pe scurt cui aparținea mașina. Nu văzuse pe nimeni în interiorul clădirii de service sau oriunde altundeva în benzinăria pustie. Poate că un funcționar de noapte plecase în fugă când începuseră împușcăturile. Dar nu avea timp să își facă griji acum. Așa că a renunțat la Volga și a mers șchiopătând până la Lada. Nu era nevoie să șteargă zăpada de praf. Se topise toată în căldura toridă, iar mașina era udă leoarcă. De asemenea, era încuiată. Marcus a spart unul dintre geamurile din spate, apoi s-a întins înăuntru și a deblocat portiera din partea șoferului. Ajungând sub tabloul de bord, a pornit aplicația lanternă a telefonului său, a scos un mănunchi de fire și a pornit contactul. În câteva secunde, motorul a început să toarcă. Erau din nou în afaceri. Zăpada cădea și mai tare. A aprins farurile și a pornit ștergătoarele de parbriz la maximum, apoi a manevrat în jurul epavei în flăcări și a găsit-o pe Jenny Morris stând pe marginea drumului. În momentul în care ea a urcat în mașină, Marcus a accelerat. I-a spus lui Morris să-și sune șeful pe telefonul securizat prin satelit și să-l alerteze cu privire la schimbările din planurile lor, înainte de a-și scoate laptopul și de a încărca tot conținutul stick-ului la Langley. Timpul era esențial, iar în curând s-ar putea să aibă companie.
PALATUL PREZIDENȚIAL, NOVO-OGARYOVO, RUSIA-29 SEPTEMBRIE
Oleg Kraskin era îngrozit, nefiind sigur dacă ar putea merge până la capăt.
Era aproape cinci și jumătate dimineața când elicopterul care îl transporta a aterizat pe pista proaspăt arată, lângă elicopterul Mi-8 al lui Luganov, mult mai mare. Până acum, Marcus avusese dreptate la fiecare pas. Din momentul în care comandourile intraseră în camera de panică, el nu fusese doar interogat; fusese practic interogat. Granițele dintre cele două erau foarte neclare, dar povestea lui Oleg se susținuse.
Nu, nu era rănit, nu grav, deși își lovise genunchiul în toată agitația. Nu, nu avea nicio idee cine atacase casa părinților săi. Nu, nu văzuse nimic. Da, agenții își făcuseră treaba cu brio și curaj. Îl aduseseră imediat în camera de panică și începuseră să lupte curajos pentru a-i salva viața. În acest sens, reușiseră, iar Oleg își exprimase profunda

recunoștință pentru fiecare dintre ei. Plânsese literalmente când văzuse carnagiul și distrugerile din toată casa. Se enervase, chiar țipase, când se simțise tratat ca un suspect. În cele din urmă, nu a existat nicio urmă de dovadă că ar fi fost complice în vreun fel. Dimpotrivă, părea să fi fost ținta unui complot de asasinat sofisticat și obraznic.
Astfel, așa cum prevăzuse Marcus, Oleg fusese reabilitat și adus la palat, alături de socrul său, atât pentru a se recupera, cât și pentru a ajuta la efortul de război. Toate acestea fuseseră partea ușoară. Ceea ce avea să urmeze avea să fie infinit mai dificil, punând la încercare fiecare gram de disciplină și viclenie pe care Oleg le poseda.
Oleg și-a luat servieta de piele în timp ce șase agenți voinici îl ajutau să coboare din elicopter. Ei au creat un cordon strâns în jurul lui, iar el a intrat șchiopătând pe ușile porticului nordic. Îi aștepta un alt grup de agenți, care supravegheau un punct de control pe care Oleg îl mai văzuse folosit doar pentru personalul șefilor de stat străini. Niciodată pentru familie. Niciodată pentru el. De data aceasta, însă, supraveghetorul punctului de control l-a surprins pe Oleg cerându-i să își treacă prin aparatul cu raze X bunurile personale - ceasul, portofelul, servieta, pantofii, mărunțișul din buzunar și orice altceva mai avea asupra sa.
"Președintele mă așteaptă", a spus Oleg indignat.
Ofițerul FSB a dat din nou din cap. "Da, domnule. Înțeleg, domnule."
"Am chestiuni urgente de discutat cu președintele."
"Desigur - va dura doar un moment", l-a asigurat ofițerul.
Totul nu decurgea conform planului. Oleg simțea picături de transpirație formându-se pe ceafă.
"Este ridicol", a obiectat din nou Oleg. "Nu am fost niciodată supus la astfel de lucruri".
"Îmi cer scuze, domnule Kraskin, dar acestea sunt ordinele președintelui pentru toți cei care intră în reședință", a răspuns ofițerul în timp ce colegii săi priveau. "Având în vedere tot ce se întâmplă, operăm într-o stare de alertă sporită. Sunt sigur că puteți înțelege. Nu ne putem asuma niciun risc".
Simțindu-se prins în capcană, Oleg s-a îndreptat direct spre ofițer și i-a intrat în față. "Nu ne putem asuma niciun risc?", a întrebat el. "Ai idee prin ce tocmai am trecut, ce tocmai am supraviețuit?"
"Știu, domnule, și..."
"Și totuși ai tupeul să-mi vorbești așa?"
Tensiunea din aer era densă. Mai mulți agenți s-au uitat în altă parte. Cu toate acestea, supervizorul și-a menținut poziția cu umilință, dar fermitate. "Nu vreau să fiu lipsit de respect, dle Kraskin, dar ordinele sunt ordine."
Cei doi bărbați au rămas acolo pentru o clipă, uitându-se unul la celălalt. Apoi Oleg a clipit. Și-a dezlegat pantofii și i-a pus pe banda transportoare. Și-a scos cureaua și butonierele, ceasul, portofelul și stiloul din buzunarul de la piept și le-a pus și pe banda transportoare. Operatorul a trecut imediat obiectele prin mașină.
"Și servieta, dacă nu vă deranjează", a spus supraveghetorul, observând că Oleg așezase inițial servieta pe podea când își scosese pantofii, dar nu o pusese pe banda transportoare.
Inima lui Oleg bătea cu putere. Dacă era oprit aici, ar fi fost dezastruos. Nu numai că planul lui Marcus ar fi fost ruinat și războiul ar fi continuat, dar Oleg ar fi mers direct în măruntaiele Lubyanka pentru a înfrunta torționarii FSB-ului și o soartă mult mai rea decât moartea. A ridicat servieta.
"Aveți un laptop?", l-a întrebat supraveghetorul.
"Am", a spus Oleg.
"Vă rog să îl scoateți și să îl treceți separat".

Oleg a făcut așa cum i s-a cerut.
Timpul părea să se oprească în timp ce operatorul cu raze X studia fiecare centimetru pătrat al fiecărui obiect. Când fiecare a fost curățat și a ieșit pe partea cealaltă, un alt agent l-a examinat manual. Acesta a scos bateria de la computerul portabil, a studiat-o cu atenție, apoi a înlocuit-o și a pornit computerul. Când acesta a pâlpâit la viață, agentul a fost mulțumit. L-a oprit din nou, apoi și-a îndreptat atenția către servietă, verificând cu atenție fiecare secțiune. Când a găsit un pachet de țigări nedeschis, a rupt cu grijă celofanul, a deschis pachetul și a aruncat conținutul pe tejghea. Convins că nimic nu era în neregulă, a pus fiecare țigară la locul ei și pachetul înapoi în buzunarul servietei unde îl găsise.
Apoi a scos un mic reportofon digital. Ofițerul a deschis spatele și a scos bateriile. Apoi a deschis un sertar din biroul din spatele său, a scos baterii de același tip și le-a pus în aparat. A pornit reportofonul, dar nu a scos niciun sunet. Aparatul era nou. Niciun mesaj nu fusese încă înregistrat pe el. Mulțumit, ofițerul a pus dispozitivul în servietă și a dat din cap. "Ești pregătit."
Oleg a început să respire din nou și era pe punctul de a se descurca în jurul magnetometrului, așa cum făcea întotdeauna. Cu toate acestea, supraveghetorul i-a cerut lui Oleg să își dea jos haina de ploaie și haina de costum și să le treacă și pe acestea prin aparatul cu raze X.
"Apoi va trebui să treci prin detectorul de metale", a spus el.
Oleg s-a holbat la el.
"Din nou, cele mai sincere scuze, domnule Kraskin, dar ordinele președintelui..."
Oleg a făcut o pauză, încercând din răsputeri să pară enervat și nu îngrozit. Dar îngrozit era, și nu mai putea trage de timp. Nu avea cum să treacă prin detectorul de metale fără să-l declanșeze. Ar fi fost percheziționat imediat și arestat rapid când ar fi găsit arma.
Încet, cu o cameră plină de agenți care îl priveau, și-a dat jos haina și a pus-o pe banda transportoare. Apoi a făcut același lucru cu sacoul de la costum. Când operatorul a pornit banda și ambele articole au început să treacă prin aparatul cu raze X, Oleg și-a îndreptat cravata, întrebându-se ce să facă în continuare. Nu avea unde să fugă, nu avea unde să se ascundă. Asta era, sfârșitul drumului.
De ce nu fugise din țară cu Marcus Ryker?
Hotărât să își accepte soarta, Oleg a respirat adânc și a înaintat șchiopătând.
Aparatul a început să bipăie. A întins mâinile, pregătindu-se să fie electrocutat.
Chiar în acel moment, Dmitri Nimkov a apărut după colț.
"Asta va fi tot", a lătrat Nimkov înainte ca vreunul dintre ofițeri să înceapă percheziția. "Cum îndrăzniți să-l tratați astfel pe ginerele președintelui, mai ales după tot prin ce tocmai a trecut! Ce este în neregulă cu voi, oameni buni? Nu aveți niciun respect pentru familie?"
Bărbații au încremenit. Oleg era cenușiu. Niciunul dintre ei nu s-a mișcat, dar Nimkov și-a pus brațul în jurul lui Oleg și l-a ajutat să-și strângă lucrurile. Când Oleg a terminat să-și pună pantofii și cureaua, și-a strâns restul lucrurilor și le-a pus în servietă împreună cu computerul. Apoi și-a îmbrăcat la loc geaca de la costum, și-a așezat pelerina de ploaie pe braț și, cât de calm a putut, i-a mulțumit șefului FSB, cu siguranță ultimul om la care se aștepta să-l ajute să treacă de securitate.
"Plăcerea mea, Oleg Stefanovici", a spus Nimkov. "Vino. Președintele vă așteaptă."
"Atunci, prin toate mijloacele, mergeți înainte", a răspuns Oleg, deși știa traseul pe de rost.

Când Nimkov l-a văzut pe Oleg mișcându-se atât de încet, cu piciorul stâng înțepenit ca o scândură și cu durere pe față, l-a întrebat ce s-a întâmplat. Oleg a spus că nu era nimic. Căzuse în timpul grabei de a ajunge la camera de panică, inflamând o veche rană de hochei.
Pe măsură ce șerpuiau prin mai multe holuri, Oleg a observat că treceau pe lângă mult mai mulți agenți decât erau de obicei postați în interiorul reședinței. Erau staționați la fiecare zece metri sau cam așa ceva. Prin ferestre, Oleg nu s-a putut abține să nu observe unitățile K-9 care cutreierau incinta. Trăgători de elită în ținută de luptă arctică erau vizibili pe acoperișurile anexelor. Cu fiecare pas, Oleg își simțea temerile crescând și hotărârea slăbindu-i.
În cele din urmă, au cotit un colț și au ajuns în fața biroului privat al lui Luganov. Pe holul acela se aflau nu mai puțin de șase membri de elită ai diviziei prezidențiale de gardă de corp. Nimeni din echipa lui Luganov nu era mai de încredere decât aceștia, iar cel mai de încredere dintre toți era agentul special Kovalev, postat chiar în fața ușii. Kovalev dădu din cap când Oleg și Nimkov se apropiară. Îi cunoștea bine pe amândoi. Cu toate acestea, le-a cerut amândurora să prezinte documente de identitate cu fotografie. Era ceva nemaiauzit, dar niciunul dintre ei nu s-a opus. Ambii și-au scos buletinele din portofel. Kovalev le-a studiat cu atenție, apoi a studiat fețele bărbaților. Oleg era sigur că bărbatul va vedea prin el, dar a returnat legitimațiile și s-a dat la o parte de la ușă pentru a-i lăsa să treacă.
Ușa grea, groasă, întărită cu oțel, se deschidea într-un hol scurt, gol, acoperit cu mochetă - o măsură de securitate suplimentară pentru a fi absolut siguri că nicio persoană neautorizată nu se putea apropia de președinte. Nimkov, știindu-și locul, l-a lăsat pe Oleg să intre primul. Când Oleg a ajuns șchiopătând la ușa de la celălalt capăt al holului, a bătut de două ori. A deschis ușa abia când l-a auzit pe socrul său spunându-i să intre.
Președintele stătea lângă biroul său, pe un fotoliu supraîncărcat, privind în gol pereții tapetați cu cărți de tot felul, de la literatură rusă apreciată la istorii militare și biografii ale marilor lideri, până la romane occidentale, în special thrillere politice, pentru care Luganov avea o slăbiciune. Era îmbrăcat casual, cu blugi, un pulover cu decolteu în V albastru marin peste un tricou alb, cizme și fuma o țigară. În șemineul de piatră era un foc puternic. Era și o sticlă deschisă de Stolichnaya și un pahar pe jumătate gol. Asta nu era de bun augur atât de devreme dimineața, se gândi Oleg.
"Oleg Stefanovici, tu ești - în sfârșit - tu trăiești și respiri", a spus Luganov, vorbind ușor greoi, deși asta putea fi atât din cauza lipsei de somn, cât și a abundenței de alcool.
Oleg a dat din cap, dar apoi s-a întors împotriva șefului FSB fără avertisment. "Sunt în viață, dar nu datorită imbecililor pe care mi i-a repartizat acest om, tată. Dmitri Dmitrovici, cum se face că ai asemenea incompetenți în echipa mea de securitate? Cum se face că ai permis ca viața mea să fie pusă în asemenea pericol?"
Nimkov a fost prins complet cu garda jos, iar Oleg a rămas pe atac. La urma urmei, socrul său fusese cel care îl învățase că cea mai bună apărare este o ofensivă bună.
"Dmitri Dmitrovici, spune-ne, i-ai vânat pe porcii jegoși care au încercat să mă omoare? Ai capturat vreunul dintre ei? Ați ucis vreunul dintre ei? Sau este prea mult pentru tine și idioții plângăcioși și patetici care lucrează pentru tine?"
Nimkov a încercat să răspundă, dar Luganov a intervenit. "Vino, vino; stai jos, Oleg Stefanovici", a spus președintele. "Lasă-ți deoparte haina și servieta și ia loc. Ați trecut printr-o încercare teribilă. Știu că sunteți furios. Și eu sunt. Dar nu este nevoie să vă descărcați

frustrările pe FSB sau pe stimatul său director. Suntem în aceeași echipă, nu-i așa?"
Luganov a făcut semn spre un scaun neocupat din stânga sa. Oleg l-a luat cu reticență. Nimkov s-a așezat pe scaunul din dreapta președintelui. Apoi Luganov a apăsat o sonerie de pe biroul său, iar câteva secunde mai târziu a intrat un steward.
"Adu niște ceai pentru fiul meu și micul dejun pentru noi toți", a ordonat Luganov. "A fost o noapte lungă. Cred că avem cu toții nevoie de ceva hrană."
Luganov s-a uitat în jurul camerei. Nici Oleg, nici Nimkov nu au scos un cuvânt.
"Da, Excelența Voastră. Imediat, domnule."
Când stewardul a ieșit din cameră și a închis ușa în urma lui, Luganov i-a dat cuvântul directorului FSB.
"Îmi cer scuze profund, Oleg Stefanovici", a început Nimkov. "Aceasta a fost o breșă teribilă în securitatea noastră. Mă tem că nu avem niciunul dintre făptași în custodie. Dar oamenii mei cercetează cu atenție locul crimei și vă garantez că vom face arestări mai repede decât ați putea crede."
Felul în care Nimkov a rostit ultima frază l-a îngrijorat pe Oleg. Era aceasta o amenințare, proferată chiar aici, în prezența președintelui însuși? Oleg se întreba ce greșeli comiseseră Marcus și echipa sa, ce dovezi incriminatoare lăsaseră în urmă și cât de repede - dacă era cazul - puteau fi legate de el. Mai mult, însă, Oleg se întreba cât avea de gând să rămână Nimkov. Planul pe care i-l dăduse Marcus nu luase în calcul un al doilea om în cameră, cu atât mai puțin pe șeful serviciilor de securitate ale Rusiei.
"Dmitri Dmitrovici, ce știi până acum?" a întrebat Luganov.
"Pentru început, Excelență, am recuperat una dintre mașinile cu care au fugit atacatorii", a explicat Nimkov. "Ei bine, recuperat probabil nu este termenul corect. Mai degrabă "localizată". Un Mercedes. Un SUV. Oamenii mei l-au găsit la șase mile distanță de proprietatea Kraskin."
"Unde mai exact?"
"La o benzinărie Lukoil pe care teroriștii au aruncat-o în aer pentru a-și acoperi urmele."
"Aruncată în aer?", a întrebat președintele.
"Complet dărâmată, iar focul este încă puternic", a confirmat Nimkov. "Va fi nevoie de ceva timp pentru a rezolva pagubele. Unul dintre agenții mei a fost găsit mort la fața locului. Învelișuri de cartușe peste tot. Se pare că a fost un schimb de focuri. Totul s-a petrecut în momentul în care echipa noastră de salvare a ostaticilor sosea să te ia pe tine, Oleg Stefanovici. Din câte putem spune în acest moment, omul nostru era în urmărirea Mercedesului. Este posibil ca cele două vehicule să se fi izbit de benzinărie. Nu este încă clar, dar drumurile erau alunecoase din cauza zăpezii."
Oleg era îngrozit de veste, întrebându-se brusc dacă Marcus mai trăia măcar.
"Ce ați mai găsit?" a întrebat el, convins că era în interesul lui să rămână în ofensivă. "Câți au atacat casa și cine erau? Ceceni?"
"Mă bucur că ai întrebat, Oleg Stefanovici, pentru că acesta este unul dintre cele mai ciudate lucruri despre atac", a spus Nimkov. "Nu am găsit cadavrele niciunuia dintre teroriști în sau în jurul casei familiei tale."
"Niciunul?"
"Ciudat, nu-i așa? Doisprezece dintre oamenii mei sunt morți. Niciun făptaș. Totuși, balistica confirmă că toți trăgeau cu armele lor."
"O dovadă în plus a incompetenței lor, dacă mă întrebi pe mine", s-a înfuriat Oleg. Încerca să se dea bine în spectacol, dar îi era teamă unde

se va ajunge. Nu avea idee câți oameni adusese Marcus cu el. Nu întrebase dinainte pentru că nu voia să știe. Nu întrebase după aceea pentru că nu avusese timp. Dar având în vedere amploarea schimbului de focuri și distrugerile provocate casei, cu siguranță fuseseră cel puțin șase sau opt. Asta presupusese Oleg, oricum, și era de neconceput ca agenții FSB să nu fi eliminat cel puțin câțiva dintre ei.
"Poate că a fost vorba de incompetență", spuse Nimkov, ridicându-se în picioare. "Sau poate că există o altă explicație."
"Cum ar fi?" a întrebat Oleg. A observat că socrul său era neobișnuit de tăcut în timpul conversației.
"Poate că li s-a înscenat ceva."
"O înscenare? Cum?"
"Poate că cineva le-a dat pontul, cineva din interior, cineva care încerca să acopere o crimă."
"Doar oamenii tăi știau unde urma să fiu în seara asta", a ripostat Oleg. "Părinții mei nu știau. Nici Marina. Există o cârtiță în FSB?"
"Există o cârtiță undeva - asta pare clar", a spus Nimkov. Șeful FSB s-a întors spre președinte. "Îmi permiteți?"
Luganov a consimțit, așa că Nimkov s-a îndreptat spre o consolă de televiziune pe care Oleg a observat că era conectată la un computer portabil.
"Am niște înregistrări video de supraveghere pe care le-am adus pentru ca președintele să le vadă. Acum că ești aici, aș vrea să ți le arăt și ție, Oleg Stefanovici. Și apoi, cu permisiunea președintelui, aș putea avea câteva întrebări."
"Ați auzit ceva?" a întrebat Morris.
"Nu încă."
La cinci minute de Aeroportul Internațional Domodedovo, Marcus a ieșit de pe autostradă și a virat pe strada Ilyushina. A parcat Lada în parcarea din spate a hotelului Ramada. Morris a verificat laptopul. Fișierele terminaseră de încărcat. A scos stick-ul și i l-a înmânat înapoi lui Marcus. Apoi și-au îndesat rapid armele, muniția, radiourile, vestele antiglonț, cagulele și alte provizii în saci mari, le-au băgat în portbagaj, au încuiat portierele și s-au strecurat în clădire pe o ușă laterală folosind un card cheie pe care Morris îl adusese cu ea, conform planului de extracție pe care îl concepuseră împreună cu câteva zile înainte.
Odată intrați, cei doi s-au îndreptat direct spre toaletele de pe hol. Acolo, fiecare a găsit o pungă prepoziționată pentru ei în partea de jos a coșurilor de gunoi. Fiecare pungă conținea haine de schimb, o pălărie de iarnă, o haină, mănuși, cizme, o perucă, ochelari, un pașaport fals, o legitimație de aeroport și, în cazul lui Marcus, o mustață și un cioc false. Marcus și-a spălat sângele și sudoarea de pe față și de pe mâini, apoi și-a bandajat din nou genunchiul cu tifon proaspăt și bandă adezivă. A îmbrăcat salopeta albastru închis și cizmele de lucru, și-a pus restul deghizării și s-a întors afară, unde a oprit un autobuz Ramada, condus de unul dintre oamenii lui Morris.
Naveta i-a condus direct la terminalul de aviație privată din partea opusă a terenului, vizavi de terminalele comerciale de pasageri. Odată ajunși acolo, cei doi au debarcat și au trecut de controlul de securitate ca și cum ar fi fost membri ai echipei de la sol care își făceau schimbul de dimineață. Un agent de securitate cu ochii obosiți nu le-a acordat atenție niciunuia dintre ei în timp ce treceau prin detectoarele de metale. Nu aveau asupra lor arme sau explozibili. Nu aveau genți sau alte obiecte personale de inspectat. Așa că au fost trecuți destul de repede. Îndreptându-se spre linia de zbor, au reperat Gulfstream IV cu numărul de coadă care le fusese dat în prealabil și au urcat la bord, salutând din cap membrii echipajului de la sol care își terminau pregătirile înainte

de zbor. Nici Marcus, nici Morris nu au atras atenţia. Pe măsură ce furtuna de la începutul iernii se intensifica, echipajul era îngheţat şi epuizat şi nerăbdător să-şi termine tura şi să ajungă acasă la familiile lor.
La bord, Morris a păşit spre cabina piloţilor, a bătut de patru ori şi a şoptit un cuvânt de cod. O clipă mai târziu, uşa carlingii s-a deschis, iar doi ofiţeri CIA îmbrăcaţi în piloţi au ieşit şi i-au întâmpinat. Morris şi femeia pilot s-au îndreptat spre cele două toalete. Marcus şi bărbatul s-au îndreptat spre partea din spate a avionului, unde au făcut schimb de haine în bucătărie. Apoi ofiţerul i-a dat o cheie de la o maşină de securitate a aeroportului parcată lângă uşa de la terminal.
"Este acoperit de zăpadă?" a întrebat Marcus.
"Nu ar trebui să fie prea rău", a răspuns ofiţerul. "Am periat-o la fiecare cincisprezece minute şi am pornit motorul de două ori. Ar trebui să fiţi gata de plecare."
"Şi armele?"
Ofiţerul a înmânat un pistol de fabricaţie rusească. Era un model mai nou şi mai mare decât cel pe care Marcus i-l dăduse lui Oleg şi era, aşa cum insistase el, echipat cu amortizor. Ofiţerul spuse că mai era şi o mitralieră într-un sac de pânză pe podeaua vehiculului pe care îl rezervase pentru ei şi alte două puşti automate şi o mulţime de muniţie sub scaunele din cabina piloţilor, pentru orice eventualitate.
Schimbul a fost curând finalizat. Ofiţerii CIA erau acum îmbrăcaţi ca membri ai echipajului de la sol. Morris era îmbrăcată ca pilotul principal, deoarece era singura dintre cei doi care deţinea licenţa şi calificarea necesare pentru a pilota un Gulfstream, în special pe o vreme ca aceasta. Marcus era îmbrăcat ca copilotul ei. Îşi obţinuse licenţa de pilot privat când era mai tânăr, dar pe avioane cu un singur motor cu elice, nu pe avioane cu reacţie, şi cu siguranţă nu pe un G4. Morris le-a mulţumit colegilor ei, la fel ca Marcus, şi au coborât din avion. Marcus a ridicat treptele şi a încuiat uşa cabinei, în timp ce Morris s-a dus în cabina de pilotaj pentru a revizui lista de verificare înainte de zbor.
Încă nu se auzise nimic de la Oleg, iar Marcus începea să se îngrijoreze. Se aştepta la ceva până acum. Nespusă între el şi Morris - dar foarte mult în aer - era întrebarea pentru care Marcus nu avea un răspuns: Cât timp aveau să aştepte până să fie nevoiţi să-l elibereze pe Oleg şi să plece fără el?
Oleg se holba la ecranul televizorului, cu faţa palidă şi mâinile tremurându-i uşor.
Nu mai era în ofensivă.
Înainte ca Dmitri Nimkov să-şi poată relua interogatoriul, intendentul şef a bătut de două ori la uşă. Luganov a spus că poate intra şi, în curând, au fost serviţi cu omletă cu brânză, rulouri dulci, fructe proaspete şi chai aburind. Stewardul a turnat câte o ceaşcă pentru fiecare bărbat. Luganov a devenit repede nerăbdător şi i-a făcut semn să plece, iar el s-a strecurat afară.
"Cine era fata?" a întrebat Nimkov, stând deasupra lui.
La început, Oleg a fost prea şocat pentru a răspunde.
"O să aflăm destul de curând", a continuat Nimkov. "Nu îndrăzni să iroseşti răbdarea preşedintelui sau bunăvoinţa sa".
Totuşi, Oleg nu-şi găsea cuvintele, atât de şocat era de caseta pe care tocmai o văzuse.
"Ai găsit-o singur?", a continuat şeful FSB. "Sau ţi-a furnizat-o Marcus Ryker?"
"Habar nu ai despre ce vorbeşti, Dmitri Dmitrovici", a răspuns în cele din urmă Oleg.
"Cu siguranţă nu poţi nega că ai dat biletul de ieşire echipei tale de securitate miercurea trecută", a remarcat Nimkov. "Cu siguranţă nu puteţi

nega că v-ați cazat la Hotel National. Sau că ai plătit cu bani gheață pentru camera ta și ai cerut o cameră care s-a întâmplat să fie lângă un membru al delegației senatorului Dayton, nu-i așa?"
Oleg nu putea suporta să se uite la socrul său, dar disprețul pe care îl avea pentru Nimkov ajungea la punctul de fierbere.
"Cred că de fapt îl cunoașteți pe agentul special Ryker, nu-i așa?" a insistat Nimkov, bucurându-se în mod evident de rolul său de anchetator. "L-ați mai întâlnit, la Berlin."
Oleg nu spuse nimic. Planul se destrăma sub ochii lui.
"Cu siguranță nu negi acest lucru, nu-i așa, Oleg Stefanovici?"
Oleg a început să intre în panică.
"Cum poți?", a continuat șeful FSB, încrederea lui crescând, vocea lui devenind mai furioasă. "Stai acolo lângă liderul tău, atât de îngâmfat, cu atâta aroganță și dispreț, refuzând să-mi răspunzi la întrebări. Dar eu știu deja răspunsurile. Am declarații sub jurământ de la nu mai puțin de cinci martori că ați întrerupt o întâlnire în cancelaria germană pentru a vă prezenta domnului Ryker când acesta lucra pentru serviciile secrete americane. Ce concluzie ar trebui să tragă președintele de aici?"
Oleg putea simți pistolul, cald pe carnea lui. Dar nu putea întinde mâna după el. Nu încă.
"Personalul meu a recuperat raportul dvs. scris din acea călătorie. Nu ați menționat niciun contact personal neautorizat cu un membru al guvernului american. Totuși, se întâmplă să fie aceeași persoană căreia i-ai permis să participe la o întâlnire cu președintele Luganov în orele premergătoare unui război. Și se întâmplă să fie persoana din camera alăturată a dumneavoastră de la Hotel National. Să concluzioneze președintele că aceasta este doar o întâmplare?"
Oleg se simțea rău fizic.
"Și femeia? Spune-ne cine este", a cerut Nimkov. "Totul este pe video, Oleg Stefanovici. Ajunge cu tăcerea și cu tergiversarea. Chiar ai de gând să stai acolo și să ne spui că nu o înșeli pe fiica Excelenței Sale?"
Oleg era gata să răspundă, dar Luganov-livid l-a întrerupt. "Oleg Stefanovici, spune-mi numele micuței târfe și termină cu asta!", a cerut președintele, ridicându-se în picioare, cu fața roșie ca focul.
Chiar atunci a sunat telefonul mobil al lui Nimkov. Șeful FSB s-a uitat la președinte. Momentul era groaznic, dar mai erau mai puțin de patruzeci și opt de ore până la declanșarea unui război. Luganov a dat din cap, iar Nimkov a răspuns.
"Nu acum", a răspuns el vocii de la celălalt capăt al firului.
"Bineînțeles că înțeleg, dar este ocupat cu o problemă de securitate națională. Nu, vă voi suna când voi putea".
"Cine este?" a răbufnit Luganov.
"Sunt agentul Kovalev, domnule", a răspuns Nimkov. "Domnișoara Slatsky trebuie să vă vadă. Ea spune că este urgent. Ce ai vrea să facă?"
"Ea va aștepta", spuse Luganov, mai furios decât îl văzuse vreodată Oleg. "Și spune-i lui Pavel că nu voi mai fi întrerupt. Îl voi anunța când am terminat. Până atunci, să nu fiu deranjat. M-am făcut înțeles?"
"Perfect, Excelența Voastră", răspunse Nimkov, și transmise mesajul mai departe.
Amândoi bărbații erau acum deasupra lui Oleg, iar Oleg nu mai putea suporta. Avea să le răspundă la întrebări. Le va spune ceea ce voiau să știe. Trebuia să o facă. Ce altă alegere avea?
"Da, Dmitri Dmitrovici, neg - neg totul!"
Oleg, încă așezat, și-a îndreptat privirea înghețată spre șeful FSB. "Nu am o aventură și nici nu aș avea vreodată. Cum îndrăznești să insinuezi că aș avea".
A trecut la președinte și a coborât vocea pentru a fi - sau cel puțin a părea a fi - respectuos față de un tată și un lider.

"Numele ei?" a spus el. "Numele ei este Marina Aleksandrovna Luganova. Am iubit-o din ziua în care ne-am cunoscut în facultate și nu i-am fost niciodată infidel. Nici măcar o dată. Niciodată."
Acum erau Luganov și Nimkov cei care erau luați prin surprindere atât de apărarea lui Oleg, cât și de ferocitatea și profundul sentiment de convingere cu care a făcut-o.
"Munceam de prea mult timp", a spus el, cu vocea mai stinsă, cu regretul dens în glas. "Nu am fost niciodată acasă. Mi-era dor de Vasili, și de Marina și mai mult. Așa că am sunat-o în acea seară din biroul meu. Verifică înregistrările telefonice. Am rugat-o să vină la hotel și să rămână peste noapte cu mine. Am rugat-o să fie discretă, să intre pe o ușă laterală, să poarte o eșarfă, astfel încât nimeni să nu o poată recunoaște. Ultimul lucru pe care am vrut să-l fac a fost să atrag atenția asupra ei sau asupra ta, părinte."
Luganov a fost atât de uimit încât a dat fizic înapoi câțiva pași. Nimkov a fost, de asemenea, clar luat prin surprindere. I-a urmat exemplul președintelui și s-a îndepărtat de Oleg, deși nu la fel de mult.
"Este adevărat?" a întrebat Luganov.
"Este", a spus Oleg. "Totul este adevărat. Sun-o pe Marina. Întreab-o chiar tu. Ea îți va spune. Nu sunt un trădător și cu siguranță nu sunt un adulterin. Iubesc această țară și o iubesc pe fiica dumneavoastră mai mult decât viața însăși și aș face orice pentru a le proteja."
Camera era tăcută. Mâncarea și ceaiul stăteau acolo reci și neatinse. Nimkov a ridicat telefonul de pe birou, dar Luganov i-a luat receptorul.
"O voi face eu însumi. Stai jos, Dmitri Dmitrovici. O să lămurim asta chiar acum."
Nimkov s-a așezat în timp ce Luganov îi cerea operatorului de la palat să facă legătura cu locuința fostei soții și să o pună pe fiica sa la telefon.
Oleg a tresărit și și-a ținut stomacul. "Tată, pot să merg la toaletă?"
Iritat, poate de întrebare, poate că Marina nu era deja la telefon, Luganov a mormăit de aprobare. Oleg s-a ridicat și s-a îndreptat șchiopătând spre ușă. Era o baie în capătul holului. Dar Nimkov a întins mâna și i-a blocat calea.
"Folosește-o pe asta", a spus el, arătând spre toaleta conectată la birou.
"Este rezervată președintelui", a răspuns Oleg.
"Date fiind circumstanțele, sunt sigur că nu se va supăra. Nu am vrea să te rătăcești".
Oleg s-a uitat la socrul său, care a mârâit din nou aprobator după ce i-a înjurat pe operatori și a cerut ca lucrurile să se miște mai repede.
"Să nu dureze prea mult", l-a instruit Nimkov. "Nu am terminat".
Oleg nu a spus nimic, dar a intrat șchiopătând în toaletă și a închis și încuiat ușa în urma lui. A aruncat o privire în jur. Nu erau ferestre. Nici nu ar fi existat vreo cameră ascunsă. A deschis robinetul, astfel încât oamenii de afară să audă apa curgând. Apoi și-a desfăcut pantalonii. Își lipise cu bandă adezivă pistolul mic pe care i-l dăduse Marcus pe interiorul coapsei stângi, chiar sub inghinali. Acesta era motivul pentru care șchiopăta. Nu-și rănise niciodată genunchiul. Oleg a așteptat câteva clipe, apoi s-a întins și a tras apa la toaletă pentru a masca sunetul benzii rupte de pe pielea lui.
Așează pistolul pe vasul de toaletă, își trase pantalonii la loc și îi închise din nou. În timp ce scotea toată banda adezivă și o arunca în toaletă, se uita fix la pistol.
Deci asta a fost, s-a gândit Oleg. Făcuse tot ce-i spusese Marcus Ryker. Ajunsese în incinta palatului prezidențial - trecuse de zeci de gărzi de corp înarmate, trecuse chiar și de șeful FSB - cu un pistol încărcat.

Întrebarea era dacă putea merge mai departe. Oleg nu omorâse niciodată pe nimeni. Da, își făcuse stagiul în armată. Dar după antrenamentul de bază, fusese funcționar în biroul avocatului șef. Chiar avea de gând să intre pe aceste uși și să împuște nu doar unul, ci doi oameni cu sânge rece? Nici el, nici Marcus nu se gândiseră la un scenariu în care o a doua persoană ar fi fost în cameră - cu siguranță nu Dmitri Nimkov. Nici nu luaseră în considerare posibilitatea ca FSB să fi făcut legătura între Oleg și Ryker la Hotel National. O astfel de evoluție a complicat enorm lucrurile. Acum exista un risc foarte real ca Marcus - și deci guvernul american - să fie legat de ceea ce Oleg era pe cale să facă.
Nu i se făcuse rău la stomac când ceruse să fie scuzat. Acum îi era. Chiar avea de gând să facă asta? Avea de gând să-l omoare pe tatăl soției sale, pe bunicul unicului său fiu? Și chiar dacă ar fi încercat, ar fi fost în stare să-l împuște pe președinte înainte ca Nimkov să poată să tragă și să riposteze? Era mai bine să-l elimine mai întâi pe Nimkov? Îndoielile îl străbăteau, dar nu prea mai avea timp pentru indecizie. Marcus fusese clar - odată ce era singur într-o cameră cu Luganov, trebuia să ceară permisiunea de a merge la toaletă, să recupereze arma și apoi să revină în cameră cu pistolul scos și să tragă imediat. Marcus insistase să folosească elementul surpriză în avantajul maxim.
Oleg voia să trăiască. Voia să îi vadă din nou pe Marina și Vasili. Voia să-i țină în brațe și să îmbătrânească cu ei. Dar acestea nu mai erau opțiuni. Nu și dacă ieșea din camera asta, cu arma în mână. Pentru o clipă s-a gândit să-și ia viața chiar acolo, în toaletă. Dar asta nu ar fi oprit războiul. Și era ieșirea lașilor.
Oleg s-a gândit din nou la Soljenițîn. Cum putea el să tacă în fața răului? Cum ar putea trăi cu sine însuși îngropând adevărul atât de adânc sau ignorându-l atât de complet încât acesta ar putea "răsări de o mie de ori în viitor"? A nu face nimic i-ar putea salva viața, dar nu a condamnat milioane de alții? Un singur lucru ar fi putut împiedica declanșarea acestui război teribil și distrugerea întregii națiuni ruse, ca să nu mai vorbim de restul lumii. Oleg era singurul om în măsură să schimbe cursul istoriei. El știa asta.
Cu toate acestea, uitându-se în oglindă - la ochii lui obosiți, injectați cu sânge și la cearcănele de sub ei - se întreba. Putea el să apese pe trăgaci? Voia să o facă, dar oare se păcălea singur? Cu siguranță Marcus Ryker putea să o facă. Dar putea Oleg Kraskin?Nimkov începu să bată în ușa de la baie.
"Oleg Stefanovici, ajunge. Am mai multe întrebări, la fel ca tatăl tău."
Era timpul să-și înfrunte acuzatorii și soarta. Oleg a mai tras o dată apa la toaletă. S-a spălat pe mâini și pe față și le-a uscat cu un prosop de pluș. Apoi și-a scos cravata, și-a refăcut nasturii la haină și a deschis ușa.
Nimkov stătea acolo și îl aștepta.
"Înainte să spui ceva, Dmitri Dmitrovici, sunt gata să vorbesc", a spus Oleg, ridicând mâna. "De fapt, sunt multe lucruri pe care vreau să ți le spun. Poate că o veți numi o mărturisire. Eu nu o văd așa".
Nimkov nu a spus nimic, dar s-a dat la o parte pentru a-l lăsa pe Oleg să intre din nou în birou. Oleg a făcut-o, având grijă să continue să șchiopăteze, apoi s-a întors să se uite direct la socrul său.
"Sunt gata să vorbesc, tată, și sunt gata să fac față consecințelor. Nu am făcut ceea de ce am fost acuzat. Nu sunt un trădător. Dar sunt lucruri pe care trebuie să le spun și vi le voi spune".
"Foarte bine, Oleg Stefanovici", a răspuns președintele. "Dar mai întâi, permiteți-mi să vă spun că am vorbit cu Marina, iar ea confirmă povestea dumneavoastră în toate detaliile, cu excepția unuia."
"Care este acesta, tată?"

"Spune că, la un moment dat, în noaptea cu pricina, i-ai cerut să intre în baie cu iPod-ul și căștile și să aștepte acolo - ascultând muzică - până când i-ai spus că este în siguranță să iasă. Ea nu v-a întrebat. Dar eu trebuie să o fac."
"Înțeleg", a spus Oleg încet.
"Bine." Luganov s-a așezat la locul său și le-a ordonat lui Oleg și Nimkov să se așeze și ei.
Nimkov a făcut-o. Oleg nu a făcut-o.
"Dacă sunteți de acord, părinte, aș dori să rămân în picioare", a răspuns Oleg, ținându-și părțile laterale. "Sunt foarte emoționat - terifiat, de fapt - și stomacul meu este slăbit și, sincer, nu sunt sigur că aș putea rămâne nemișcat dacă aș sta jos."
"Stai jos, stai în picioare - pentru mine nu face nicio diferență. Dar începeți să vorbiți", a spus Luganov. "Începeți cu noaptea de miercurea trecută la Hotel National. Ce ai făcut din momentul în care ai trimis-o pe Marina la toaletă?"
Oleg putea vedea că ambii bărbați erau încă furioși. Făcuseră câțiva pași înapoi de la marginea prăpastiei, dar el trebuia să-i calmeze, să-i liniștească. S-ar putea să nu fie posibil, dar trebuia să încerce.
"Dacă îmi permiteți, aș vrea să încep cu ceea ce nu am făcut", a spus Oleg. "Nu am trădat Mama Rusia. Nu am trădat poporul rus. Dar în acea noapte a trebuit să mă ocup de o afacere care nu putea să aștepte, o afacere de cel mai înalt nivel care avea legătură cu securitatea - de fapt, cu viitorul țării noastre."
"Ai luat legătura cu Marcus Ryker", a intervenit Nimkov. "Ai bătut la ușa lui. L-ai trezit. Ai luat legătura cu americanul și i-ai spus ce plănuia președintele - propriul tău socru. Recunoaște, Oleg Stefanovici. Gata cu minciunile. Nu avem nici timp, nici răbdare pentru..."
La aceasta Oleg a izbucnit. "Liniște, Dmitri Dmitrovici - liniște. V-am spus că vă voi spune povestea mea și o voi face. Dar tu nici măcar nu ai decența să mă asculți. Azi ți s-a dovedit deja o dată că te înșeli. Nu aveam o aventură. Nu am fost atrasă într-o capcană cu miere. Nu făceam nimic la acel hotel pentru care ar trebui să mă simt vinovată sau rușinată. Acum sunt gata să vă spun mai multe, dar tot ce aveți sunt acuzații, și încă una calomnioasă."
Nimkov se înroșise și era pe cale să se ridice de pe scaun, dar Oleg a explodat din nou. "Nu, vei sta jos, vei tăcea și mă vei lăsa să vorbesc neîntrerupt, Dmitri Dmitrovici!"
Se auzi o bătaie la ușă. Era agentul Kovalev. "Este totul în regulă, Excelența Voastră?", a întrebat bodyguardul prin ușă. "Pot să intru?"
"Nu - am spus fără întreruperi", a strigat Luganov înapoi. "Mai desconsiderați-mă o dată și o să vă iau capul!"
Kovalev și-a cerut scuze abundente. Ușa de la birou a rămas închisă și, după o clipă, au auzit și a doua ușă - cea de la hol - închizându-se la rândul ei. Cu Kovalev înapoi la postul său, Luganov i-a ordonat lui Oleg să continue.
În timpul întreruperii, Oleg se întorsese de la cei doi bărbați și privea pe fereastra antiglonț zăpada care cădea în curte, luminată de o serie de lămpi de exterior care înconjurau colonada. A dat din cap pentru a confirma că va continua, dar avea nevoie de o clipă pentru a-și trage răsuflarea și a-și liniști sângele care-i bătea în cap. Privirea lui a căzut pe o cadă pentru păsări din centrul curții, pe care se adunaseră deja cel puțin cinci sau șase centimetri de zăpadă. În restul anului, în jurul piscinei era instalată de obicei mobilă de terasă. Acum piscina era golită și acoperită.
Oleg își amintea de vremuri mai fericite acolo. Câte zile de vară înotaseră el și Marina sau se jucaseră cu Vasili în bazin? Câte mese cu adevărat plăcute au împărțit cu primul cuplu înainte ca toate tensiunile

cu Iulia să atingă punctul critic, înainte ca Iulia să fie alungată și Katya Slatsky să intre definitiv în peisaj?
Viața lui Oleg în această familie nu fusese niciodată idilică. Știa asta prea bine. Au existat unele momente pe care le-a putut prețui și pe care a vrut să le păstreze, dar au fost mult prea puține și era clar că nu vor mai fi niciodată altele. Nu acolo unde președintele ducea Rusia. Casa nu ardea încă, dar chibritul era aprins.
"Aici sunt, în casa ta, tată", a spus Oleg încet. "Casa fiicei tale, soția mea, o casă pe care odată am crezut că este și a mea."
S-a întors, dar nu a putut suporta să se uite la Nimkov. S-a uitat doar la Luganov, luptându-se să își păstreze vocea calmă și măsurată.
"Îmi amintesc când poporul te-a ales președinte. Îmi amintesc că am stat alături de tine când ai depus jurământul și ai jurat să protejezi poporul și să ne conduci cu înțelepciune - îmi amintesc fiecare cuvânt. 'Jur, în exercitarea atribuțiilor de președinte al Federației Ruse, să respect și să protejez drepturile și libertățile omului și cetățeanului, să respect și să apăr Constituția Federației Ruse, să protejez suveranitatea și independența, securitatea și integritatea statului, să servesc cu credință poporul'. Ce s-a întâmplat cu toate acestea, părinte? Ce s-a întâmplat cu tot ceea ce ne-ai promis?"
Întrebarea a rămas în aer pentru o clipă. Apoi Oleg și-a descheiat jacheta, a scos pistolul și a tras direct în fața lui Luganov. O pală de ceață roșie a umplut aerul. Apoi Oleg s-a îndreptat spre Nimkov, ai cărui ochi erau mari de șoc, și a apăsat pe trăgaci a doua oară.
Sângele era peste tot. Oleg era acoperit de el. Se holba la cele două trupuri prăbușite în scaunele lor supraetajate. Când a văzut unul dintre picioarele lui Luganov zvâcnind, a refuzat să se lase liniștit de posibilitatea ca acesta să fie doar un spasm al morții. În schimb, Oleg s-a apropiat de omul care se credea țar, a pus țeava pistolului direct pe fruntea lui și a tras din nou.
Fidel cuvântului lui Ryker, pistolul nu făcuse aproape niciun zgomot. Atât Luganov, cât și Nimkov fuseseră atât de uimiți de atacul lui Oleg - și muriseră atât de repede - încât nici unul dintre ei nu scoase vreun sunet. Astfel, nici Kovalev, nici vreunul dintre agenții staționați afară nu au dat buzna în cameră. Li se ordonase să nu intre în birou până când președintele nu îi anunța că este pregătit. Asta, cel puțin, îi dădea lui Oleg ceva timp.
Tremurând ușor, dar mult mai calm decât și-ar fi imaginat, Oleg se îndreptă spre biroul lui Luganov și ridică telefonul stropit cu sânge. Era timpul să pună în mișcare restul planului lui Marcus.
"Sunt Oleg Stefanovici Kraskin", spuse el încet când operatorul de la palat îl întâmpină. "Sunt aici cu președintele și are câteva cereri pe care ar dori să i le transmit. În primul rând, Excelența Sa și domnul Nimkov trebuie să se întoarcă la Kremlin și ar dori să plece exact la ora 8 a.m. Vă rog să anunțați echipajul de zbor și securitatea sa să fie gata la acea oră."
Oleg a așteptat ca ea să noteze asta.
"În al doilea rând, președintele mi-a ordonat să merg la Bruxelles, așa că am nevoie să iei legătura cu șeful operațiunilor de zbor și să ai un avion alimentat cu combustibil și care să mă aștepte la Aeroportul Domodedovo. Vă rog să informați pilotul elicopterului meu că trebuie să ajung imediat la aeroport. Voi fi la heliport în trei minute. Odată ajuns la Domodedovo, voi avea nevoie de un salon securizat pentru a da telefoane și a face pregătirile pentru călătorie. Ai înțeles toate astea?"
A așteptat din nou.
"Mai este un lucru", a încheiat el. "Președintele vrea ca domnișoara Slatsky să se întâlnească cu el la Kremlin, dar vă rog să o informați că

nu va putea călători cu el. Vă rog frumos să o informați că poate zbura cu mine. După ce mă vor lăsa la aeroport, pilotul o poate lua cu el până la destinație. Este clar? E bine. Dacă aveți nevoie de ceva, trimiteți-mi un mesaj. Între timp, vă rog să continuați să rețineți toate apelurile către biroul președintelui și să vă asigurați că toți angajații - toți - știu că nu trebuie să îi deranjeze pe Excelența Sa sau pe domnul Nimkov până când este timpul să plecăm la Kremlin. . . . Corect, cunoașteți exercițiile - pregătirile de război, etc. . . . Da, și dumneavoastră la fel. O zi bună."
Închizând telefonul, Oleg s-a întors în cameră și a închis draperiile. Apoi a aprins câteva lămpi în jurul biroului și a parcurs lista de verificare mentală. Ah, da, telefoanele mobile. S-a întors spre Luganov, a căutat în jur și, în cele din urmă, și-a găsit telefonul în buzunarul de la spate. Îl folosea rar, mai ales când voia să aibă conversații neînregistrate cu Katya. Apoi l-a percheziționat pe Nimkov până când i-a găsit telefonul mobil în buzunarul drept al sacoului de costum. A fost tentat să le fure. Ambele telefoane - în special cel al șefului FSB - conțineau informații inestimabile. Dar Marcus fusese explicit. Închide-le ca să nu poată suna, dar nu le lua. Telefoanele mobile puteau fi urmărite. Ridicarea unuia ar fi declanșat suspiciuni și un răspuns.
Oleg își verifică ceasul. Trebuia să se miște. A pășit înapoi în toaletă și și-a spălat calm sângele de pe mâini și față. Și-a șters costumul și pantofii, apoi și-a uscat mâinile. Luând cu el un prosop nou, s-a întors în birou. Acum și-a luat pelerina de ploaie și și-a pus-o pe el. Acesta urma să acopere sângele de pe hainele sale. Apoi și-a luat servieta, a șters-o și a scos înregistratorul digital. A apăsat Stop pentru a încheia înregistrarea și și-a conectat căștile pentru a asculta în intimitate. A fost nevoie de o clipă de derulare pentru a găsi momentul în care a explodat la adresa președintelui și a șefului FSB. Această parte și tot ce a urmat au fost șterse. Apoi a derulat din nou până la început, și-a scos căștile, a așezat dispozitivul pe birou și a apăsat pe Play, dând volumul mai tare astfel încât să pară - din hol, cel puțin - că oamenii încă vorbeau în birou.
S-a uitat în jur o ultimă dată pentru a se asigura că nu lăsase nimic în urmă. Nu lăsase nimic, dar brusc și-a amintit încă un element din instrucțiunile lui Marcus. Și-a scos telefonul mobil personal și a trimis un mesaj cu un singur cuvânt la un număr de mobil rusesc pe care i-l dăduse Marcus. Хорошо. "Kharasho" în rusă însemna "bun".
Și-a pus mănușile de piele și eșarfa și a ieșit pe ușa biroului, a traversat holul scurt, a ieșit pe a doua ușă și a intrat în grija unei escorte înarmate gata să-l ducă la elicopter. Nimeni din cei care dădeau târcoale ușii nu i s-a părut lui Oleg suspect. Dar în timp ce se îndreptau cu pași repezi spre heliport, gândurile lui s-au îndreptat spre Katya Slatsky. Urma să fie furioasă că părăsea palatul cu el și nu cu iubitul ei. Trebuia să spună ceva pentru a o calma, iar Marcus nu-i spusese nimic. Insistase doar ca Oleg să găsească o modalitate de a o ține departe de Luganov, ca nu cumva să-i găsească cadavrul înainte de a fi detaliat și să anuleze orice șansă, oricât de mică, de a scăpa în siguranță.
Totuși, Katya era cea mai mică dintre problemele lui. Când ajunse la intrarea nordică, Oleg își dădu seama că uitase complet de faptul că i se va repartiza o nouă echipă de securitate. Se pare că și Marcus uitase. Acum, șase bărbați mari și bine înarmați așteptau să urce în elicopter cu el și Katya pentru scurtul salt spre aeroport.
"Comandante, vreau ca tu și echipa ta să vă întâlniți cu mine la aeroport!" i-a spus Oleg șefului detașamentului peste vuietul rotoarelor. "Președintele are un mesaj important pe care vrea să i-l transmit

domnișoarei Slatsky. Mă tem că este de natură foarte sensibilă, personală, și trebuie să fim singuri."
"Asta ar fi foarte neregulamentar, domnule, mai ales după ce vi s-a întâmplat în această dimineață", a strigat agentul înapoi.
"Acestea sunt ordinele exprese ale președintelui", a răspuns Oleg. "Dar nu veți ajunge niciodată la timp pe drumuri. Comandă un alt elicopter, iar eu te voi aștepta acolo. Și nu vă faceți griji. Voi fi bine."
Oleg nu a așteptat un răspuns. A tras ușa laterală a elicopterului, a încuiat-o și i-a ordonat pilotului să decoleze imediat spre Domodedovo. Pilotul a făcut cum i s-a spus. Katya, însă, a izbucnit cu un torent de înjurături.
"Liniște, liniște, te rog, Katya. Am vești bune", i-a spus Oleg. "Îmi pare rău că te simți rănită și că a trebuit să ne mișcăm atât de repede. Chiar îmi pare rău. Te rog să știi asta. Dar președintele nu poate fi deranjat de nimeni chiar acum, din motive pe care le vei înțelege foarte curând, îți promit."
"Dar eu îl tot sun și el nu răspunde", a strigat ea, cu rimelul curgându-i.
"Nu poate - nu chiar acum - dar trebuie să-ți spun ceva foarte important."
"Ce?" a insistat ea. "Ce este?"
Oleg a respirat adânc, și-a scos mănușile și i-a luat mâinile tremurânde în ale lui, aplecându-se aproape de urechea ei. "Președintele - nu-mi vine să cred că-ți spun asta; mi-a jurat să păstrez secretul - dar trebuie să-ți spun."
"Ce este, Oleg Stefanovici? Încetează să mă mai torturezi".
"Bine, o voi face", spuse el, și se aplecă și mai aproape. "Președintele . . ."
A respirat adânc.
". . . este pe cale să te ceară de soție."
Katya a făcut ochii mari.
"Este adevărat", a asigurat-o Oleg. "Mi-a arătat inelul de logodnă pe care l-a cumpărat pentru tine. Este enorm, superb."
"Vorbești serios? Aleksandr Ivanovici chiar mă va cere în căsătorie?"
"Cred că ar putea fi chiar în seara asta", a adăugat Oleg. "Nu mi-a spus unde sau cum, dar am impresia că s-ar putea să fie chiar în seara asta."
Katya a țipat de încântare.
"Te implor, te rog, nu-i spune că ți-am spus", a implorat Oleg. "Dar am văzut cât de supărată erai. Nu am vrut să te gândești urât la președinte. Are atât de multe poveri pe umerii lui acum, dar vrea să știi că te iubește și că nu vă veți despărți niciodată."
Katya nu mai putea vorbi. A fost copleșită de emoții și s-a prăbușit în brațele lui Oleg, plângând de bucurie și de o ușurare imensă.
AEROPORTUL INTERNAȚIONAL DOMODEDOVO, MOSCOVA-29 SEPTEMBRIE
G4 a trebuit să fie degivrat din nou.
Aceasta a durat încă 20 de minute. Temperatura scădea, iar vizibilitatea era redusă și se înrăutățea din cauza zăpezii abundente. Apoi a venit mesajul lui Oleg și totul s-a schimbat.
"El este", a spus Marcus, holbându-se la ecranul telefonului mobil.
"Și?" a întrebat Morris, verificând de două ori indicatoarele de pe consolă încă o dată.
"E pe drum."
Morris s-a uitat la partenerul ei. Era încă supărată pe el. Își putea doar imagina cum ar fi fost dacă ar fi aflat întreaga poveste.
"Ar fi bine să pleci", a spus ea. "O să mă asigur că totul este pregătit."
"Mulțumesc", i-a spus el, "pentru tot."

"Încă nu am ieșit din pădure, Ryker. Pune-ți căștile și nu te lăsa prins."
Ea i-a înmânat un microfon de șoaptă și o cască, pe care el și le-a pus imediat. Ea a făcut la fel. Le-au testat cu câteva propoziții fiecare. Apoi Marcus a încarcat un cartuș în pistol, a pus arma în toc sub jachetă și a descuiat ușa cabinei de pilotaj. A deschis ușa cabinei, a coborât treptele și a plecat.
Marcus s-a îndreptat direct pe pistă către mașina de securitate a aeroportului pe care agenții i-o lăsaseră. Abia atunci și-a amintit că mașina nu fusese periată de când urcaseră în avion. A avut nevoie de câteva minute pentru a șterge totul, în special farurile, și de alte câteva pentru a îndepărta un strat de gheață de pe încuietoarea din partea șoferului. Motorul a avut nevoie de mai mult timp pentru a porni și a se încălzi. Dar, odată ce a pornit, a pornit căldura și ștergătoarele de parbriz și a desfăcut geanta de pânză de pe podeaua din partea pasagerului.
"Operațiuni către Postul 1, Operațiuni către Postul 1, răspunde, terminat."
"Postul Unu, recepționat, terminat", a răspuns agentul special Pavel Kovalev.
"Avem o problemă", a spus ofițerul de gardă din postul de comandă al operațiunilor situat la subsolul palatului prezidențial. "Ei bine, o posibilă problemă".
"Recepționat, Ops. Care este problema?"
"Tocmai am observat că draperiile din biroul președintelui sunt trase."
"Și?"
"Ei bine, domnule, nu am văzut niciodată să se facă asta în cei trei ani de când fac treaba asta", a spus ofițerul de gardă. "Draperiile ar trebui să rămână deschise tot timpul, astfel încât să putem sta cu ochii pe președinte și să ne asigurăm că totul este în regulă."
"Au o discuție foarte privată, Ops", a răspuns Kovalev. "Președintele nu vrea nicio perturbare sau distragere a atenției până când pleacă la Kremlin."
"Afirmativ, Post 1, dar draperiile trebuie să rămână deschise pentru protecția sa."
"Vreți să spuneți că există o problemă?"
"Tocmai asta este, domnule, de unde să știu eu?"
"Ce se întâmpla în birou înainte ca draperiile să fie închise?"
"Acum refacem înregistrarea video. Problema este că, din cauza zăpezii, a condensului de pe fereastră și a strălucirii, imaginile nu sunt clare. Totul este încețoșat."
"Treceți pe termic."
"Fac asta acum."
"Și?"
A existat o pauză lungă - prea lungă pentru Kovalev.
"Ce este, Ops?", a presat el. "Ce puteți vedea?"
"COD ROȘU, COD ROȘU!" a strigat ofițerul de gardă, oroarea din vocea sa fiind palpabilă, transmițând pe frecvența de urgență pentru ca fiecare agent din complex să audă. "INTRAȚI ACUM - REPET - INTRAȚI ACUM!"
Mitraliera era încărcată și instantaneu accesibilă.
Liniștit, Marcus a aprins lumina portocalie intermitentă de siguranță de pe acoperiș și a început să se îndrepte spre țintă.
Echipa de întreținere a aeroportului făcea o treabă decentă păstrând pistele arate. La urma urmei, aceasta era Moscova. Aveau multă experiență cu zăpada. Totuși, dintr-un motiv oarecare, benzile de acces pentru cărucioarele cu bagaje, camioanele cu combustibil și alte vehicule ca al său durau mai mult. În timp ce își croia drum prin incinta aeroportului,

Marcus își făcea griji că ar putea lovi ceva sau pe cineva din cauza vizibilității care scădea rapid.
Când a ajuns în sfârșit la heliport, acesta era gol. O echipă de la sol aștepta. Acesta era un semn de speranță, sugerând că ceva se apropia. Dar nu se vedea niciun elicopter, iar lui Marcus i s-a strâns stomacul. A început să numere până la cincizeci, dar a auzit zgomotul. Apoi l-a văzut, coborând rapid din stratul gros de nori, în mijlocul unui jet de zăpadă și gheață care se învârtea și se umfla.
Marcus a poziționat mașina de securitate cât de aproape a putut de heliport, astfel încât Oleg să nu fie expus la intemperii nici măcar o secundă mai mult decât era necesar. A întins mâna și a deblocat portiera pasagerului. Apoi a ieșit din mașină și a intrat în vântul aspru și biciuitor. Când ușa elicopterului s-a deschis, Marcus a ocolit mașina și a rămas lângă ușa pasagerului, gata să o deschidă în momentul în care Oleg ieșea. Dar Oleg nu a ieșit. Nu imediat și nici după câteva minute.
"S-ar putea să avem o problemă", i-a spus Morris prin radio.
"Ce este?"
"Ușa elicopterului este deschisă, dar Raven nu a ieșit."
"De cât timp?"
"De prea mult timp. Mă duc să verific."
"Am înțeles. Ce vrei de la mine?"
"Doar să te asiguri că suntem pregătiți să decolăm imediat ce ne întoarcem."
Marcus se îndreptă spre ușa elicopterului, descheindu-și paltonul pentru a putea lua mai ușor pistolul dacă era nevoie.
Trebuia să o facă.
Chiar înainte să ajungă la ușă, un foc de armă s-a auzit în interiorul elicopterului, spulberând un geam. Marcus a auzit o femeie țipând și o luptă izbucnind la bord. Cu arma scoasă, a urcat în fugă treptele, doar pentru a-i găsi pe copilot și pe Oleg luptându-se în spațiul restrâns al cabinei. Marcus nu s-a gândit de două ori. L-a lovit de două ori pe copilot, apoi s-a întors și l-a lovit de două ori pe pilot. O femeie, înfășurată într-o haină neagră de cașmir și blănuri, țipa isteric. Marcus nu o mai văzuse niciodată, dar nu reprezenta nicio amenințare. L-a apucat pe Oleg de guler și l-a tras afară din elicopter fără să scoată un cuvânt. Aruncându-l pe bancheta din spate a mașinii care îl aștepta, Marcus a trântit portiera, apoi s-a urcat la volan și a pornit pe asfalt.
"Ei știu! Ei știu!" a început să strige Oleg în secunda în care au rămas singuri. "Nu știu cum, dar ei știu!"
Oleg hiperventilase și risca să intre în șoc.
Dar Marcus nu putea face nimic în privința asta. Nu conta cum știau cei de la FSB sau cum reușise Oleg să evite să fie încătușat sau împușcat în interiorul acelui elicopter. Singura lor șansă de supraviețuire era să se întoarcă la Morris și să se ridice de la sol. Chiar și așa, se îndoia că aveau mai mult de o șansă din zece să iasă din spațiul aerian rusesc fără să fie doborâți de MiG-uri, presupunând că vor reuși să plece întregi de la Domodedovo.
În timp ce îi transmitea prin radio lui Morris că se apropie, Marcus auzea sirenele venind dinspre nord și vest. Apoi a observat radioul poliției în locul unde se afla de obicei sistemul AM/FM. L-a pornit și radioul a prins viață.
Marcus nu înțelegea un cuvânt din rusă, dar a recunoscut imediat atât teama, cât și urgența din vocile lor. "Ce spun?", a strigat el către Oleg de pe bancheta din spate.
"Tocmai mi-au pronunțat condamnarea la moarte", a spus Oleg.
"Ce?"
"Dispecerul spune fiecărui ofițer de poliție și agent de securitate din incinta sau din apropierea aeroportului că eu sunt responsabil de

asasinarea președintelui Federației Ruse și a șefului FSB", a spus Oleg. "Serviciile de securitate dezlănțuie tot ce au pentru a mă vâna împreună cu oricine mă ajută. Împușcă pentru a ucide. Fără milă".
Marcus a stins lumina intermitentă a mașinii de securitate și apoi, ca măsură bună, a tăiat și farurile. Având în vedere întunericul și zăpada învolburată, spera că asta le va reduce profilul, făcându-i aproape invizibili. Oricine îl vâna pe Oleg se îndrepta spre heliport. Echipajul de la sol de la heliport îl văzuse cu siguranță când îl scosese pe Oleg din elicopter și îl urcase în mașină, dar dacă mașina era invizibilă, mai aveau o șansă. Nu era mare lucru, dar această măsură de confuzie le-ar fi putut oferi timpul de care aveau nevoie.
Chiar atunci, Marcus a zărit o mașină de poliție - lumini roșii și albastre, sirenă - care se îndrepta direct spre ei. A încetinit puțin și a virat la dreapta, ieșind din calea mașinii de patrulare, sperând că aceasta va trece pe lângă ei. În schimb, șoferul a frânat și a încercat să îi urmeze, dar a lovit o bucată de gheață și a scăpat de sub control. Marcus a accelerat, zigzagând periculos printre avioane și camioane de aprovizionare cu alimente.
"Ne-au reperat", a spus Oleg, continuând să traducă ceea ce auzea prin stația radio a poliției. "Un ofițer dă o descriere și direcția noastră."
"Ce altceva?"
"Acum spun că sunt cu un suspect, înarmat și periculos, și că ne îndreptăm spre terminalul aviației private."
Ei bine, aveau dreptate, se gândi Marcus când zări G4-ul. Apoi Oleg a indicat încă două mașini de patrulare care se îndreptau spre ei. Cea din spatele lor se apropia rapid.
"Vom fi la avion în aproximativ cincisprezece secunde", a spus Marcus calm. "Când ajungem acolo, vreau să ieșiți pe partea dreaptă. Ai auzit?"
"Da."
"Urcă scările și intră în avion cât de repede poți."
"Dar tu?" A întrebat Oleg.
"Te voi acoperi eu. În secunda în care te urci în avion, lovește puntea."
"Ce înseamnă asta?"
"Treci pe podea și stai acolo."
"Bine."
"Spune-i pilotului să urce scările, să ruleze și să decoleze."
"Și dacă nu ești încă la bord?"
"Voi fi acolo."
"Dar dacă nu ești?"
"Atunci nu vin."
Marcus a frânat și a derapat până s-a oprit în fața G4-ului. Apucând mitraliera și deschizând cu piciorul portiera din partea șoferului, s-a uitat înapoi la Oleg și a strigat: "Fugi!"
Toate cele trei mașini de poliție au încercat să frâneze. Una a alunecat pe lângă ele și s-a izbit de partea laterală a terminalului. Celelalte au oprit cu mai mult succes, la mai puțin de douăzeci de metri de ei. Marcus a pivotat în zăpadă și a deschis focul. Oleg l-a privit o clipă, apoi a sărit afară și a urcat în fugă treptele Gulfstream-ului, în timp ce o ploaie de gloanțe izbucnea în jurul lui. Marcus a continuat să tragă în rafale scurte în timp ce se deplasa în jurul capotei mașinii. Când a văzut că l-a nimerit pe ofițerul care trăgea de lângă mașina distrusă, a scos un încărcător uzat și a reîncărcat. Apoi a deschis focul din nou - tot în rafale scurte - în timp ce se ghemuia și se îndrepta înapoi pe scări.
Gloanțele s-au ciocnit de scările metalice și de fuselaj. Apoi cineva a deschis focul chiar deasupra umărului său drept. S-a uitat în jur și a văzut-o pe Morris.
"Intră", a strigat ea. "Te-am prins."

Marcus s-a întors și s-a cățărat pe ultimele câteva trepte în timp ce Morris a apăsat comutatorul și scările s-au pliat în avion. Împreună, au închis și au încuiat ușa în urma lor și s-au îndreptat spre locurile lor respective din carlingă.
"Ia loc și pune-ți centura", i-a strigat Marcus lui Oleg în timp ce Morris a turat motoarele și a început să ruleze departe de terminal. "Înclină scaunul până la capăt și, orice ai face, ține capul jos și nu te uita pe geam."
Dintr-o dată, gloanțele au început să lovească din nou partea laterală a avionului. Din punctul său de observație, Marcus nu putea vedea cine trăgea, dar l-a îndemnat pe Morris să împingă motoarele mai tare și să stea departe de benzile de rulare. Aceasta nu era o decolare normală. Erau condiții de luptă și trebuiau să ridice chestia asta în aer înainte ca mai multe mașini de poliție să sosească și să le blocheze ieșirea sau să le tragă în cauciucuri sau în geamuri.
Morris a făcut ce i-a spus el, dar nu a spus nimic.
Marcus și-a răsucit gâtul într-o parte și apoi în cealaltă, scanând după amenințări. Când s-a întors spre ea, a văzut-o tresărind, apoi a văzut sânge pe jacheta și cămașa ei.
"Ești lovită", a spus el calm.
"Sunt bine, Ryker", răspunse Morris la fel de calm. "Ne vom ocupa de asta în aer."
Dar acum nu mai era doar o tresărire. Abia putea să stea în picioare.
"Nu ești bine", a spus el.
"Niciodată... nu mă băga în seamă...", a oftat ea. "Fă-ți . . . treaba."
Și ea avea probleme cu respirația.
"Nu vei fi în stare să ne ridici de la sol", a spus Marcus.
"Trebuie s-o fac."
"Dar nu poți, așa că spune-mi ce să fac."
Morris a încercat să protesteze, dar nu a reușit să scoată cuvintele.
"Conservă-ți energia", i-a spus el. "Lasă-te pe spate. Arată spre lucruri. Folosește cât mai puține cuvinte. O să ne ridicăm."
În cele din urmă ea a dat din cap, iar Marcus a preluat comenzile. Ea i-a explicat totul, chiar dacă a început să tușească sânge.
Controlul la sol le ordona să se oprească. Marcus putea vedea lumini intermitente venind din toate direcțiile. G4 se apropia de prima pistă posibilă, dar luminile de la sol erau toate roșii, indicând că trebuiau să se oprească pentru un avion pe cale să decoleze sau să aterizeze.
Marcus s-a uitat în stânga sa și nu a văzut niciun avion pe pistă. S-a uitat în dreapta și nu a văzut nimic la sol, dar erau lumini pe cer la ora două. Sirenele se auzeau din ce în ce mai tare, ceea ce însemna că se apropiau. Oleg a început să strige că mașinilor de poliție care se îndreptau spre ei li se alăturau transportoare blindate de personal cu mitraliere montate de calibrul .50.
Asta era. Nu mai aveau timp. Nu mai puteau aștepta. Marcus a mărit viteza și a scos G4-ul pe pistă, virând la dreapta, spre avionul care se apropia.
"Nu", a gemut Morris. "Nu poți."
Marcus nu a răspuns.
"Ești nebun", a spus ea aproape în șoaptă. "Oprește-te."
Dar Marcus nu asculta. A verificat flapsurile. Erau la poziția zero. Pregătindu-se pentru o decolare scurtă, a accelerat până la putere maximă, apăsând puternic pe frâne. Vârtejul ascuțit al motoarelor Rolls-Royce duble a umplut cabina de pilotaj. Apoi a eliberat frânele. Cu toții s-au așezat pe locurile lor în timp ce Gulfstream-ul a început să coboare pe pistă.

Avionul jumbo Aeroflot era chiar în faţa lor, la mai puţin de un kilometru distanţă, se apropia de pista pe care se aflau şi îşi cobora trenul de aterizare.
"O să ne omori pe toţi", a ţipat Oleg, privind ce se întâmpla prin uşa deschisă a carlingii.
Marcus nu a răspuns. Acum erau angajaţi. Încerca cu disperare să menţină avionul centrat pe pistă cu ajutorul pedalelor cârmei, dar cu atât de puţină experienţă de zbor, şi niciuna într-un avion de afaceri, virau spre dreapta, apoi se clătinau înapoi spre stânga. Erau în pericol să alunece de pe pista îngheţată, dar prindeau viteză. La capătul pistei de 3.000 de metri se afla un gard din sârmă ghimpată. Era acoperit de zăpadă şi gheaţă, dar se ridica rapid. Panicat, Morris a luat pentru scurt timp pedalele. A recentrat avionul şi i-a ordonat lui Marcus să mărească flapsurile până la poziţia de decolare. În momentul în care a făcut-o, au ajuns la 150 de mile pe oră.
"Acum!", a strigat ea.
Marcus a tras înapoi de manşă. În clipa în care roţile lor s-au desprins de sol, a renunţat la amabilitate şi a tras mai tare, creând un unghi mult mai abrupt pentru decolare. Controlorii de la sol îl înjurau. Se îndreptau direct spre Aeroflot, dar Marcus a refuzat să schimbe cursul. Alarmele au sunat în carlinga G4.
"Atenţie, obstacol. Atenţie, obstacol".
Avionul rusesc plin cu sute de pasageri venea direct spre ei. În ciuda furtunii, Marcus chiar îi putea vedea pe piloţi în cabina lor, făcându-le frenetic semn să se îndepărteze. Îi auzea ţipând la el prin radio. Cu toate acestea, el a continuat să mărească viteza. Nu avea de gând să devieze. Prea multe erau în joc. Trebuiau să câştige viteză şi altitudine dacă aveau vreo şansă de supravieţuire, chiar dacă asta însemna să se joace de-a fricosul cu un jumbo jet.
În ultima secundă, Aeroflot a virat puternic la dreapta, şi-a retras trenul de aterizare şi a accelerat. G4 a trecut în viteză, depăşind avionul rusesc cu mai puţin de 50 de metri. Marcus şi-a ridicat trenul de aterizare şi a tras Gulfstream-ul în nori şi în furtuna ciudată care se abătea asupra Moscovei.
Morris era cenuşie, dar atât ea cât şi Oleg erau liniştiţi. Pericolul imediat trecuse, dar fiecare dintre ei ştia ce îi aşteaptă.
"Unde este transponderul?" a întrebat Marcus când au trecut de două mii de picioare.
"De ce?" a întrebat Morris, cu vocea subţire şi răguşită.
"Am de gând să-l opresc", a spus el. "Trebuie să ne întunecăm".
Morris s-a uitat la el ca şi cum ar fi trebuit să fie internat. Lui Marcus nu i-a păsat. S-a apucat să stingă toate luminile exterioare şi toate luminile cabinei şi ale carlingii. A rămas doar strălucirea instrumentelor de bord. Uşurat, Morris a arătat spre comutatorul transponderului, în partea dreaptă jos a consolei centrale, apoi a folosit gesturile mâinii pentru a-i indica să îl rotească cu trei clicuri la stânga.
Marcus a făcut-o, iar semnătura lor digitală - sistemul de comunicaţii care le spunea controlorilor de trafic aerian exact cine erau şi unde se aflau în orice moment - s-a oprit. Bineînţeles, G4 urma să apară în continuare ca o pată pe radar, dar acum erau o pată neidentificată. Asta cu siguranţă nu îi făcea imposibil de urmărit sau interceptat, dar îngreuna lucrurile.
Marcus i-a cerut lui Oleg să urce în carlingă şi să o ajute pe Jenny să se aşeze pe unul dintre scaunele din spate. Scuturat, dar dornic să ajute, Oleg a răspuns imediat.
"Te-au învăţat ceva despre primul ajutor în armată?" a întrebat Marcus.
"Puţin."

"Atunci ai grijă de prietena mea. Trebuie să o ducem acasă întreagă."
Oleg a dat din cap și era pe punctul de a pleca când Marcus l-a apucat de braț.
"Încă un lucru", a spus el. Marcus i-a făcut semn să vină foarte aproape, astfel încât Morris să nu-i poată auzi. "Ea nu știe ce tocmai ai făcut și nu e în stare să audă acum", a șoptit el. "Ați înțeles?"
Oleg dădu din cap, puțin confuz poate cu privire la cum era posibil ca partenera lui Marcus să nu știe toate detaliile. Cu toate acestea, în timp ce Marcus continua să piloteze avionul, Oleg i-a desfăcut centura lui Morris și a cărat-o cu grijă afară, cerându-și scuze abundente pentru disconfortul pe care i-l provoca.
Curând au ajuns la o altitudine de croazieră de patruzeci și trei de mii de picioare. Se îndreptau spre spațiul aerian internațional cu o viteză de aproape cinci sute de noduri - aproximativ 575 de mile pe oră. Marcus a activat pilotul automat. Conform planului de extracție pe care el și Morris îl trasaseră, se îndreptau spre Helsinki. Era la doar 893 de kilometri distanță. Erau deja în aer de 12 minute. Mai aveau de parcurs încă cincizeci.
Marcus știa că nu vor ajunge niciodată atât de departe.
Ministrul Apărării, Mihail Petrovski, se întorcea în camera de război când a primit apelul.
Dormise doar trei ore, dar măcar fusese în patul lui. În timp ce șoferul său gonea pe bulevardul Leninsky, paralel cu râul Moskva, îndreptându-se spre centrul orașului, una dintre gărzile sale de corp a preluat un apel securizat de la Nikolay Kropatkin, directorul adjunct al FSB.
I-a înmânat telefonul șefului său. "Kropatkin. Spune că e urgent."
Petrovsky a oftat și a mai luat o înghițitură de cafea neagră din cana de călătorie înainte de a răspunde la telefon. Când totul era urgent, era ceva?
"Da, Nikolai Vladimirovici, am la mine estimările revizuite", a spus el exasperat. "Spune-i președintelui că i le voi transmite în momentul în care voi ajunge în birou."
"Nu, domnule, nu de asta sun."
"Atunci de ce?"
"Unde ești?"
"În patru minute. Poate să aștepte?"
"Nu, nu poate", a spus Kropatkin. "Pregătește-te, Mihail Borisovici."
"Pentru ce?"
"Președintele, domnule."
"Ce-i cu el?"
"Mi-e teamă că e mort."
"Ce? Asta e imposibil."
"Tocmai am vorbit la telefon cu palatul. Aleksandr Ivanovici este mort, ca și Dmitri Dmitrovici."
"Amândoi?" a spus Petrovski, stând drept ca un șurub pe bancheta din spate a sedanului antiglonț, luminile albastre intermitente ale acestuia - și ale mașinilor de securitate care îi flancau - luminându-i fața în întunericul furtunos. "Când? Cum?"
"A fost Oleg Stefanovici - i-a împușcat pe amândoi de la mică distanță", a răspuns Kropatkin fără suflare. "Erau singuri în biroul președintelui. Totul s-a întâmplat atât de repede. Dar se pare că a fost ajutat. A ajuns la aeroport - Domededovo - unde îl aștepta cineva cu un avion privat."
"Spuneți-mi că poliția l-a oprit."
"A fost un schimb de focuri, dar Oleg a reușit să urce la bordul unui avion și să decoleze. Îl urmăream, dar și-au oprit transponderul și pentru moment l-am pierdut."
Petrovski a înjurat și apoi i-a ordonat adjunctului să trimită o duzină de MiG-uri, să găsească avionul și să-l doboare.

"Imediat, domnule", a spus Kropatkin. "O să vă țin la curent când ajungeți. Dar asta nu e tot."
"Continuă."
"Trebuie să convocați cabinetul. Suntem pe cale să intrăm în război. Țara nu are un președinte, dar avem nevoie disperată de unul. Și cu tot respectul, domnule, ar trebui să fiți dumneavoastră."
CAMERA DE SITUAȚII A CASEI ALBE, WASHINGTON, D.C.-29 SEPTEMBRIE
"Avem confirmarea, domnule președinte."
Bill McDermott i-a înmânat lui Clarke o copie tipărită a unui text pe care tocmai îl primise de la Palatul Magic. Gulfstream-ul se ridicase în siguranță de la sol. Raven era pe el. Oamenii Agenției aveau stick-ul în posesie, iar conținutul acestuia fusese încărcat electronic în calculatoarele centrale ale CIA. Analiștii lor începuseră deja să analizeze datele.
Președintele a dat din cap aprobator. Era prima veste bună pe care o vedea de câteva zile. Dar era încă furios pe echipa sa din NSC. "De ce nu a fost înființată linia telefonică directă cu Luganov?", a cerut el.
McDermott a spus că nu știe care a fost motivul întârzierii. Oficialii de la Centrul Național de Comandă Militară de la Pentagon au declarat că problema nu era de partea lor. Omologii lor de la Moscova întârziau și nu era încă clar de ce.
Marcus și-a desfăcut centura de siguranță și s-a îndreptat spre cabină. Prima sa prioritate a fost să o verifice pe Morris. Oleg a spus că fusese lovită în umărul drept, iar rana era destul de gravă. Oleg făcea tot posibilul să o bandajeze. O pusese pe scaunul lui, pe care îl înclinase complet. Reușise să oprească sângerarea folosind toate cârpele pe care le găsise la bord, de la prosoape la fețe de pernă. I-a făcut mai multe injecții cu morfină pentru a controla durerea. Apoi o acoperise cu o pătură și acum îi spunea povești din copilăria lui pentru a-i distrage atenția de la necazul în care se afla.
"Nu e rău pentru un lacheu al guvernului", a spus Marcus în timp ce îi ștergea transpirația de pe față cu o lavetă și îi ștergea câteva șuvițe de păr din ochi.
S-a aplecat aproape de obrazul ei și i-a șoptit: "Vei fi bine. O să mă asigur de asta."
Morris a încercat să zâmbească. A fost mai mult o grimasă, dar a reușit.
Marcus s-a scuzat și a intrat în toaletă. Nu mai purta deghizarea pe care și-o pusese la Ramada. O dăduse jos când se schimbase în uniforma de copilot. Totuși, în timp ce își privea fața nebărbierită în oglindă, nu era mulțumit de ceea ce vedea. Deghizarea dispăruse. Durerea nu.
A fost lovit brusc de un val de disperare. Îi era foarte dor de Elena. Închizând ochii, încă o mai putea vedea stând la ora de engleză a domnului Grantham în clasa a șasea. Aveau doar unsprezece ani. Se căsătoriseră când aveau douăzeci și ceva de ani. Acum el se apropia singur de patruzeci de ani. Părul îi încărunțise la tâmple. Avea picioare de cioară în jurul ochilor injectați cu sânge, extenuați. Avea zgârieturi și vânătăi pe tot corpul - și cu toate alergările de dimineață și serile petrecute la sală, fusese surprins cât de repede fusese epuizat în seara asta.
Pe de altă parte, această mică echipă ajunsese mai departe decât ar fi crezut el că este posibil. Știa că asta se întâmplase doar prin harul lui Dumnezeu, nu prin vreo abilitate a sa. Acestea fiind spuse, ce urma? Oare Domnul chiar avea de gând să îi aducă atât de departe doar pentru a-i lăsa să fie spulberați din cer? A băgat mâna în buzunar și a scos stick-ul pe care i-l dăduse Oleg. S-a holbat la el, întrebându-se ce comori conținea. Spera că toate acestea au meritat. Doar timpul avea să spună care era întreaga valoare pentru guvernul american și poate pentru NATO, dacă echipa Clarke alegea să împărtășească ceva din rodul muncii lor

clasificate. Dar misiunea costase mai mult decât ar fi vrut Marcus să plătească. Din punct de vedere moral, nu se opunea uciderii răufăcătorilor, mai ales pentru a proteja oamenii și țara pe care le iubea. Dar uciderea oricui avea prețul ei.
Ar putea opri războiul? Se ruga să o facă. Pe de altă parte, știa prea bine că dacă implicarea lui și a lui Jenny în relația cu Oleg ar fi fost descoperită, această informație ar fi putut declanșa oricum un război cu Rusia. Și dacă ar fi murit în seara asta, doborâți de o rachetă aer-aer? Era un gând urât, dar o posibilitate reală și în creștere rapidă, chiar o probabilitate. El nu era speriat. Știa unde se va duce când va muri. Era destul de sigur că și Jenny era o urmașă a lui Hristos. I-ar fi plăcut să aibă timp să vorbească despre credință și despre multe alte lucruri cu ea. Dar cum rămâne cu Oleg? Ce se va întâmpla cu el? Marcus a realizat brusc că, în tot ceea ce se întâmplase, nu se gândise nici măcar o dată la sufletul lui Oleg. Îl cunoștea omul pe Mântuitorul? Își dăduse viața lui Hristos? Îi fuseseră iertate păcatele? Auzise vreodată Evanghelia explicându-i-se clar?
Marcus nu-și amintea să se fi gândit la astfel de lucruri în Marină sau în Serviciile Secrete. Își făcuse treaba și o făcuse cât putuse de bine. Nu se îndoise niciodată de moralitatea misiunii. Talibanii erau un rău pur și simplu. Al Qaeda era și mai rău. Fiecare persoană pe care a eliminat-o a fost o crimă curată, victimă a unui conflict militar. Marcus era mai mult decât dispus să renunțe la propria viață pentru a-și proteja țara și liderii ei. Dar moartea soției și a fiului său schimbase totul. Studierea cu pastorul Emerson și cu veteranii, miercurea, în Lincoln Park, îl schimbase și pe el. În aceste zile se gândea foarte mult la eternitate. De ce, atunci, nu se gândise la soarta lui Oleg? Se simțea nesigur și rușinat.
Petrovski a primit și alte vești proaste în momentul în care a ajuns la Ministerul Apărării.
Forțele aeriene fuseseră mobilizate, dar avionul care îl transporta pe Oleg Stefanovici nu fusese încă găsit. Erau pur și simplu prea multe avioane pe cer în acest moment, prea multă dezordine și confuzie deasupra Moscovei și a cerului vestic. Era ca și cum ai găsi un ac în carul cu fân, i s-a spus.
A luat-o razna. "Trimiteți toate avioanele la sol - acum", a ordonat el.
A pornit toate televizoarele din biroul său. Din fericire, știrile despre asasinate nu apăruseră încă. O verificare rapidă a mai multor canale a confirmat acest lucru, dar Petrovski știa că povestea nu va ține mult timp. Îl sunase deja pe șeful de cabinet al lui Luganov și îl convinsese să convoace întregul cabinet pentru o reuniune de urgență la Kremlin, fără să dea niciun indiciu cu privire la motiv. În același timp, știa că Kropatkin - care acum ocupa funcția de director interimar al FSB - le spusese foarte clar oamenilor săi că oricine ar fi divulgat această știre ar fi fost vinovat de trădare și ar fi fost executat fără proces.
Persoana pentru care își făcea cele mai mari griji era Katya Slatsky, care fusese dusă la Kremlin după dezastrul de la aeroport. Ea trebuia să fie izolată pe o perioadă nedeterminată. Dacă exista o persoană care putea să divulge totul prematur și să nu-i pese câtuși de puțin de implicații, aceea era ea. Astfel, Petrovski i-a ordonat lui Kropatkin să trimită pe cineva în camerele private ale lui Luganov de la Kremlin, să o drogheze și să o țină drogată până când se vor gândi exact ce să facă cu ea. Kropatkin nu a ezitat, dar a promis să execute imediat ordinele.
Între timp, Petrovski a emis ordine scrise pentru ca toate forțele militare ruse să înceteze exercițiile și să înceapă retragerea de la granițele țărilor baltice și ale Ucrainei. Pentru lumea exterioară, astfel de acțiuni ar părea în deplină concordanță cu ceea ce Luganov declarase public. Cercul interior al înalților oficiali guvernamentali,

știa el, ar putea crede că Petrovski a orchestrat o lovitură de stat pentru a opri un război pe care știau că nu îl susține. El a făcut-o oricum. Orele care urmau aveau să fie destul de haotice. Nu exista nicio garanție că va ajunge în vârful stâlpului unsuros al Kremlinului, dar dacă mai putea face ceva în viață și la putere pentru a dezamorsa perspectiva unui război nuclear cu NATO, era legat și hotărât să o facă.
SPAȚIUL AERIAN RUSESC-29 SEPTEMBRIE
"Este timpul", a spus Marcus.
Le-a explicat lui Morris și Oleg exact ce se întâmplă și cât de puțin timp au la dispoziție pentru a-și decide soarta. În timp ce făcea asta, Gulfstream-ul a lovit o mică turbulență. Avionul s-a zguduit câteva clipe - îngrijorându-l pe Oleg, deja agitat - apoi s-a stabilizat din nou.
În acel moment, a sunat telefonul prin satelit al lui Marcus. Acesta a răspuns, a dat un cod de nouă cifre care îi dovedea identitatea, a ascultat cu atenție, a confirmat mesajul și a închis. S-a întors repede în carlingă. Câteva secunde mai târziu, o serie de alarme au început să sune și luminile au început să clipească. Acestea nu aveau nimic de-a face cu pachetul standard de avionică. Sistemul radar sofisticat al avionului fusese instalat de tehnicienii de la Langley. Nu era cu nimic diferit de cele folosite de avioanele de luptă americane și chiar de Air Force One.
Din spate, Oleg a strigat un mesaj de la Jenny. "Oprește pilotul automat".
Marcus a făcut-o, apoi a apăsat pe o serie de alte întrerupătoare și un nou ecran radar s-a trezit la viață. Au dispărut datele meteorologice și imaginile cu furtuna masivă de zăpadă care lovea provinciile nord-vestice ale Rusiei. Acum se holba la un ecran care afișa două semnale la patruzeci de mile în spate și care creșteau rapid.
"Ce este asta?" a întrebat Oleg, stând brusc în spatele lui Marcus.
"Du-te și termină de pregătit-o", răspunse Marcus. Nu avea timp de explicații.
Cu reticență, Oleg a fost de acord. În momentul în care a plecat, Marcus a închis ușa carlingii. Blipurile erau MiG-uri. Centrul de Operațiuni Globale de la Langley tocmai îl sunase pentru a-l avertiza că au interceptat o serie de comunicații civile și militare rusești. Pe partea civilă, Kremlinul ordonase oprirea completă la sol a tuturor zborurilor care se pregăteau să decoleze în Federația Rusă. Cereau ca tot traficul aerian deasupra țării să aterizeze imediat pe cel mai apropiat aeroport. Pe plan militar, escadrilele de vânătoare rusești din Districtul Militar de Vest au fost mobilizate și instruite să vâneze și să doboare orice avion de afaceri Gulfstream de orice tip. Palatul Magic nu precizase că piloții de vânătoare sau ofițerii lor de sisteme de armament ar fi primit un număr de coadă specific. Cu toate acestea, fuseseră autorizați să folosească toate mijloacele necesare pentru a împiedica orice avion de afaceri să părăsească spațiul aerian rusesc.
Marcus a fost surprins că rușilor le-a luat atât de mult timp să emită un astfel de ordin. A pus-o pe seama ceții de război și a întreruperii lanțului de comandă pe care Oleg o crease prin eliminarea președintelui și a șefului FSB. Dar nimic din toate acestea nu conta. Orice întârziere ar fi existat, se terminase acum. MiG-urile erau ridicate și în urmărire. A întors manșa, înclinând avionul spre nord, în afara planului de zbor și departe de Sankt Petersburg și, dincolo de acesta, de Helsinki. În niciun caz nu avea de gând să-i lase pe ruși să-i forțeze să aterizeze. El și Morris discutaseră acest lucru în profunzime atunci când plănuiseră extragerea lui Oleg. Dacă erau doborâți, așa să fie. Dar, în niciun caz, nu puteau să se lase duși sau să lase ca avionul și conținutul său să fie luate intacte.

Avioanele de vânătoare erau acum la doar treizeci și două de mile în urmă. Imediat ce Marcus a oprit și a resetat alarmele, acestea au sunat din nou. S-a uitat din nou la ecranul radar îmbunătățit și a văzut alte două MiG-uri venind de la o bază aflată la sud de Sankt Petersburg. Acestea se aflau la doar douăzeci de mile depărtare. Când alarmele au sunat din nou, el a văzut alte două MiG-uri care se îndreptau spre ei dinspre nord, la mai puțin de 15 mile depărtare. Asta a fost tot. Nu mai puțin de șase avioane de vânătoare se îndreptau spre ei cu ordinul de a-i împiedica cu orice preț să ajungă în spațiul aerian internațional. Apoi, radioul a început să scârțâie.
Primul mesaj a venit de la controlul traficului aerian din Sankt Petersburg. Acesta era adresat tuturor zborurilor civile, informându-le că spațiul aerian rusesc era acum închis și ordonându-le să aterizeze imediat. Marcus a fost uimit de faptul că Langley le transmisese mesajul mai repede decât rușii înșiși. Câteva momente mai târziu a sosit al doilea mesaj, de la pilotul principal al unuia dintre avioanele de luptă rusești. Vorbea ferm într-o engleză clară, deși puternic accentuată: supuneți-vă ordinelor și urmați-l până la cea mai apropiată bază a forțelor aeriene, sau veți fi împușcați. Marcus nu a ezitat. A preluat comenzile, a ridicat interfonul și le-a ordonat lui Oleg și lui Jenny să își prindă centurile de siguranță cât de strâns au putut.
Apoi a împins maneta înainte și a început un picaj brutal de abrupt. A fost nevoie de doar câteva secunde pentru a plonja de la patruzeci și trei de mii de picioare la doar douăzeci de mii de picioare, iar Marcus și-a găsit stomacul în gât. Forțele gravitaționale amenințau să îl doboare. Dar nu pierduse MiG-urile. Acestea urlau din toate direcțiile și, în timp ce stabiliza G4-ul - acum în jur de 18.000 de picioare - știa că se va trage asupra lor în orice moment.
Marcus a redus viteza și a pornit din nou pilotul automat. Apoi și-a desfăcut centura de siguranță și a ieșit din carlingă.
"Sunteți gata?", a întrebat el.
Amândoi au dat din cap.
"Așa cum vom fi vreodată", a reușit Morris să spună, curajos până la capăt.
Bill McDermott stătea în Situation Room, lângă președinte.
Ca și colegii săi și Clarke însuși, încercase să păstreze speranța pentru prietenul său și echipa pe care o avea cu el, deși știa că era inutil. Acum că fuseseră găsiți - acum că atât Kremlinul, cât și Casa Albă urmăreau G4-ul în timp real -, Marcus, Morris și Raven nu aveau cum să scuture vreodată MiG-urile. Dimpotrivă, erau pe cale să fie spulberați. Ochii lui McDermott erau lipiți de monitoarele cu ecran plat și nu se putea uita în altă parte.
Cel mai mare monitor - cel montat pe peretele cel mai îndepărtat, chiar vizavi de comandantul suprem - arăta în direct urmărirea radar a șase avioane de luptă care se îndreptau spre Gulfstream. Diversele afișaje digitale din partea de jos a ecranului furnizau date care se schimbau rapid de la fiecare dintre cele șapte avioane - altitudine, viteză, direcție și așa mai departe. McDermott fusese uimit de prăbușirea chinuitoare a G4-ului la douăzeci și cinci de mii de picioare, dar era și mai deranjat de decizia bizară de a se stabiliza la optsprezece mii de picioare și de a încetini. Da, avionul se afla exact în mijlocul unei benzi groase de nori. Dar asta nu avea să conteze. Nu avea de gând să-i ascundă sau să-i facă mai puțin vulnerabili. Marcus și Morris cu siguranță știau asta, așa că de ce nu se mai scufundau?
Gulfstream-ul nu era un avion de luptă. Nu a fost construit pentru a rezista presiunilor extreme ale luptelor cu câini. Dar dacă plonjau spre Sankt Petersburg, nu se îndepărtau de el și zburau la joasă înălțime pe punte, ar fi putut câștiga suficient timp pentru a găsi o modalitate de a

ieși pe teritoriul neutru, deasupra Golfului Finlandei. Oricât de nebuni ar fi fost rușii, cu siguranță nu aveau de gând să doboare un G4 din cer deasupra unuia dintre cele mai populate orașe ale lor. Totuși, traseul radar nu arăta niciuna dintre mișcările pe care McDermott le-ar fi făcut în locul lui Marcus. Dar, din nou, McDermott știa că Marcus nu pilotase niciodată un avion cu reacție. Zburase cu Piper Cubs la douăzeci de ani. Așa că era la mila șefului stației CIA din Moscova.
Jennifer Morris era strălucită și foarte respectată în întreaga comunitate de informații. Și îl ajutase pe Marcus să dea una dintre cele mai mari lovituri de informații din istoria Agenției. Totuși, poate că nu fusese pregătită pentru ceea ce urma. Nu putea spune cu siguranță, dar un lucru știa: Jenny Morris era pe cale să-i ucidă prietenul - și cel mai bun pușcaș marin pe care avusese onoarea să-l comande vreodată.
Sala de ședințe era tăcută. Pentagonul nu le transmitea informații audio în direct de la piloții ruși. Nici nu primeau vreo comunicare de la G4. Nimeni din cei adunați în jurul mesei de conferințe și care se uitau fermecați la ecrane nu spunea nimic. Nici președintele. Nici generalii. Ce era de spus?
Apoi McDermott a văzut. A luat una dintre telecomenzile de pe masa din fața lui și a mărit imaginea. Radarul american a detectat o rachetă aer-aer lansată de MiG-29, urmată aproape instantaneu de o a doua rachetă. A durat doar o clipire și G4 a dispărut de pe ecran.
Toată lumea știa ce se întâmplase. Totuși, lui McDermott nu-i venea să creadă. A continuat să se uite în tăcere la ecran în timp ce MiG-urile se întorceau în perechi, probabil înapoi la baza lor.
Apoi, din senin, Pentagonul a interceptat înregistrarea audio a piloților ruși. Aceștia țipau, urlau și se felicitau reciproc, la fel ca și controlorii bazei lor și, cu siguranță, superiorii lor din Moscova.
Iar Bill McDermott stătea acolo, holbându-se la ecranul pâlpâitor, îngrozit.
Rachetele au venit rapid.
Mingea de foc rezultată a fost pe cât de orbitoare, pe atât de enormă. Dar în timp ce Marcus se avânta în jos prin norii groși și cerul friguros al nopții - căzând liber la viteza terminală cu o parașută nedeschisă legată de spate, Jenny Morris legată în față și Oleg într-o parașută separată, la câțiva metri în dreapta lui - nu se simțea speriat. Nu se gândea la restul evadării sau la urmările tensiunilor dintre Rusia și Occident. Nu se gândea nici la Elena sau la Lars, nici la mama lui, nici la familia Garcia, nici la prietenii lui din Marină, cu atât mai puțin la restul vieții lui. Ar fi avut destul timp să se gândească la astfel de lucruri în curând.
Chiar acum, în tăcere, cu excepția șuieratului constant al oxigenului care-i curgea în cască, un singur gând îi răsuna în minte. Nu era de la Dostoievski sau Soljenițîn. Nu era de la mama lui sau chiar din Scripturi. Era de la Churchill, iar pentru Marcus a capturat momentul perfect.
Nimic nu era cu adevărat mai antrenant decât să tragi fără niciun rezultat.
EPILOG
SALA DE ȘEDINȚE A CASEI ALBE, WASHINGTON, D.C.-29 SEPTEMBRIE
Telefonul lui McDermott a sunat.
Recunoaște imediat numărul. Era Nick Vinetti din Moscova. Respiră adânc și răspunse pe un ton liniștit, pentru a nu-l distrage pe președinte, care era strâns într-un colț cu secretarul apărării și cu președintele șefilor de stat major, discutând despre următoarele lor mișcări.
Nick suna de la centrul de operațiuni de sub Ambasada SUA din Moscova.
"Ești cu președintele?", a întrebat el, cu vocea mai mult stresată decât tristă.

"Da", a spus McDermott. "Ai sunat în legătură cu Marcus?"
"Nu, de fapt."
"Nu?"
"Este altceva, ceva mai important", a spus Vinetti.
"Despre ce vorbești?"
"Bill, ceva e pe cale să se întâmple aici, și trebuie să-l anunți pe președinte înainte să afle de la altcineva."
"Atunci scuipă-l", a ordonat McDermott. "Ce s-a întâmplat?"
"E președintele Luganov."
"Ce e cu el?"
"A fost asasinat."
"Ce?"
"Și nu doar el, ci și Dimitri Nimkov."
"Asta nu e posibil", a spus McDermott.
"E adevărat, și mai e ceva", a spus Vinetti.
"Ascult."
"Tipul pe care tocmai l-ai urcat în avionul care urma să plece din Moscova - Raven - este tipul despre care rușii spun că a apăsat pe trăgaci."
McDermott simțea cum sângele i se scurge de pe față. Nu știa dacă asta însemna că războiul va continua sau nu. Ceea ce știa era că lumea tocmai se schimbase. Din nou. Și trebuia să îi spună președintelui.
RECUNOȘTINȚE
După aproape șaisprezece ani în care am scris thrillere despre cele mai rele scenarii din Orientul Mijlociu, era timpul să schimb viteza și să mă concentrez pe noi amenințări.
Prin urmare, le sunt profund recunoscător acestora și altor experți în Rusia, NATO, Europa și politica externă și de securitate națională a SUA, care m-au ajutat să fac acest pivot. Ei au fost extrem de generoși cu timpul lor și, deși pot fi sau nu de acord cu tot (sau poate nimic) din romanul final, cartea este mult mai bună datorită intuițiilor lor.
  * Stephen Harper, fost prim-ministru al Canadei
  * senatorul Lindsey Graham din Carolina de Sud
  * Porter Goss, fost director al CIA
  * James Woolsey, fost director al CIA
  * Rob Richer, fost șef al operațiunilor CIA în Rusia
  * Lt. general (ret.) Jerry Boykin, fost comandant al Delta Force
  * Jeff Gedmin, fost director al Radio Europa Liberă/Radio Liberty
  * Allen Roth, director al Secure America
  * Andrei Illarionov, fost consilier economic principal al președintelui rus Vladimir Putin (2000-2005)
Sunt profund recunoscător, de asemenea, întregii noastre echipe editoriale, fără de care această carte nu ar fi ajuns niciodată pe piață. Îți mulțumesc, Scott Miller, pentru că mi-ai fost agent literar și prieten. Tu și colegii tăi de la Trident Media Group sunteți cei mai buni în domeniu.
Mulțumesc întregii echipe de conducere și personalului Tyndale House - lui Mark Taylor, Jeff Johnson, Ron Beers, Karen Watson, Jeremy Taylor, Jan Stob, Cheryl Kerwin, Dean Renninger, întregii forțe de vânzări și tuturor celorlalți profesioniști remarcabili care lucrează din greu pentru a face din Tyndale o editură puternică.
Mulțumesc lui A. Larry Ross, Kristin Cole, Steve Yount și Kerri Ridenour, care conduc toate eforturile noastre de relații publice și media. Ați făcut o treabă minunată cu Without Warning și mă bucur să lucrez cu voi și la The Kremlin Conspiracy.
Le mulțumesc lui June Meyers și Nancy Pierce, care lucrează cu mine la November Communications, Inc. Amândouă vă ocupați de tot ce am nevoie, de

la programări la zboruri, la finanțe și multe altele, și faceți totul cu o inimă plină de dragoste și excelență. Fiți binecuvântați!
Mulțumesc părinților mei, Leonard și Mary Jo Rosenberg, și întregii mele familii extinse și lui Lynn. Sunt atât de recunoscătoare pentru voi toți.
Mulțumesc celor patru fii ai noștri: Caleb, Jacob, Jonah și Noah - și acum minunatei logodnice a lui Caleb, Rachel. Prețuiesc toată bucuria și umorul pe care le aduceți în viața noastră.
Mai presus de toate, îi mulțumesc soției mele uimitoare, Lynn. Mă binecuvântezi și mă inspiri mai mult decât aș fi putut spera, visa sau imagina vreodată, și sunt atât de uimit și umilit că Domnul te-a adus în viața mea!
DE LA AUTORUL BESTSELLERULUI NEW YORK TIMES
JOEL C. ROSENBERG
"DACĂ AR EXISTA O LISTĂ FORBES 400 A MARILOR ROMANCIERI ACTUALI, JOEL ROSENBERG AR FI PRINTRE PRIMII ZECE. ROMANELE SALE SUNT DE NEREFUZAT".
STEVE FORBES, REDACTOR-ȘEF, REVISTA FORBES
FICȚIUNE
J. ROMANELE LUI B. COLLINS
A TREIA ȚINTĂ
PRIMUL OSTATIC
FĂRĂ AVERTISMENT
A DOUĂSPREZECEA COLECȚIE IMAM
AL DOISPREZECELEA IMAM
INIȚIATIVA DE LA TEHERAN
NUMĂRĂTOAREA INVERSĂ DE LA DAMASC
COLECȚIA ULTIMUL JIHAD
ULTIMUL JIHAD
ULTIMELE ZILE
OPȚIUNEA EZEKIEL
SULUL DE CUPRU
CĂLDURA MORȚII
EVADAREA DE LA AUSCHWITZ
NONFICȚIUNE
ISRAEL ÎN RĂZBOI
IMPLOSIUNE
VIAȚA INVESTITĂ
ÎN INTERIORUL REVOLUȚIEI
EPICENTER
TYNDALE HOUSE PUBLISHERS ESTE CRAZY4FICTION!
Ficțiune care distrează și inspiră
Ajungeți să ne cunoașteți! Deveniți membru al comunității Crazy4Fiction. Fie că ne citești blogul, ne dai like pe Facebook, ne urmărești pe Twitter sau primești buletinul nostru electronic, cu siguranță vei primi cele mai noi știri despre cele mai bune ficțiuni creștine. S-ar putea chiar să câștigați ceva pe parcurs!
ALĂTURAȚI-VĂ DISTRACȚIEI ASTĂZI.
www.crazy4fiction.com
Crazy4Fiction
@Crazy4Fiction
PENTRU MAI MULTE PROMOȚII DIGITALE EXTRAORDINARE TYNDALE, ACCESAȚI WWW.TYNDALE.COM/EBOOKEXTRA
Tabla de conținut
Pagina de titlu
Elogii pentru Joel C. Rosenberg
Copyright
Dedicație
Distribuția personajelor
Epigraf

Prima parte
Capitolul 1
Capitolul 2
Capitolul 3
Capitolul 4
Capitolul 5
Capitolul 6
Capitolul 7
Capitolul 8
Capitolul 9
Capitolul 10
Partea a doua
Capitolul 11
Capitolul 12
Capitolul 13
Capitolul 14
Capitolul 15
Capitolul 16
Capitolul 17
Partea a treia
Capitolul 18
Capitolul 19
Capitolul 20
Capitolul 21
Capitolul 22
Capitolul 23
Partea a patra
Capitolul 24
Capitolul 25
Capitolul 26
Capitolul 27
Capitolul 28
Capitolul 29
Capitolul 30
Capitolul 31
Capitolul 32
Capitolul 33
Capitolul 34
Partea a cincea
Capitolul 35
Capitolul 36
Capitolul 37
Capitolul 38
Capitolul 39
Capitolul 40
Capitolul 41
Capitolul 42
Capitolul 43
Capitolul 44
Capitolul 45
Partea a șasea
Capitolul 46
Capitolul 47
Capitolul 48
Capitolul 49
Capitolul 50
Capitolul 51
Capitolul 52

Capitolul 53
Capitolul 54
Capitolul 55
Capitolul 56
Capitolul 57
Capitolul 58
Capitolul 59
Capitolul 60
Capitolul 61
Capitolul 62
Capitolul 63
Partea a șaptea
Capitolul 64
Capitolul 65
Capitolul 66
Capitolul 67
Capitolul 68
Capitolul 69
Capitolul 70
Capitolul 71
Capitolul 72
Capitolul 73
Capitolul 74
Capitolul 75
Capitolul 76
Capitolul 77
Capitolul 78
Capitolul 79
Capitolul 80
Capitolul 81
Capitolul 82
Capitolul 83
Capitolul 84
Capitolul 85
Capitolul 86
Capitolul 87
Capitolul 88
Capitolul 89
Capitolul 90
Capitolul 91
Capitolul 92
Capitolul 93
Capitolul 94
Capitolul 95
Capitolul 96
Capitolul 97
Epilog
Recunoștințe